

Giới thiệu Tình Nồng Ý Đậm

Tác giả Tuy Hào Châu đã giới thiệu đến với bạn đọc truyện ngôn tình mới đầy sức thu hút, truyện cũng lấy chủ đề tình yêu thương thấy, cuộc sống ở chốn đô thị hiện đại, những mối quan hệ xã hội, những câu chuyện tình cảm làm rung động lòng người, chạm vào góc khuất trái tim để làm người ta rung động, thổn thức, à thì ra mình đã từng có thứ tình cảm như thế này, à thì ra cũng có vị tình yêu như vậy. Truyện không làm cho người đọc phải nặng đầu suy nghĩ, không nóng bỏng cũng chẳng nhạt nhẽo nhưng lại có sức cuốn hút riêng, đó chính là truyện Tình Nồng Ý Đậm. Truyện là câu chuyện cuộc sống và là chuyện tình yêu của cô gái Ninh Nhiễm Thanh, cô mang nét đẹp yêu kiều nhưng lại phủ lên mình một cái gì đó làm người khác khó chạm vào. Cô là cô gái cá tính, cũng có bản lĩnh riêng nhưng là cô không biết chính bản lĩnh của mình là đúng hay sai nữa. “Thầy giáo cháu nói rồi. Vài người không thích cô là chuyện bình thường, nhưng cả một nhóm người đều không thích cô, nhất định là do cô làm sai chuyện gì đó... Còn có một cô ở trường mầm non cũng nói thế này. Cho dù người khác có tình đánh cô một cái, cô cũng phải tha thứ cho người ta một lần.” Khi một người bất thành linh xuất hiện trong cuộc đời bạn, thì đây nhất định là một duyên phận đặc biệt... Cô một lần lúc anh đang nấu cơm trong nhà bếp, anh kéo cô lại bắt cô chứng kiến tài trợ của mình. Cô không nhịn được hỏi một câu: “Lúc trước tại sao em lại đồng ý lấy anh vậy?” “Em nói chúng ta đều là luật sư, sau này ly hôn sẽ không ai phải chịu thiệt.” “Nhưng nếu là người đàn ông khác, em hoàn toàn có thể yêu cầu anh ta từ bỏ quyền được chia tài sản?” “Vấn đề là nếu là người đàn ông khác, liệu em có thích không?” Thế nào là mới tình đầu, là chỉ nhìn thấy anh. Thế nào là không thể kìm lòng, là chỉ nhớ đến anh. Thế nào là tình nồng ý đậm, là chỉ muốn cùng anh sống đến bạc đầu. Rốt cuộc đến cuối cùng, thế nào là thế nào ??? Mời bạn đọc truyện để tìm ra câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Đậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Ninh Nhiễm Thanh khẳng định một lần nữa quan hệ của mình với mọi người có lẽ không được tốt lắm.

Lễ tốt nghiệp vừa kết thúc, các nam sinh và nữ sinh trong lớp bèn tụ tập lại chụp ảnh. Người quăng mũ thì quăng mũ, kẻ làm trò thì làm trò. Còn cả năm sáu nữ sinh xếp thành một hàng vén bộ quần áo cử nhân lên, để lộ ra một hàng những đôi chân trắng nõn nà.

Dường như ai ai cũng nắm lấy cơ hội chụp ảnh, tranh thủ lưu giữ thêm một chút màu sắc của những năm tháng thanh xuân cuối cùng ở trường đại học.

Ninh Nhiễm Thanh gương mặt vô cảm vén mái tóc đen dài mượt mà. Dưới ánh nắng chói chang, gương mặt thanh tú của cô không sót một giọt mồ hôi nào, vẫn khoan khoái mát mẻ đến không tưởng tượng nổi.

Cô cúi đầu nhìn Trương Tiểu Trì, người bị cô bắt ép lôi kéo đến tham gia lễ tốt nghiệp của mình, chỉ tay về phía bức tượng văn hóa cách đó không xa: “Đi đâu chụp cho cô mấy tấm ảnh.”

Trương Tiểu Trì rất không vui, ngồi xồm hóng mát trong cái bóng của Ninh Nhiễm Thanh, lăm lăm một hồi mới mở lời: “Cô chụp còn chưa đã sao?”

Ninh Nhiễm Thanh hạ giọng nói với Trương Tiểu Trì đang không cam tâm tình nguyện: “Tiểu Trì ngoan! Đợi lát nữa kết thúc cô mời cháu đi ăn, như vậy được rồi chứ?”

Trương Tiểu Trì cụp mắt xuống, cầm máy ảnh đi về phía bức tượng danh nhân.

Ninh Nhiễm Thanh đi đôi giày cao gót mới mua, bước theo Trương Tiểu Trì không nhanh không chậm. Hôm nay cô còn đặc biệt trang điểm. Bên trong bộ quần áo cử nhân là chiếc áo sơ mi trắng bằng tơ tằm, mặc cùng một chiếc váy hoa màu xanh lá. Trước đó khi cô còn chưa mặc bộ quần áo cử nhân vào, có một vẻ đẹp kiều diễm thu hút ánh nhìn của người khác. Nhưng dù cô có kiều diễm bao nhiêu đi nữa, cũng không có ai đến chụp ảnh với cô.

Thế nên cô bắt Trương Tiểu Trì đến đây là một sự lựa chọn đúng đắn.

Cô không quan tâm có ai đến chụp ảnh lưu niệm với cô hay không, nhưng bị người khác nhìn ra là không có ai chụp ảnh lưu niệm với cô thì lại là một chuyện khác. Người đẹp phải ở trong cốt tủy chứ không phải ngoài da thịt. Cốt tủy của Ninh Nhiễm Thanh đúng là “đẹp”, còn có chút khí khái mạnh mẽ.

Buổi tiệc mừng tốt nghiệp vào buổi tối, Ninh Nhiễm Thanh không tham gia. Cô nằm trên ghế sofa tranh giành điều khiển với Trương Tiểu Trì. Trương Tiểu Trì với vóc dáng chưa đến một mét tư vì điều kiện bẩm sinh đã bị cô đuổi xuống khỏi ghế sofa, tức giận quay về phòng làm bài tập.

Khó khăn lắm mới cướp được quyền điều khiển cái tivi nhưng Ninh Nhiễm Thanh cũng không quý trọng, ngược lại chuyển kênh một cách chán ngán.

Đúng lúc này chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Ninh Nhiễm Thanh tiếp tục chuyển kênh thêm một lúc rồi mới từ từ đưa tay đến chiếc bàn uống nước cầm lấy điện thoại, nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, ấn nút nhận cuộc gọi.

“Nhiễm Thanh! Sao cậu không đến tham gia tiệc rượu mừng tốt nghiệp, cậu không biết là vừa rồi thầy chủ nhiệm còn hỏi cậu đấy.” Một giọng nói chói tai của bạn nữ sinh nào đó phát ra từ trong điện thoại, kèm theo một loạt những tạp âm ồn ào, có thể biết chắc họ đã đến quán karaoke.

Ninh Nhiễm Thanh lấy điều khiển cho nhỏ tiếng tivi đi, trả lời: “Không có gì, mình bị cảm rồi, thế nên không đi.”

“Vậy sao? Vì lúc chụp ảnh bọn mình không nhìn thấy cậu nên đều tưởng cậu đã về trước rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh gác hai chân lên mặt bàn, hỏi một cách không nhiệt tình cũng không hờ hững: “Còn chuyện gì không?”

“Không có gì! Lúc ăn tối thầy Tần cũng đến đấy.”

Một câu nói không liên quan bất ngờ phát ra. Ninh Nhiễm Thanh thật sự không còn hứng thú trả lời nữa rồi.

“Đúng rồi, Nhiễm Thanh! Cậu tìm được công việc chưa?” Người bạn mở lời.

Ninh Nhiễm Thanh thay đổi tư thế ngồi, hét lên với Trương Tiểu Tri ở bên trong: “Tiểu Tri! Cháu tìm cô có việc gì...” Hết xong thì cúp máy.

Ninh Nhiễm Thanh hơi mệt, đá đôi dép lê ở chân ra, rồi cả người cô nằm ra ghế sofa nhìn bóng đèn trên trần nhà, ngẩn người một lúc, rồi lại hét lên với Trương Tiểu Tri ở trong phòng: “Tiểu Tri! Cháu đói chưa?”

Trương Tiểu Tri cúi kính từ trong phòng bước ra: “Chẳng phải chúng ta vừa ăn xong mới về sao?”

“Cô lại mời cháu đi ăn đêm?”

Trương Tiểu Tri hoài nghi nhìn Ninh Nhiễm Thanh: “Lần này cháu sẽ không mang tiền ra khỏi nhà nữa đâu.”

“Yên tâm đi! Cùng lắm thì để cháu bán thân trừ nợ.”

Ninh Nhiễm Thanh dẫn Trương Tiểu Tri đi ăn mỳ vằn thắn. Quán ăn vặt nằm trong một ngõ nhỏ đi sâu vào từ một đường lớn tấp nập. Lúc này quán ăn lạnh lẽo lại náo nhiệt khác thường. Chỉ có ngồi ghép bàn mới kiếm được một chỗ bé nhỏ.

“Người lớn cướp chỗ thì khó coi lắm. Tiểu Tri! Cháu hỏi người đàn ông ngồi ở đó xem, chỗ đó của anh ta còn người không?” Ninh Nhiễm Thanh nhỏ giọng nói với Trương Tiểu Tri.

“Cứ như là cháu thì không cần thê diện vậy.” Trương Tiểu Tri liếc xéo cô một cái, nhưng vẫn đi về phía chiếc bàn có người đàn ông độc chiếm, lễ phép hỏi: “Chào chú! Xin hỏi ở đây có người ngồi không?”

Người đàn ông ngẩng mặt lên, lắc đầu: “Mời ngồi!”

Trương Tiểu Tri ngồi xuống, Ninh Nhiễm Thanh cũng bước đến ngồi xuống bên cạnh Trương Tiểu Tri. Lúc ngồi xuống, người đàn ông vô tình ngước mắt lên, sau đó bày ra một vẻ mặt như là đã không còn ngon miệng, một lúc sau dứt khoát đứng dậy, trả tiền rồi bỏ đi.

Sau khi anh ta đi rồi, Trương Tiểu Tri không quên đã kích cô một câu: “Vừa rồi chú ấy bị cô dọa phải bỏ đi đấy.”

Ninh Nhiễm Thanh: “...”

Mặc dù là Ninh Nhiễm Thanh đề nghị ra ngoài ăn đêm, nhưng bản thân cô cũng không có khẩu vị, nên cô gọi cho Trương Tiểu Tri một bát mỳ vằn thắn và hai quả trứng trà rồi ngồi bên cạnh chờ đợi.

Sau đó vì lúc cô tính tiền chỉ trả chưa đến 20 đồng, Trương Tiểu Tri cảm thấy lần đi chơi này mình có chút thiệt thòi, thế là đi đến cuối ngõ lại gọi thêm vài xiên thịt dê nướng.

Từ đầu ngõ đến cuối ngõ tổng cộng hơn 200m, rẽ ra khỏi ngõ lập tức là một đường lớn người xe tấp nập.

Bỗng nhiên, Trương Tiểu Tri chỉ tay về chiếc xe Hummer cách đó không xa, kinh ngạc thốt lên: “Con xe của anh đó thật bá đạo.”

Lái Hummer đến đây ăn mỳ vằn thắn?

Ninh Nhiễm Thanh thu lại ánh mắt, nói với Trương Tiểu Tri: “Chúng ta đi đường Tân Giang đi.”

Thành phố A vừa là một đô thị lớn nhưng đồng thời cũng là một thành phố cổ, một thành phố xinh đẹp với sự hòa quyện tuyệt vời của di sản văn hóa cổ và kiến trúc hiện đại. Màn nước phẳng lặng, lấp lánh ánh bạc bắc ngang qua công viên Tân Giang êm đềm phản chiếu những tòa nhà chọc trời trên những con đường huyết mạch, điểm xuyết trong màn đêm xanh thẫm là trăng và sao.

Ninh Nhiễm Thanh mang giày cao gót không đi nổi nữa, ngồi xuống một chiếc ghế dài trong công viên.

Trương Tiểu Tri dừng bước, thì thầm: “Có đi ăn đêm thôi cũng phải đi giày cao gót, có phải cô đi cùng bạn trai ra ngoài chơi đâu.”

Ninh Nhiễm Thanh uể oải trả lời: “Cháu chính là anh bạn trai bé nhỏ của cô còn gì.”

Trương Tiểu Tri khoa trương thở dài một tiếng: “Trời ơi, việc này với cháu đúng là một sự tổn thương”.

Ninh Nhiễm Thanh “hừ” một tiếng, quay đầu lại ngắm mặt sông, bỗng nhiên nổi lên một chút hứng thú, nghiêng đầu ngắm nhìn những nhà hàng khách sạn gần đền kết hoa bên kia bờ sông, thì hứng bỗng bùng phát: “Thùy tương vạn gia cư - Đào xạ nhất giang minh.”*

*Một câu thơ của nhà thơ Vương Nhĩ Giám nhà Thanh. Tạm dịch: Như ai đốt đuốc cho vạn nhà, tỏa sáng khắp một vùng sông nước.

Trương Tiểu Tri kinh ngạc nhìn cô: “Cháu và người bạn nhỏ của cháu đều đồ ăn rồi.”

“Những lúc thế này, cháu chỉ cần hợp tác nói một câu “Hay quá” là được rồi.” Ninh Nhiễm Thanh yếu ớt dựa vào lưng ghế, để mặc cho gió từ dòng sông thổi lướt qua mặt cô.

Trương Tiểu Tri đi một vòng rồi ngồi xuống bên cạnh Ninh Nhiễm Thanh, giọng nói mang theo sự lo lắng và thăm dò của một đứa trẻ: “Sao cô lại không đến buổi tiệc mừng tốt nghiệp. Còn nữa hôm nay cháu thấy mọi người không quan tâm đến cô lắm...”

“Là cô không thích quan tâm đến họ hiểu chưa?”

“Thanh Thanh! Có phải cô ăn cắp tiền của bạn học không? Hay là cô thường mách lẻo với thầy cô?” Thế nên mọi người mới không thích cô?

Ninh Nhiễm Thanh gương mặt dữ dằn lườm Trương Tiểu Tri, đáng vẻ lập tức trở nên hung hăng: “Loại người hạ thấp nhân phẩm của người khác, phá hoại danh tiếng của người khác như cháu, cô có thể kiện cháu tội phỉ báng đấy.”

“Không sao! Cháu được “Pháp luật bảo vệ người vị thành niên” Trương Tiểu Tri tiếp tục cắn xiên thịt dê, cười vô cùng đắc ý.

Buổi tối Ninh Nhiễm Thanh nghiêm túc phân tích nguyên nhân mình không có quan hệ tốt với mọi người. Mặc dù cuối cùng Trương Tiểu Tri luôn miệng nhấn mạnh vì cô hay làm ra vẻ, điệu bộ quái đản lại kiêu cách, cộng thêm cái tính tiểu thư kế thừa lại từ xa xưa, thích chỉ huy người khác. Nhưng cô vẫn đổ nhưng nguyên nhân chủ yếu cho Tần Hựu Sinh. Vì bản thân cô cho rằng trước khi cô vào đại học, mối quan hệ của cô với mọi người cũng không đến nỗi tệ.

Tần Hựu Sinh là ai?

Giáo viên thỉnh giảng của đại học A, thường được mời đến mở đầu các buổi tọa đàm. Mỗi lần tọa đàm là hội trường lại đầy ắp. Là một thầy giáo rất được theo đuổi trong học viện pháp luật, nhất là nữ sinh.

Và người đàn ông này, còn là bạn trai cũ của cô.

Trải qua chuyện tình cảm với một giáo sư tuổi trẻ tài cao, người bị tổn thương danh tiếng nghiêm trọng chắc chắn là phía con gái.

Chị gái Ninh Tuần Tuần hôm nay làm ca tối. Chị đưa Trương Tiểu Tri về nhà rồi mà chị gái vẫn chưa về.

Chị cô ly dị cũng đã nhiều năm rồi. Bây giờ chị đang làm nhân viên thu ngân cho một cửa hàng quần áo hàng hiệu nào đó, nếu thành tích tốt thì tiền lương cơ bản cũng được hơn mười ngàn. Nhưng công việc này đã khiến chị mất đi cơ hội được ở bên quan tâm đến việc học của con trai.

Cũng may Trương Tiểu Tri cũng khá ngoan ngoãn. Ngoài việc bị áp bức lâu ngày thì thoáng có phản kháng đôi chút, về cơ bản nó vẫn trưởng thành theo “quỹ đạo”.

Sau khi về nhà, Trương Tiểu Tri thể hiện rằng nó vẫn chưa buồn ngủ, còn muốn xem thêm một tập phim truyền hình tình cảm luân lý. Nhưng sau đó đã bị khuôn mặt đen xì của Ninh Nhiễm Thanh hù dọa, đành phải ngoan ngoãn tắm rửa đi ngủ.

Lúc Ninh Tuần Tuần về nhà cũng đã gần 11 giờ, bước vào cửa liền hỏi tình hình tốt nghiệp của Ninh Nhiễm Thanh. Ninh Nhiễm Thanh chọn vài việc trọng điểm để nói vài câu, sau đó đưa cho chị hộp bún xào buổi tối mang về.

Ninh Tuần Tuần cầm hộp bún xào đi vào phòng ăn, sau đó tiện tay tắt đèn phòng khách để tiết kiệm.

Cả một căn nhà, chỉ có phòng ăn nhỏ ngoài nhà bếp bật một ngọn đèn treo nhỏ, yên lặng tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng cam dịu dàng.

“Chị! Em định tuần sau sẽ đến Trung Chính làm việc.” Ninh Nhiễm Thanh ngồi xuống trước mặt chị, nói chuyện nghiêm túc.

“Trung Chính?” Ninh Tuần Tuần ngẩng đầu.

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu.

“Đội thêm một thời gian nữa đi. Chị đang nhờ bạn bè tìm chỗ quen biết. Nếu em vào được Dịch Hòa, nhất định sẽ có cơ hội phát triển hơn ở Trung Chính.” Rõ ràng Ninh Tuần Tuần không hài lòng với văn phòng luật sư nhỏ bé ở Trung Chính, cô hơi chau mày: “Thanh Thanh! Chị không biết làm nghề

này của em khỏi điểm rất quan trọng. Người thầy đầu tiên em đi theo sẽ quyết định quan hệ của em với mọi người sau này.”

“Trung Chính tuy là nhỏ, nhưng cô của em là Chu Yến.” Ninh Nhiễm Thanh cố gắng để Ninh Tuấn Tuấn chấp nhận việc cô sẽ đến Trung Chính làm việc.

“Chu Yến?”

“Chị! Chị không biết Chu Yến là một người có tiếng tăm trong giới luật sư thế nào đâu. Cô ấy rất có sở trường trong việc giải quyết các vụ tranh chấp dân sự. Nếu ngày trước cô ấy có thể giúp chị vụ ly hôn đó, thì sẽ không dễ dàng cho gã Trương Nghị đó như vậy.”

Ninh Tuấn Tuấn có vẻ mệt rồi, vừa nói vừa ngáp ngắn ngáp dài, sắc mặt tuy mệt mỏi nhưng không mất đi nét dịu dàng: “Chị và anh rě em ly hôn theo thỏa thuận. Lúc đó tài sản của anh rě em đều để lại cho chị và Tiểu Tri, cũng coi như không thiệt thòi cho hai mẹ con chị.”

Nhưng Trương Nghị đã lấy đi công xướng có lợi ích lớn nhất. Cho dù là bên có lỗi, lúc ly hôn anh ta vẫn giữ được tình tảo.

Ninh Nhiễm Thanh không tiếp tục nói nữa.

Nhưng Ninh Tuấn Tuấn vẫn muốn cô được vào một văn phòng luật sư lớn, nghĩ một lúc rồi nói: “Thanh Thanh! Hay là em cứ đợi bạn của chị báo lại rồi tính tiếp. Chẳng phải các bạn học của em đều muốn vào Dịch Hòa sao?”

Ninh Nhiễm Thanh thật sự không thể giải thích cho chị, một cộng sự của văn phòng luật sư Dịch Hòa chính là bạn trai cũ của cô, Tần Hựu Sinh. Vậy nên chỉ đành phồng má lên nói: “Em đã gặp mặt cô Chu Yến rồi. Cô ấy là một luật sư có kiến thức rất sâu rộng. Em được thực tập với cô ấy đã là một cơ hội tốt mà rất nhiều người ngưỡng mộ rồi.”

“Thật sao?”

“Em còn gât chị sao?” Ninh Nhiễm Thanh nói xong, chớp chớp đôi mắt, sau đó chóng cảm nhìn về phía chị gái: “Chị à, em gái chị từ nhỏ chẳng phải đều được ngưỡng mộ mà lớn bằng từng này đó sao?”

Ninh Tuấn Tuấn lớn hơn Ninh Nhiễm Thanh mười tuổi, có thể coi chị gái lớn như mẹ trong nhà. Nghe thấy Ninh Nhiễm Thanh nói vậy cô cũng yên tâm, cúi đầu mỉm cười, ngữ khí thân mật: “Chị biết là từ nhỏ em đã kiêu căng bảnh chọe rồi.”

Kiêu căng bảnh chọe là những từ mang nghĩa chê bai, nhưng được Ninh Tuấn Tuấn nói như vậy, Ninh Nhiễm Thanh ngược lại trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào. Bất luận trước mặt người khác cô tởi tẻ thế nào, ở bên cạnh chị gái, cô mãi mãi là tốt nhất.

Cũng giống như với người yêu thương bạn, khuyết điểm cũng sẽ là ưu điểm; còn với người ghét bạn, một điểm rực sáng thế nào cũng sẽ thấy thô thiển.

Ninh Nhiễm Thanh buổi tối trước khi đi ngủ còn lén lên BBS của trường, để rồi cả buổi tức giận đến nỗi đang ngủ phải ngồi dậy, chân tay giậm thành thịch trên giường.

Lẽ tởt nghiệp không ai tìm cô chụp ảnh, nhưng bây giờ ai lại đăng bức ảnh của cô lên?

Trên bức ảnh cô đơn độc nắm tay một thằng bé chưa cao đến một mét tư. Ngay dưới bức ảnh cũng chỉ là những lời bình luận suy đoán quan hệ của cô và Tiểu Tri. Khó nghe nhất là khi có người nói cô cả người toàn mặc đồ hàng hiệu thì lại có kẻ bảo đó chỉ là hàng fake trên phố.

Cho đến khi có một người có nick là “Thỏ con thỏ con thỏ con” nói một câu nửa đùa nửa thật thế này: “Trời ơi! Tôi biết là Ninh Nhiễm Thanh từng mang thai, không ngờ đứa bé lại lớn đến từng này rồi, hay là uống thuốc kích thích vậy?”

Sau câu nói này thì gió đã đổi chiều, từ việc quần áo trên người cô là hàng thật hay hàng fake trở thành cô rởt cuộc có thai khi nào.

...

Cô sẽ không để mọi chuyện kết thúc dễ dàng như thế. Ninh Nhiễm Thanh không nhin nổi, hít sâu rồi lại hít sâu, hai tay cào mạnh vào chiếc chiếu trúc. Cô phải kiện con thỏ con này, kiện cho cô ta chết!!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Dậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Tối qua Ninh Nhiễm Thanh vì theo dõi những bình luận trên BBS, sáng sớm khi tỉnh dậy hai mắt đỏ quạch. Trương Tiểu Tri nhìn thấy cô thì giật nảy mình, nghiêng đầu đánh giá cô: “Thanh Thanh! Sao cô lại biến thành thỏ thế này?”

“Cô xin cháu đừng nhắc gì đến thỏ trước mặt cô nữa.” Ninh Nhiễm Thanh vào nhà bếp ăn sáng, nhìn quanh cả căn phòng, hỏi Trương Tiểu Tri: “Chị đâu

rồi?”

“Mẹ nói phải làm thay ca cho một đồng nghiệp.” Nói xong, Trương Tiểu Tri thở dài.

Ninh Nhiễm Thanh nghe xong cũng thở dài.

Trương Tiểu Tri đã từng nói một câu rất chuẩn xác: “Nếu mẹ cháu có một nửa sự xấu xa của cô thì tốt rồi.” Nhưng thế nào là một nửa sự xấu xa của cô? Cô xấu xa vậy sao?

Diễn đàn BBS sau một buổi tối đã trở thành chủ đề hot, cuối cùng đã xuất hiện hai người biết rõ sự tình của trường khác, lấy nick là bạn cùng trường với cô trước đây, bắt đầu tiết lộ những biểu hiện của cô ở trường từ nhỏ đến lớn, còn cả một số chuyện của gia đình cô nữa.

Đúng là đến mười tám đời tổ tông cũng bị lôi ra hết cả rồi.

Tiệc là địch ở trong tối ta ở ngoài sáng. Ninh Nhiễm Thanh hận đến nỗi ngọn lửa trong lòng như được châm ngòi bốc cháy hừng hực.

Buổi trưa, Ninh Nhiễm Thanh dẫn Trương Tiểu Tri đến một cửa hàng đồ ăn nhanh phía dưới khu nhà ăn cơm, cố tình gọi một đĩa thịt thỏ. Trương Tiểu Tri nhìn đĩa thịt thỏ được nướng đỏ, kinh hoàng nhìn cô: “Cô thật tàn nhẫn!”

Kết quả là sau khi ăn một miếng, sau đó nó ăn còn nhiều hơn ai hết, lúc về còn luôn miệng khen ngon.

Ăn cơm xong về đến nhà, Ninh Nhiễm Thanh lại mở BBS xem tình hình. Điều khiến người ta bất ngờ là tất cả các comment trước đã bị xóa sạch.

Cô vốn dĩ định kiện bạn “Thỏ con thỏ con thỏ con” này tội phi báng, kiện cô ta xâm phạm danh dự của mình và yêu cầu BBS dừng việc gây tổn hại đến quyền riêng tư của cô trên mạng, sau đó xóa bỏ những ảnh hưởng không tốt, công khai đền bù xin lỗi. .

Bây giờ chứng cứ cũng không còn nữa rồi, nhưng hình tượng xấu của cô vẫn còn tồn tại.

Cô nhớ lại bài học đầu tiên Tần Hựu Sinh giảng ở trường: “Bàn luận về hiệu lực pháp lý của chứng cứ điện tử”, hôm đó anh đã nhấn mạnh tầm quan trọng và cần thiết của việc thu thập chứng cứ vào thời gian đầu tiên.

Thế nên đáng lẽ cô phải chụp lại chứng cứ ngay giây phút đầu tiên.

Nhưng nếu bình luận vẫn còn ở đó, cô sẽ đi kiện thật sao? Vụ việc chuyện riêng tư bị công khai trên mạng này vốn dĩ tỷ lệ kiện cáo thành công đã rất ít. Cô cũng chẳng phải đại minh tinh gì, có bị người ta hắt chút nước bẩn vào người thì đã sao?

Chỉ có điều Ninh Nhiễm Thanh vẫn có chút khó chịu, yêu đương một lần, thất tình thất thân cũng không phải là chuyện tồi tệ nhất. Chuyện tồi tệ nhất là mất đi danh dự như cô.

Nếu Tần Hựu Sinh có gia đình rồi thì thôi, là do cô không đứng đắn, cô bị chê trách cũng đáng đời. Nhưng rõ ràng là trai chưa vợ gái chưa chồng, sao cô lại không được sự ủng hộ của mọi người chứ?

Trương Tiểu Tri lấy mấy lời của thầy giáo ở trường an ủi cô: “Thầy giáo cháu nói rồi. Vài người không thích cô là chuyện bình thường, nhưng cả một nhóm người đều không thích cô, nhất định là do cô làm sai chuyện gì đó... Còn có một cô ở trường mầm non cũng nói thế này. Cho dù người khác có tình đánh cô một cái, cô cũng phải tha thứ cho người ta một lần.”

Ninh Nhiễm Thanh véo mạnh tai Trương Tiểu Tri một cái, sau đó lạnh lùng buông một câu: “Được rồi! Giờ cháu tha thứ cho cô đi! Tha thứ cho cô đi!”

Sau đó thì Trương Tiểu Tri cả một buổi chiều không thèm ngó ngang đến cô.

Ninh Nhiễm Thanh suy nghĩ, có phải mỗi người cực phẩm đều cảm thấy bản thân mình không sai, còn cảm thấy mình vô cùng hoàn hảo?

Thời hạn đến Trung Chính đăng ký vẫn còn một tuần nữa. Ninh Nhiễm Thanh không có việc gì làm, ban ngày đến thư viện đọc sách, buổi tối vừa xem tivi vừa ép chân, thi thoảng còn đắp mặt nạ.

Sau khi Trương Tiểu Tri bị cô véo tai thì đã ghi thù, luôn cố ý tìm chuyện gây sự mắng cô là người đàn bà điên.

Ninh Nhiễm Thanh nói nó không hiểu được nổi vât vả của người phụ nữ.

Chị gái Ninh Tuần Tuần làm việc ở quảng trường Dục Đức, vừa hay thư viện nhân dân ở phía Đông rất gần với quảng trường Dục Đức. Ninh Nhiễm Thanh đến thư viện tìm tài liệu xong xuôi, tiện đường đến cửa hàng C ở Dục Đức tìm chị gái.

Thời tiết bên ngoài nóng đến điên người, trong cửa hàng lại vô cùng mát mẻ. Bởi vì Ninh Tuần Tuần đang đón tiếp khách hàng, cô đành lấy một cuốn tạp chí ngồi bên cạnh chờ đợi.

Có hai vị khách bước vào cửa hàng, một già một trẻ, ăn mặc vô cùng mát. Ninh Nhiễm Thanh liếc nhìn, hai người có lẽ là mẹ con hoặc là mẹ chồng con

dâu.

Nhưng nếu là mẹ con sẽ không cư xử như vậy. Cô nhìn kỹ một lần nữa. Mặc dù cô gái trẻ không để lộ ra là có thai, nhưng từ dáng đi của cô có thể nhìn ra là cô đang mang bầu.

Thế có nghĩa là mẹ chồng dẫn con dâu đang mang bầu đến mua quần áo?

Mẹ chồng trả tiền rất hào phóng, ăn nói rất rành mạch, trên người còn toát lên vẻ lộng lẫy của một quý phu nhân. Ngược lại cô con dâu lại ăn nói rất nhỏ nhẹ, giọng nói còn có chút giọng gạo, gương mặt thanh tú một cách rất “bình dân”.

Cô con dâu tổng cộng đã thử hai bộ quần áo mùa hè, mẹ chồng đã mua hết cả hai. Ngoài ra còn đặt hàng một bộ quần áo mùa thu. Vì thành phố A vẫn chưa có hàng, bà mẹ đã để lại địa chỉ, trả tiền ký tên đều rất kiêu cách.

Một cô nhân viên bán hàng nhanh nhẹn đã khen chữ ký của bà rất đẹp, vị phu nhân cười tươi rói.

Hôm nay Ninh Nhiễm Thanh mặc một chiếc váy liền màu vàng nhạt. Sau khi hai vị khách đi rồi, cô nhẹ nhàng đứng lên trước gương vuốt lại mái tóc hơi rối.

Cô nhân viên bán hàng Tiểu Đa bỗng nhiên hỏi, xưng hô với cô giống Ninh Tuần Tuần: “Thanh Thanh! Em có bạn trai chưa?”

Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu: “Chưa ạ.”

“Mấy năm đại học mà không yêu anh nào sao?” Trong điệu cười mỉm của Tiểu Đa mang chút hoài nghi.

“Không có...” Ninh Nhiễm Thanh nói dối. Chuyện tình cảm diễn ra vào thời đại học giữa cô và Tần Hựu Sinh là chuyện mà chị gái cô cũng không biết.

“Áy! Giờ những cô gái được như em không nhiều nữa rồi. Ai mà không nhân lúc mình còn trẻ trung xinh đẹp tìm một anh chàng nhà giàu chứ.” Tiểu Đa nói dường như có ý ám chỉ, ánh mắt nhìn về phía cửa, mỉm cười tiếp lời: “Thanh Thanh! Điều kiện của em hoàn toàn có thể được gả vào một gia đình giàu có ở thành phố A.”

Ninh Nhiễm Thanh chỉ cười mà không đáp lại.

Tiểu Đa đành bủi môi, không nói thêm nữa, vì cũng có khách hàng đến rồi.

Một dãy các cửa hàng nữ trang hàng hiệu, trước giờ chưa từng thiếu những vị khách xinh đẹp tỏa sáng, chỉ có điều có phải xinh đẹp tỏa sáng thật không thì không chắc.

Ninh Tuần Tuần dạo trước đã đặt cho cô hai bộ quần áo công sở, vừa hay hàng đã về.

Ninh Nhiễm Thanh mặc thử bước ra, dù sao cô vẫn cảm thấy quá nghiêm túc đứng đắn. Ninh Tuần Tuần ngược lại rất hài lòng, giúp cô chỉnh lại cổ áo rồi nói: “Nếu lúc bình thường em không thích mặc, thì để sau này ra tòa mặc cũng được.”

“Chị Ninh! Em gái chị là luật sư sao?”

Ninh Nhiễm Thanh mỉm cười quay đầu lại: “Là luật sư tương lai thôi ạ. Em vừa nhận được chứng nhận thực tập, một năm sau mới lấy được bằng luật sư.”

“Giỏi thật!” Tiểu Đa lại ngắm nhìn cô một lúc.

Ninh Nhiễm Thanh rất muốn được khen ngợi, khoe môi cô hơi cong lên, khiêm tốn trả lời: “Chỉ là một công việc thôi ạ.”

Người ngoài nhìn vào, luật sư là một ngành vô cùng cao quý, nhất là lại được báo chí truyền hình thổi phồng lên cho càng giỏi giang, ví dụ như luật sư Giang nào đó xử một vụ án được mấy trăm vạn, lại có luật sư Tần nào đó có giá bao nhiêu chữ số.

Chỉ có điều ngành nghề này thực chất như thế nào. Cũng chỉ là một công việc không ngừng được tán dương về mặt lợi ích mà thôi.

Thật ra Ninh Nhiễm Thanh cũng cảm thấy kỳ lạ. Năm đó một người sợ khổ cực như cô sao lại chọn một công việc vất vả như vậy? Loại công việc cần sự nhanh nhẹn khéo léo này nhất định không thích hợp với mình, thế nên năm đó lúc điền nguyện vọng cô đã nghĩ gì không biết?

Cô thật sự đã quên mất rồi.

Mặc dù là một công việc không thích hợp với bản thân mình, nhưng để có một ấn tượng tốt với cô giáo Chu Yến, Ninh Nhiễm Thanh quyết định đến văn phòng sớm hơn hai ngày.

Cô gọi điện cho cô Chu Yến nói suy nghĩ của mình. Thái độ của cô Chu Yến rất lạnh nhạt, chỉ nói một câu: “Ồ đây tạm thời chưa phân mảy tính cho em, em phải tự mang.”

Trước đêm Ninh Nhiễm Thanh đến Trung Chính, cô đã thử n bộ quần áo, cuối cùng đã chọn được một bộ vừa ý. Một bộ váy trên trắng dưới đen. Cô mặc xong quần áo, đi một chiếc cao gót đơn giản, đứng trước gương, hài lòng ngắm nhìn mình một hồi lâu. Cho đến khi bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa cùng thanh âm sốt ruột của Trương Tiểu Tri: “Ninh Nhiễm Thanh! Cô mau ra đây đi! Cháu phải đi tiểu tiện, cháu sắp nhịn không nổi rồi, sắp tè ra quần rồi!”

Ninh Nhiễm Thanh mở cửa. Trương Tiểu Tri hai tay ôm bụng, oằn lưng xuống, nhìn cô phẫn nộ.

Ninh Nhiễm Thanh còn “suyt suyt” hai tiếng, nhìn gương mặt đỏ ửng của Trương Tiểu Tri, rồi nở điệu cười kỳ lạ bước về phòng.

Ngày thứ hai, Ninh Nhiễm Thanh vút vào trong túi xách một chiếc notebook, thay quần áo, chải đầu tóc gọn gàng, tinh thần sáng khoái hướng thẳng đến Trung Chính.

Thật ra Ninh Nhiễm Thanh vô cùng thấu hiểu tại sao chị gái cô lại không coi trọng Trung Chính, vì nhìn bên ngoài Trung Chính đúng là có hơi nghèo nàn.

Hai văn phòng Dịch Hòa, Trung Chính. Một văn phòng thuộc về tòa nhà hành chính cao cấp, một văn phòng nằm trên một con phố cũ ở khu phố cổ thành phố A, không những địa điểm chật hẹp, đến biển hiệu cũng nhỏ bé.

Ngoài ra còn không có thang máy.

Ninh Nhiễm Thanh leo lên năm tầng lầu. Vì cô đi giày cao gót, lại leo năm tầng, nên thở không ra hơi nữa.

Văn phòng luật sư Trung Chính là do Chu Yến và hai người bạn tốt của cô cùng chung tên lập ra. Hai người còn lại trong ngành về cơ bản là không có tên tuổi gì. Cô Chu Yến mặc dù danh tiếng cũng không tệ, nhưng về cơ bản là không kiếm tiền. Nhưng vụ cô xử lý hầu hết đều là án dân sự. Hai vụ án nổi tiếng nhất của cô đều là vụ ly hôn. Mặc dù mỗi ngày có rất nhiều phụ nữ đến tư vấn ly hôn, nhưng cũng có rất nhiều người chỉ đến tư vấn mà thôi, tư vấn nửa năm thậm chí vài năm, cuối cùng vẫn quyết định về nhà sống tiếp.

Những lúc như vậy tiền kiếm được của luật sư chủ yếu chỉ là phí tư vấn mà thôi.

Chu Yến là một người nghiêm về luật lại làm việc rất chăm chỉ. Ninh Nhiễm Thanh thật ra có chút kỳ lạ tại sao Chu Yến lại chọn cô. Mặc dù cô đã thi qua tư pháp, nhưng thời đại học thành tích không tốt, có thể qua kỳ thi tư pháp thuận lợi, cũng vì có Tề Hựu Sinh đích thân phụ đạo.

Lúc cô đến văn phòng luật sư không có nhiều người, chỉ có lác đác vài người ngồi trước máy tính đánh đánh gõ gõ, thi thoảng nói chuyện vài câu.

Chu Yến ngồi trong một phòng làm việc độc lập. Cô gõ cửa bước vào, Chu Yến chỉ vào một chiếc ghế ở cách đó không xa, ý muốn cô ngồi xuống.

“Cô...”

Chu Yến không phải là một người thích cười, nhìn thấy dáng vẻ lo lắng lộ rõ của Ninh Nhiễm Thanh, khóe miệng cũng hơi cong lên: “Lần trước gặp nhau chúng ta nói chuyện rất vui vẻ, sao hôm nay em đã sợ tôi rồi?”

“Không ạ... Chi là quá tôn trọng mà thôi...” Đột trước Ninh Nhiễm Thanh đã cấp tốc học một vài phương pháp lấy lòng sắp được khóa trước truyền lại. Do thời gian học quá ngắn nên, hiểu thì nhanh, nhưng khi vận dụng vẫn có cảm giác gượng gạo khó khăn.

Chu Yến mỉm cười: “Gần đây văn phòng hơi bận. Bởi vì chúng tôi định sẽ sát nhập với văn phòng Vạn Phong lại thành một. Tuần sau sẽ dời văn phòng đến tòa nhà Vũ Đạt rồi.”

“Sát nhập làm một?”

“Cũng coi như là hợp tác. Như vậy nguồn nhân lực các luật sư tài giỏi có thể có được cơ hội phát triển tốt hơn, hơn nữa còn giải quyết được những tồn tại còn thiếu sót của hai văn phòng.” Chu Yến dừng công việc đang làm lại, tiếp tục nói: “Việc này đối với các em đều rất tốt. Ở đây hẻo lánh, hoàn cảnh công việc lại không được tốt. Ở đó là trung tâm thành phố, tòa nhà văn phòng lại rộng rãi sáng sủa. Vì sắp chuyển văn phòng, nên tôi không bảo người phân máy tính cho em nữa...”

Đầu óc của Ninh Nhiễm Thanh có chút đờ đẫn, dường như có một bóng đen cứ chạy qua chạy lại trong đầu, một lúc sau cô mới hỏi: “Chuyển đến tòa nhà Vũ Đạt?”

Chu Yến mỉm cười gật đầu.

Bóng đen trong đầu Ninh Nhiễm Thanh vẫn chuyển động không ngừng. Nếu cô nhớ không nhầm, văn phòng luật sư Dịch Hòa nằm chính ở tòa nhà Vũ Đạt đó.

Dịch Hòa có hai luật sư nổi tiếng nhất, chính là Tàn Hựu Sinh và Giang Hành Chi.

Liên tục mấy ngày, Ninh Nhiễm Thanh đều phải xử lý tài liệu. Để rảnh rỗi những thất bại trong ứng xử trước đây, lần này cô đã rất cố gắng, thế nên việc giao tiếp với các đồng nghiệp mới cũng rất tốt. Có một chuyện rất vui là cô kết bạn với một cô gái rất đáng yêu cũng làm trợ lý luật sư. Cô ấy tên là Vương Trân, tốt nghiệp ngành kỹ thuật nhưng chuyển ngành sang đây, trước mắt cô ấy đang cố gắng chuẩn bị thi tư pháp.

Ninh Nhiễm Thanh rộng lượng mang tài liệu ôn thi tư pháp của mình in thêm một bản cho Vương Trân. Vương Trân cũng không hề giấu giếm nói với cô một số tin tức trong văn phòng.

Hai người có xuất phát điểm tương đồng nhau, dù sao cũng dễ dàng kết bạn hơn.

Ở trường đại học Ninh Nhiễm Thanh không kết bạn với ai, vốn dĩ các hoạt động ở trường học về cơ bản cũng lấy các phòng ký túc làm đơn vị tham gia. Cô lại là học sinh ngoại trú. Trước đây trong lớp có hoạt động còn có người liên hệ với cô, cùng tham gia một số hoạt động tập thể, ví dụ như leo núi, picnic...

Chỉ có điều giấy không gói được lửa, vẻ ngoài đẹp đẽ cũng không che giấu được bên trong mục nát.

Mấy lần hoạt động, ngoài việc Ninh Nhiễm Thanh bị mọi người phát hiện về “cực phẩm” của mình ra, ví dụ như leo núi vừa leo đã kêu mệt, còn vì sợ đen da nên cả đoàn đường còn đeo khẩu trang chống nắng; lúc nướng thịt không những không động tay vào, còn chỉ huy các bạn giúp đỡ. Các bạn học khó khăn lắm mới nướng được cô còn chê quá bẩn...

Hoàn toàn là hắt hãm sai khiến, kén cá chọn canh, làm bộ làm tịch...

Không bao lâu sau, trên diễn đàn của trường nhìn thấy một bài viết rất “lá cải”, nhân vật chính bị phi nhủ trong bài chính là cô.

Mọi người đều biết cực phẩm đến mức độ nào có thể khiến người người ruồng bỏ, nhưng đâu có biết một người “cực phẩm” của công chúng trong lòng cô độc lẻ loi. Bởi vì quan hệ với mọi người không tốt, cuộc sống đại học của Ninh Nhiễm Thanh dường như chẳng có hương vị gì, cho đến tận sau này khi cùng với Tần Hựu Sinh xảy ra chuyện tình thầy trò.

Cô đi du lịch ở Vân Nam gặp được vị giáo sư thỉnh giảng của trường mình. Sau đó cô và anh đã cùng kết bạn đi dạo thành cổ, đi chèo thuyền, đập xe chở nước đêm, đi chơi Tứ Hồ. Cuối cùng trong đêm lửa trại trước ngày về, trong đám đông cười nói rộn ràng, trong ánh lửa bập bùng, Tần Hựu Sinh đã hôn cô.

Tình yêu ban đầu rất đẹp, cũng giống như cơn gió nhẹ nhàng âm áp thổi trên dòng Lệ Giang, thổi vào tận đáy lòng, vừa rung động vừa ngứa ngáy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nông Ý Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Ninh Nhiễm Thanh đã giải quyết xong hồ sơ các vụ án của cả tuần, lúc nhàn rỗi không biết làm gì cô ngồi đọc những vụ án trong văn phòng để giết thời gian.

Hồ sơ vụ án của văn phòng luật sư ghi chép lại tài liệu những vụ án đã được thụ lý. Nghiên cứu những hồ sơ này không những có thể biết được cả quá trình xảy ra vụ án, hơn nữa còn có thể nhìn thấy rõ ràng quá trình phân tích và tư duy logic của người làm án.

Ninh Nhiễm Thanh ghi lại những chỗ hữu dụng vào cuốn sổ nhật ký công việc của mình. Mỗi ngày khi kết thúc công việc, cuốn sổ đều đầy kín các trang giấy.

Sắp hết giờ làm, Vương Trân đi từng bước chậm chậm đến trước bàn làm việc của cô, nhìn những dòng tóm tắt của cô: “Chữ thật sự khó nhìn chết đi được...”

Cô đóng quyển sổ lại đánh “bộp” một cái.

Vương Trân mỉm cười mặt mày rạng rỡ: “Chỗ tài liệu lần trước cậu photô cho mình trên đó chữ viết rất đẹp mà, mau khai ra là ai viết?”

“Vậy sao, mình cũng không rõ nữa. Mình cũng photô từ người khác mà thôi.” Cô đã nói dối.

Tần Hựu Sinh cũng từng chê chữ của cô, nói cô viết vừa xấu vừa chậm. Lúc đó cứ có thời gian rảnh anh lại học với cô, thế nên trong tài liệu ôn thi của cô có chữ của anh lưu lại cũng là chuyện rất bình thường.

Ngày mai hai văn phòng luật sư sẽ tổ chức buổi lễ chuyển đến nơi mới. Trước khi tan sở, đồng nghiệp nam sôi nổi nhất văn phòng, Vương Vỹ, bắt đầu vỗ tay tập hợp tất cả mọi người: “Ngày mai chúng ta sẽ chuyển đến phòng làm việc mới. Vừa rồi người của văn phòng luật sư Vạn Phong đã liên hệ với

tôi. Để tạo tiền đề sau này mọi người có thể cùng hợp tác làm việc vui vẻ, tối mai họ sẽ tổ chức một hoạt động để mọi người làm quen với nhau trước. Người ta rất có nghĩa khí, đã đặt trước một phòng trong quán bar “Cầu vồng”, ngày mai những ai sẽ đi thi điểm danh nhé.”

Vương Trân đã điểm danh, hỏi cô có đi không.

Ninh Nhiễm Thanh chạy đến hỏi cô giáo Chu Yến: “Cô ơi, cô có đi không?”

“Đây là hoạt động của mấy thanh niên các em, tôi không tham gia đâu.” Chu Yến nói xong, dẫn cô đi đến trước mặt một nhóm đồng nghiệp: “Tôi báo danh giúp Tiểu Ninh.”

“Người đẹp à, đương nhiên hoan nghênh.” Vương Vũ huyýt sáo một cái.

Chu Yến nói thêm một câu: “Tiểu Ninh rất ngoan, các cậu phải chiều cổ con bé một chút.”

Đám đông liên tục hứa hẹn, Ninh Nhiễm Thanh đứng bên cạnh Chu Yến cười híp mắt, nói cảm ơn.

Thật là vui! Trong ấn tượng của cô Chu Yến cô là một cô gái luôn yên lặng ngoan ngoãn nghe lời. Ninh Nhiễm Thanh suýt nữa thì bị bản thân làm cho cảm động phát khóc. Cuối cùng cô cũng hiểu được cảm giác kỳ diệu khi không bị mọi người ghét bỏ.

Từ nay về sau, cô nhất định phải làm người tử tế, nhất định phải cố gắng trở thành một người được mọi người yêu quý, oh yeah!

Hoạt động diễn ra vào lúc 9h tối. Trước khi đi hát karaoke cùng mọi người, Ninh Nhiễm Thanh về nhà chị gái ăn cơm.

Hôm nay chị gái nghỉ ở nhà không đi làm. Lúc cô về, Ninh Tuần Tuần đang bận rộn nấu nướng trong bếp. Cửa vừa mở ra, cô đã ngửi thấy một mùi thơm nồng nức của cơm và thức ăn. Trương Tiểu Tri đang nằm trên sofa vừa xem tivi vừa làm bài tập. Ninh Nhiễm Thanh bước lại gần tắt tivi cho nó.

“Cô đừng làm vậy! Cháu có thể làm một lúc hai việc được mà.” Trương Tiểu Tri oán hận hét lên với cô.

Ninh Nhiễm Thanh dứt điều khiển tivi vào túi mình, sau đó bật tai đi về phía nhà bếp, hoàn toàn không cho Trương Tiểu Tri cơ hội kiện cáo.

Bữa tối, Ninh Nhiễm Thanh nói với chị chuyện Trung Chính sẽ liên minh với Vạn Phong, tiện thể nói luôn về bữa tiệc tại quán bar tối nay cùng các đồng nghiệp.

“Oa! Quán bar cơ đấy! Mẹ, quán bar đấy!” Trương Tiểu Tri xen vào, ngữ khí có phần kích động “Nhưng mà thầy giáo con nói rồi, học sinh tiểu học không được đến những nơi đó.”

“Chuyện này không liên quan đến cháu.” Ninh Nhiễm Thanh đáp lời.

“Là bữa tiệc họp mặt của đồng nghiệp thật sao?” Ninh Tuần Tuần hỏi cô.

“Chị! Không phải bữa tiệc họp mặt đồng nghiệp thì em đến những nơi đó làm gì chứ, em là loại con gái... kết giao bạn bè bừa bãi sao?” Ninh Nhiễm Thanh vốn định nói “quan hệ nam nữ bừa bãi”. Vì Trương Tiểu Tri vẫn là trẻ vị thành niên, nên cô đã đổi thành “kết bạn bừa bãi”.

Trương Tiểu Tri bò từ trên ghế xuống, quỳ xuống đất giả vờ nôn mửa. Đáng tiếc là mẹ hay cô đều không quan tâm đến màn biểu diễn nhiệt tình của nó. Thế nên sau khi biểu diễn xong nó đánh hăm hực quay về bàn tiếp tục ăn.

Ninh Tuần Tuần hơi ngừng một lát: “Chị chỉ sợ em đến mấy nơi đó sẽ không an toàn.”

“Các đồng nghiệp em đều rất tốt, sẽ không có gì nguy hiểm đâu.” Nói xong, Ninh Nhiễm Thanh rút một tờ giấy, lau mồm rồi quay về phòng.

Tắm rửa, thay quần áo, trang điểm... Lúc Ninh Nhiễm Thanh đã chuẩn bị xong xuôi, định đi ra ngoài, chị gái lấy từ trong túi xách ra mấy tờ nhân dân tệ đưa cho cô, nói: “Đây là tiền sinh hoạt phí tháng này. Em đi làm rồi, mỗi ngày chị cho em thêm 20 đồng.”

Cuối cùng cũng tăng rồi! Ninh Nhiễm Thanh ôm chặt lấy chị gái nũng nịu một lúc.

Ninh Tuần Tuần mặc dù về mặt ăn ở, đi lại rất thoải mái với em gái, nhưng về tiền tiêu vặt thì lại không ché rất gay gắt.

Nhà họ Ninh đã từng có lúc sung túc. Mặc dù mẹ Ninh đẻ Ninh Nhiễm Thanh và Ninh Tuần Tuần cách tương đối xa nhau. Nhưng đến năm Ninh Nhiễm Thanh 3 tuổi, ai ai cũng nói nhà họ Ninh có phúc, có hai cô con gái rượu xinh đẹp như vậy. Năm Ninh Nhiễm Thanh 5 tuổi thì mẹ Ninh qua đời. Năm sau, bố cô dắt về nhà một người đàn bà và một đứa con gái ba tuổi.

Vốn dĩ gia đình chỉ có hai chị em bỗng dưng biến thành ba chị em. Người nói có phúc thì ít, người chờ đợi xem kịch hay thì nhiều.

Lúc đó Ninh Tuần Tuần đã khôn lớn, nhưng Ninh Nhiễm Thanh vẫn chỉ là một đứa trẻ vẫn còn đi giành bó với người ta. Trên khoảnh sân nhà họ Ninh,

các trận ác chiến mỗi ngày của cô và Ninh Bối Bối thật sự đã trở thành hầu hết những kỷ ức trong thời thơ ấu của cô.

Chẳng mấy chốc mà Ninh Tuấn Tuấn đã học đại học. Ở thành phố A, chị ấy gặp Trương Nghi. Họ lấy chồng sinh con, sau đó thì họ cũng không thường xuyên gặp mặt nhau nữa.

Cho đến tận sau này khi cô thi đỗ một trường đại học ở thành phố A, Ninh Tuấn Tuấn đã ly hôn. Sau khi thi vào đại học luật thành phố A thì cô luôn ở cùng chị gái và đứa cháu trai.

Tật xấu thích tiêu tiền như nước bị Ninh Tuấn Tuấn phát hiện ra. Ninh Tuấn Tuấn bắt đầu giúp cô quản lý tiền sinh hoạt phí hằng tháng bố mẹ gửi đến, đồng thời còn đặt ra ba điều “không được”: Không được tiêu tiền bữa bãi, không được ăn uống linh tinh, không được kết giao bạn bè lung tung.

Năm thứ hai cô học đại học, Ninh Uy Phong học người ta đầu tư vào bất động sản, lỗ sạch tất cả gia sản. Ninh Tuấn Tuấn bỏ ra toàn bộ tiền bồi thường sau vụ ly hôn của mình để giúp gia đình vượt qua cơn nguy khốn, cũng không hề động đến số tiền mà mình tiết kiệm cho cô.

Ninh Tuấn Tuấn nói số tiền này đều là của hồi môn của cô: Mẹ không thể chuẩn bị cho em được thì chị sẽ để dành cho em trước.

Thế nên có nhiều khi mặc dù Ninh Nhiễm Thanh rất ghét việc chị gái cũng đối xử tốt với Ninh Bối Bối, nhưng cô vẫn rất yêu quý chị gái mình.

Tính cách của Ninh Tuấn Tuấn trước nay đều rất nhã nhặn, bất luận là đối xử với ai cũng đều tận tâm tận lực. Nhưng chị ấy làm việc luôn dứt khoát, nói một một, hai là hai. Ví dụ sau khi chị ấy giúp cô quản lý tiền sinh hoạt phí, mỗi ngày nói chỉ cho cô 30 đồng thì thật sự chỉ đưa cô 30 đồng.

Mỗi ngày chỉ có 30 đồng tiền sinh hoạt phí, vốn dĩ Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy đây đúng là “đêm trường Trung Cổ”. Nhưng con người đúng là một sinh vật có tính thích ứng vô cùng cao. Cô đã sống cuộc sống mỗi ngày chỉ có 30 đồng sinh hoạt phí lâu như vậy rồi, vậy mà cô vẫn có thể trích ra được một quỹ đen.

Ninh Nhiễm Thanh đếm lại chỗ tiền sinh hoạt phí rồi đút vào túi, nhắm tính ngày, sau đó lại nằm ườn lên sofa một lúc: “Chị! Tháng này là tháng đủ, có 31 ngày cơ mà.”

“...”

Ra khỏi tiểu khu là có biển của trạm xe buýt. Lúc Ninh Nhiễm Thanh đứng đợi xe ở trạm xe buýt, có một ông chú sống ở bên dưới nhà họ chào cô: “Nhiễm Thanh! Tối rồi còn ra ngoài sao?”

“Gặp mặt đồng nghiệp a.”

“Đi chơi vui về nhé.” Ông chú tươi cười dặn dò, rồi phóng xe vào trong tiểu khu.

Quán bar “Cầu vồng” nằm ở quảng trường Thời Đại. Buổi tiệc bắt đầu lúc 9h tối. Ninh Nhiễm Thanh đến trước 15 phút. Ngoài cửa có cả một dàn các anh phục vụ đẹp trai. Cô bước lên hỏi thăm: “Xin hỏi buổi tiệc của văn phòng luật sư Vạn Phong và Trung Chính ở phòng nào vậy?”

“Ồ, văn phòng luật sư à? Tôi biết! Cả một nhóm luật sư phải không? Tôi biết mà, đi theo tôi.” Người phục vụ nhiệt tình một cách khác thường, đưa Ninh Nhiễm Thanh vào thang máy, trên đường lên còn đưa cho cô một tấm danh thiếp, lần sau đến quán cần phục vụ có thể gọi tên anh ta.

Ninh Nhiễm Thanh rút tấm danh thiếp vào trong túi xách, nói một câu: “Cảm ơn!”

Thang máy dừng lại ở tầng 8, người phục vụ dẫn cô qua một hành lang được lót một lớp thảm lông dày, mềm mại. Đến trước cửa căn phòng số 806, anh ta đẩy cô bước vào: “Chính là phòng này!”

Ninh Nhiễm Thanh liếc mắt vào bên trong, thật là sang trọng hoa lệ!

Căn phòng rất lớn, phân làm hai gian trong và ngoài. Gian ngoài có một bàn bi-a, có khoảng 7,8 người đàn ông và hai cô gái đứng đó. Sau khi Ninh Nhiễm Thanh đi vào thì họ đều nhất loạt quay đầu nhìn cô, gương mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Ninh Nhiễm Thanh nhoen miệng cười, coi như là đã chào hỏi rồi, trong lòng thầm nghĩ chắc họ là mấy đồng nghiệp bên Vạn Phong. Cô muốn tìm thấy Vương Trần trước, vì thế nên đi vào gian trong.

Gian ngoài bật đèn sáng trưng, nhưng gian trong thì tối mờ. Không gian rất rộng. Giữa chiếc sofa hình tròn còn có một sàn nhảy hình tròn, có hai người đàn ông đang đứng trên đó ôm nhau nhảy múa.

Ánh đèn quá tối, hầu như không nhìn thấy rõ mặt. Trong hoàn cảnh “tôi không nhìn rõ anh, anh không nhìn rõ tôi”, Ninh Nhiễm Thanh bắt đầu dò tìm những đồng nghiệp của Trung Chính.

Trên sân khấu hai người đàn ông đang phiêu đến những nốt cao. Trong phòng vô cùng ồn ào. Góc này có tiếng cười đùa, góc kia lại có tiếng thì thầm trò chuyện. Đúng lúc đó hai người đàn ông đang hát lại một giọng khiến cô càng sốt ruột hơn. Cô cứ ngây ngốc đứng đó hồi lâu mà không thấy ai gọi mình. Ninh Nhiễm Thanh đành tìm một chỗ trống ngồi tạm.

Ninh Nhiễm Thanh ngồi giữa một nam một nữ. Cô gái nhìn cô một cái, rồi đứng dậy đi mất. Ninh Nhiễm Thanh rất đau lòng, quay đầu lại nhìn phía bên kia. Cả người cô sững sờ trong giây lát. Trong ánh đèn mập mờ lộn xộn của cả căn phòng, ánh lên đôi mắt của người đàn ông đó, trong sáng mà sâu thẳm, như một mặt hồ vừa sâu vừa trong vắt.

Ninh Nhiễm Thanh như bị giật điện một cái, không đợi cô hồi tỉnh lại, cuối cùng đã có người chào hỏi cô, chính là người đàn ông trước đó đã bị mất giọng: “Em mới đến à? Hát một bài đi!”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn lên màn hình, bài tiếp theo là bài “Không ai thân thuộc”. Đây là một bài ca bắt nguồn từ phía Nam tỉnh Phúc Kiến, không biết ai đã chọn bài này, khúc dạo đầu đã cất lên mà chưa thấy ai hát.

Đằng nhà ngoại Ninh Nhiễm Thanh nói tiếng Phúc Kiến, thế nên bài hát bằng tiếng Phúc Kiến đối với cô mà nói cũng phải quá khó. Vừa hay bài này cô cũng quen thuộc, cô suy nghĩ một lúc bèn cầm lấy mic bắt đầu hát.

Không khí có phần yên lặng hơn. Thật ra Ninh Nhiễm Thanh rất thích mọi người có thể chăm chú nghe cô hát. Lúc cô hát lông mày cong lên, nhẹ nhàng dựa vào chiếc ghế sofa mềm mại, giọng hát vừa mềm mại vừa trong veo, ngọt ngào, lại hát tiếng Phúc Kiến, giống như những thanh âm đang lướt qua những sợi tơ vậy.

Bài hát kết thúc, một tràng pháo tay nổi lên.

Ninh Nhiễm Thanh đứng dậy nói cảm ơn, vì mic đang ở trong tay cô, nhân tiện cô giới thiệu luôn về bản thân mình: “Tôi là thực tập sinh mới của Trung Chính, hy vọng mọi người chỉ bảo cho tôi nhiều hơn, mong là chúng ta làm việc vui vẻ.”

Cả căn phòng lại yên lặng hẳn.

Khóe miệng Ninh Nhiễm Thanh hơi cong lên.

“Khách khí rồi...” Có người mở lời.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn về hướng người vừa nói, lại một lần nữa chạm phải đôi mắt ấy, tim cô đập thành thịch.

Một lát sau, chủ nhân của đôi mắt mở lời, thanh âm như bầu trời thành phố A ngày thu, trong vắt cao vút nhưng vẫn có đôi chút khô khan: “Để người mới đến nói vài lời đi!”

“Đúng vậy! Nói gì đi!”

“Nói đi!”

“Nói đi mà...”

“...”

Mọi người cùng đồng thanh.

Ninh Nhiễm Thanh dang hắng vài tiếng, cầm một ly rượu đã được rót sẵn trên mặt bàn lên rất ra dáng, suy nghĩ những lời sẽ nói rồi mới mở lời: “Chúng ta tìm lại chính nghĩa trong xã hội, giải quyết những bất hòa giữa mọi người. Lần này sự liên minh của Trung Chính và Vạn Phong là một sự hợp tác rất mạnh mẽ. Tôi vừa tốt nghiệp đã kịp chứng kiến một hoạt động long trọng như thế này thật sự rất vinh hạnh. Ở đây tôi xin chúc hai văn phòng chúng ta sau khi hợp tác có thể mãi mãi hưng thịnh phát triển, chúc hai văn phòng sau khi hợp tác có thể trở thành tấm gương, lá cờ đầu trong ngành, biểu dương tinh thần chính nghĩa hơn nữa, trừ hại cho dân, phát huy tinh thần chính trực...”

Cả phòng dần dần rơi vào im lặng, chẳng mấy chốc, thật sự là không còn một âm thanh nào.

Ninh Nhiễm Thanh suy nghĩ lại xem mình đã nói sai chỗ nào, nghĩ câu tiếp theo: “Còn nữa là... Sẽ không có vụ kiện nào không giải quyết được, không có vụ nào thua kiện.”

Sau một hồi lặng ngắt như tờ bỗng có người ho, sau đó là một loạt tiếng cười thầm, dường như họ đã nhịn rất lâu rồi. Không lâu sau cả phòng rộ lên tiếng cười như nước thủy triều dâng lên, ầm ầm độ ập xuống đầu Ninh Nhiễm Thanh, không ngừng lấp đầy đôi tai cô.

Chỉ có điều cô thật sự không hiểu mình đã nói sai chỗ nào, lẽ nào là vì cô nói quá vắn vè sao?

Đôi mắt Ninh Nhiễm Thanh mơ màng, chiếc ly trên tay không biết nên đặt xuống hay nên dùng tay bóp vỡ. Chính vào lúc cô đang loay hoay không biết tiếp theo mình nên làm gì, vẫn là giọng nói mát lạnh đó, không nhanh không chậm ủa vào tai cô:

“Cô à! Chắc là cô nhầm rồi. Ở đây là buổi tiệc hợp mặt của văn phòng luật Dịch Hòa... Chứ không phải buổi tiệc chúc mừng Trung Chính và Vạn Phong hợp tác...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Đậm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Đôi mắt mơ màng của Ninh Nhiễm Thanh sáng lại trong giây lát. Cô chớp mắt che đi sự ngượng ngùng, chỉ có điều vẫn im thin thít không nói tiếng nào. Không ai hay biết giây phút tiếp theo cô định đi, phải đi, phải đi thật nhanh...

Lúc này, không biết ai đã bật đèn, cả phòng hát đột nhiên trở nên sáng sủa. Ninh Nhiễm Thanh nhìn bọn họ, tất cả đều là những gương mặt lạ hoắc. Cô vô thức thở hắt ra, cũng may Tần Hựu Sinh không có ở đây.

Người đàn ông ngồi ở giữa phòng ho một tiếng, khung cảnh bỗng chốc trở nên hơi giống phòng hội thẩm.

Cô gái đứng gần bàn trà này có khuôn mặt trái xoan điển hình, làn da trắng mịn nõn nà, hơi bụ bẫm một chút, lông mày và sống mũi đều khá cao, trông vừa xinh đẹp lại đoan trang. Bờ môi cũng tuyệt đẹp, nhưng lúc này đôi môi mím chặt. Dưới ánh đèn ánh mắt rực sáng như ánh sao rớt xuống mặt hồ, sáng ngời, trơn ướt... còn có một chút đáng yêu rất đặc biệt.

Người con gái này Giang Hành Chi đã gặp qua mấy lần. Lần này là lần có ấn tượng tốt nhất trong mắt anh. Quả nhiên sự mặt mặt của cô sẽ có thêm điểm đồng cảm trong lòng anh, khiến cho cả người cô dường như trông cũng vừa mắt hơn.

Ninh Nhiễm Thanh thật sự vô cùng xấu hổ, không biết giấu mặt vào đâu nữa. Cô cúi đầu nhìn chiếc micro và ly rượu mình vẫn còn nắm chặt trong tay, sau đó từ từ cúi người xuống, đặt hai vật đó trở lại vị trí cũ của nó. Sau đó cô đứng thẳng người dậy. Lúc cô đang định cứ thế bỏ đi, cánh cửa của phòng hát lại bị đẩy ra, một người đàn ông cao lớn bước vào.

Là Tần Hựu Sinh.

Ông trời đối với cô đúng là không bạc. Lúc này rồi còn để cho bạn trai cũ của cô xuất hiện, đến cứu cánh, đúng là “giậu đổ bìm leo”.

Trên tay người đàn ông cầm một chiếc điện thoại di động, nhìn Ninh Nhiễm Thanh đang đứng giữa phòng, gương mặt vì quá kinh ngạc nên có chút đỏ ửng: “Nhiễm Thanh?”

Ninh Nhiễm Thanh quay mặt lại, nhìn về phía Tần Hựu Sinh vừa đột ngột bước vào. Từ lúc chia tay đến giờ, dường như đã một thời gian dài cô không nhìn thấy anh rồi.

Ninh Nhiễm Thanh đứng thẳng người dậy, mở lời: “Thật xin lỗi! Tôi đi nhầm rồi, tạm biệt!” Nói xong, gương mặt vô cảm bước ra khỏi phòng hát.

Tần Hựu Sinh vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Sau khi Nhiễm Thanh đi rồi, cả đám người trong phòng càng cười tọng. Anh dùng ánh mắt hỏi người ngồi chính giữa phòng, Giang Hành Chi.

Giang Hành Chi chỉ lấy ngón trỏ chống lên trán, cười đến nỗi khuôn mặt tuần tú còn có chút biến dạng.

“Haha, tìm lại chính nghĩa trong xã hội, giải quyết những bất hòa giữa mọi người... Buồn cười chết mất thôi!” Một vị trợ lý tiếp tục đùa giỡn.

“Vừa rồi tôi còn lấy làm lạ, có một sinh viên thực đẹp xinh đẹp như vậy đến văn phòng chúng ta, sao tôi lại có thể không biết cơ chứ...” Một luật sư khác chen vào.

“Anh Giang à! Vừa nãy rõ ràng là anh biết rồi có phải không?...”

Khóe miệng Giang Hành Chi cong lên thành một đường cung: “Tôi chỉ cảm thấy người đến là khách mà thôi, cũng không thể đuổi cô ấy đi chứ.”

“Ha ha ha ha...”

Tần Hựu Sinh rời khỏi phòng hát.

Ninh Nhiễm Thanh chưa bao giờ mặt mặt như vậy. Ra khỏi phòng hát, cô định lấy điện thoại gọi cho đám Vương Trân. Kết quả không tìm thấy điện thoại, lại tìm thấy một cái điều khiển tivi.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn cái điều khiển tivi trong tay mình, thật sự là sắp nghiêng răng nghiêng lợi muốn khóc mà không được, Trương Tiểu Trì, xem chuyện hay ho mà cháu làm đi!

Quả nhiên chuyện đen đủi đều đến cùng một lúc.

Lúc này, một giọng nói trầm thấp mang ý cười lướt qua đỉnh đầu cô: “Muốn gọi điện thoại à? Lấy của anh mà gọi này.”

Cô vội vàng rút điều khiển vào trong túi xách.

Tần Hựu Sinh nhìn cô: “Em đi nhầm phòng rồi phải không?”

“Anh tưởng em đến tìm anh chắc!”

“Ồ, em làm anh nhớ ra rồi.” Giọng nói của Tần Hựu Sinh càng lúc càng gần, vẫn dịu dàng thân thiết như trước đây.

Ninh Nhiễm Thanh “hừ” một tiếng, thể hiện thái độ coi thường. Cô đang định đi thì Tần Hựu Sinh nói: “Có lẽ là phòng 508 ở tầng dưới. Khi này lúc anh đi lên vừa hay nhìn thấy một vị luật sư của Trung Chính đi về phía đó.”

Đổi mặt với lòng tốt của Tần Hựu Sinh Ninh Nhiễm Thanh “quá” cảm kích nên tự động nâng cao mặt lên lườm anh.

“Chuyện hôm nay em đừng để trong lòng. Em làm việc lần nào cũng qua loa như vậy lại không sai sót sao? Nếu thật sự thấy không được, lần sau anh bảo họ qua đó xin lỗi em, được không?” Giọng nói Tần Hựu Sinh mơ màng như làn gió xuân.

Người đàn ông này vốn luôn giỏi giang như vậy. Phụ nữ có ở trước mặt anh lườm nguýt, nổi giận, ngang ngược thế nào, anh vẫn có thể mỉm cười, nụ cười như một làn gió xuân mon man lướt qua.

“Không phiền anh hạ giá tôi tận chỗ em, Tần Hựu Sinh.” Giọng nói Ninh Nhiễm Thanh khô khan như đang ăn Hoàng Liên*, phảng phất còn nghe thấy một chút nước nỡ.

*Một vị thuốc Đông Y

Tần Hựu Sinh than vắn thở dài: “Chia tay rồi thì không còn là bạn trai bạn gái nữa. Nhưng dù sao anh cũng đã từng dạy em, Nhiễm Thanh, đừng có bất lịch sự như thế.”

Ninh Nhiễm Thanh cắn chặt răng rồi thốt ra một câu: “Không cần thầy giả bộ tử tế, giáo sư Tần.” Nói xong, cô bước xuống lầu. Giày cao gót còn phát ra tiếng “cộp cộp”.

Sau khi Ninh Nhiễm Thanh đi rồi, Tần Hựu Sinh nhân tiện đứng bên ngoài hút một điếu thuốc, rồi mới quay trở lại phòng hát. Tất cả mọi người trong phòng vẫn còn cười mãi không dứt. Anh không nhịn được nhăn mày, nói: “Cười cái gì mà cười! Đi nhầm phòng thôi. Cô ấy da mặt mỏng lắm. Nếu cô ấy bị ám ảnh tâm lý, thì các cậu cứ ở đó đợi bị xử lý đi.”

“Ha ha, anh Tần, cô gái vừa rồi có quan hệ gì với anh vậy?”

Tần Hựu Sinh không trả lời ngay.

Thế là Giang Hành Chi bên cạnh đã nói thay anh: “Bạn gái, bạn gái cũ... Ha ha...”

Ninh Nhiễm Thanh xuống đến phòng 508 ở tầng dưới, liền nhìn thấy Vương Trân đang đứng ngoài cửa nhìn ngó. Cô tiến lên, vỗ vai Vương Trân. Vương Trân quay đầu lại, nhìn thấy là cô bèn hét lên ngay lập tức: “Mình gọi cho cậu nhiều cuộc điện thoại như thế, sao cậu không nghe máy hả?”

“Mình quên mang điện thoại rồi.” Ninh Nhiễm Thanh thì thầm đáp lời. Cho dù Vương Trân có gọi cho cô một trăm cuộc điện thoại thì chiếc điều khiển tivi trong túi cô cũng đâu có đồ chuông được.

“Cậu thật là!” Vương Trân dắt cô bước vào trong phòng.

Ninh Nhiễm Thanh bước vào trong phòng, cảm giác thân thiện trước mặt ủa đến, đây mới là tập thể chứ.

Trong phòng hát có đến một nửa số người cô đã quen mặt, một nửa còn lại có lẽ là đồng nghiệp bên Vạn Phong.

Có người già người trẻ, còn vài người trạc tuổi cô, có lẽ đều là sinh viên thực tập.

Có lẽ phải có đối tượng mới có thể so sánh. Trước đó cô chịu thiệt thòi ở phía Dịch Hòa, bây giờ trở về với vòng tay của đồng nghiệp, bất luận là người của Trung Chính hay Vạn Phong, đều nhìn thế nào cũng thấy thân thiết.

Ngoài việc có một đồng nghiệp nam bên Vạn Phong thật sự có chút nhiệt tình quá mức cần thiết, thì mọi chuyện đều làm cô cảm thấy ấm áp.

Ninh Nhiễm Thanh trước nay từ chối đàn ông đều không sợ đắc tội với ai. Thế nên mới nói, quan hệ của cô với bạn đồng giới đã không tốt, quan hệ với bạn khác giới cũng chẳng tốt lành gì. Nhưng cô đã quyết làm lại từ đầu, thế nên tới nay đối với sự thể hiện tình cảm của người đàn ông này, Ninh Nhiễm Thanh hoàn toàn không tỏ ra lạnh nhạt.

Ở bên này, cô ngồi trên sofa đợi người khác đến giao lưu nói chuyện với mình. Ở bên đó Vương Trân đã cùng mọi người ghép thành một nhóm nói chuyện rôm rả rồi. Tính cách của cô ấy thoải mái rộng rãi hơn cô rất nhiều.

Ninh Nhiễm Thanh yên lặng ngắm nhìn Vương Trân, âm thầm học tập cô ấy.

Trước đây đi hát cô luôn là người chiếm mic. Mỗi lần cô muốn hát, người khác chỉ có phần ngồi nghe. Vương Trân hát cũng rất hay, giọng hát vừa cao vừa sáng, nhưng cô ấy tuyệt nhiên không giống cô cầm được mic rồi thì không chịu buông tay. Mặc dù cô ấy thích hát nhưng tuyệt đối không hát nhiều, hơn nữa còn rất nhiệt tình giúp các đồng nghiệp khác chọn bài, biết cách chăm sóc người khác, bao gồm cả tâm tư tình cảm của người đó.

Thế nên cả tối Ninh Nhiễm Thanh chỉ hát chung với Vương Trân một bài, rồi quay ra cùng mọi người chơi xúc xắc. Lần đầu tiên chơi, cô thua thê thảm nên không dám cược, nhưng thắng được một ván liền chơi mạnh. Mọi người đã thân thiết gọi cô là “Tiểu Ninh” rồi.

Nếu không có việc đi nhâm phòng trước đó thì bữa tiệc tối nay có lẽ là buổi đi chơi vui vẻ nhất của Ninh Nhiễm Thanh mấy năm nay.

Đến hơn 10h tối mà vẫn không hay biết.

Thấy có người đứng dậy ra về. Ninh Nhiễm Thanh mới nhớ đến giờ giới nghiêm Ninh Tuần Tuần đặt ra cho cô liền đứng dậy chào tạm biệt.

Vương Trân cũng quay lại lấy túi xách: “Nhiễm Thanh! Mình đi cùng với cậu.”

Lúc này, quán bar dưới tầng đang đứng vào lúc náo nhiệt. Cô và Vương Trân xuyên qua đại sảnh ồn ào bước ra cửa chính. Vương Trân nói cô có xe, vừa hay có thể đưa cô về nhà.

Ninh Nhiễm Thanh mỉm cười nói được thôi, sau đó nhìn Vương Trân từ một góc nào đó trong một dãy toàn xe xịn ắt ra một chiếc xe gắn máy nhỏ.

“Này, Tiểu Ninh, em ngồi xe của anh về đi.” Người đàn ông lúc trước có ý với Nhiễm Thanh mở lời. Đằng sau lưng anh ta có mấy người đàn ông khác cùng đẩy anh ta đến trước mặt cô.

“Xi! Thanh Thanh đã là người của em rồi. Các anh định đi hóng mát ở đâu thì đi đi.” Vương Trân cười tươi đáp lời, sau đó đưa cho Nhiễm Thanh một chiếc mũ bảo hiểm.

Người đàn ông cũng cười, dướn người lên nói: “Ài ya! Dựa theo “Luật an toàn giao thông đường bộ” mới nhất, đã có quy định xe máy không được chở người đã thành niên. Các em bảo hành vì bây giờ của các em có phải là biết luật còn phạm luật không?”

“VẬY anh có biết quấy rối và xúc phạm phụ nữ vượt quá giới hạn, là điều luật nào không?” Vương Trân hất mày, sau đó nói với Nhiễm Thanh: “Đi thôi!”

Ninh Nhiễm Thanh mặt mày hớn hờ đội mũ lên đầu, ngồi lên chiếc mô tô của Vương Trân.

Cảm giác được bạn bè ra mặt cho mình, thật tuyệt!

Người đi lại trên đường đông như mắc cửi, tốc độ của chiếc mô tô không nhanh, thông thả đi sát lề đường. Dọc đường không ngừng có xe vượt qua nó, cho đến khi có một chiếc xe màu đỏ sẫm phanh cũng vượt qua nó.

Rõ ràng là chỉ trong chớp mắt, vậy mà Ninh Nhiễm Thanh vẫn phát hiện được ra đó là xe của Tần Hựu Sinh.

Nam nữ sau khi chia tay, anh ấy lái chiếc xe con của mình, cô ngồi chiếc mô tô nhỏ xinh của cô. Gió đêm của thành phố thổi những lọn tóc hai bên má cô lướt qua sống mũi, hơi ngưa ngứa.

Ninh Nhiễm Thanh thở dài, có phải vết thương lòng sau khi chia tay cũng lên con ngựa ngáy, muốn được gãi một chút không?

Phía trước tắc đường. Vương Trân từ đường to rẽ vào một phố nhỏ. Nói là phố nhỏ, nhưng những biển hiệu các cửa hàng treo hai bên đường vẫn lóa cả mắt: “Cửa hàng gọi đầu của các chị em”, “Tắm rửa thơm phức”, “Tắm hơi Lệ Lệ”...

Ninh Nhiễm Thanh nhìn hoa cả mắt, hỏi Vương Trân: “Cậu nói xem một tháng họ kiếm được bao nhiêu tiền?”

“Có người nhiều có người ít. Nếu làm ăn tốt có khi được mấy chục ngàn, kém thì được mấy trăm đồng, còn chẳng đủ sống ấy chứ.” Vương Trân vừa lái xe vừa trả lời.

Ninh Nhiễm Thanh há hốc mồm: “Oa! Sao cậu biết nhiều vậy?” Ninh Nhiễm Thanh hỏi xong, bỗng nhiên cảm thấy mình có vẻ hơi không có đầu óc. Hỏi câu hỏi gì không biết.

Vương Trân không phải một người hay so đo, trả lời: “Văn phòng chúng ta dạo trước có một khách hàng làm nghề này. Năm ngoái, cô ấy bị một vị khách “chơi” đến bị thương nặng, yêu cầu bồi thường, thương lượng không thành công phải kiện lên tòa. Vụ án này mình có theo, thế nên cũng có biết một chút.”

“Ồ, ra là vậy.” Ninh Nhiễm Thanh tiếp tục hỏi: “Bây giờ cô gái đó còn làm nghề này không?”

“Làm chứ, đương nhiên rồi.” Vương Trân bỗng nhiên bật cười. “Họ không làm được mấy công việc chân tay ở nhà máy, cũng chẳng tìm được người đàn ông nào đáng tin cậy nuôi họ, chỉ đành làm tạm vậy sống qua ngày thôi.”

“Cũng phải!” Ninh Nhiễm Thanh nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

Khu “đèn đỏ” chưa đến 100m, đi qua đây đúng là được mở rộng tầm mắt. Đi qua hai ngã tư nữa là đến khu vực Vân Vân của chị cô. Con đường gần như vậy nhưng cô chưa từng biết thành phố này lại có một con đường tập trung đủ các loại “phục vụ” như vậy.

Đến cửa vào khu nhà, Vương Trân nhìn vào trong: “Thì ra cậu sống ở đây à?”

Ninh Nhiễm Thanh trả mủ bảo hiểm lại cho Vương Trân: “Cậu có muốn lên ngồi chơi một lát không?”

“Đề lần sau đi.” Vương Trân mỉm cười với cô, sau đó vẫy tay chào cô, huýt sáo một tiếng rồi phóng xe đi mất.

Giá tiền nhà của thành phố A rất đắt, phòng lại thiết kế vô cùng cao. Khu vực Vân Vân ngoài mấy tòa nhà cao vừa ở phía trước, mấy tòa nhà phía sau đều cao hai mươi mấy tầng. Còn căn hộ của Ninh Tuấn Tuấn lại tại vị ở tầng thứ 22, một căn hộ có cấu trúc phức tạp.

Lúc Ninh Nhiễm Thanh về tới nhà thì Trương Tiểu Tri đã say ngủ. Chị gái đang ngồi ở phòng khách xem chương trình thời sự của đài địa phương. Ví dụ như kẻ trộm nhà nào đã đầu thú, ai không có đạo đức vứt rác bừa bãi bị chụp lại, lại có ai đó sống không nổi đời ly hôn.

Cuộc sống muôn hình muôn vẻ. Thành phố này đang ngày một phát triển trở thành một đô thị lớn, nhà cao tầng mọc san sát. Ở đây có vô vàn các loại cao ốc đứng sừng sững. Cũng có muôn vàn phố phường ngõ ngách, cũ nát, tấp nập, bần cùng... Vì không theo được “bước chân” của thành thị nên dần dần trở thành góc khuất của đô thị này.

Ninh Nhiễm Thanh lôi chiếc điều khiển từ trong túi xách của mình ra đặt lên mặt bàn. Về phòng cô tìm được chiếc điện thoại di động của mình, bên trên còn có một mảnh giấy nhỏ xinh Trương Tiểu Tri viết cho cô: “Cô à! Điều khiển vẫn dùng tốt chứ?”

Ninh Nhiễm Thanh “hừ” nhẹ một tiếng, vào phòng tắm tắm rửa. Khi cô tắm xong ra ngoài sấy tóc, Ninh Tuấn Tuấn vẫn còn đang xem tivi, cô bước lại gần ngắm nhìn. Một biên tập viên nam khuôn mặt y hệt hình vuông đang điểm một tin tức ngày hôm qua như thế này: “Giữa trưa, một người đàn ông đã có hành vi bạo lực với một cô gái trẻ, người đi đường đã giúp cô báo cảnh sát...”

Nhưng trước khi cảnh sát đến nơi, cô gái trẻ và người đàn ông đó đã cùng rời đi.

Cuối cùng phóng viên phỏng vấn một bà chủ cửa hàng hoa chứng kiến sự việc từ đầu đến cuối. Bà chủ là một bà cô ăn mặc rất mốt, trả lời trước ống kính với giọng đầy cảm phẫn. Nội dung đại khái là hai người vốn dĩ là người yêu. Người đàn ông gặp người phụ nữ đòi tiền, sau khi người phụ nữ từ chối thì bị người đàn ông đánh đập dữ dội.

Cuối cùng bà cô còn cảm thán thêm một câu: “Con gái nhất định không được yếu đuối, nếu không sẽ chỉ bị những tên đàn ông thói tha đó ức hiếp mà thôi.”

Cuối bản tin phóng viên còn phát một đoạn clip của người đi đường. Ninh Nhiễm Thanh nhìn chăm chăm vào cô gái bị đánh, hỏi Ninh Tuấn Tuấn: “Chị à! Cô gái này có phải trông rất quen không?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Dậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Ninh Nhiễm Thanh thật sự cảm thấy cô gái trong tivi rất quen mặt nhưng nhất thời lại không thể nhớ ra đã gặp cô ấy ở đâu. Clip được người đi đường này quay hơi mờ nhưng vẫn có thể nhìn ra cô gái bên trong mặc một chiếc váy rộng màu vàng kem, gương mặt thanh tú...

“À, em nhớ ra rồi. Có phải là người phụ nữ mang bầu lần trước cùng mẹ chồng đến cửa hàng mua quần áo không?” Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phía Ninh Tuấn Tuấn. Ninh Tuấn Tuấn trả lời mơ hồ nước đôi: “Đúng là có hơi giống! Nhưng chắc không phải cùng một người đâu, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy.”

“Bất luận thế nào thì người đàn ông này cũng thật đáng ghét, lại đi đánh bà bầu chứ.” Ninh Nhiễm Thanh “hừ” một tiếng.

Bỗng nhiên Ninh Tuấn Tuấn nói: “Thanh Thanh! Em có cậu bạn trai nào có quan hệ tốt không. Giờ em tốt nghiệp rồi, có thể phát triển tình cảm.”

Cô làm gì có cậu bạn trai nào có quan hệ tốt chứ. Ninh Nhiễm Thanh vờ như không nghe thấy, tiếp tục dùng máy sấy tóc sấy khô đầu. Tiếng máy chạy ừ ừ khiến tâm trạng con người cũng trở nên bức bối.

“Nghiêm túc hẹn hò với một người đi, đừng có như chị.” Ninh Tuấn Tuấn nhỏ giọng, nhẹ đến nỗi như đang nói với chính mình vậy.

Ninh Nhiễm Thanh tắt máy sấy tóc. Cả phòng khách rơi vào trạng thái yên lặng đột ngột. Cô lấy chiếc khăn mặt vắt trên cổ lau qua loa mái tóc, một lúc sau mới mở lời, cười híp mắt tiến lại gần, ngữ khí như đang thương lượng: “Chị! Hay là chúng ta cùng tham gia mấy chương trình xem mặt đi.”

Ninh Tuấn Tuấn khó chịu lườm cô một cái.

Ninh Nhiễm Thanh ngồi dịch đến bên cạnh Ninh Tuấn Tuấn, cô ôm chặt lấy eo chị như lúc nhỏ, nói: “Chị à! Con người cả cuộc đời rồi cũng phải đến cuối, chị đừng quá đau buồn. Trong lòng em chị luôn là người phụ nữ tốt nhất. Không một người đàn ông nào xứng với chị cả. Bây giờ em chỉ muốn sống cùng với chị thôi.”

Ninh Tuấn Tuấn cúi đầu xuống nhìn vào đôi mắt Ninh Nhiễm Thanh. Đôi mắt là bộ phận giống nhau nhất của hai chị em. Bởi vì tuổi tác, khóe mắt Ninh Tuấn Tuấn đã có thêm nhiều nếp nhăn, lúc mỉm cười ngược lại lại dịu dàng thêm một chút. Cô xoa xoa đầu em gái: “Bất luận thế nào, phụ nữ rồi cũng phải có bến đỗ cho mình.”

Ninh Nhiễm Thanh vui đầu vào lòng Ninh Tuấn Tuấn: “Em không lấy chồng đâu! Em tốt như vậy, lấy ai cũng sẽ thiệt thòi.”

Ninh Tuấn Tuấn: “...”

Ninh Nhiễm Thanh bỏ chiếc gối ôm trong tay xuống: “Em buồn ngủ rồi, chúc chị ngủ ngon!”

Bởi vì ngày mai Trung Chính sẽ chuyển đến tòa nhà Vũ Đạt, buổi tối Ninh Nhiễm Thanh hơi khó ngủ. Tắt đèn ngủ thì thấy nóng, bật đèn ngủ thì thấy lạnh, đắp chăn thì thấy bí, đá chăn ra lại không thấy có cảm giác an toàn. . .

Cô là một người có quá nhiều vấn đề, luôn không được sống một cách thoải mái dễ chịu.

Còn về việc lấy chồng, suy nghĩ thật sự của Ninh Nhiễm Thanh là: Loại con gái như cô, làm gì có người đàn ông nào chịu sống với cô cả đời chứ!

Trung Chính và Vạn Phong sát nhập đổi tên thành văn phòng luật sư Vạn Chính. Khi nghỉ thức chuyển nơi làm việc mới kết thúc, họ tổ chức tiệc liên hoan ở khách sạn Quân Các gần đó.

Còn Ninh Nhiễm Thanh cuối cùng có bàn làm việc và máy tính được phân riêng mình.

Trước đây khi còn ở văn phòng luật sư cũ, bàn làm việc của cô đều là mượn của đồng nghiệp. Trong văn phòng mỗi ngày có rất nhiều đồng nghiệp làm việc ở bên ngoài. Tuần trước, hầu như người nào đi ra ngoài làm việc là cô lại mượn bàn của người đó. Vì việc này cũng coi như hỗ trợ lẫn nhau, quan hệ của cô và một số đồng nghiệp tự nhiên trở nên thân thiết hơn.

Ít ra cũng không giống như hồi còn học đại học. Buổi trưa đến căng-tin ăn cơm, đều ngồi một mình một bàn. Ngoại trừ quãng thời gian hẹn hò với Tần Hựu Sinh là cô cùng Tần Hựu Sinh đến căng-tin của giảng viên ăn vài món.

Lúc đó cô đã nghe thấy một câu nói sau lưng mình thế này: “Cái cô Ninh Nhiễm Thanh đó, lúc mới chơi thì còn tạm được, vì cô ta xinh đẹp, ai cũng sẽ nhường cô ta. Nhưng lâu rồi thì ai chịu nổi cô ta chứ, có phải khắp nơi ai ai cũng là mẹ cô ta đâu.”

Cô rõ ràng là không còn mẹ nữa, được chưa! Lúc nghe thấy câu này, cô tức đến nỗi định xông ra xé rách mồm của nữ sinh đó. Lúc cô đang phát điên chuẩn bị phát tiết thì bị Tần Hựu Sinh bắt ép quay về.

Sau đó còn có người nói Tần Hựu Sinh hẹn hò với cô là một chuyện vô cùng hèn hạ.

Cô nằng nặc hỏi Tần Hựu Sinh có cảm giác áy hay không, lúc đó Tần Hựu Sinh đã trả lời rằng: “Yên tâm đi! Có thể thích được em, bản thân anh cũng tồn tại rất nhiều vấn đề.”

Ninh Nhiễm Thanh cười khẩy một tiếng, lấy điện thoại ra, tự sướng một bức ảnh với nền là bàn làm việc mới của văn phòng. Sau đó cô lần lượt đăng lên Renren, Weibo, Tencent*...

*Các trang mạng xã hội của Trung Quốc

Bàn làm việc của cô đối diện với bàn của Vương Trân, sau ghế là cửa sổ sát đất, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy bầu trời trong vắt, cúi xuống là cả một trung tâm tài chính của thành phố A. Lúc này ngồi trong tòa nhà mới, Ninh Nhiễm Thanh luôn cảm thấy không tồi. Nếu văn phòng luật sư Dịch Hòa không nằm ở đây, thì còn tốt hơn nữa.

Trên thực tế là tòa nhà hành chính Vũ Đạt cao 88 tầng thì văn phòng luật sư Dịch Hòa đã chiếm trọn sáu tầng.

Bữa tiệc liên hoan buổi tối là một bữa buffet nửa Tây nửa Tàu, có bít tết cũng có cả mì vằn thắn. Lúc ăn tối mọi người nói cười rôm rả. Tài ăn nói của các luật sư đều rất khá, lại chẳng thiếu đề tài để nói chuyện. Một câu chuyện bất kỳ về một đương sự nào đó đều có thể kể được một đống chuyện tầm phào xung quanh.

Thế nên tất cả các nhân viên của hai văn phòng, cho dù trước đây quan hệ cũng không gần gũi cho lắm, chỉ một bữa cơm đã như người một nhà. Giống như Vương Trân đã nói, họ đâu phải thành viên hợp danh. Chỉ cần hoàn cảnh làm việc thoải mái và mỗi tháng đều nhận được tiền lương là được rồi. Còn về những chuyện khác, suy nghĩ nhiều mà làm gì.

Sau khi bữa tiệc liên hoan kết thúc là buổi tụ họp riêng của những thành viên hợp danh. Nghe nói còn có tắm hơi, mát-xa, cờ bạc,... Nội dung vô cùng phong phú.

Chu Yến cũng là một thành viên hợp danh của công ty Vạn Chính mới thành lập, cũng là một trong số không nhiều thành viên hợp danh nữ. Nhưng bữa tiệc liên hoan vừa kết thúc thì cô ấy đã về nhà, giống hệt như thái độ đi làm của mình, chuẩn xác về giờ giấc.

Ninh Nhiễm Thanh trở về cùng Vương Trân. Vì Vương Trân để quên bản phôtô báo cáo kết thúc điều tra án, nên cô lại phải cùng cô ấy quay về văn phòng lần nữa.

Tám giờ tối, cả thành phố bắt đầu bước vào cuộc sống về đêm. Đèn quảng cáo của các tòa nhà cao tầng, đèn đường, đèn chiếu của đài truyền hình... dần dần đều sáng lên. Lúc Vương Trân đang phôtô tài liệu, Ninh Nhiễm Thanh ngồi vào ghế của mình xem những bình luận bên dưới tấm ảnh của cô.

Sau khi lên đại học, những trang mạng như Renren, “Haoyou”, mỗi trang cô đều đăng ký một nick. Nhưng mấy năm nay, cô chẳng lên đăng một status nào, bức ảnh hôm nay là cái đầu tiên.

Bên dưới có bình luận rất nhanh, đều là của mấy bạn học hồi cấp ba để lại. Họ hỏi cô có phải đã đi làm rồi không. Cô trả lời hai người bạn trong đầu còn chút ấn tượng.

Vương Trân làm xong tài liệu, Ninh Nhiễm Thanh đứng dậy cùng cô ấy ra ngoài khóa cửa, sau đó bước ra phía thang máy.

Trong lúc đợi thang máy, bỗng nhiên Vương Trân hỏi cô: “Cậu cảm thấy luật sư Chu thế nào?”

“Rất tốt mà, chuyên nghiệp, vững kiến thức, đối xử với cấp dưới lại tốt.” Ninh Nhiễm Thanh vừa trả lời vừa nhìn số nhấp nháy trên thang máy.

“Nhưng có phải hơi bị cứng nhắc không, không thích giao tiếp, hành xử, giải quyết công việc cũng không được linh hoạt.”

Ninh Nhiễm Thanh suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Vương Trân thở dài nói: “Chúng ta làm trợ lý là muốn học được những kiến thức chuyên ngành và kỹ năng biện hộ từ luật sư hướng dẫn của mình, quan trọng hơn là muốn học hỏi kỹ năng giao tiếp của họ.”

Ninh Nhiễm Thanh chớp chớp mắt, hơi mỉm cười.

“Nhưng dù sao luật sư Chu cũng được coi là luật sư tốt nhất trong văn phòng của chúng ta rồi, dù gì cũng tốt hơn nhiều những luật sư ra tòa còn không chịu đem theo trợ lý của mình.” Giọng nói của Vương Trân dần có chút hờ hững.

Ninh Nhiễm Thanh bất ngờ vì sự mất hồn bất ngờ của Vương Trân, quay đầu lại nhìn cô.

Vương Trân bĩu môi: “Mình đi theo luật sư Hồng đã một năm rồi, cũng chưa từng được ra tòa cùng chú ấy.”

Cũng thật khó tưởng tượng, trước đây Ninh Nhiễm Thanh đã từng nghe kể về kinh nghiệm của mấy anh chị khóa trước. Có một số luật sư vì không muốn trợ lý của mình học được những kinh nghiệm quan trọng nhất khi ra tòa, nên mỗi lần ra tòa đều cố tình không để trợ lý của mình tham gia.

“Có được đòi luật sư hướng dẫn không?” Ninh Nhiễm Thanh hỏi nhỏ Vương Trân.

Vương Trân buông tay nói: “Bây giờ hầu như những luật sư nổi tiếng đều không nhận hướng dẫn nữa rồi. Nhưng mình nghe nói luật sư Tần đã nhận một sinh viên nữ. Nhưng mà điều kiện cô ấy rất tốt. Nghe nói là tốt nghiệp thạc sỹ từ một học viện pháp lý nổi tiếng ở một nước nào đó. Hơn nữa lại trắng trẻo xinh đẹp. Lần này Dịch Hòa chỉ nhận hai sinh viên thực tập. Luật sư Tần có thể hướng dẫn được một con rùa biển*, nghe đâu còn là một vị viện trưởng đích thân tạo quan hệ.”

*Chỉ những người đi du học trở về

Ninh Nhiễm Thanh bỗng cảm thấy lồng ngực tung tức, sau đó cô đưa tay ra vỗ vỗ vài cái an ủi bản thân.

Quảng thời gian cô và Tần Hựu Sinh còn yêu nhau, cô chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện xa xôi là sẽ kết hôn với anh ấy hay đại loại thế, nhưng chắc chắn cô đã từng nghĩ sau khi mình tốt nghiệp sẽ phải trở thành học sinh thực tập do đích thân Tần Hựu Sinh hướng dẫn.

Cô đã mong ngóng vị trí này. Bây giờ bị một người phụ nữ khác cướp đi mất, trong lòng đương nhiên sẽ không được thoải mái.

Đúng vào lúc đó, cửa thang máy bật mở. Lúc Vương Trân vỗ vào lưng cô một cái, sau đó kéo tay cô định bước vào, cô ngước mắt lên thì nhìn thấy hai người đàn ông.

Một người cô thân thuộc.

Một người cô hơi thân một chút.

Nhưng cả hai người đều có một điểm chung, đều là người cô không muốn gặp.

Đúng là trùng hợp!

Đáng tiếc là con người sống trên đời luôn phải làm rất nhiều việc miễn cưỡng với bản thân, ví dụ như nói những lời không muốn nói, gặp những người không thích gặp.

Hai người đàn ông đứng trong đó, một người thông thả lịch sự, một người sâu sắc nội hàm. Sau khi Ninh Nhiễm Thanh bước vào, lập tức quay đầu sang hướng khác.

“Chào luật sư Giang! Chào luật sư Tàn!” Vương Trân vội vàng chào hỏi hai vị “đại thần” này, ngữ khí có chút phấn khích, sau khi chào hỏi xong cô vội vàng lén vỗ vỗ Ninh Nhiễm Thanh đứng bên, ý muốn nói cô mau lấy lòng đi.

Ninh Nhiễm Thanh luôn cảm thấy Vương Trân là một người xứng đáng để kết làm bạn thân. Thật sự là chuyện gì cũng kéo cô theo, đến lấy lòng cũng không quên nhắc cô cùng làm.

Nhưng cô thật sự không có cách nào hợp tác với Vương Trân. Đúng lúc đó điện thoại trên tay cô báo có tin nhắn mới. Cô lấy điện thoại lên xem. Chỉ một tin nhắn thôi cũng có thể đọc đi đọc lại nhiều lần, sau đó mới hồi âm lại.

“Chúng em đều là trợ lý của văn phòng luật sư Vạn Chính hôm nay mới chuyển đến đây.” Vương Trân bắt đầu tìm chủ đề. Trước khi vào làm trong văn phòng luật cô ấy đã lăn lộn ngoài đời hai năm. Tuy không thể nói là quá lạnh lợi sành sỏi, nhưng khả năng ứng biến, quan sát sắc thái biểu cảm của người khác thì vẫn rất khá. Nhìn thấy Tàn Hựu Sinh gương mặt tươi tỉnh, giọng nói thoải mái nhẹ nhàng, cô ấy biết lúc này nói chuyện giao lưu với họ hoàn toàn không sai.

“Chào hai em!” Trên môi Tàn Hựu Sinh còn vương một nụ cười nhạt, còn Giang Hành Chi bên cạnh anh thì biểu cảm lại hờ hững, có vẻ như không mấy quan tâm.

Bên ngoài đồn đại đã lâu, luật sư Tàn và luật sư Giang, một người “khẩu Phật tâm xà”, một kẻ tính tình quái gở.

“Luật sư Tàn và luật sư Giang vừa mới tan sở sao ạ?” Vương Trân tiếp tục hỏi.

“Tôi và Hành Chi có một số việc phải ở lại hơi muộn một chút.” Tàn Hựu Sinh nói chuyện luôn nở nụ cười trên môi, sau đó tầm mắt dịch chuyển đến sau gáy của người nào đó, dường như đang nghĩ rớt cuộc khi nào cô ấy mới chịu quay đầu lại.

“Ồ, em và Nhiễm Thanh đều vô cùng ngưỡng mộ các anh, biết được cùng các anh làm việc trong một tòa nhà đều vô cùng vui sướng, bọn em nghĩ khi nào có cơ hội nhất định phải xin chữ ký hai anh, không ngờ ngày đầu tiên đi làm đã gặp bọn anh rồi.” Ngữ khí và thần sắc của Vương Trân đều phấn khích như được gặp một thần tượng lớn vậy, sau đó cô ấy rút từ trong túi ra một cuốn sổ, nhờ ký tên thật.

Còn Ninh Nhiễm Thanh thì chỉ hận mình không thể biến mất trong cái thang máy này.

Thật ra trước đó hai ngày cô đã nghĩ kỹ làm thế nào để ứng phó với tình huống chạm mặt Tàn Hựu Sinh. Hai người cùng làm việc trong một tòa nhà, lại làm cùng ngành, chạm mặt là điều không thể tránh khỏi.

Cô đã tự nói với bản thân, lúc gặp Tàn Hựu Sinh, không được giả vờ nhiệt tình, cũng không được quá lạnh lùng, càng không được ông a ông ọo như bây giờ...

Chỉ có điều cô thể hiện luôn không được tử tế như khi tưởng tượng.

Vương Trân thật sự đã xin được hai chữ ký của Tàn Hựu Sinh và Giang Hành Chi. Nhất là lúc tay Giang Hành Chi đó ký tên, còn khẽ cười thầm. Điều cười không mạnh không nhẹ đó lọt vào tai Ninh Nhiễm Thanh, cô liền cảm thấy như một sự mỉa mai.

Lúc từ tòa nhà bước ra đợi xe buýt, Vương Trân cầm tờ giấy lên ngắm hai chữ ký, thuyết giáo Ninh Nhiễm Thanh: “Nhiễm Thanh! Giới luật sư là một vòng danh lợi. Giang Hành Chi và Tàn Hựu Sinh chính là hai người nổi tiếng trong ngành chúng ta. Những con tép bé nhỏ như chúng ta nếu muốn được nở mày nở mặt thì bây giờ phải học cách tặng bốc những vị “đại thần” như họ”.

Ninh Nhiễm Thanh thích nhất là cái tính thẳng tuột của Vương Trân, hơi mỉm cười, nắm lấy bàn tay của Vương Trân: “Vậy sau này cậu dạy mình nhiều một chút.”

“Vậy thì cậu phải đóng học phí đấy.” Vương Trân cười tít, lại cầm hai chữ ký lên ngắm nhìn tỉ mỉ, tấm tắc khen ngợi: “Người nổi tiếng đúng là người nổi tiếng, viết chữ cũng đẹp như vậy. Nhưng nét viết lâu của luật sư Giang đúng là khó nhìn thật. Nếu không phải biết là đích thân anh ấy ký, mình thật sự cũng không nhận ra. Vẫn là chữ của luật sư Tàn đẹp hơn, đúng là kiểu chữ mà mình thích... Nhưng nét chữ này sao nhìn quen vậy nhỉ...”

Vương Trân nói xong, mới giật mình nhớ ra. Đôi mắt to tròn nhìn Ninh Nhiễm Thanh từ trên xuống dưới: “Nét chữ trên này và nét chữ trên tập tài liệu lần

trước cậu đưa cho mình học... rất giống nhau!”

Ninh Nhiễm Thanh: “Vậy mà cậu cũng nhìn ra được!”

“Không giấu gì cậu, trước đây mình đã từng muốn học làm chuyên gia giám định chữ ký đấy.”

Hôm nay Tần Hựu Sinh đi nhờ xe của Giang Hành Chi về. Lên xe rồi, cả người anh như trầm tĩnh hẳn, những ngón tay thon dài chống lên thái dương xoay từng vòng từng vòng. Đầu óc anh rất hỗn loạn, lúc thì bắt đầu sắp xếp vụ tranh chấp hợp đồng kiến trúc mới nhận gần đây, chốc lại nhớ đến gương mặt của Ninh Nhiễm Thanh.

“Nếu cậu không nói, mình sẽ cho rằng cậu vẫn còn lưu luyến cô bạn gái cũ đấy.” Giang Hành Chi đang lái xe bỗng nhiên mở lời.

Tần Hựu Sinh hơi gượng cười: “Lưu luyến tình cũ mất mặt lắm sao?”

Lưu luyến tình cũ có mất mặt hay không, hoàn toàn quyết định bởi phẩm chất cô bạn gái trước đây thế nào.

“Mình không có ý đó.” Giang Hành Chi gương mặt không chút thay đổi, vẫn chăm chú nhìn về phía trước, ánh mắt long lanh.

Tay phải Tần Hựu Sinh chống lên cửa xe đỡ lấy đầu, khẽ thờ dài.

Anh và cô quen nhau ở Lệ Giang, dọc đường đã cùng kết bạn du lịch. Quảng thời gian đó, Tần Hựu Sinh chỉ cảm thấy mình như uống phải một chai hoa tửu của Vân Nam, bắt đầu choáng váng quay cuồng, tinh thần bất định.

Đó là những nhịp điệu khi tình yêu bước đến. Anh biết rất rõ, những tháng ngày đó, trước mặt cô anh chỉ như một cậu bé lớn tuổi. Bàn tay cô dịu dàng, ánh mắt trong sáng, giọng nói ngọt ngào.

Chỉ một ánh mắt vô tình của cô cũng kích thích mạnh mẽ hooc-mon trong người anh, một câu nói cũng khiến anh có ảo giác được tình yêu chiều chuộng nũng nịu. Một lần nắm tay càng khiến sóng lòng trong anh cuộn trào không dứt... Lúc đó anh cảm thấy bản thân mình đã toi đời rồi, chắc chắn là anh sẽ đặt cược cả bản thân vào chuyện tình đó.

Nhưng cuộc đời luôn luôn tàn nhẫn hơn người ta tưởng tượng hàng trăm lần. Được biết cô cũng sống ở thành phố A, anh rất vui mừng. Nhưng niềm vui sướng của anh cũng rất nhanh chóng trở thành bi thương.

Cô vẫn còn là một học sinh đại học, hơn nữa lại còn là sinh viên năm thứ ba của đại học Luật thành phố A.

“Năm ngoái thầy Cao mở phải nhập viện. Mình hứa giúp thầy ấy dạy một học kỳ môn Pháp luật kinh tế quốc tế. Lúc đó thì hay rồi, cô ấy chính thức trở thành học sinh của mình.”

“Sau đó cậu vẫn lựa chọn tiếp tục ở bên cô ấy?” Giang Hành Chi hỏi với ngữ điệu chế giễu.

Tần Hựu Sinh nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, sau đó ngả đầu ra sau. Một người luôn vì một người khác mà vứt bỏ những nguyên tắc của mình, giống như trước đây anh đã nghĩ, gặp phải Ninh Nhiễm Thanh anh thật sự “lở nặng” rồi.

Chuyện tình thầy trò không phải là thứ anh muốn, nhưng Ninh Nhiễm Thanh lại là người anh cần. Một chuyện tình đầy mâu thuẫn đã bắt đầu như vậy.

“Vậy thì sức hấp dẫn của cô ấy cũng lớn đấy chứ.” Giang Hành Chi không nhịn được cười. “Sao lại chia tay vậy?”

“Năm ngoái trong kỳ thi cuối kỳ, mình đánh trượt cô ấy.” Tần Hựu Sinh nói xong, khóe môi cũng không nhịn được mà cong lên. Là một người trong cuộc, anh cũng cảm thấy lý do chia tay này rất buồn cười: “Môn Pháp luật kinh tế quốc tế của cô ấy năm ngoái phải treo môn, đợi thi lại.”

“Hả?” Giang Hành Chi kinh ngạc: “Cậu không đến mức phải làm vậy chứ?”

Tần Hựu Sinh kéo cửa xe, nhìn ra ngoài: “Cậu không hiểu đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Dậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Trên đời này có rất nhiều người con trai và người con gái đều vì chữ “tình” mà đi bên cạnh nhau. Sau đó quan hệ kết thúc cũng vì tình cảm không còn nữa. Nhưng Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy mình và Tần Hựu Sinh chia tay, nguyên nhân đơn thuần vì sự bất nghĩa của anh.

Xe buýt chậm chạp mãi vẫn chưa đến. Vương Trân nói cô ấy có hai vé voucher của cửa hàng giải khát phía đối diện, hỏi cô có hứng thú vào đó ngồi một lát không.

Ninh Nhiễm Thanh biết Vương Trân chắc lại muốn nghe mấy chuyện tầm phào rồi, liền nghĩ đến một câu nói rất chí lý: “Tình bạn của phái nữ chỉ đến khi đã trao đổi những bí mật với nhau để trở nên vững chắc.” liền gật gù đầu.

Vị trí của cửa hàng giải khát nằm ở tầng hai của trung tâm thương mại đối diện. Phiếu mua hàng trị giá 25 đồng ngoài hai cốc nước lạnh còn tặng thêm một đĩa salad hoa quả.

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy rất tiết kiệm, lập tức đặt hai phiếu: “Lần sau mình mời cậu.”

Tình bạn mới nhất thiết cần có sự “kinh doanh” thích hợp, có qua có lại vẫn tốt hơn.

“Được rồi! Bây giờ có thể kể về quan hệ trước đây giữa cậu và luật sư Tần rồi chứ?” Điểm quan tâm của Vương Trân và cô không giống nhau. Chớp chớp mắt, cô ấy đã thể hiện ra dáng vẻ nghiêm túc muốn nghe câu chuyện của cô.

Ninh Nhiễm Thanh hơi nâng cằm lên, khuấy khuấy cốc sữa lạnh trên mặt bàn, mở lời: “Mình và anh ấy quen nhau lúc đi du lịch. Lúc đó mình thật sự không biết anh ấy lại là một luật sư lớn có tiếng như vậy, cũng không biết anh ấy là giáo viên thỉnh giảng của đại học luật. Cậu không biết anh ấy lừa gạt con gái lợi hại thế nào đâu, mới chỉ nói vài câu đã khiến người ta đầu óc lú lẫn cả rồi. Anh ấy nói rất thích mình, bảo mình đồng ý làm bạn gái anh ấy, sau đó thì mình đã chấp nhận.”

Vương Trân tiếp tục truy hỏi: “Sao đó thì sao?”

“Sau đó thì về thành phố A, chẳng hiểu sao anh ấy lại biến thành thầy giáo của mình. Nhưng lúc đó bọn mình vẫn còn yêu nhau say đắm, gần như không thể chia tay. Anh ấy lại còn đưa ra yêu cầu chơi trò tình yêu bí mật với mình, nói là đợi đến khi mình tốt nghiệp mới công khai quan hệ.”

“Vây ý cậu thế nào?” Sự việc phát triển đến mức này, Vương Trân cũng hiểu cho luật sư Tần, tình yêu bí mật cũng không hẳn là không suy nghĩ cho Ninh Nhiễm Thanh.

“Sao có thể đồng ý được? Dựa vào đâu mà mình yêu đương cũng phải lén la lén lút? Thế nên mình đã hỏi anh ấy có phải đã có bạn gái khác không. Anh ấy nói không có. Sau đó mình đã cho anh ấy hai sự lựa chọn. Hoặc là chia tay, hoặc là anh ấy đến nói với hiệu trưởng: “Tôi đã yêu em Ninh Nhiễm Nhanh ở trường thầy rồi.””

Vương Trân: “... Anh ấy làm vậy thật sao?”

Nghĩ đến chuyện này, khóe miệng Ninh Nhiễm Thanh không nhịn được, hơi cong lên. Một câu chuyện tình yêu có tội tệ thế nào cũng sẽ có những hồi ức ngọt ngào. Mặc dù chuyện tình của cô và Tần Hựu Sinh không có cái kết viên mãn, nhưng cũng không thể nói là quá tệ.

Lúc đó khi mới bắt đầu yêu nhau, tiết của Tần Hựu Sinh luôn là tiết cuối cùng của buổi sáng. Kết thúc tiết học bụng cô sôi ùng ục, cả người gần như dựa vào Tần Hựu Sinh đi về phía nhà ăn, nửa đường gặp hiệu trưởng.

“Giáo sư Tần được sinh viên yêu quý thật đấy, học xong rồi mà vẫn còn sinh viên tìm thầy thảo luận vấn đề sao?” Hiệu trưởng không biết nguyên do, còn tưởng là cô sinh viên này bám lấy thầy hỏi bài.

“Không phải đâu, hiệu trưởng Trần.” Tần Hựu Sinh kéo nửa người phía trước của cô về. “Cô ấy là bạn gái của tôi.”

“Sau đó vì sao lại chia tay?” Vương Trân không nhịn được nữa đành hỏi.

“Là mình đá anh ấy.” Ninh Nhiễm Thanh trả lời.

“Sao cậu lại đá anh ấy?” Vương Trân không hiểu.

“Chuyện này thật sự không thể trách mình.” Ninh Nhiễm Thanh ngược mắt lên, sắc mặt đau đớn vô cùng. “Năm tư mình còn phải thi lại một lần. Thi ra là nhờ có anh ấy “tặng” cho. Anh ấy là bạn trai của mình mà. Mình lại vướng phải đúng môn của anh ấy, là anh ấy đã treo môn của mình. Vào ngày thi, đi lớn của mình gây chuyện, mình chẳng còn chút sức lực nào, đương nhiên không thể làm bài tốt được...”

Ninh Nhiễm Thanh nói xong liền nằm bò ra bàn.

Vương Trân thật sự không nghĩ họ đã chia tay như vậy, phỏng đoán một lúc rồi hỏi: “Vì cậu làm bài thi không tốt, nên luật sư Tần đã chia tay với cậu?”

“Chẳng phải đã nói là mình đề nghị chia tay sao... Sau khi có kết quả mình xin anh ấy sửa điểm cho mình. Anh ấy không những không đồng ý, hôm đó còn như uống nhầm thuốc vậy, tính tình cứ như bố dượng mình ấy, mặt mày tức giận kể ra tất cả những biểu hiện không tốt của mình suốt quãng thời gian hạn hò. Cái bộ dạng đó cứ như chỉ hận không thể kiện mình lên tòa rồi kết án tù chung thân luôn.”

“Có phải có hiểu lầm gì không?”

“Làm gì có hiểu lầm gì. Có mà yêu nhau lâu rồi, nhìn mình ngứa mắt thì có.” Ninh Nhiễm Thanh càng nói càng tức giận bất bình. “Cuối cùng thì mình cũng hiểu luật sư mà kết tội một người thì lợi hại thế nào. Cậu không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng đó đâu. Thật sự là thao thao bất tuyệt, mồm miệng như tép nhảy. Từ đầu đến chân, từ chân lộn lên đầu, mình thật sự chẳng có chỗ nào khiến anh ấy hài lòng cả. Uổng công mình luôn nghĩ rằng anh ấy vẫn yêu mình, thì ra đã sớm bắt mặn với mình từ lâu rồi. Nếu đã không thích mình như thế thì chia tay chứ còn gì nữa.”

Ninh Nhiễm Thanh nói một hơi xong, uống một ngụm sữa lạnh, sau đó bĩu môi. Tâm trạng căm hận khi cô đi thi lại năm thứ tư đã trở lại một cách tự nhiên. Gương mặt nhỏ bé tức giận đến căng phồng.

Còn góc nhìn của Vương Trần lúc này đang hướng về gương mặt nhỏ bé xinh đẹp của Ninh Nhiễm Thanh được những ánh đèn đường bên ngoài khung cửa sổ thủy tinh rọi vào. Những vệt sáng nghịch ngợm, dường như đang lấp lánh nhảy nhót không ngừng trên gương mặt cô, càng hiện rõ làn da rạng rỡ như đồ gốm của cô, tóc đen mà hồng, da trắng mà sáng.

Người đẹp có tức giận thì cũng đẹp đến rung động lòng người.

Vương Trần ngắm nhìn đến ngơ ngẩn. Xã hội này đối với những cô gái đẹp mà nói luôn có sự ưu đãi. Xinh đẹp thì ở phương diện nào cũng sẽ nhận được những ngoại lệ có lợi.

Còn về Ninh Nhiễm Thanh, đẹp thì đẹp thật, nhưng lại là một cô gái bị chiều quá đâm hư. Trước đây nhất định là dù cô có phạm phải lỗi lầm gì cũng không có ai trách móc cô ấy, còn có người khác phục hậu quả giúp.

Ngưỡng mộ thì ngưỡng mộ, nhưng đây không phải là một cuộc sống mà Vương Trần muốn trải qua.

“Nhiễm Thanh! Mình cảm thấy chuyện của cậu và luật sư Tần chỉ đơn thuần là hiểu lầm. Cậu nên tìm anh ấy nói chuyện. Lần cuối cùng nói chia tay mà hai người vẫn còn cãi nhau là không được. Hai người nên bình tĩnh ôn hòa ngồi xuống cùng nói chuyện. Cho dù thật sự quyết định không ở bên nhau nữa, cũng nên để lại một chút ấn tượng tốt trong mắt đối phương. Cậu có biết cao thủ tình yêu lợi hại nhất là thế nào không?”

“Là thế nào?” Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu hỏi.

“Trước đây mình có một người bạn. Bất luận cô ấy đã từng hẹn hò với bao nhiêu người đàn ông, nhưng bất cứ người nào đã từng là bạn trai nhắc đến cô ấy đều nói những lời tốt đẹp, thật sự chỉ có khen không có chê.”

Ninh Nhiễm Thanh gãi gãi cái mũi đang ngứa: “Cô ấy toàn yêu mấy anh chàng đẹp trai? Cô ấy là người bị đá, thế nên những người bạn trai cũ đều cảm thấy có tội với cô ấy?”

“Hoàn toàn ngược lại.” Vương Trần mỉm cười lắc đầu.

Ninh Nhiễm Thanh hoàn toàn sững sốt, há hốc mồm, sau đó lại nghĩ ra một khả năng khác: “Vậy thì nhất định cô ấy phải xinh đẹp tuyệt trần.”

“Cũng được coi là một cô gái xinh đẹp, nhưng nhất định không đến mức xinh đẹp tuyệt trần. Nói đơn thuần về vẻ bề ngoài, có lẽ cậu vẫn đẹp hơn một chút.”

“Vậy sao?” Biểu cảm vốn đang rất tức giận của Ninh Nhiễm Thanh bốc chốc tan thành mây khói, vui vẻ vuốt vuốt cằm: “Đó là nhờ mẹ mình đẻ con giỏi.”

Vương Trần mỉm cười, chân thành nói: “Thật ra mình thật sự cảm thấy cậu và luật sư Tần cứ như vậy không hay chút nào. Sự việc còn chưa giải thích rõ ràng đã chia tay là tệ nhất. Về cơ bản chia tay vì cái vã thì ấn tượng để lại trong lòng đối phương nhất định không tốt. Bây giờ cậu và luật sư Tần lại cùng làm việc trong một tòa nhà, thế nên có một số chuyện vẫn nên nói rõ ràng ra là hơn.”

Ninh Nhiễm Thanh méo mào, ánh mắt dò đi nơi khác: “Mình không muốn tìm anh ta nói chuyện đâu, mặt mặt chết đi được.”

“Nhiễm Thanh! Cậu có từng nghe một câu nói là...”

“Câu nói gì?”

“Đánh đòn phủ đầu!”

Tần Hựu Sinh và Giang Hành Chi trước khi về nhà còn đến câu lạc bộ. Buổi tối, người đến đánh tennis trong câu lạc bộ thể thao không nhiều. Lúc đang chuẩn bị ra sân, có hai cô gái tóc dài chủ động tiến đến hỏi họ có muốn đánh đôi không.

“Kỹ thuật đánh của hai cô thế nào?” Giang Hành Chi hỏi.

Một người đẹp vừa cao vừa gầy trả lời: “Cũng tạm được...”

Giang Hành Chi để người đẹp đứng lên trước, phát một quả bóng bằng đơn giản nhất qua.

Người đẹp không đỡ được, Giang Hành Chi hươ hươ vọt bóng: “Đi thôi! Kỹ thuật quá kém...”

Người đẹp mất hết thể diện, kéo tay cô bạn hậm hực bỏ đi. Lúc đi còn lẩm bẩm một câu: “Xi! Loại người gì không biết...”

Sau khi hai người đó bỏ đi, Tần Hựu Sinh và Giang Hành Chi bắt đầu một séc đấu mệt mỏi, mồ hôi nhễ nhại. Lúc sắp kết thúc, vì Tần Hựu Sinh có chút lơ đãng, cuối cùng đã thua hai quả.

Hai người ngồi trên nền nhà lát gỗ chống ẩm của phòng bóng, thở hổn hển như sắp đứt hơi.

“Mẹ mình đã ưng cậu rồi. Dạo này cứ quấy rầy mình bắt mình đưa cậu về nhà giới thiệu cho đứa em họ mình ở nhà. Nếu cậu có hứng thú thì làm quen chút đi.” Bỗng nhiên Giang Hành Chi mở lời.

Tần Hựu Sinh nhìn anh với ánh mắt “Cậu nhàn rồi quá nhỉ!”

“Nể mặt mình đi!”

“Nể mặt cái gì? Mình còn đang định sẽ theo đuổi lại Nhiễm Thanh.” Tần Hựu Sinh nói xong quay đầu nhìn Giang Hành Chi, mỉm cười nhẹ nhàng: “Thế nên đành phải xin lỗi người anh em rồi, chuyện này mình không nể mặt được đâu.”

Giang Hành Chi ngẩn người: “Cậu được lắm!”

Tần Hựu Sinh chỉ cười mà không nói gì.

Giang Hành Chi nhíu mày suy nghĩ: “Cậu nói mình nghe xem cái cô gái đó... Chính là cái cô bạn gái trước đây của cậu ấy, nói vài điểm thu hút của cô ấy xem nào, để cho mẹ và em họ mình hết hy vọng.”

“Điểm thu hút à...” Tần Hựu Sinh bỗng nhiên bật cười, không biết có phải chơi thể thao xong tinh thần bỗng trở nên thoải mái không, khoe môi anh không nhịn được cứ cong lên, rồi lại cong lên... : “Điểm thu hút nhất của cô ấy chính là, rõ ràng cô ấy toàn khuyết điểm khiến người khác không chịu đựng nổi, nhưng mình vẫn yêu cô ấy.”

“Xem ra định nói lại tình xưa thật rồi...” Giang Hành Chi tâm trạng chán ngán ngược nhìn trần nhà hỏi: “Cô ấy có những khuyết điểm gì khó mà chịu nổi?”

Tần Hựu Sinh bỗng nhiên cảm thấy bức mình ghê gớm, nhưng dù anh có bức mình thì gương mặt vẫn mang theo ý cười, ánh mắt vẫn rất dịu dàng: “Thứ nhất, thích làm theo ý mình, không bao giờ chịu lắng nghe người khác khuyên bảo. Lúc vừa mới hẹn hò, vì nghĩ cho cô ấy, mình dự định quan hệ trước đó của bọn mình tạm thời không công khai, nhưng cô ấy kiên quyết không chịu, còn nghĩ ngờ mình đùa giỡn với tình cảm của cô ấy.”

“Thứ hai, thái độ học hành qua quýt. Cứ lên lớp là ngủ, cả tiết của mình còn ngủ, nói gì đến môn khác. Sau đó mình có nhắc cô ấy mấy câu, thế là cô ấy đòi tranh cao thấp với mình. Lúc lên lớp bắt đầu cướp lời phát biểu. Hơn nữa, lại còn yêu cầu mình nếu cô ấy và một học sinh nữ nào đó cô ấy ghét mà cùng giờ tay, mình chỉ được gọi cô ấy trả lời. Thứ ba, điển hình cho loại bạn gái không bảo được. Chuyện gì cũng không bảo được. Bất luận là cô ấy vui hay không vui đều phải đổ dành. Có một lần mình có nói cô ấy mấy câu, thế là cô ấy giận mình ba ngày liền.”

Khóe miệng Giang Hành Chi hơi nhếch lên: “Tiếp tục đi...”

Tần Hựu Sinh cười lớn. Anh thật sự không hiểu một chuyện tình như vậy, anh có gì mà lưu luyến, không quên được nhưng xem ra thật sự là chẳng quên chút nào.

“Thứ tư, kén chọn khó hầu hạ, tự cao tự đại, làm việc chỉ thích chỉ huy người khác. Lúc cô ấy thi tư pháp mình chẳng khác nào làm bảo mẫu cho cô ấy. Cái tính của cô ấy không thể nào học ở thư viện được, lúc thật sự học tập thì một chút tiếng động cũng chê là ồn ào. Cuối cùng chỉ đành đến nhà trọ của mình đọc sách học thuộc lòng, mỗi lần học thuộc được một kiến thức thì phải khen. Cô ấy học thuộc điều luật học đến nỗi ngứa ngáy muốn đi gọi đầu, không muốn tự gọi, đương nhiên lại còn lười đến độ không muốn xuống cửa hàng dưới nhà để gọi. Được thôi, vậy thì mình gọi giúp. Rồi mình không cẩn thận rót nước vào trong tai cô ấy, kết quả là nửa ngày trời sưng mắt lên nhìn mình. Mình cũng lần đầu tiên gọi đầu cho người ta đấy...”

“Thứ năm, quan hệ với bạn bè vô cùng tệ, tính tình nóng nảy, dễ tức giận. Có một lần mình gặp hiệu trưởng trường cô ấy ở nhà ăn có nói chuyện vài câu, lúc đi xuống thì nhìn thấy cô ấy và một bạn nữ trong lớp đang cãi nhau. Nếu mình không kịp thời kéo cô ấy lại, không chừng còn đánh nhau cũng nên. Sau chuyện đó hiệu trưởng Trần nói mình thích những cô bạn gái thật đặc biệt...”

Giang Hành Chi cũng đồng cảm nhìn Tần Hựu Sinh: “Thật không hiểu nổi cậu chịu đựng kiểu gì...”

Tần Hựu Sinh ngẩn người.

Anh đang chịu đựng sao?

Nếu không phải cô đề nghị chia tay, cho dù là chịu đựng, chắc có lẽ anh cũng vẫn chịu đựng được lâu hơn, thậm chí chịu đựng cả đời cũng được, dù sao thì cũng lỗ vốn rồi.

Thế nên anh mới gắt gỏng như vậy mỗi lần cô lấy chuyện chia tay ra ép anh.

Hôm đó họ đã chia tay trong hoàn cảnh nào nhỉ?

“Tần Hựu Sinh! Hoặc là chia tay, hoặc là sửa điểm, anh tự suy nghĩ rồi quyết định đi.”

Trước mặt cô hiêm khi anh mới có khí phách một lần, thế là cuối cùng họ đã chia tay thật.

Đúng là một người con gái khiến người ta vừa bức mình vừa phần nộ... nhưng lại yêu say đắm.

“Hắt xì... Hắt xì... Hắt xì...”

Hắt xì liên tục ba tiếng, Ninh Nhiễm Thanh vuốt vuốt mũi, tên bí ổi nào đang nói xấu sau lưng cô không biết!

Nói hết mọi chuyện ra với Vương Trân, tâm trạng của Ninh Nhiễm Thanh đã tốt hơn nhiều, không thể không thừa nhận Vương Trân là một nhà phân tích tình cảm vô cùng giỏi, dường như mới chỉ hơi vén bức màn lên cho cô mà đã vén hết toàn bộ mây mù, giúp cô nhìn thấy mặt trời rồi.

Từ nhỏ đến lớn, cô đều chẳng có người bạn tâm giao nào. Thì ra tìm được một người để tâm sự là một việc khiến người ta vui vẻ đến vậy.

Dưới sự chỉ đạo của Vương Trân, Ninh Nhiễm Thanh đã không còn gì vướng mắc trong lòng nữa. Thế nên ngày hôm sau đến tòa nhà Vũ Đạt làm việc, trong lòng cô không còn cảm giác khó chịu nữa, gặp ai cũng mỉm cười. Lúc xử lý hồ sơ vụ án còn ngâm nga hát. Mặt trời thật đẹp, tâm trạng cô cũng vui vẻ theo.

Buổi chiều có một người phụ nữ ăn mặc giản dị trang nhã đến văn phòng.

Người phụ nữ đó ngồi trong phòng làm việc của Chu Yến khoảng nửa tiếng đồng hồ thì rời đi, sau đó Chu Yến gọi cô vào phòng, bảo cô soạn cho người phụ nữ vừa rồi một đơn xin ly hôn.

Đơn xin ly hôn về cơ bản không cần tìm luật sư làm gì, chỉ cần hai vợ chồng ngồi xuống nói chuyện kỹ lưỡng, viết vài dòng, sau khi bàn bạc xong thì đến cục dân chính đóng hai con dấu. Lúc giấy chứng nhận ly hôn được in ra thì tờ đơn xin ly hôn này cũng sẽ có hiệu lực pháp luật.

Nhưng những cặp vợ chồng khi muốn ly hôn, đa phần đều không còn bình tĩnh ôn hòa được nữa.

Còn một vấn đề nữa là tài sản thật sự quá nhiều, việc phân chia cũng quá phức tạp.

Sau đó Ninh Nhiễm Thanh đã gặp mặt người phụ nữ này. Người phụ nữ họ Liêu, có một cái tên rất hay nhưng lại mang đến cảm giác vắng vẻ quạnh hiu, Liêu Sơ Thu*.

*Có nghĩa là mùa thu đầu tiên hiu quạnh.

Liêu Sơ Thu là một y tá, chồng là một người đàn ông giàu có bạc bẽo điển hình. Lúc mới bắt đầu yêu, người chồng vẫn chỉ là một kẻ khổ rách áo ôm lưng lạc đến thành phố A lập nghiệp, chỉ có mơ ước mà không có tiền.

Một ngày chỉ ăn hai bữa cơm, ngủ chưa đến năm tiếng mỗi ngày, cuối cùng đồ bệnh được đưa đến bệnh viện truyền nước. Kết quả bị một y tá thực tập lấy ven ba lần vẫn không được, lúc cô ấy sốt ruột phát khóc đến nơi, người đàn ông nửa tỉnh nửa mê mở mắt nói: “Đừng lo lắng, cứ từ từ...”

Cô y tá thực tập đó chính là Liêu Sơ Thu, còn người đàn ông này sau đó cũng trở thành chồng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Đậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7

Vì ba mũi tiêm sai đó, Liêu Sơ Thu đã yêu người đàn ông này. Tình yêu khiến cô ấy trong lòng tràn đầy dũng khí. Trong thời gian anh ta nằm viện, ngoài việc hằng ngày cô tiêm, lấy máu, đo huyết áp cho anh ta ra, còn nấu canh, nấu cháo, giặt quần áo cho anh ta.

Người đàn ông nằm viện, nhờ họa được phúc này tên là Hà Lập Đông.

Y tá trưởng mắng cô ngốc: “Ngoài việc anh ta cũng khá đẹp trai ra, em có thể nhờ cậy được gì ở anh ta?”

“Em nhờ anh ấy việc đẹp trai vậy.” Liêu Sơ Thu cười tíu tít, trả lời. Cô là một cô gái tính tình dịu dàng ngoan ngoãn, nhưng cũng là một người rất bướng bỉnh. Cô chưa bao giờ theo đuổi con trai. Thế nên nhìn tổng thể vẫn có hơi mãnh liệt thái quá.

Ngay cả chính bản thân Hà Lập Đông cũng nói: “Em trông cậy gì ở anh chứ? Bây giờ anh chẳng thể cho em được thứ gì.”

“Bây giờ không có không có nghĩa là sau này cũng vậy, dù gì thì em cũng đã thích anh rồi.”

Hà Lập Đông bực bội bước đi: “Em nói thích là thích được sao, anh không đồng ý!”

Liêu Sơ Thu chẳng quan tâm Hà Lập Đông có đồng ý hay không, cô chỉ muốn đối tốt với anh. Trời trở lạnh, cô đan cho anh một chiếc áo len. Thời tiết nóng lên thì mua cho anh áo sơ mi. Một ngày ba bữa, cô luôn có thể dành ra một bữa cùng ăn cơm với anh. Một tháng tiền lương của cô chỉ có vài trăm đồng như vậy, hơn nửa trong số đó đều tiêu tốn vào người đàn ông này cả rồi.

Cuối cùng Liêu Sơ Thu cũng khiến Hà Lập Đông cảm động. Tình yêu của Hà Lập Đông đã bắt từ sự cảm động đó.

Sau khi kết hôn, để kiếm thêm được nhiều, sau khi tan ca Liêu Sơ Thu còn bày bán một sạp hàng ở chợ đêm. Buổi tối Hà Lập Đông từ nhà xưởng về sẽ lái một chiếc xe mô tô đến đón Liêu Sơ Thu.

Gió đêm thổi vi vu, Hà Lập Đông vừa lái xe vừa căn nhắc: “Em tội gì phải vất vả vậy chứ?”

Trước khi cưới họ còn chưa có nhà. Thế nên mục tiêu phấn đấu đầu tiên sau khi kết hôn là cùng xây dựng một ngôi nhà. Liêu Sơ Thu không muốn đứng sau đời căn nhà này được xây xong, mà cô muốn cùng chồng mình xây từng viên gạch từng mảnh ngói cho ngôi nhà này.

Hà Lập Đông đã từng làm rất nhiều công việc, công việc cuối cùng khiến anh thành công nhất là làm ở xưởng gạch men. Từ ban đầu chỉ có một cái máy cắt gạch, rồi hai cái, cuối cùng trở thành một trong những công xưởng cung cấp cho thị trường gạch ngói lớn nhất thành phố A.

Có tiền rồi, nhưng không có con.

Đã đi khám bác sỹ, uống thuốc, làm phẫu thuật... nhưng đều thất bại.

Sau đó mẹ chồng sốt ruột, vì không có con, một cô con dâu có thảo hiền đến mấy cũng trở nên ngứa mắt. Sau đó những vấn đề giữa mẹ chồng con dâu bắt đầu trở thành những khúc mắc chủ yếu trong chuyện hôn nhân của Liêu Sơ Thu và Hà Lập Đông.

Ninh Nhiễm Thanh vâng vâng về chiếc bút trong tay, đánh giá Liêu Sơ Thu trước mắt. Thật ra người phụ nữ đến tuổi 30 sẽ già đi rất nhanh, nhưng điều may mắn là Liêu Sơ Thu có một gương mặt hình trái táo, một mái tóc đen dài đến ngang tai, nước da hơi tối, gương mặt tuy không thể nói là xinh đẹp nhưng các bộ phận kết hợp lại trông rất vừa mắt. Chị ta ăn mặc đơn giản thoải mái, món đồ nữ trang duy nhất trên người là chiếc nhẫn cưới đeo trên ngón áp út.

Nhưng ngay cả chiếc nhẫn này, cũng sắp bị tháo xuống rồi.

Cảm giác đầu tiên Liêu Sơ Thu mang lại cho Ninh Nhiễm Thanh là sự dịu dàng như nước, có điều không biết là nước đọng hay nước chảy.

“Nói như vậy, nguyên nhân chủ yếu phát sinh trong chuyện hôn nhân của chị là hai vợ chồng chị không thể có con. Thế nên mẹ chồng của chị đã tìm cho chồng chị một người để đẻ thuê. Sau đó thì chồng chị và người phụ nữ đẻ thuê đó đã nảy sinh tình cảm, thế nên chị muốn rút lui nhường cô ra, phải không?”

“Không phải là rút lui nhường cô ta đâu, chỉ là không thể sống tiếp với nhau được nữa thôi.” Liêu Sơ Thu nhếch mép, dường như đang cười. Giọng nói của chị nghe ra rất mệt mỏi, nhưng gương mặt vẫn điềm tĩnh không chút thay đổi.

Ninh Nhiễm Thanh cầm bút ghi lại nội dung cuộc trò chuyện, tiếp tục hỏi: “Được rồi! Vậy chị nói cho tôi biết, chị định phân chia tài sản chung của hai vợ chồng như thế nào. Chồng chị là người có lỗi, chị có thể yêu cầu được chia nhiều hơn một chút.”

“Tình cảm đã không còn, tôi còn cần nhiều tiền thế để làm gì?” Liêu Sơ Thu nhìn cô nói.

“Trời đất ơi, chị ngốc hay sao!” Ninh Nhiễm Thanh buông cây bút trong tay xuống. “Không còn tình cảm thì mới cần tiền chứ.”

Liêu Sơ Thu ngẩn người.

Ninh Nhiễm Thanh nói xong lập tức cảm thấy bất ổn. Sao cô có thể nể khách hàng của mình là ngốc chứ, vội vàng giải thích: “Ý của tôi là tiền đâu có thù oán gì với chị. Chị đừng căm ghét nó như vậy. Tiền cũng đáng yêu lắm mà, ít ra thì đáng yêu hơn nhiều mẹ chồng và chồng chị đấy.”

“Tôi biết.” Liêu Sơ Thu miễn cưỡng gượng cười. “Nhưng tôi thật sự không thiếu tiền, cho tôi nhiều tiền như vậy cũng chẳng biết dùng thế nào.”

Ninh Nhiễm Thanh: “...”

Mặc dù kết quả bước đầu nói chuyện với Liêu Sơ Thu khiến cô không biết nói sao, nhưng mọi việc dù sao cũng đã tạm ổn. Liêu Sơ Thu đã hẹn chồng ngày kia đến thỏa thuận ly hôn, đến lúc đó cô sẽ đi cùng Liêu Sơ Thu.

Sau khi tạm biệt Liêu Sơ Thu, từ phòng trà trở về văn phòng luật, cô đưa cho luật sư hướng dẫn Chu Yến xem kết quả cuộc nói chuyện và những nội

đung đã ghi chép lại, sau đó cô ngồi đối diện cô Chu Yến, không nhìn được mà hỏi một câu: “Cô à! Cái cô Liêu Sơ Thu này có phải đầu óc có chút bất bình thường không?”

Chu Yến đọc qua ghi chép cuộc nói chuyện, nói: “Là một luật sư, ngoài việc chúng ta cố gắng giành cho họ được nhiều lợi ích nhất, quan trọng nhất là phải quan tâm đến suy nghĩ của họ.”

Ninh Nhiễm Thanh có chút mơ hồ: “Lẽ nào suy nghĩ của Liêu Sơ Thu là hy sinh bản thân để tác thành cho kẻ thứ ba?”

Chu Yến: “Tiểu Ninh! Là một luật sư, còn cần phải đi sâu tìm hiểu suy nghĩ của đương sự, không phải chỉ nhìn bề ngoài đâu.”

Ninh Nhiễm Thanh nghiêng đầu xúc động nói: “Em cảm thấy em hiểu cũng khá sâu sắc mà. Liêu Sơ Thu đúng là một phụ nữ tốt của Trung Quốc.”

Chu Yến mỉm cười, bảo cô ra ngoài xử lý hồ sơ vụ án.

Sau khi Trung Chính và Vạn Phong sát nhập, chỉ riêng thực tập sinh cũng đã đến mười mấy người. Người nào người nấy cũng chăm chỉ đến phát điên. Nhưng công việc trong văn phòng thì chỉ có một tý như vậy. Thế nên đến cả việc đặt cơm trưa bên ngoài, pha cà phê, pha trà, photocopy tài liệu... đều trở thành những công việc “hot” nhất.

Vào hôm qua còn xảy ra một bi kịch thể này: Một vị luật sư nói mình khát nước, sau đó hai thực tập sinh không hẹn mà gặp đều chạy đến phòng uống nước pha trà cho anh ta.

Kết quả là đụng mặt nhau.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn thấy, liền ở bên cạnh có lòng tốt đề nghị: “Để cho công bằng, tôi cảm thấy chúng ta có thể làm một thời khóa biểu trực nhật cho các thực tập sinh, ai trực nhật, ai pha trà, mọi người nói có được không...”

Không ai đồng tình, chỉ trong một lúc cô đã đắc tội với hai thực tập sinh.

Sắp đến giờ chuẩn bị về nhà, Ninh Nhiễm Thanh kéo Vương Trân lại kể khổ: “Lúc đó đều vô cùng ngượng ngập, mình chỉ muốn xoa dịu bầu không khí thôi, sao họ không hiểu sự hài hước của mình vậy...”

Vương Trân vỗ vỗ vào tay cô nói: “Chính cậu cũng thừa nhận lúc đó mọi người đều ngượng ngập, cậu lại còn cố tình làm tăng thêm sự ngượng ngập của họ. Đương nhiên họ sẽ không cho rằng đây là chuyện hài hước, hơn nữa còn cho là cậu cố tình mỉa mai họ nữa.”

Ninh Nhiễm Thanh không vui, thờ dài, nghĩ bụng muốn làm lại cuộc đời đúng là vẫn khó khăn lắm, không phải chỉ đọc mấy cuốn sách dạy cách ứng xử là đủ, nhất là đối với người sinh ra tư chất vốn đã có vấn đề sẵn như cô.

Bởi vì nửa tiếng đồng hồ trước vừa có một trận mưa kèm theo sấm chớp, lúc bước ra khỏi tòa nhà, bầu trời bên ngoài một màu xám xịt. Cả thành phố ướt át lệt lết khiến người ta khó chịu. Các tuyến đường còn hơi tắc, xe cộ nối nhau thành những dãy dài như một chiếc đuôi rắn thẳng tắp, không lỏ.

Giờ tan tầm cao điểm cũng là lúc phía dưới bến đợi xe buýt đứng tụ tập đông đảo những người vừa tan ca.

Ninh Nhiễm Thanh đứng đợi xe ở bến xe buýt, đợi mãi đợi mãi phát sốt ruột, oằn mình nhìn cảnh tượng tắc đường trước mắt, sau đó ép buộc tâm trạng bản thân phải bình ổn trở lại, lấy từ trong túi ra vài đồng tiền lẻ để chuẩn bị trước.

Đúng vào lúc này, Vương Trân đứng bên cạnh kéo tay cô, dùng ánh mắt ý bảo cô nhìn về một hướng nào đó.

Từ hướng nào đó mà Vương Trân chỉ cho cô có một người phụ nữ dáng người cân đối, thanh tú bước đến. Cô ta ăn mặc đơn giản nhẹ nhàng, lưng đeo một chiếc balô du lịch, mái tóc dài mượt mà buộc cao gọn gàng thành đuôi ngựa phía sau.

“Cô ta chính là thực tập sinh mà Tần Hựu Sinh hướng dẫn, sau khi tốt nghiệp Đại học chính trị pháp lý Tây Nam thì xin đi du học ở Anh, sau khi về nước đã vào được Dịch Hòa một cách thuận lợi. Nghe nói viện trưởng Vương của Học viện pháp lý Thành Đông còn là cậu ruột của cô ta. Lần này luật sư Tần đích thân hướng dẫn cô ta có lẽ cũng vì nể mặt viện trưởng Vương.”

Ninh Nhiễm Thanh không nhìn được, đánh giá một lượt cô sinh viên có thành tích cao này. Đánh giá xong, sắc mặt không nín nổi tức giận. Nghĩ đến một ngày cả tòa nhà văn phòng này đều biết cô và Tần Hựu Sinh đã từng hẹn hò, giờ Tần Hựu Sinh lại thân mật với người con gái khác... Đến lúc đó cái mặt cô biết để chỗ nào, biết chui vào đâu!

Cả đoạn đường tắc nghẽn, về được đến nhà chị đã gần 6 giờ rồi. Về đến nhà, Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy trong người không được khỏe lắm, mặt mày ủ rũ chán chường. Trương Tiểu Trì với khả năng quan sát vô cùng tốt tiến về phía trước, nhìn cô, hỏi dò: “Cô bị ai mắng à?”

Ninh Nhiễm Thanh lạnh lùng nhìn thẳng bé, không nói câu nào.

Vì chuyện cái điều khiển tivi, Ninh Nhiễm Thanh đã hai ngày trời không nói năng gì với Trương Tiểu Trì. Trương Tiểu Trì có vẻ sắp không chịu nổi nữa. Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần chiến tranh lạnh với Ninh Nhiễm Thanh, cậu lúc nào cũng thua.

Cậu lấy từ trong tủ lạnh ra một cái bát nhỏ còn tươi nguyên bung đến trước mặt cô: “Sáng nay mẹ cháu mua đây, cô có muốn ăn không?”

Ninh Nhiễm Thanh liếc nhìn bát nhỏ một cái, đôi chân thon dài vắt vào nhau, vẫn không nói câu nào.

Trương Tiểu Tri kéo tay Ninh Nhiễm Thanh: “Cô à, cháu sai rồi.”

Giọng Ninh Nhiễm Thanh lạnh nhạt: “Sai chỗ nào?”

“Cháu không nên đổi điện thoại của cô thành điều khiển tivi.” Thái độ kiểm điểm của Trương Tiểu Tri vô cùng tốt. “Cô à, Tiểu Tri chỉ muốn đùa vui một chút với cô thôi, tuyệt đối không có ác ý đâu.”

Sắc mặt Ninh Nhiễm Thanh cuối cùng cũng dịu xuống: “Tôi đã ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa ạ! Hôm nay mẹ cháu làm ca đêm, bảo cháu tự xuống nhà ăn tạm cái gì đó.” Trương Tiểu Tri bắt đầu tỏ vẻ đáng thương: “Nhưng cháu muốn đợi cô cùng đi.”

Nhưng quán ăn nhanh ở dưới nhà họ đã ăn đến phát ngán rồi.

Ninh Nhiễm Thanh đứng dậy vào nhà bếp nấu hai bát mì tôm, một bát mì có hai quả trứng và một cái chân giò hun khói.

Đối với loại mì tôm thập cẩm kinh điển này, Trương Tiểu Tri lại ăn rất ngon lành, ăn xong rất tự giác bê một chiếc ghế đầu nhỏ, chủ động đứng trước vòi nước rửa bát. Rửa bát xong lại vui vẻ chạy đi cho hai con cá của cậu và con rùa của cô ăn.

Buổi tối Ninh Nhiễm Thanh nằm trên sofa xem tivi, không ngừng cầm điều khiển chuyển kênh, cuối cùng sau khi cô đã chuyển hết tất cả các kênh mấy lượt, Trương Tiểu Tri đang bò bên cạnh làm bài tập nghỉ hè cuối cùng cũng thấy bức mình: “Cô có thể dừng chuyển kênh nữa được không. Làm người phải có sự kiên nhẫn. Cô cứ chuyển đi chuyển lại như vậy sao có thể xem được những tiết mục hay.”

Cuối cùng thì Ninh Nhiễm Thanh cũng dừng lại, quay người lại nhìn Trương Tiểu Tri đang làm bài tập, vừa nhìn vừa nói: “Đề bài đúng là dễ quá, làm học sinh tiểu học thật là hạnh phúc.”

Trương Tiểu Tri nhìn xuống, cầm bài tập lên bắt đầu đọc đề thanh âm tròn vành rõ chữ: “Xin cô hãy nghe đề! Trên một bãi cỏ của nông trường, tổng cộng cung cấp đủ cho 27 con bò ăn được trong 6 tuần, hoặc 23 con bò ăn được trong 9 tuần. Nếu cỏ ở nông trường mỗi tuần đều sinh trưởng đều đặn, có thể cung cấp cho 21 con bò ăn trong mấy tuần?”

Ninh Nhiễm Thanh: “Sinh trưởng đều đặn là tốc độ như thế nào...”

“Đề này cô không biết làm phải không?” Trương Tiểu Tri bắt đầu phản kích, hăng giọng tiếp tục đọc: “Đề tiếp theo. Bốn người đánh bài bết*. Trong tay người nào đó có 13 quân bài, có đủ cả bốn loại quân, số lượng của bốn loại quân là không giống nhau. Quân cơ và quân rô tổng cộng có năm lá. Quân cơ và quân bích tổng cộng có sáu lá, hai lá bài poker, xin hỏi bộ bài này lấy quân nào làm bài chủ?”

*Một kiểu chơi bài tương tự như chơi tấn của Việt Nam

Ninh Nhiễm Thanh chớp mắt: “Đề bài thế này chẳng phải khỏi xương cho các cháu cò bạc sao, thật không ra làm sao cả, ai ra vậy...”

“Rõ ràng là phân tích logic mà.” Bỗng chốc Trương Tiểu Tri khí thế bùng bùng, vì cậu quá rõ Ninh Nhiễm Thanh là một người hẹp hòi thù dai thế nào, nên trong lòng có đắc ý cũng không thể hiện ra ngoài quá mức, rất có phong độ của một đội viên.

“Lẽ nào cháu biết làm cả sao?” Ninh Nhiễm Thanh dường như không thể tin nổi, lẽ nào từ trước đến giờ, cô luôn xem thường trí tuệ của Trương Tiểu Tri.

“Cũng tạm thôi, nghĩ kỹ một chút thì sẽ biết làm. Cuộc thi đấu toán học lần này trong lớp chỉ có hai người chiến thắng, cháu là một trong hai người đó.” Trương Tiểu Tri vừa viết bài vừa khoe khoang bản thân, nhưng thái độ thể hiện ra ngoài vẫn rất khiêm tốn.

“Giỏi lắm, giỏi lắm!” Ninh Nhiễm Thanh tiếp tục chuyển kênh: “Cố gắng lên! Sau này làm một nhà toán học cho cô xem.”

“Làm nhà toán học thì có gì hay ho, cháu không muốn làm đâu.” Gương mặt Trương Tiểu Tri thể hiện rõ sự kiêu ngạo. “Trong sách nói các nhà toán học vì ngày nào cũng suy nghĩ quá nhiều, nên rất dễ “qua đời” sớm.”

Đầu óc Ninh Nhiễm Thanh bị từ “qua đời sớm” này làm cho “đơ” trong giây lát, hoàn toàn không thể ngờ rằng cậu cháu ngoại của mình lại “trưởng thành” nhanh đến vậy. Cô kinh ngạc nhìn Trương Tiểu Tri: “Tiểu Tri... Cháu đã biết “qua đời” là gì rồi sao?”

Trương Tiểu Tri khinh thường trả lời: “Chuyện này có gì mà không biết chứ, rụng tóc sớm tức là bị hói đó, giống như ông chú dưới nhà ấy...”

*Từ “qua đời” trong tiếng Trung là xie, đồng âm với từ “rụng”. Ý của Tiểu Tri là “rụng tóc sớm”.

Ninh Nhiễm Thanh: “...Đúng rồi, tức là bị hói.”

Trương Tiểu Tri sau khi giải xong hai bài số học có độ khó cao thì cảm thấy hơi buồn ngủ, nên tắm rửa rồi đi ngủ trước. Ninh Nhiễm Thanh không ngủ được, nằm trên sofa nghĩ về câu “Đánh đòn phủ đầu” mà Vương Trần nói.

“Đầu tiên cậu phải có suy nghĩ như thế này, chủ động thể hiện tình cảm hoàn toàn không mất mặt, ngược lại cậu sẽ nắm được quyền chủ động trong tình yêu của hai người. Mình cảm thấy cậu có thể gọi điện cho luật sư Tần, sau đó hỏi anh ấy một câu.”

“Câu gì vậy?”

“Một câu đơn giản thôi “Anh còn thích em không”, thế là đủ rồi.”

“Không thể nào!”

“Đừng có nghĩ rằng câu hỏi rất dờ. Nếu đáp án cậu nhận được là một sự khẳng định, cậu chắc chắn sẽ nắm được quyền chủ động. Cho dù có là phủ định, sau này nếu luật sư Tần có gặp cậu, trong lòng anh ấy sẽ thấy áy náy. Cho dù chạm mặt cũng sẽ là anh ấy trốn cậu, chứ không phải cậu trốn anh ấy.”

...

Nhưng làm vậy có tốt thật không?

Ninh Nhiễm Thanh cầm điện thoại đi ra ngoài ban công.

Có lẽ vì mưa, gió đêm nay hơi lạnh. Ninh Nhiễm Thanh tựa người vào bức tường bao quanh, chiếc áo sơ mi trắng mặc trên người bị cơn gió trên cao thổi bay phấp phật.

Lòng bàn tay cô đỏ chót mồ hôi. Còn chưa bấm số điện thoại, tim cô đã đập loạn xạ, cứ thỉnh thoảng, thỉnh thoảng... Dường như đang có một con người bên trong cô vũ cho cô.

Một tay Ninh Nhiễm Thanh đặt lên ngực cho trấn tĩnh lại, một tay lướt trên màn hình điện thoại tìm số của Tần Hựu Sinh, sau đó mắt nhắm mắt mở, ấn vào.

“Tút...Tút...Tút...”

Ba hồi chuông vang lên, rất nhanh, giọng nói quen thuộc của Tần Hựu Sinh truyền vào trong điện thoại.

“Nhiễm Thanh?”

Bàn tay Ninh Nhiễm Thanh ướt đầm mồ hôi: “Em đây.”

“Thấy em gọi điện cho anh thế này, anh rất vui, có việc gì sao?” Giọng nam trầm ấm bên tai. Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Đêm nay không có đến một ngôi sao, đến một chút bóng dáng của mặt trăng cũng không có, cả bầu trời đen như mực, sâu lắng. Còn thành phố bên dưới bầu trời này vẫn sáng đèn khắp mọi nơi, rực rỡ mê hồn như vậy.

Ninh Nhiễm Thanh hít một hơi sâu, giọng nói cô tuy run lên cầm cập, nhưng thanh âm phát ra vẫn rất rõ ràng.

Ít ra thì Tần Hựu Sinh ở đầu bên kia điện thoại, cho dù bữa cơm có hơi ồn ào, một câu nói ngắn gọn, mềm mại của Ninh Nhiễm Thanh vẫn lọt vào tai anh một cách rõ ràng nhất.

Trong điện thoại cô đã hỏi anh thế này: “Thầy Tần, thầy còn yêu em không?”

Lúc Ninh Nhiễm Thanh gọi điện đến, Tần Hựu Sinh đang ăn cơm với tổng giám đốc Lão kinh doanh vật liệu xây dựng. Tổng giám đốc Lão là người Singapore, nói tiếng phổ thông không được lưu loát cho lắm. Lần này ăn cơm, ông ấy còn dẫn theo trợ lý thư ký, giám đốc phụ trách hạng mục, cùng với hai giám đốc ngoại giao. Mọi người ngồi quanh một chiếc bàn tròn kiểu Trung Quốc cười nói vui vẻ.

Vì cuộc điện thoại đột ngột này, mọi người sôi nổi nhìn về phía anh, xem rốt cuộc ai đang gọi đến lại có thể khiến luật sư Tần thốt ra câu: “Thấy em gọi điện cho anh thế này, anh rất vui”.

Khóe môi Tần Hựu Sinh không nhịn được cứ cong lên. Anh cảm di động, đứng lên, lịch sự nói với người trong bàn một câu “Excuse me”, rồi ra khỏi phòng.

Ở phía bên này, một câu “Excuse me” nhẹ nhàng thốt ra của Tần Hựu Sinh đã khiến Ninh Nhiễm Thanh có chút bực mình, đợi nửa ngày trời lại nghe được câu “Excuse me”, thế là có ý gì, bắt cô phải nói lại lần nữa sao?

Cô đang định cúp điện thoại, một giọng nói tràn đầy khí chất của Tần Hựu Sinh một lần nữa truyền tới

“Nhiễm Thanh, anh vẫn còn yêu em mà...”

Ninh Nhiễm Thanh, vẫn là người mà Tần Hựu Sinh yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Dậm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ninh Nhiễm Thanh hơi nghiêng người, tay trái vuốt ve chậu lan Quân Tử trồng ngoài ban công. Một cơn gió thổi tới, mùi thơm dịu dàng của hoa cỏ trong chậu lất phất vào tận tâm can, mang theo cảm giác mát lạnh của trời đêm, vừa tươi mát vừa nồng nàn.

Lúc này trên đỉnh đầu cô rõ ràng không có sao, nhưng dường như cô lại phảng phất nhìn thấy những ngôi sao lấp lánh.

“Nghe nói anh mới nhận hướng dẫn một nữ đệ tử mới, có phải không?” Ninh Nhiễm Thanh vẫn nhẹ nhàng hỏi, những ngón tay trắng muốt lướt nhẹ trên chậu lan Quân Tử.

“Đúng vậy!” Đầu bên kia điện thoại, Tần Hựu Sinh cũng đi qua đi lại, bước chân trên tấm thảm mềm mại dầy dặn, trong lòng rất vui vẻ.

“Sao, trước định đi theo tình yêu thầy trò, lần này muốn đổi khẩu vị, muốn có tình yêu “sư đồ” à?”

*Sư phụ và đồ đệ là cách xưng hô giữa các luật sư hướng dẫn và học trò của mình.

Tần Hựu Sinh bỗng nhiên cười thầm: “Tạm thời anh vẫn chưa nghĩ đến chuyện này.”

“Ồ, vậy khi nào anh sẽ có suy nghĩ này?” Ninh Nhiễm Thanh vô tình ngắt một chiếc lá, giọng nói cũng lên xuống cùng tâm trạng, có chút khô khan.

Tần Hựu Sinh vẫn còn buồn cười: “Đợi một thời gian nữa đi, đợi đến lúc nào em có hứng thú đến Dịch Hòa làm việc.”

Ninh Nhiễm Thanh cuối cùng không nhịn được nữa phải bật cười. Bữa tối chỉ ăn một bát mì úp, cũng thấy đói bụng rồi, ngữ khí ban đầu chất vấn Tần Hựu Sinh bỗng chốc cũng mềm nhũn lại, có chút nũng nịu rất đáng thương.

“Thầy Tần, bữa tối em chỉ ăn một bát mì úp, giờ hơi đói bụng rồi...”

Lúc Tần Hựu Sinh cúp điện thoại, hơi thở dài một tiếng, trong lòng thầm nghĩ mình lại cảm đầu vào gió rồi. Trên đường trở về phòng ăn, anh suy nghĩ lý do để xin phép về sớm, suy đi nghĩ lại mãi mà trong đầu chỉ vang lên một câu: “Thầy Tần, giờ em hơi đói bụng...”, thế nên giờ anh vội vàng qua đó là để dứt sữa cho cô ấy sao?

Bữa cơm này là của tổng giám đốc Lão mời cơm. Công ty thiết kế này không lâu trước đây đã mất quyền lợi trong một lần đấu thầu. Sự việc bị phát hiện, bên đấu thầu và một đối thủ cạnh tranh đã thông đồng với nhau, có hành vi cố ý ép giá... Đối với anh mà nói, đây chỉ là một vụ kiện về cạnh tranh không lành mạnh. Mấy hôm trước anh đã lọc kỹ càng toàn bộ dự án hợp tác, các điều khoản trong hợp đồng đấu thầu, còn hỏi một người bạn làm quản lý giá một số thông tin, độ khó để thắng vụ kiện này của anh hoàn toàn không lớn.

Lúc ra về, ông chủ đứng lên hỏi anh: “Luật sư Tần, vụ kiện chắc chắn thắng chứ?”

Tần Hựu Sinh: “Trên tòa có rất nhiều thay đổi, tôi chỉ có thể nói tỷ lệ thắng kiện rất lớn.”

Từ Quân Lâm Các bước ra, Tần Hựu Sinh gọi điện thoại cho Ninh Nhiễm Thanh, hỏi cô bữa ăn đêm cô muốn mang tới nhà hay là ra ngoài ăn.

Ninh Nhiễm Thanh đang nằm trên sofa chơi trò “Tìm em gái”, nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, hỏi anh còn bao lâu nữa mới đến được.

Tần Hựu Sinh nhìn đồng hồ, tổng hợp tất cả các nhân tố, tính ra thời gian muộn nhất: “Trong khoảng 25 phút nữa.”

Tần Hựu Sinh sờ đi có thể tính chính xác như vậy là vì trước đây có lần hẹn hò với Ninh Nhiễm Thanh, anh đen đủi tới mức liên tiếp gặp 8 lần đèn đỏ và một lần tắc đường, muộn nửa tiếng đồng hồ mà đã bị Ninh Nhiễm Thanh trách cứ không có khái niệm về thời gian.

Hai người yêu nhau, rất nhiều chuyện sẽ ảnh hưởng lẫn nhau, thậm chí là chiều theo người đó, bao gồm cả phương pháp làm việc, tính cách, những yêu cầu vô lý...

Sau khi chia tay với Ninh Nhiễm Thanh, Tần Hựu Sinh chưa từng nghĩ sẽ tìm thêm bạn gái. Trên người anh còn quá nhiều thói quen cô để lại, mà những thói quen này, anh không muốn sử dụng với một người con gái khác.

Vì còn những 25 phút, Ninh Nhiễm Thanh lại bắt đầu thấy lười, gọi lại cho anh: “Em không ra ngoài nữa đâu, hay là anh mang đồ ăn đến đây cho em đi.”

“Lần này chắc chắn chứ?”

“Uhm... Để em suy nghĩ một chút!”

Tần Hựu Sinh nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, lái xe chậm lại, một gương mặt tuấn tú vì khóe môi hơi nhếch lên nên trong ánh sáng mờ mờ của ô tô có cảm giác vô cùng dịu dàng: “Chỉ có một cơ hội thôi đấy.”

“Hay là anh mang đến cho em đi...”

“Lần này chắc chắn chưa?”

“Chắc chắn rồi.”

“Được!” Tần Hựu Sinh nói xong, quay đầu xe, trước khi về rẽ qua một hàng cháo, mua về ba phần sủi cảo và cháo hải sản.

Lúc Tần Hựu Sinh đưa đồ ăn khuya đến dưới nhà, cô vừa xả tóc đang chuẩn bị đi tắm, nhận được điện thoại liền nói: “Chị em không có nhà, anh lên đây đi.”

Chưa đến năm phút, chuông cửa đã vang lên. Ninh Nhiễm Thanh đi ra mở cửa. Tần Hựu Sinh mặc bộ véc là thẳng tắp đã cầm túi đồ ăn đứng ngoài cửa rồi.

Ninh Nhiễm Thanh đón lấy túi đồ ăn, ngược nhìn bộ quần áo trên người Tần Hựu Sinh: “Nghiêm túc vậy, đi ăn tiệc sao?”

“Đúng thế! Đang ăn tiệc thì xin về sớm đây.” Tần Hựu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh nói.

Ninh Nhiễm Thanh thấy hơi áy náy: “Xin lỗi, em không biết!”

“Không sao!” Tần Hựu Sinh chớp chớp mắt, cố tình hạ thấp giọng xuống càng lộ ra một giọng nói trầm ấm chắc chắn: “Nếu em cảm thấy có lỗi, có thể hôn anh một cái để bồi thường.”

“Em không hôn bạn trai cũ đâu.”

“Vậy hay là trước khi hôn chuyển anh thành bạn trai chính thức đi...” Tần Hựu Sinh chân thành gợi ý, đôi môi hơi nhếch lên thành một đường cong, nhìn Ninh Nhiễm Thanh đứng ở cửa lúc này mái tóc đen dài xõa xuống vai, bỗng nhiên thấy rất nhớ cô, tay ngứa ngáy, tim càng nhộn nhạo, thế nên đưa tay ra nắm lấy tay cô.

“Anh đừng có động tay động chân.” Ninh Nhiễm Thanh quay lại nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường. “Chị em sắp về rồi, anh cũng mau về đi.”

“...” Tần Hựu Sinh vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Ninh Nhiễm Thanh ngược mắt nhìn anh, bĩu môi, dùng ánh mắt ép buộc anh: Mau đi đi!

Tần Hựu Sinh bỗng nhiên ngoắc lấy tay cô.

Ninh Nhiễm Thanh do dự sát lại gần, một nụ hôn ẩm ướt được đặt lên má cô.

Vào một đêm hè như thế này, nhiệt độ đã nóng, ngọn lửa “tình cũ nói lại” cũng bốc lên.

Hai má Ninh Nhiễm Thanh bỗng đỏ ửng lên, đỏ đến tận cổ. Một lúc sau, cô cũng nhẹ nhàng kiễng chân lên đặt lên má Tần Hựu Sinh một nụ hôn, đồng thời nói: “Em không thích cô thực tập sinh anh đang hướng dẫn...”

Tần Hựu Sinh nói “Được!”, không một chút do dự và lưỡng lự.

Sau khi Tần Hựu Sinh ngồi lên xe rồi, ôm một cảm giác áy náy mạnh mẽ, gọi điện thoại cho Giang Hành Chi.

Giang Hành Chi trước nay luôn ngủ rất sớm, lúc Tần Hựu Sinh gọi điện đến anh đã ngủ được một lúc rồi.

Anh cầm điện thoại, lim dim bò dậy khỏi giường, bộ quần áo ngủ trên người hơi mờ, để lộ ra một bộ ngực tuyệt đẹp, gợi cảm.

“Chuyện gì vậy?”

“Giúp mình một chuyện.”

“Nói đi.”

“Giúp mình hướng dẫn Lại Thư Khiết.”

“Không bao giờ!”

“Được thôi, thế thì cứ đắc tội với viện trưởng Vương đi. Dù sao thì gần đây mấy vụ án mình thụ lý đều không phải ở bên đó.” Tần Hựu Sinh vui vẻ nói.

“Mình không quan tâm...” Giang Hành Chi ngáp ngáp mấy cái, nhìn đồng hồ.

“Giúp mình đi mà. Mình và Nhiệm Thanh đã trở lại với nhau rồi. Mình không muốn cô ấy có chuyện gì không vui.”

Cái cô Ninh Nhiệm Thanh đó không vui thì liên quan gì tới anh chứ. Giang Hành Chi đầu đầu xoa xoa thái dương, dựa nửa người vào đầu giường, miễn cưỡng nhận lời.

Tối qua Ninh Nhiệm Thanh ngủ muộn, vội vội vàng vàng dậy đánh răng rửa mặt liền ra ngoài. Lúc cô đang thay giày ở cửa thì bị chị gái gọi giật lại.

“Sùi cảo và cháo hải sản trong tủ ở đâu ra vậy?”

Tối qua Tần Hựu Sinh mang ba phần đồ ăn đêm đến. Ninh Nhiệm Thanh ăn một phần, sau đó gọi Tiểu Trì dậy ăn một phần, còn một phần thì để vào tủ lạnh giữ lại cho Ninh Tuấn Tuấn.

“Không có gì ạ. Em đi về tiện đường mua.”

“Cháo hải sản của Hà Giáp lâu, di à, di nhật được tiền à?” Trương Tiểu Trì chỉ mặc một chiếc quần đùi hoa du lịch bước từ nhà vệ sinh ra, ngừ khí khoa trương.

Ninh Nhiệm Thanh khuyu người xuống đi giày, sau đó đứng thẳng dậy: “Là đồng nghiệp mời.”

Ninh Tuấn Tuấn tiếp tục hỏi: “Là đồng nghiệp nam hay đồng nghiệp nữ?”

Ninh Nhiệm Thanh còn chưa kịp chải đầu, vừa lấy tay vuốt vuốt vài cái, vừa chuyển chủ đề: “Haiz, là sinh nhật một đồng nghiệp thôi ạ. Em sắp muộn rồi, em đi trước đây. Tạm biệt chị!”

Ninh Tuấn Tuấn bước ra cửa tiễn Ninh Nhiệm Thanh, tiếp tục giáo huấn thêm hai câu: “Lần sau em cũng phải mời đồng nghiệp tới nhà ăn cơm, có qua có lại, có biết không?”

Ninh Nhiệm Thanh liên tục gật đầu đồng ý, sau đó xách túi chạy như bay tới thang máy của khu nhà.

Vì đã sắp muộn, Ninh Nhiệm Thanh đành phải gọi taxi. Nhà của chị cô và văn phòng Vũ Đạt cùng một khu, đi xe chỉ mất 15 phút.

Tài xe taxi lái đi như bay, khi đến nơi Ninh Nhiệm Thanh nhìn đồng hồ, còn ba phút nữa. Cô trả tiền, bước xuống xe, đang định cùng vào thang máy với một đám người nữa thì bị chặn lại.

“Bên đó đông, đi theo anh.”

Ninh Nhiệm Thanh đi theo Tần Hựu Sinh tới khu vực thang máy chuyên dụng của văn phòng Dịch Hòa, thang máy đi từ hầm gửi xe lên. Tần Hựu Sinh bấm nút đi lên, cửa mở ra, bên trong trùng hợp có Giang Hành Chi đang đứng.

Đúng là quá trùng hợp.

“Chào!” Tần Hựu Sinh mỉm cười với Giang Hành Chi, sau đó dẫn Ninh Nhiệm Thanh bước vào.

Trước mặt một ông chủ khác, lại đường đường chính chính đi thang máy của họ như vậy, Ninh Nhiệm Thanh cảm thấy ái ngại, thế nên cô cười trừ nhìn Giang Hành Chi, chào hỏi một câu: “Xin chào, luật sư Giang!”

Giang Hành Chi hơi nghiêng mặt, sắc mặt buồn chán, ngữ khí càng tẻ nhạt hơn: “Chào!”

Hạng người không được người khác vui vẻ chào đón như cô, Ninh Nhiệm Thanh đã sớm có kinh nghiệm. Nếu có người nhìn cô thấy ngứa mắt, về cơ bản cô chỉ nhìn qua đã biết.

Mặc dù đây là thứ kinh nghiệm chẳng vui vẻ gì, nhưng cô vẫn phát hiện ra Giang Hành Chi dường như có chút khó chịu với cô.

“Tối qua ngủ ngon chứ?” Tần Hựu Sinh hỏi cô.

“Cũng tạm.” Ninh Nhiệm Thanh ngẩng đầu mỉm cười với anh. “Còn anh thì sao?”

“Cũng tạm.” Tần Hựu Sinh lè lưỡi, sau đó nhìn Giang Hành Chi đứng đối diện mình, khách khí hỏi thăm: “Thế còn luật sư Giang?”

“Tối qua tôi bị người ta nhờ cậy một việc rất rắc rối, thế nên ngủ chẳng ngon chút nào.” Giang Hành Chi lãnh đạm nói.

“Vậy sao?” Tần Hựu Sinh chỉ cười mà không nói gì.

Văn phòng luật sư Vạn Chính được hợp nhất từ Trung Chính và Vạn Phong nằm ở tầng 42 của tòa nhà, còn một mình văn phòng Dịch Hòa đã chiếm trọn sáu tầng nhà, từ tầng 60 đến tầng 66 đều là địa bàn của Dịch Hòa, còn cả một phòng triển lãm lớn nữa.

Đã đến tầng 42.

Ninh Nhiễm Thanh đang chuẩn bị bước ra khỏi thang máy, Tần Hựu Sinh tùy ý đập tay lên vai cô: “Buổi trưa cùng đi ăn cơm nhé!”

“Không được đâu, em phải đi cùng một đồng nghiệp.”

“Cũng được, làm việc vui vẻ với họ nhé.” Tần Hựu Sinh dặn dò.

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu, đi ra khỏi thang máy còn không quên vẫy tay chào Tần Hựu Sinh.

Cửa thang máy từ từ khép lại, thanh âm không cao không thấp của Giang Hành Chi lại vang lên: “Không ngờ luật sư Tần cũng có khả năng làm mẹ lắm đấy chứ.” Câu nào của Giang Hành Chi cũng mang đầy sự châm biếm và mỉa mai.

Tần Hựu Sinh cười lớn, hoàn toàn không để ý, bá vai Giang Hành Chi nói: “Chuyện của Lại Thư Khiết phải nhờ vả cậu rồi. Đợi khi nào thời cơ chín muồi, mình sẽ để Nhiễm Thanh đến làm việc cùng mình, mình đích thân hướng dẫn cô ấy.”

Giang Hành Chi cười lớn: “Cậu sắp xếp mọi việc của mình chặt chẽ quá nhỉ.”

“Anh em tốt chính là giúp đỡ lẫn nhau mà, có phải không?” Người có chuyện nhờ vả, luôn là người mang khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

Giang Hành Chi khoát tay anh ra, nhìn thẳng về phía trước: “Nghe nói mấy người đàn ông yêu vào, trí thông minh sẽ giảm sút. Luật sư Tần, mình thật sự lo lắng cho vụ án ngày mai của cậu ở tòa đây.”

Thang máy dừng lại ở tầng 66.

Tần Hựu Sinh thân thiết nhìn Giang Hành Chi bằng ánh mắt “Cậu không phải lo”. Lúc ra khỏi thang máy, anh vô cùng vui vẻ chỉ chỉ vào ngực mình: “Tình yêu chỉ có thể ảnh hưởng tới tâm trạng của mình, chứ không phải cái đầu của mình.”

Giang Hành Chi: “Hơ...”

Ngày mai phải soạn đơn xin ly hôn cho Liêu Sơ Thu rồi, Ninh Nhiễm Thanh lại tìm Chu Yến hỏi thêm vài điều khoản cần chú ý.

Hôm nay Chu Yến cảm cúm, che miệng ho một lúc rồi mới trả lời cô bằng một giọng khàn đặc.

“Ngày mai em hãy cứ viết theo suy nghĩ của đương sự, về cơ bản thì tiền bạc và nhà cửa không có vấn đề gì, chủ yếu phải chú ý hơn một chút về quyền và nghĩa vụ của họ. Dù sao thì em viết xong, cô vẫn sẽ kiểm tra cho em, còn nữa, em nhớ ghi chép cẩn thận nội dung buổi nói chuyện.”

“Cảm ơn cô!” Ninh Nhiễm Thanh cảm thán một câu chân thành, vội vàng rót cho Chu Yến một cốc nước.

Buổi trưa Ninh Nhiễm Thanh và Vương Trân lên nhà hàng ở tầng 50 cùng ăn một bữa cơm văn phòng đơn giản nhất. Ăn xong, cô đi đến cửa hàng thuốc, mua cho cô Chu Yến hai lọ cao bồi mẫu son trà.

Vương Trân khen cô có tiến bộ, trong lòng Ninh Nhiễm Thanh thầm đắc ý.

Trước đây cô luôn không thích lấy lòng người khác, nhưng trải qua quãng thời gian thực tập này, cô mới có được nhận thức mới, việc làm này không gọi là lấy lòng, mà là một sự quan tâm.

Lấy lòng sẽ khiến người khác có ác cảm nhưng quan tâm chân thành sẽ khiến người khác cảm thấy ấm lòng.

Buổi chiều, Liêu Sơ Thu gọi điện tới, cô ấy nói đã hẹn gặp mặt người phụ nữ để thuê, có một chuyện muốn nói rõ ràng ba mặt một lời với cô ta.

Ninh Nhiễm Thanh tưởng Liêu Sơ Thu muốn tìm người phụ nữ để thuê tính sổ, sợ có chuyện gì ngoài ý muốn, liền báo Liêu Sơ Thu gọi người phụ nữ đó đến một quán trà đồng người ở gần văn phòng Vũ Đạt.

Tầm bốn giờ chiều, cô đi cùng với Liêu Sơ Thu gặp mặt người phụ nữ để thuê tại một quán trà có tên là Tây Ngự.

Người phụ nữ để thuê có lẽ sợ Liêu Sơ Thu sẽ gây tổn hại đến mình, còn dẫn theo một người phụ nữ khác đến. Cô gái đó cao cao gầy gầy, trang điểm xinh đẹp, vừa nhìn đã biết là một người phụ nữ chưa ngoan, vừa gặp mặt đã đòi Liêu Sơ Thu giao đồ: “Bây giờ cô có thể giao đồ ra được rồi chứ?”

Ngược lại người phụ nữ đề thuê là một cô gái trắng trẻo, đáng người trông khá nhỏ bé, không biết đã bao nhiêu tuổi rồi. Ngay cái nhìn đầu tiên Ninh Nhiễm Thanh đã cảm thấy cô ta rất quen mặt, nhìn kỹ một chút, chẳng phải chính là “cô con dâu” mà bà mẹ chồng dẫn đến mua quần áo đó sao?

Ninh Nhiễm Thanh đột nhiên cảm thấy đau lòng thay cho Liêu Sơ Thu.

Còn đương sự sắc mặt vẫn rất bình tĩnh, nói với người phụ nữ đề thuê: “Đến rồi sao, ngồi xuống nói chuyện đi!”

Ninh Nhiễm Thanh nuốt chút nữa thì nôn ra máu, uống một ngụm trà sữa nhìn ra ngoài cửa sổ. Không biết Liêu Sơ Thu định nói chuyện gì, thứ đồ mà họ nói đến là thứ gì?

“Chuyện đó... Chị có đưa clip cho Lập Đông xem không?...” Người phụ nữ đề thuê cả người toát lên thần khí yếu ớt hơn người phụ nữ cao gầy rất nhiều, giọng nói cũng nhỏ nhẹ, như đang lo sợ điều gì.

Ninh Nhiễm Thanh lại nhớ lại một lần cùng chị gái xem điểm tin nóng trong xã hội, hình tượng nhát chết sợ hãi đúng là rất phù hợp.

“Nếu tôi đã nói không đưa cho Lập Đông thì sẽ không đưa. Ngày mai là tôi thương lượng ly hôn với anh ấy rồi. Lần này tôi hẹn cô là muốn nói rõ ràng mọi chuyện.” Giọng Liêu Sơ Thu hơi khàn, nâng chiếc cốc lên, nhấp một ngụm trà xanh.

“Chị muốn nói chuyện gì?” Người phụ nữ cao gầy có chút bức bối rồi, quả nhiên là dẫn cô ta đến để chống lưng, tông giọng nói cũng cao hơn người bình thường mấy lần.

Ninh Nhiễm Thanh lại im lặng một hồi, không thêm nói gì, quay đầu tiếp tục nhìn ra con đường lớn bên ngoài cửa sổ.

“Tôi muốn trước khi cô và Lập Đông kết hôn, chủ động đưa ra đề nghị ký một hợp đồng hôn nhân, trên đó phải ghi rõ cho dù có một ngày hai người ly hôn, cô cũng không được nhận một xu nào.”

“Cô là cái thá gì!” Người mở lời lại là người phụ nữ cao gầy.

“Nếu cô không ký, tôi cho đưa thứ đó cho Lập Đông.” Liêu Sơ Thu nói rất nhẹ nhàng, hoàn toàn không nghe ra sự tức giận, dường như cô ấy đã chắc chắn người phụ nữ đề thuê nhất định sẽ ký.

“Được! Vậy chị đưa thứ đó cho tôi, tôi sẽ chấp nhận yêu cầu của chị.” Người phụ nữ đề thuê đồng ý.

Liêu Sơ Thu cười khẩy: “Rất xin lỗi, thứ đó tôi sẽ không đưa cho cô đâu, nhưng tôi có thể bảo đảm sẽ không đưa cho Lập Đông xem.”

Người phụ nữ đề thuê cắn chặt môi, dường như không biết phải làm sao.

“Cô!” Người phụ nữ cao gầy đứng thẳng dậy, mạnh mẽ: “Dựa vào đâu chúng tôi phải tin cô. Tôi cho cô hay, nếu cô còn không giao thứ đó ra đây, hai cô buổi tối ra ngoài đường cẩn thận với tôi đây.”

Ninh Nhiễm Thanh hít sâu rồi lại hít sâu, sau đó không nhịn được nữa, đứng dậy đập bàn: “Cô mới phải cẩn thận một chút đấy!”

“Hả, mày nói cái gì?” Người phụ nữ kinh ngạc nhìn Ninh Nhiễm Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh nghiêng răng, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Tôi nói là hai cô cẩn thận một chút đấy. Tôi đã từng gặp nhiều gái làng chơi, nhưng chưa thấy loại nào làm gái mà còn vênh váo như cô đấy.”

Tất cả dần dần đứng cả dậy, còn xắn tay áo lên, như chuẩn bị xông vào đánh nhau đến nơi.

Hai bên đứng sòng đôi. Ninh Nhiễm Thanh mặc dù có lùn hơn một chút, nhưng trước giờ cô trong cái nhau, cô có thể thua người ta nhưng nhất quyết không chịu lép vế, khả năng trợn mắt của cô không kém người phụ nữ đó chút nào.

“Luật sư Ninh!” Liêu Sơ Thu đứng dậy kéo cô. “Không cần phải chấp cô ta.”

“Hừ, mày còn làm luật sư cơ đấy, thật là nhìn không ra.” Người phụ nữ đánh giá Ninh Nhiễm Thanh một hồi, ra vẻ khiêu khích, tay giờ lên càng cao, như sắp định tát cô một cái.

Ninh Nhiễm Thanh ghét nhất là bị người ta khinh thường, ruột gan trong lòng đều nóng rực như lửa đốt, nhưng mồm miệng vẫn lạnh lót: “Sao? Muốn đánh tôi à? Tôi cho cô biết. Tôi là luật sư đấy, cô mà dám đánh tôi, tôi sẽ kiện cô tội cố ý gây thương tích ngay lập tức, cô có biết cao nhất là bao nhiêu năm tù không? Cô trợn mắt nhìn tôi làm gì. Cô tưởng mình giỏi lắm à, cô cứ thử đánh tôi xem...”

“Bốp!”

Một tiếng tát vang lên.

Cả người Ninh Nhiễm Thanh ngã xuống ghế, cô ngây người, cô vừa bị tát thật sao?

Còn nữa, vừa rồi cô nghe thấy tiếng tát trước? Hay là bị tát ngã xuống trước?

Mặt cô đỏ ửng lên, đau đớn, cô ôm lấy má trái của mình, không tin nổi mà chớp chớp mắt, xác nhận lại sự thật một lần nữa, hình như cô bị người ta tát thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nông Ý Đậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Muốn người khác đánh bạn là một việc, bị đánh thật lại là một việc khác.

Sau khi chắc chắn rằng mình đã bị đánh, Ninh Nhiễm Thanh đứng thẳng dậy, cầm tách trà trên bàn tạt thẳng vào mặt người phụ nữ, dòng trà sữa nóng hôi hạp tức lân xuống gò má người phụ nữ cao gầy.

Để ngăn ngừa việc tách trà của Liêu Sơ Thu bị bọn họ cướp mất, cô lại cầm lấy tách cô ta thêm một cốc nữa.

Liêu Sơ Thu uống trà xanh. Người phụ nữ sau khi bị hất nước, những lá trà màu xanh nhạt dính chặt trên cổ, trên mũi, trên miệng cô ta.

“Chúng ta đi thôi!” Ninh Nhiễm Thanh nói với Liêu Sơ Thu. Cô đang định đứng dậy thì thấy da đầu tê tê. Người phụ nữ đã túm lấy tóc cô đi đầu cô xuống mặt bàn, sau đó cầm lấy chiếc bánh gatô người phục vụ tặng miễn phí trát lên mặt cô.

Ninh Nhiễm Thanh thật sự kinh hoàng, kêu lên hai tiếng rồi đưa tay ra bóp chặt mũi người phụ nữ.

Cảnh tượng bỗng chốc trở nên hỗn loạn, người phụ nữ đề thuê định lên giữ người phụ nữ kia lại, Liêu Sơ Thu thì chạy đến giữ cô lại, nhưng đều vô ích. Cuối cùng Liêu Sơ Thu đành phải chạy ra ngoài gọi bảo vệ vào.

Phụ nữ đánh nhau không bao giờ nói đến chiêu thức. Hồi bé, Ninh Nhiễm Thanh vô số lần đánh nhau với Ninh Bối Bối, cô chưa lần nào thua cuộc. Thế mà bây giờ đầu tóc cô bị túm, bị cầu, bị véo, bị giữ, bị đá... Dù lại tuyệt chiêu thay nhau lâm trận. Khi hai người còn đang định chuyển sang móc chân thì đã bị các nhân viên bảo vệ kịp thời chạy đến tách hai người ra.

Ninh Nhiễm Thanh xoa xoa cánh tay bầm tím, đáng vẻ vẫn kiêu ngạo như thế, đánh đá nhìn chăm chăm vào miệng người phụ nữ, chỉ có điều vì quá tức giận nên nói năng không được lưu loát: “Cô... Cô...”

Ở đây người sợ xảy ra chuyện nhất là người phụ nữ đề thuê, cô ta nhỏ giọng nói: “Xin lỗi!”

“Nếu xin lỗi có tác dụng, cần luật sư làm gì!” Ninh Nhiễm Thanh hét xong cảm thấy mồm đau nhói. Vừa rồi bị đánh, các cơ mặt bị kéo căng ra, gờm đau dữ dội.

“Mấy cú thử vênh vào với tao lần nữa xem.” Người phụ nữ lại bắt đầu ra vẻ ta đây. Ninh Nhiễm Thanh lúc trước bị bứt tóc, thật sự có chút sợ hãi, theo bản năng lùi lại phía sau một bước.

Quả nhiên về chuyện đánh nhau, cô cũng chỉ là con ếch ngồi đáy giếng, cô cũng chỉ đánh thắng được Ninh Bối Bối mà thôi.

Cuối cùng sau khi bảo vệ đưa người phụ nữ đó đi, người phụ nữ đề thuê lo sợ căng thẳng, sau lại nói thêm câu xin lỗi rồi mới rời đi.

Ninh Nhiễm Thanh lúc này da đầu đau, mặt đau, tay cũng đau. Vừa rồi người phụ nữ phét gatô lên mặt cô, bây giờ cô thật sự cảm thấy cả khuôn mặt mình đều nhầy nhầy, dính nhom nhớp, ướt át vô cùng.

Rất ghê, cũng rất xấu hổ.

Bỗng nhiên Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy muốn khóc, nhưng lại không có mặt mũi nào khóc lóc trước mặt Liêu Sơ Thu và bảo vệ.

Cho đến tận khi Liêu Sơ Thu dịu giọng hỏi cô: “Luật sư Tiểu Ninh, cô không sao chứ?”

Ninh Nhiễm Thanh nghĩ đến người phụ nữ đó cũng bị mình cào chảy máu, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn một chút, chớp chớp mắt để những giọt nước mắt đọng trong khóe mắt chảy vào trong, sau đó ngẩng đầu hỏi Liêu Sơ Thu: “Vừa rồi tôi có lợi hại không?”

Liêu Sơ Thu: “...”

Liêu Sơ Thu muốn đưa cô đến bệnh viện, bây giờ Ninh Nhiễm Thanh hoàn toàn không muốn bước ra khỏi căn phòng này: “Chị đi trước đi! Tôi bảo người đến.”

“Luật sư Tiểu Ninh vì chuyện của tôi mới bị đánh, sao tôi có thể bỏ đi được, đợi lát nữa tôi đưa cô tới bệnh viện.” Liêu Sơ Thu nhìn cô nói, có chút bị đáng về hiện giờ của cô dọa đông cứng.

Ninh Nhiễm Thanh không thích chữ “bị” trong từ “bị đánh” chút nào, đưa tay ra xoa xoa khuôn mặt nhóp nhép của mình: “Tôi không sao thật mà. Lát nữa tôi sẽ bảo bạn đến đón mình. Chị cứ đi trước đi. Còn nữa, ngày mai chị và chồng chị thương lượng chuyện ly hôn, có thể... yêu cầu đổi người...” Giọng Ninh Nhiễm Thanh càng lúc càng nhẹ đi, trong lòng cũng bắt đầu thăm tự trách mình. Cô là một luật sư sao có thể đánh nhau với người ta cơ chứ? Điều này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của mình trong lòng khách hàng. Khách hàng thuê một luật sư đến để đàm phán, đâu phải là thuê về sỹ đến đánh nhau với người ta.

“Lẽ nào luật sư Tiểu Ninh không thể đến sao?” Liêu Sơ Thu còn có thói quen dùng khăn tay, cô đưa một chiếc khăn tay cho Ninh Nhiễm Thanh, để cô lau mặt.

“Không phải, tôi sợ chị sẽ cảm thấy tôi hơi nông nổi...” Lúc Ninh Nhiễm Thanh đón lấy chiếc khăn tay, khóe mắt bỗng dung ửng đỏ. Vì không muốn Liêu Sơ Thu nhìn thấy, cô cúi đầu xuống rất thấp.

“Sao lại thế được, tôi cảm thấy cô rất tốt mà.” Liêu Sơ Thu ngồi xuống bên cạnh cô. “Tôi ở với cô, đợi bạn cô đến.”

“Thật sự không cần đâu...” Ninh Nhiễm Thanh không biết thể hiện cảm xúc phẫn nộ và xấu hổ của mình thế nào. “Chị cứ đi trước được không. Ngày mai chị báo cho tôi thời gian và địa điểm, tôi sẽ tới. Còn nữa, chị ở lại với tôi thế này... Tôi chỉ cảm thấy rất mất mặt...”

“Được, vậy tôi đi trước.” Liêu Sơ Thu đành phải đồng ý.

Sau khi Liêu Sơ Thu đi rồi, Ninh Nhiễm Thanh đóng cửa phòng lại, lấy gương ra bắt đầu lau những vết bánh trên mặt. Cô xoay gương, nhìn vào cô gái đáng thương trong đó. Đầu tóc thì rối bù, phần mái bị một miếng bơ dính vào trán. Má trái còn bị xước, mơ hồ còn nhìn thấy dấu ngón tay hồng hồng in trên má. Người phụ nữ đó chỉ một cái tát đã khiến cô ra nông nổi này, coi như cô ta lợi hại!

Ninh Nhiễm Thanh há mồm ra: “A...” Đau quá!

Tần Hựu Sinh và Chu Yến có quen biết nhau. Với tư cách là luật sư, họ cũng đã từng phân cao thấp trên pháp đình, nhưng ngoài đời họ lại là những người bạn thân thiết. Thế nên lần trước anh nhờ Chu Yến giúp mình hướng dẫn Nhiễm Thanh, cô đã rất thoải mái đồng ý.

Tan làm, Tần Hựu Sinh đến văn phòng Chu Yến một chuyến, hàn huyên một lúc.

Chu Yến cười tí mắt hỏi anh: “Luật sư Tần đến đây còn có mục đích khác phải không?”

Tần Hựu Sinh cũng mỉm cười, đặt tách trà trong tay xuống: “Cô ấy đâu rồi?”

“Quả nhiên là lên chỗ tôi tìm người.” Chu Yến đứng dậy khỏi chỗ ngồi, thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan làm: “Em ấy vừa tan sớm rồi. Đi gặp một vị khách hàng, nghe nói là gặp nhau ở quán trà Tây Ngự.”

“Thực tập biểu hiện tốt chứ?”

“Cũng chịu khó lắm, rất tích cực trong học hỏi. Nhưng mà suy nghĩ có phần hơi đơn giản, còn cần cõ xét nhiều.” Chu Yến nhận xét đúng trọng tâm.

“Cũng coi như có tiến bộ.” Tần Hựu Sinh gật gù đầu, đứng dậy bắt tay với Chu Yến: “Vậy tôi xin phép về trước. Lần sau tôi sẽ mời luật sư Chu ăn cơm, để cảm ơn cô.”

“Anh khách khí rồi!”

Lúc Ninh Nhiễm Thanh từ trong phòng bước ra định đi vào nhà vệ sinh, thì điện thoại rung, là Tần Hựu Sinh gọi tới.

Trong phòng vệ cơ bản cô đã lau sạch sẽ mặt mũi mình rồi, nhưng vết sưng bên má trái và những vết bẩn của bánh gatô dính vào cổ áo vẫn chưa lau sạch được.

Cô ấn nút nghe máy, giọng nói thân thuộc của Tần Hựu Sinh truyền tới: “Nhiễm Thanh! Mọi chuyện bàn bạc thế nào rồi, tối nay chúng ta cùng đi ăn cơm nhé...”

Ninh Nhiễm Thanh nhếch miệng, không cẩn thận chạm vào vết thương. Cảm giác uất ức vì bị ăn một cái tát như dòng nước lũ xả van, trào dâng tới tận tim cô. Một tay cô ôm má, một tay cầm di động, không kìm được nước mắt rơi xuống.

Nếu trước đây chỉ đau thôi thì giờ nghe thấy giọng nói của Tần Hựu Sinh, mới thật sự cảm thấy tui thân.

“Thầy Tần... Em vừa bị người ta tát một cái...” Lời vừa nói ra, nước mắt càng tuôn rơi mãnh liệt, không sao ngăn lại được.

Ninh Nhiễm Thanh từ nhỏ tới lớn chưa từng bị đánh bao giờ. Cho dù sau này cô có mẹ kế thì ở nhà cũng không phải chịu thiệt thòi gì. Cho dù Ninh Bối Bối nhỏ hơn cô hai tuổi, hai người cãi nhau rồi đánh nhau, Hồng Tú Mỹ cũng bắt Ninh Bối Bối xin lỗi cô.

Có một lần cô cắt nát con búp bê mà Ninh Uy Phong mua cho Ninh Bối Bối, Hồng Tú Mỹ mới hiềm hoi lớn tiếng quát nạt dạy dỗ cô một lần: “Nhiễm Thanh! Mặc dù mẹ không phải mẹ ruột của con, không có quyền cũng chẳng có nghĩa vụ quản giáo con. Nhưng mẹ vẫn phải nói với con một câu. Nếu con còn không sửa đổi tính nết đó của mình, sau này rời khỏi gia đình này, ra ngoài xã hội, cứ với cái tính này của con, đến một người lạ ở ngoài đường cũng có thể chinh đồn con.”

Giờ thì hay rồi, cô đúng là đã bị một kẻ lạ mặt “chinh đồn” rồi!

Phía trước có hai nhân viên phục vụ bước tới, đều tò mò nhìn cô một cái. Ninh Nhiễm Thanh không muốn đang khóc lóc bị người khác nhìn thấy, cô vội vàng đi vào nhà vệ sinh nữ, mặt còn chưa thêm rửa, xông thẳng vào phòng bên cạnh, khóa trái cửa ngồi trên nắp bồn cầu, tiện tay rút một tờ giấy vệ sinh, vừa khóc vừa lau nước mắt.

Cô cũng muốn có một người mẹ dạy dỗ cô tử tế. Rốt cuộc cô đã làm sai chuyện gì? Sao mọi người đều ghét bỏ cô. Hôm nay lại còn bị một người phụ nữ lạ mặt dạy cho một bài.

Ninh Nhiễm Thanh cuộn người lại, vùi mặt xuống đầu gối, lau hai hàng nước mắt lem nhem, nghẹn ngào nói tiếng được tiếng không. Đến tận khi điện thoại lại rung lên lần nữa, cô nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, mới phát hiện vừa rồi mình đã vô tình tắt máy cuộc gọi của Tần Hựu Sinh.

Cô nhận máy, giọng nói của Tần Hựu Sinh trong điện thoại vô cùng sốt ruột: “Nhiễm Thanh, rốt cuộc em đang ở đâu?”

Trước kia Ninh Nhiễm Thanh chỉ cảm thấy Tần Hựu Sinh cũng tạm được, lúc này cô mới phát hiện ra anh thực sự rất tốt. Trong lòng người phụ nữ luôn có một người anh hùng. Người anh hùng này không nhất thiết phải xuất hiện khi cô gặp nguy nan, còn có thể giống như lúc này, khi cô đau buồn rơi nước mắt, anh cũng đang lo lắng cho cô.

Cô nức nở trong giây lát không nói nên lời, phải một lúc sau, Ninh Nhiễm Thanh cuối cùng cũng mở lời: “Nhà vệ sinh nữ tầng hai...”

Một người đang hỏi trong sốt sắng, một người thì nghẹn ngào, trả lời cứ nhát gừng.

Kết quả đáp án vẫn khiến Tần Hựu Sinh đau buồn.

Tần Hựu Sinh đến trước cửa nhà vệ sinh nữ, nhìn thấy biểu tượng giấy cao gót treo ngoài cửa, có hơi do dự. Vừa hay, có một bà cô dọn vệ sinh định đi vào dọn dẹp, liếc nhìn Tần Hựu Sinh một cái: “Anh à, nhà vệ sinh nam ở bên kia.”

Tần Hựu Sinh ho nhẹ một tiếng: “Bạn gái tôi ở trong đó.”

Bà cô đánh giá anh mấy lần, dường như vẫn có chút không tin tưởng.

Tần Hựu Sinh khó xử, không biết giải thích sao. Đúng lúc này, một bàn tay mềm mại nắm chặt tay anh. Anh quay đầu lại, Ninh Nhiễm Thanh khóc đến đỏ ửng hai mắt đã đứng trước mặt anh.

“Chúng ta đi thôi!” Ninh Nhiễm Thanh nói nhỏ, kéo tay Tần Hựu Sinh bước ra ngoài.

Xe của Tần Hựu Sinh đỗ bên đường, vì đã vượt qua vạch được đỗ xe nên đã bị dán giấy phạt.

Ninh Nhiễm Thanh bước tới liếc nhìn, giọng nói trầm thấp: “Kỹ thuật đỗ xe tệ như vậy, chẳng trách bị dán giấy phạt.”

Bị dán giấy phạt chẳng phải vì anh lo cho cô nên tìm tạm một chỗ đỗ bừa đó sao. Tần Hựu Sinh kéo Ninh Nhiễm Thanh ra trước mặt mình, nhìn chăm chăm vào vết sưng đỏ ửng bên má trái của cô: “Rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

“Lên xe rồi nói!” Ngoài đường lớn thế này, Ninh Nhiễm Thanh không biết mở lời sao.

Lên xe rồi, Tần Hựu Sinh định đưa Ninh Nhiễm Thanh đến bệnh viện. Ninh Nhiễm Thanh che mắt mặt, đến lúc đó bác sỹ hỏi cô tại sao bị như vậy, cô thật sự không có mặt mũi nào nói rằng bị người ta đánh thành ra như thế.

Tần Hựu Sinh nhớ ra ở chỗ Giang Hành Chi có một bình thuốc chống thâm tím đặc hiệu của một khách hàng người Hồng Kông tặng, thế nên lập tức gọi điện thoại cho cậu ấy.

Lại nói đến hai ngày nay Giang Hành Chi thật sự có chút không muốn nghe điện thoại của Tần Hựu Sinh, vì chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt đẹp. Thế nên khi màn hình hiện lên ba chữ “Tần Hựu Sinh”, anh tắt máy một cách quả quyết, sau đó tiếp tục chạy bộ trên máy chạy.

Tần Hựu Sinh rất hiểu Giang Hành Chi. Giang Hành Chi cúp máy của anh rồi, anh rất từ tốn gọi lại một cuộc khác, cuối cùng sau nửa phút chuông reo, Giang Hành Chi nhắc máy hỏi với giọng khó chịu: “Chuyện gì?”

“À, lọ cao chữa trị vết thương lần trước còn không?”

“Sao, đến nó cũng bị cậu nhưng nhớ rồi sao?”

Tần Hựu Sinh: “Đừng có nhỏ mọn thế, mình có việc dùng thật mà. Thanh Thanh bị thương rồi, giờ mình sẽ đưa cô ấy đến đó bôi thuốc.”

Giang Hành Chi cúp máy, nhìn ngắm căn phòng một lượt. Nhà anh vì sáng sớm này vừa có nhân viên vệ sinh theo giờ đến dọn dẹp qua nên rất sạch sẽ. Sau đó anh nhìn lại chiếc quần thể thao màu xám cùng chiếc áo ba lỗ màu trắng anh đang mặc trên người, bước ra khỏi máy chạy bộ, trở về phòng thay một bộ áo véc bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nồng Ý Dậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Ninh Nhiễm Thanh ngồi bên cạnh lắng nghe cuộc đối thoại giữa Tần Hựu Sinh và Giang Hành Chi, hỏi anh: “Đến nhà của luật sư Giang sao?”

Tần Hựu Sinh gật đầu: “Nhà cậu ấy ở ngay gần đây, qua một quảng trường nữa là tới rồi.”

“Ồ.” Ninh Nhiễm Thanh kéo tấm chống nắng của ghế phụ xuống, nhìn vào khuôn mặt mình trong gương, nói: “Không biết có thể hết sưng được không, nếu không chị em sẽ hỏi cho ra nhẽ thì thôi.”

“Không chi chị em muốn hỏi cho ra nhẽ đâu.” Tần Hựu Sinh quay sang bên, sau đó nói: “Nhiễm Thanh, rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?”

Ninh Nhiễm Thanh mở lời một cách khó khăn, lưỡng lự một lúc mới nói: “Em đi cùng khách hàng đến gặp kẻ thứ ba. Cô ta đã mang thai, chắc là sợ xảy ra chuyện, nên dẫn theo một người phụ nữ còn đồ đến chống lưng. Người phụ nữ đó rất hống hách, chưa nói được mấy câu thì hai người đã xông vào đánh nhau.”

Tần Hựu Sinh: “Chưa nói được vài câu đã đánh nhau?”

Ninh Nhiễm Thanh: “Là cô ta ra tay trước mà.”

Tần Hựu Sinh hít một hơi sâu, sợ rằng cảm xúc sẽ ảnh hưởng đến việc lái xe, ngừng một lát: “Lát nữa nói tiếp.”

Khu nhà của Giang Hành Chi nằm ở vườn hoa Hoàng Gia, là khu vực đẹp nhất cũng đắt đỏ nhất thành phố A. Tần Hựu Sinh là khách quen ở đây, nên có cả thẻ ra vào khu này.

Sau khi quẹt thẻ ra vào, Ninh Nhiễm Thanh nghi hoặc hỏi: “Anh thường xuyên đến nhà luật sư Giang?”

“Trước đây anh ở cùng cậu ấy, sau đó mới dọn đi.” Tần Hựu Sinh trả lời.

Ninh Nhiễm nuốt nước bọt, hỏi dò: “Quan hệ của hai anh rất tốt phải không?”

“Lẽ nào em là hủ nữ?” Tần Hựu Sinh khẽ cười, hỏi ngược lại Ninh Nhiễm Thanh, phản ứng vô cùng nhanh nhạy. Bất luận là giáo sư thỉnh giảng hay là luật sư, anh đều cập nhật một lượng lớn các thông tin nóng hổi, bao gồm cả việc bây giờ trên mạng Internet càng hay càng thịnh hành BL* hay hủ nữ gì đó.

*BL: Boy's Love

Ninh Nhiễm Thanh lắc lắc đầu: “Sao có thể chứ?”

Vì tâm trạng Ninh Nhiễm Thanh không được tốt, Tần Hựu Sinh cố ý nói những câu thoải mái vui vẻ: “Hình như trên mạng đều nói một người đàn ông khá đẹp trai như anh sẽ rất dễ trở thành đối tượng trong hình dung của bọn họ.”

“Ha ha...” Cuối cùng thì Ninh Nhiễm Thanh cũng đã cười thành tiếng, nhưng cười lớn chạm đến phần cơ mặt bị thương lại đau dữ dội, đành phải vừa ôm mặt vừa cười sằng sặc đến rung cả người.

“Nếu thật sự là như vậy, em cảm thấy luật sư Giang giống hơn đấy.”

“Suyt, mấy lời này không được nói trước mặt cậu ấy đâu, cậu ấy sẽ ghi thù đấy.” Tần Hựu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh, mỉm cười.

Ninh Nhiễm Thanh gật gật đầu: “Nhìn ra rồi, Giang luật sư đúng là người hơi thù dai.”

Nhà của Giang Hành Chi nằm ở tầng thứ 32. Ninh Nhiễm Thanh đi theo Tàn Hựu Sinh lên lầu. Lúc đứng trước cửa chống trộm đợi Giang Hành Chi ra mở cửa, cô lại hỏi một chuyện tâm phả: “Luật sư Giang có bạn gái chưa?”

“Chưa có, nhưng cậu ấy đang yêu thầm một ai đó.” Tàn Hựu Sinh bắt đầu “bán bạn cầu vinh”.

Ninh Nhiễm Thanh thốt ra một câu đầy tính sát thương: “Yêu thầm à, vậy thì anh ấy chắc chắn sống rất tự kỷ.”

“Ừ hừ, đúng là vậy đấy.” Tàn Hựu Sinh gật gật đầu, dường như đã quên mất mình đang đến nhà người ta xin thuốc. Khi Giang Hành Chi mở cửa bước ra, Tàn Hựu Sinh đã cười đến quên trời đất rồi, hoàn toàn không xem mình là người ngoài: “Nhà cậu có trứng gà không, luộc giúp mình hai quả.”

Ninh Nhiễm Thanh đứng bên cạnh Tàn Hựu Sinh, chào hỏi: “Luật sư Giang!”

Giang Hành Chi lườm đôi nam nữ này một cái, kéo cửa ra: “Vào trong đi!”

Nhà của Giang Hành Chi điển hình cho kiểu nhà hiện đại được trang trí theo phong cách đơn giản. Nhìn qua một lượt, đồ gia dụng xếp gọn gàng, sàn nhà làm bằng gỗ thượng hạng, tường nhà tinh tế, nhà bếp và phòng khách hoàn toàn không thiết kế gì mấy, càng khiến cho cả căn nhà trông rộng rãi thoáng đạt, thông thoáng từ trong ra ngoài.

Ninh Nhiễm Thanh thay một đôi dép lê của con gái. Lúc Giang Hành Chi đưa dép cho cô còn cố ý nói một câu: “Đây là của cô nhân viên vệ sinh theo giờ dùng.”

Ninh Nhiễm Thanh im lặng thay dép, rồi nói nhỏ một câu: “Cảm ơn anh!”

Giang Hành Chi hơi ngần người ra một chút, ánh mắt lướt qua gương mặt cô, sau đó quay trở về phòng: “Tôi đi lấy thuốc mỡ.”

Thuốc mỡ là một hỗn hợp đặc sánh màu nâu. Vừa mở nắp hộp ra, mùi thuốc bắc nồng đậm xông lên mũi, theo bản năng Ninh Nhiễm Thanh nhăn trán: “Mùi nặng thật!”

Tàn Hựu Sinh cầm lọ thuốc lên nói với cô: “Mùi đúng là có hơi khó ngửi, nhưng mà hiệu quả thật sự rất tốt. Bôi lên mặt nửa tiếng, sau đó lại dùng trứng gà luộc chín lăn qua một lát, bảo đảm tối nay anh đưa em về nhà sẽ không để chị em phát hiện ra.”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu. Vừa rồi ở ngoài cô chịu thiệt thòi, giờ trước mặt người yêu của mình cô phải tỏ ra nũng nịu một chút: “Vậy anh bôi giúp em!”

“Đương nhiên rồi!” Tàn Hựu Sinh rất sẵn lòng làm mấy việc này, ngón tay thon dài của anh quét lấy một ít thuốc mỡ, sau đó cẩn thận xoa lên má trái của Ninh Nhiễm Thanh, từng chút từng chút một, ánh mắt dịu dàng, động tác nhẹ nhàng.

Thuốc mỡ bôi lên mặt có một cảm giác mát lạnh, Ninh Nhiễm Thanh thoải mái “uhm” một tiếng.

Giang Hành Chi ngoảnh tay đứng bên cạnh thật sự không thể nhìn tiếp được nữa. Anh lấy từ trong tủ lạnh ra hai quả trứng gà rồi đi phía nhà bếp, cho nước vào nồi, bật bếp, đặt trứng gà vào trong đó. Anh quay người dựa vào chiếc bệ chính giữa nhà bếp, nhìn đôi nam nữ đang ân ái ngồi trong phòng khách bôi thuốc, khẽ hừ một tiếng, bước từng bước thong thả: “Xin mạo muội hỏi một câu, mặt của cô Ninh vì sao ra nông nổi này?”

“Bị người ta đánh.” Tàn Hựu Sinh trả lời thay cô, ánh mắt có phần mờ hồ.

Mặc dù sự uất ức lúc ban đầu đã qua đi, nhưng Ninh Nhiễm Thanh vẫn cảm thấy rất mất mặt: “Cũng may em phản ứng nhanh, cũng tạt hai cốc nước vào mặt cô ta.”

Tàn Hựu Sinh: “Có biết đối phương là ai không?”

Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu: “Việc này thì không biết. Là do kẻ thứ ba để thuê đó dẫn đến, cao cao gầy gầy, dáng vẻ nhìn rất hung hăng. Mới đến đã dọa hai người bọn em ra đường phải cẩn thận, trông giống một kẻ côn đồ.”

Tàn Hựu Sinh thờ dãi một cách nặng nề.

Ninh Nhiễm Thanh nói xong, nhìn Tàn Hựu Sinh với khuôn mặt đáng thương: “Luật sư Tàn, anh thấy vụ này có thể kiện được không?”

“Em cũng học luật mà, còn hỏi anh vấn đề này?” Giọng điệu Tàn Hựu Sinh có phần hết cách. “Chẳng phải em cũng gây chuyện sao?”

Ninh Nhiễm Thanh có chút chán nản: “Thật ra em không nên đánh trả.”

Đứng ở một bên làm rõ ngọn nguồn sự việc rồi, Giang Hành Chi nở một cười giễu cợt không nặng không nhẹ: “Thì ra là mèo nhà đánh nhau với mèo hoang. Nhưng cô Ninh làm việc cũng tận tâm lắm. Để bảo vệ quyền lợi của thân chủ mình còn đánh nhau với người ta, người không biết còn tưởng cô làm vệ sỹ đấy.”

Đối diện với sự lạnh nhạt của Giang Hành Chi, Ninh Nhiễm Thanh chỉ hơi ngước mắt lên, không nói gì. Ngược lại Tàn Hựu Sinh lại mỉm cười nhẹ nhàng,

nói với Giang Hành Chi: “Làm gì có loại vệ sỹ nào vô dụng như vậy, Hành Chi, cậu đừng có quá đề cao cô ấy.”

”Á Á Á Á!” Ninh Nhiễm Thanh quay người lại định phản kháng, nhưng lại bị Tần Hựu Sinh giữ chặt, hù dọa: “Ngồi yên! Phải thả lỏng các cơ trên mặt, thuốc mỡ vừa mới bôi lên thôi.”

Ninh Nhiễm Thanh bĩu môi, sau đó nghe thấy Tần Hựu Sinh nói với Giang Hành Chi: “Tối nay ăn cơm ở nhà cậu nhé!”

“Cậu đúng là không khách khí nhỉ, cậu nấu à?” Giang Hành Chi xua tay, nói.

Tần Hựu Sinh nở nụ cười vô cùng có lỗi: “Minh chỉ biết làm món cơm rang trứng.”

“Xin lỗi nhé, mình cũng chỉ biết nấu mì thôi.” Giang Hành Chi đáp lại.

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy không ổn, vội vàng ngẩng đầu lên nói: “Em chỉ biết úp mì thôi.”

Tần Hựu Sinh xoa đầu cô: “Đừng lo. Em là bệnh nhân cũng là khách, không đến lượt em đâu.”

Ninh Nhiễm Thanh lúc này mới yên tâm gật đầu.

Cuối cùng Giang Hành Chi phải đặt hàng chuyển tận nơi của một nhà hàng, bốn món một canh. Đến khi nhân viên giao hàng đưa hàng đến khu nhà, Ninh Nhiễm Thanh cũng đến lúc phải đi rửa chỗ thuốc mỡ trên mặt rồi.

Nửa đường cô gọi một cuộc điện thoại về nhà cho chị. Người nghe máy là Trương Tiểu Tri. Trong điện thoại cô nói đơn giản là mình tối nay sẽ không về nhà ăn cơm, bảo nó tự xuống dưới nhà ăn tạm gì đó.

Trương Tiểu Tri có vẻ không được vui, lẩm bẩm một câu: “Cháu biết rồi!” rồi cúp máy.

Ninh Nhiễm Thanh rửa sạch thuốc mỡ trên sạch trong nhà vệ sinh của Giang Hành Chi, cô nhìn vào gương xoa xoa má, hiệu quả đúng là tốt một cách thần kỳ. Lúc cô bước ra, đảo mắt nhìn vào bên trong một lượt, trên chiếc giá màu trắng theo thứ tự là khăn mặt, kem đánh răng, bàn chải, kem cạo râu... Các loại vật dụng làm vệ sinh cá nhân được sắp xếp đầu ra đáy theo thứ tự, người đàn ông sống độc thân điển hình.

Ninh Nhiễm Thanh từ nhà vệ sinh bước ra, tiến lại gần đưa mặt cho Tần Hựu Sinh nhìn: “Thuốc này thần kỳ thật!”

“Đúng là đỡ nhiều rồi.” Tần Hựu Sinh chạm nhẹ vào má cô, sau đó nhét vào tay cô hai quả trứng gà còn nóng hổi: “Lăn qua một lát đi!”

Ninh Nhiễm Thanh cầm hai quả trứng gà xoa đều lên má, quay đầu nhìn Giang Hành Chi đang sắp xếp bát đĩa thức ăn, khóe miệng cong lên: “Cảm ơn luật sư Giang!”

Giang Hành Chi hơi ngược mắt lên: “Không có gì!”

Các món ăn của nhà hàng Trường Cẩm làm trước nay vẫn luôn rất hợp khẩu vị của Ninh Nhiễm Thanh. Trước đây khi nhà họ Ninh còn dư dả, khi Ninh Nhiễm Thanh ở nhà không muốn cùng ngồi ăn cơm với mẹ con Hồng Tú Mỹ, lại dùng tấm thẻ Ninh Uy Phong đưa cho cô đến Trường Cẩm đặt một bàn... sau đó ăn một mình.

“Đúng rồi, khách hàng của em là ai?” Tần Hựu Sinh bỗng nhiên hỏi.

“Liêu Sơ Thu.” Ninh Nhiễm Thanh trả lời. “Y tá khoa nội bệnh viện trung tâm thành phố.”

“Chồng là?”

“Hà Lập Đông, bán gạch men.” Ninh Nhiễm Thanh ăn no rồi, cầm một tờ giấy ăn lên, lau mồm một cách tao nhã: “Cảm ơn luật sư Giang đã tiếp đón.”

“Không cần cảm ơn, bữa cơm này là luật sư Tần mời.”

“Cảm ơn thầy Tần.” Ninh Nhiễm Thanh quay đầu duyên dáng cười với Tần Hựu Sinh. Tần Hựu Sinh luôn cảm thấy rất thoải mái với nụ cười kiểu này, ánh mắt tràn đầy sự thỏa mãn, ngừng một lát hỏi Giang Hành Chi: “Hành Chi! Có phải cậu đã từng hợp tác với Hà Lập Đông không?”

Đúng là Giang Hành Chi có quen tay Hà Lập Đông này. Năm ngoái Hà Lập Đông đến tìm anh nhờ anh cái giúp cho một vụ kiện. Đó là một vụ bồi thường tai nạn lao động. Công nhân của anh ta do sơ suất trong thao tác đã dẫn tới tàn phế, nhưng người công nhân một mực khẳng định là do trang bị máy móc quá cũ kỹ, không được thay mới kịp thời.

Lần đó đến lúc Hà Lập Đông đến tìm anh đã thay thiết bị mới, nên một mực khẳng định máy móc là mới, trách nhiệm thuộc về người công nhân bị thương.

Cho dù là thiết bị cũ, Giang Hành Chi cũng có thể bảo đảm mình sẽ không thua vụ kiện này. Cuối cùng vì Hà Lập Đông làm giả, nên anh đã không đồng ý biện hộ cho công xưởng của anh ta.

Là một luật sư, anh rất ác cảm với việc đương sự nói dối mình.

“Có thể nói cho em biết anh ấy là người thế nào được không?” Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phía Giang Hành Chi.

Giang Hành Chi thốt lời vàng ngọc: “Ngày mai chẳng phải là biết rồi sao?”

Trong miêu tả của Liêu Sơ Thu, Hà Lập Đông là một người đàn ông ưu tú, trọng tình trọng nghĩa, thông minh trầm ổn, hài hước dí dỏm... Đồng thời là một người thành đạt, càng thành đạt, trên người càng ngày càng toát ra một loại khí chất rất hấp dẫn phụ nữ.

Tiền bạc mang lại cho anh ta sự bảnh bao về ngoại hình, còn tuổi tác và kiến thức khiến anh ta trông có vẻ trí thức và chín chắn.

Địa điểm thương lượng điều khoản ly hôn là tại một biệt thự của Liêu Sơ Thu và Hà Lập Đông. Hà Lập Đông nói: “Thật sự không có cách nào bàn chuyện ly hôn ở nhà, ở đó thật sự có quá nhiều kỷ niệm.”

Biệt thự này theo như kết quả thương lượng trước đây của họ, là của Liêu Sơ Thu.

Bởi vì không phải vụ ly hôn đưa ra tòa, nên cả quá trình rất đơn giản, cả nam chính và nữ chính đều rất bình tĩnh. Ninh Nhiễm Thanh cũng không nói nhiều, về cơ bản chỉ đánh đánh gõ gõ vào chiếc máy tính xách tay, thi thoảng giải thích một chút về vấn đề hiệu lực pháp luật.

Ví dụ như muốn thay đổi người đứng tên trong sổ đỏ nhất định phải thực hiện trong vòng một tháng làm thủ tục ly hôn, những hạng mục đáng chú ý mà hai vợ chồng nắm giữ cổ phần. Liêu Sơ Thu nắm giữ 30% cổ phần, Hà Lập Đông phải đền bù đối giá cho cô ấy, đồng thời làm rõ các khoản giả và cách thức thanh toán.

Thỏa thuận được lập ra từng điều từng điều một, thoát cái đã ngồi từ sáng tới chiều, mặt trời đã lặn, ánh chiều tà màu vàng kim xuyên qua ô cửa sổ chiếu vào trong phòng, chiếu tới bàn phím máy tính mà Ninh Nhiễm Thanh đang đánh.

Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu nhìn Liêu Sơ Thu, người phụ nữ này từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh như vậy, ánh mắt chuyển hướng về phía Hà Lập Đông, anh ta cũng im lặng không lên tiếng.

“Thỏa thuận về cơ bản đã xong rồi, nội dung được soạn ra dựa trên kết quả thương lượng của hai anh chị. Tài sản cũng được tiến hành phân chia dựa trên chứng minh tài sản mà anh chị đã cung cấp cho tôi. Chứng minh tài sản có phải sự thật hay không tôi không biết. Nhưng nếu trong vòng hai năm, phát hiện bất kỳ bên nào có sự thay đổi, che giấu, khai báo gian dối phần tài sản chung này, phía bên kia đều có thể truy cứu trách nhiệm pháp lý.”

Ninh Nhiễm Thanh cố gắng để ngữ điệu của mình thật bình thản, giọng điệu trầm ổn, nghe ra có vẻ giống một nhà pháp lý chuyên nghiệp. Những lời trên đây cô nói là nói cho Liêu Sơ Thu nghe, nhưng có nghe lọt tai hay không lại là việc của cô ấy.

Liêu Sơ Thu nói tình cảm không còn nữa, còn cần nhiều tiền thế làm gì. Câu nói này, Ninh Nhiễm Thanh không thể hiểu nổi, có lẽ Liêu Sơ Thu đã thật sự dồn hết toàn bộ tình cảm của mình vào cuộc hôn nhân này rồi.

Thế nên mất đi cuộc hôn nhân này, cho dù cô ấy có giành được một khoản tiền bồi thường khổng lồ, cũng vẫn cảm thấy bản thân mình mất hết tất cả.

“Thu Từ! Cùng đi ăn bữa cơm đi!” Sau khi kết thúc, Hà Lập Đông đứng dậy nói với Liêu Sơ Thu, sau đó nhìn về phía Ninh Nhiễm Thanh: “Luật sư Ninh cũng đi cùng đi!”

Mặc dù Hà Lập Đông mời mọi người một bữa cơm thịnh soạn, Ninh Nhiễm Thanh cũng không có chút hứng thú nào: “Không cần đâu, tối nay tôi đã có hẹn với bạn trai rồi.”

Hà Lập Đông gật đầu, nhìn về phía Liêu Sơ Thu.

Cả người Liêu Sơ Thu dường như vẫn chìm trong trạng thái mệt mỏi. Cô đưa tay lên xoa xoa trán, cô vùi đầu xuống lòng bàn tay, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Hà Lập Đông: “Không cần đâu, cảm ơn!”

“Được thôi!” Hà Lập Đông nhìn chiếc đồng hồ đeo tay. “Vậy anh đi trước đây!”

“Chiều thứ ba tuần sau ở cục dân chính, đừng quên đấy!” Lúc Hà Lập Đông đi ra đến cửa, Liêu Sơ Thu còn nhắc với theo.

“Biết rồi!” Bóng hình Hà Lập Đông cứng đờ trong giây lát, sau đó đi ra khỏi cửa.

Sau khi Hà Lập Đông đi rồi, Ninh Nhiễm Thanh nhìn Liêu Sơ Thu, chỉ thấy những giọt nước mắt đọng lại nơi khóe mắt, một lúc sau cô ngả gục người xuống bàn khóc rưng rức, xem ra cô đã đè nén tình cảm của mình quá lâu.

Từ lần đầu gặp mặt cho đến hôm nay, Ninh Nhiễm Thanh luôn cảm thấy Liêu Sơ Thu là một người phụ nữ có nội tâm mạnh mẽ, mạnh mẽ tới mức bất kể kể làm chuyện gì, nói câu gì đều có một biểu cảm bình lặng, không sóng gió.

“Đừng đau buồn, không đáng đâu.” Ninh Nhiễm Thanh mở lời.

Liêu Sơ Thu ngẩng đầu, lau nước mắt, sau đó hơi nhếch mép cười: “Đã khiến cô chê cười rồi. Chỉ là bỗng nhiên tôi cảm thấy chỗ này rất khó chịu.” Nói

đến đây, Liêu Sơ Thu đưa tay chỉ vào trái tim mình.

Trên bàn bày la liệt bản photo các loại chứng nhận quyền sở hữu nhà đất, cổ phần, quỹ... Ảnh tịch dương chiếu lên những con chữ đen trên nền giấy trắng, càng lộ rõ những chữ ký rõ ràng bên trên.

Liêu Sơ Thu đưa cho Ninh Nhiễm Thanh xem một bản photo sổ đỏ.

“Đây là căn nhà đầu tiên chúng tôi mua, vào mùa xuân 10 năm trước thì phải. Lúc đó mua nhà còn vay tiền ngân hàng, nhưng lúc đó chúng tôi rất vui vẻ. Còn nhớ hôm chuyển nhà, anh ấy đã uống say, ôm lấy tôi nói cuối cùng đã mua cho tôi được một căn nhà rồi.”

“Cửa tiệm này mua năm 2005. Lúc mua do tôi đứng tên. Năm đó công việc của tôi ở bệnh viện không được suôn sẻ, muốn ra ngoài làm việc, anh ấy đã mua, bảo để tôi làm bà chủ.”

“Biệt thự ở Hải Nam này mua năm 2008, lúc đó chúng tôi đã nói sau này có thể cùng về đó an nghỉ tuổi già.”

“...”

Anh đã nói sẽ cùng em sống đến bạc đầu, nhưng em còn chưa bạc tóc, anh đã sớm quay lưng bước đi rồi...

Ninh Nhiễm Thanh vỗ vỗ vai Liêu Sơ Thu: “Đừng suy nghĩ nữa, ra ngoài đi dạo cho thoải mái tinh thần đi, đàn ông tốt còn nhiều mà.”

“Đàn ông tốt còn nhiều ư?” Liêu Sơ Thu hỏi ngược lại Ninh Nhiễm Thanh.

Trên thế giới này đàn ông tốt còn rất nhiều, đây thực chất cũng chỉ là một câu an ủi. Thế nên sau khi bị Liêu Sơ Thu hỏi ngược lại, Ninh Nhiễm Thanh cũng chỉ biết thở dài: “Làm phụ nữ phải tự mình phấn đấu, cố lên!”

Vì chuyện của Liêu Sơ Thu, trong lòng Ninh Nhiễm Thanh dù ít dù nhiều cũng có chút xót xa. Ngày Liêu Sơ Thu và Hà Lập Đông đến cục dân chính làm thủ tục ly hôn là thứ ba. Hai ngày trước đó, Ninh Nhiễm Thanh nhận được một món quà Liêu Sơ Thu gửi cho cô một dây chuyền Hello Kitty hình thiên sứ bằng vàng.

Mặc dù giá vàng giờ đã rẻ rồi, nhưng món quà này vẫn vô cùng quý giá, Ninh Nhiễm Thanh không biết có nên trả lại Liêu Sơ Thu không.

Giờ ăn trưa, Ninh Nhiễm Thanh dẫn Vương Trân lên một cửa hàng ăn tự động của nhà hàng Trường Cẩm ở tầng 72.

Tần Hựu Sinh có rất nhiều voucher tự phục vụ của nhà hàng Trường Cẩm, cho Ninh Nhiễm Thanh một nửa, còn cô lại chia cho Vương Trân một nửa.

Họ lấy xong thức ăn thì gặp Tần Hựu Sinh và Giang Hành Chi, thế nên vừa hay bốn người cùng ngồi chung một bàn.

Trên chiếc bàn gỗ dài, Ninh Nhiễm Thanh kể chuyện Liêu Sơ Thu tặng cô sợi dây chuyền vàng, sau đó hỏi Tần Hựu Sinh: “Anh nói xem, họ ly hôn thật sự chỉ vì không thể có con sao?”

Vương Trân mở lời: “Trong một gia đình, tình cảm vợ chồng có thể dung hòa hay không, con cái là một nhân tố rất quan trọng.”

Ninh Nhiễm Thanh đưa mắt nhìn Giang Hành Chi đang ăn uống rất từ tốn, cố tình ép anh phải nói chuyện: “Luật sư Giang! Nếu sau này vợ anh không sinh được con, anh có ghét bỏ cô ấy không?”

“Khụ khụ khụ...” Giang Hành Chi ngẩng đầu mạnh mẽ, nhìn Ninh Nhiễm Thanh bằng ánh mắt sắc lẹm, sau đó nói rõ từng câu từng chữ: “Thế là tốt nhất, tôi rất ghét trẻ con.”

“Vậy còn anh, thầy Tần?” Ninh Nhiễm Thanh nháy nháy mắt với Tần Hựu Sinh.

Tần Hựu Sinh chỉ cười, nhìn cô nói: “Em đừng có trù ẻo bản thân mình như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Dậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

“Ồ, hai người đã trở lại với nhau rồi sao?” Vương Trân đã biết rõ còn cố tình hỏi, nhìn về phía Tần Hựu Sinh với vẻ mặt không tưởng tượng nổi.

Tần Hựu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh. Gương mặt anh tuần nở một nụ cười hài lòng: “Nếu đã có người hỏi thì hãy trả lời họ một câu chuẩn xác đi.”

Khóe miệng Ninh Nhiễm Thanh không nhin được hơi cong lên, không những gật đầu, còn gior biểu tượng “ok” lên với Vương Trân.

“Thật là, một chút phong thanh cũng không chịu tiết lộ.” Vương Trân tiếp tục diễn kịch. Rõ ràng cô ấy là người biết rõ nội tình sự việc nhất nhưng lại giả vờ chuyện gì cũng không biết: “Với tốc độ của hai người, năm nay kết hôn không có vấn đề gì chứ?”

Kết hôn? Ninh Nhiễm Thanh lập tức cảm thấy bất an.

Quan niệm của phụ nữ về tình yêu và hôn nhân là khác nhau. Tình yêu có thể không ngừng chia chia hợp hợp, giận vặt không biết bao lần, kết quả cuối cùng có thể là chia tay hoặc kết hôn, thậm chí mỗi một chuyện tình thất bại có lẽ còn là một loại kinh nghiệm; Còn hôn nhân, con dấu trên tờ đăng ký kết hôn trói buộc hai con người lại với nhau bằng quan hệ pháp luật. Nó còn có một trách nhiệm và ý nghĩa thần thánh hơn tình yêu. Cho dù quan hệ pháp luật này cũng có thể xóa bỏ, nhưng một cuộc hôn nhân thất bại đều có thể khiến người phụ nữ tổn thương nghiêm trọng.

Thế nên thái độ của Ninh Nhiễm Thanh đối với việc kết hôn là: Không chơi nổi, cũng không muốn chơi.

Tần Hựu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh đã không nói gì nữa, khóe môi vẫn còn mỉm cười, ngữ khí nhẹ nhàng: “Kết hôn là chuyện lớn. Nhiễm Thanh vẫn còn nhỏ. Yêu nhau thêm vài năm nữa đi. Bây giờ mà đã kết hôn, lỡ như đến lúc muốn thay đổi lại phải đến cục dân chính một chuyến, cũng là một chuyện phiền phức.”

Ninh Nhiễm Thanh liếc nhìn Tần Hựu Sinh, thật không hiểu cô và Tần Hựu Sinh là tâm ý tương thông hay là có thần giao cách cảm?

Sau bữa cơm, hai bên ai lại về văn phòng của người đó. Vương Trân có một vụ cần phải đến Cục vệ sinh một chuyến. Ninh Nhiễm Thanh rất nhàn hạ, quay về xử lý hồ sơ vụ án một lúc thì cảm thấy hơi buồn ngủ, cô quyết định che mắt, khoác thêm chiếc áo, nằm bò lên bàn ngủ trưa.

Giờ nghỉ trưa trong văn phòng không một bóng người, yên lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng ro ro phát ra từ chiếc điều hòa nhiệt độ.

Gần đây nhóm trợ lý trong văn phòng luật sư đều có những biểu hiện nghiêm trọng. Buổi trưa có một thực tập sinh mời mọi người đi ăn mỳ kéo Lan Châu. Mặc dù cô ấy cũng mời cô, nhưng ngữ khí rõ ràng rất gượng ép, còn chưa đợi cô trả lời, một thực tập sinh khác đã chen vào: “Tiểu Như! Có lần Nhiễm Thanh đã nói cô ấy không thích ăn mỳ kéo thịt bò.”

Vương Trân vì cô nên cũng không đi cùng bọn họ. Thế nên Ninh Nhiễm Thanh đã chia một nửa số voucher Tần Hựu Sinh cho cô, cho Vương Trân. Tần Hựu Sinh đã từng nói với cô, bạn bè quan trọng là chân thành không cần nhiều.

Cô mới chợp mắt được một lúc, văn phòng vang lên tiếng bước chân, là có người đã quay trở về.

Ninh Nhiễm Thanh tiếp tục bò ra ngủ, cho đến khi tiếng họ trò chuyện với nhau truyền đến tai cô. Vì họ nhắc đến tên của cô, Ninh Nhiễm Thanh vừa ngủ vừa nghe ngóng.

“...”

“Bên ngoài nóng thật đấy!”

“Không nóng sao được, 42 độ cơ mà.”

“Đúng rồi, cái cô Ninh Nhiễm Thanh có phải nhà rất giàu có thật không? Minh thấy quần áo cô ta mặc đều là hàng hiệu đấy.”

“Chưa chắc. Nhà giàu mà lại đi xe buýt sao? Minh có một bạn học nữ, nhà cũng tầm tầm thôi. Sau khi tốt nghiệp, gia đình lập tức mua cho cô ấy một chiếc xe để không phải đi bộ. Thế nên mình đoán chắc là cô ta chỉ sĩ diện khoe khoang thôi.”

Ninh Nhiễm Thanh vô thức xoa xoa gương mặt mình, tiếp tục nghe, tim cô sắp bắn ra ngoài rồi, không biết là vì lo lắng hay tức giận.

“Có lẽ là có bạn trai lắm tiền. Nhưng mà bất luận thế nào, chuyện này cũng chẳng liên quan gì tới chúng ta.”

“Đúng đấy, làm việc thôi. Kết thúc thực tập còn không biết có được ở lại đây không nữa. Minh nghe ý của cô thì có lẽ mấy người sẽ phải đi, chỉ không biết là ai sẽ phải đi thôi.”

“Ai mà biết được, hy vọng hai chúng ta đều được ở lại.”

“...”

Bàn làm việc của Ninh Nhiễm Thanh nằm ở góc khuất nhất trong văn phòng, ghé tựa lưng vào chiếc cửa sổ nhìn thẳng xuống dưới, thêm cả chồng hồ sơ cao ngất xếp trên bàn, cô lại nằm bò ra bàn. Thế nên khi họ bàn tán đằng sau lưng cô, nhất định không biết rằng cô cũng có mặt trong văn phòng này.

Chuyện của Liêu Sơ Thu, Vương Trân đã từng trách cô quá kích động, thế nên bây giờ có phải cô nên nhẫn nhịn không?

Ninh Nhiễm Thanh hít thật sâu, vẫn không thể nhận được. Cô giả vờ như vừa tỉnh ngủ, vịn vẹo lưng, chậm chậm từ từ bò dậy, sau đó cầm tách trà trên mặt bàn lên đi vào phòng uống nước.

Nhìn thấy cô bỗng nhiên ngồi dậy, gương mặt của hai thực tập sinh bỗng nhiên cứng đờ, một người phản ứng nhanh hơn thì vội vàng nói: “Nhiễm Thanh?”

Ninh Nhiễm Thanh bước ra bàn làm việc của hai người họ, khuôn mặt vẫn không có biểu cảm gì. Lúc gần đi đến phòng uống nước, cô quay đầu lại giải thích một câu: “À, các cô nói không sai đâu. Bạn trai đúng là rất giàu đấy.”

Ninh Nhiễm Thanh nhàn nhả thong dong bước vào phòng uống nước, pha một tách cà phê rồi trở lại bàn làm việc. Cô suy nghĩ một lát rồi nhắn cho Tần Hựu Sinh một tin: “Em vừa nói với hai đồng nghiệp của em là bạn trai em rất giàu có, thế có gọi là nói dối không?”

Phòng làm việc của Giang Hành Chi và Tần Hựu Sinh đối diện với nhau. Ở giữa là căn phòng dành cho các trợ lý. Tất cả các phòng làm việc trong tòa nhà hành chính Vũ Đạt đều dùng thủy tinh công nghiệp cao cấp ngăn cách ở giữa, thiết kế cửa sổ chớp tự động hóa, tầm nhìn xuyên suốt, ánh sáng rất dồi dào.

Giờ nghỉ trưa, Tần Hựu Sinh ngồi chơi một lát ở văn phòng của Giang Hành Chi. Lúc nhận được tin nhắn của Ninh Nhiễm Thanh, anh ngừng đầu hỏi Giang Hành Chi: “Minh có được coi là người giàu có không?”

Giang Hành Chi đánh giá, nhìn anh một lượt: “Minh hỏi, có phải cậu nhàn rỗi quá rồi không?”

Tần Hựu Sinh mặc kệ Giang Hành Chi, cúi xuống trả lời tin nhắn của Ninh Nhiễm Thanh: “Cũng may em chưa nói anh ấy là phú hào.”

Giang Hành Chi lấy ra những tài liệu cần xem, tùy ý hỏi Tần Hựu Sinh: “Lần trước người phụ nữ đánh nhau với bạn gái cậu, cậu điều tra thế nào rồi?”

“Người đánh Thanh Thanh tên là Ngô Lợi, mở thẩm mỹ viện cho đàn ông. Vì làm việc trong tiệm tiếp xúc với nhiều người, đúng là có chút thế lực.”

Giang Hành Chi nhắc nhở Tần Hựu Sinh: “Không phải bị đánh mà là ẩu đả lẫn nhau. Luật sư Tần! Cho dù có là bạn gái, cũng phải tư pháp công chính chứ.”

Tần Hựu Sinh cười cười tiếp tục nói: “Cái gì mà công bằng với không công bằng. Dù sao cũng chịu thiệt rồi. Minh lo là người phụ nữ sẽ còn quay lại kiểm chuyện.”

“Thế nên cậu dự định sẽ khởi tố lên tòa để đòi lại công bằng cho bạn gái cậu?” Giang Hành Chi dựa lưng vào chiếc ghế xoay, hỏi ngược lại.

“Một vụ án thế này làm ầm lên tòa án cũng sẽ thành trò cười. Nhưng mà những việc làm bẩn thỉu của tiệm thẩm mỹ đó về cơ bản là điều tra vụ nào chuẩn vụ ấy. Thế nên mình đã nhờ một người bạn ở bên công an giúp một tay, gây chút chuyện phiền phức để cô ta có việc để làm.”

“Đúng là nhọc bao công sức.” Giang Hành Chi đã quá hiểu thủ đoạn giải quyết công việc của Tần Hựu Sinh. Nhưng gần đây thực sự anh nhìn vẻ mặt hơn hớn đắc ý của Tần Hựu Sinh có chút không vừa mắt, xua tay bảo anh mau chóng đi ra ngoài.

Lúc này Tần Hựu Sinh mới nói chuyện chính: “Đợi lát nữa mình sẽ chuyển giao Lại Thư Khiết cho cậu.”

Giang Hành Chi phi một tập tài liệu vào người Tần Hựu Sinh, tỏ ý bảo anh hãy mau biến đi. Tần Hựu Sinh tươi cười đi ra ngoài, tâm trạng thoải mái quay trở về phòng làm việc, đọc những kết luận sơ bộ về vụ án tranh chấp kiến trúc.

Kết luận đó cho Lại Thư Khiết viết, các luận cứ rõ ràng, lô-gíc, dễ hiểu. Những vụ án liên quan đến công trình kiến trúc trước nay đều rất phức tạp, nhất là tài liệu chứng cứ lại khá nhiều. Lại Thư Khiết trong một thời gian ngắn như vậy có thể nắm rõ được vụ án, có thể thấy cô ấy đã bỏ không ít công sức. Nhất là những tài liệu, bảng biểu

viết ra lại rất mạch lạc.

Tần Hựu Sinh gọi Lại Thư Khiết đến văn phòng mình. Anh tựa lưng vào ghế, tay trái đặt thoải mái lên thành ghế, hỏi một câu: “Cường độ công việc ở Dịch Hòa vẫn theo được chứ?”

Lại Thư Khiết trang điểm nhẹ nhàng, nhìn bề ngoài trông rất giỏi giang, cười tủm tỉm trả lời Tần Hựu Sinh: “Em cảm thấy anh vẫn có thể cho em thêm một số công việc nữa để làm.”

“Ồ, vậy thì tốt.” Tần Hựu Sinh nhìn Lại Thư Khiết, mở lời có chút khó khăn: “Gần đây tôi đã nhận công việc làm luật sư cố vấn cho tập đoàn Thành Nghiệp. Sau này có lẽ các vụ án tôi thụ lý sẽ hơi ít. Thế nên tôi định sẽ chuyển em đến cho luật sư Giang. Về lĩnh vực biện hộ các vụ hình sự và các vụ dân sự đòi quyền lợi cậu ấy vô cùng mạnh, sau này có lẽ sẽ có rất nhiều thứ để dạy cho em.”

Lại Thư Khiết kinh ngạc nhìn Tần Hựu Sinh, nụ cười trên môi đã không còn tươi như trước: “Thưa thầy! Có phải em có chỗ nào làm chưa tốt không...”

“Không đâu, em làm rất tốt.”

“Vậy thì tại sao ạ? Có phải anh thấy em được chú giới thiệu đến nên đối với em...” Lại Thư Khiết giây phút trước còn vô cùng nhiệt huyết. Giờ đây không khác gì bị dội một gáo nước lạnh lên đầu, làm nguội lạnh cả trái tim.

“Tuyệt đối không phải như vậy, em đừng cả nghĩ.” Tần Hựu Sinh mỉm cười nhìn Lại Thư Khiết, giọng nói rất chân thành: “Thật ra còn một phần nguyên nhân là do luật sư Giang cũng khen em rất thông minh, tài giỏi, thế nên hãy thể hiện thật tốt nhé. Luật sư Giang chắc chắn sẽ là một người hướng dẫn tốt. Cậu sẽ dạy dỗ em nhiệt tình.”

Lại Thư Khiết nhất thời không biết nên nói gì, khuôn mặt ửng hồng, một lúc lâu sau mới thốt ra được một câu: “Em biết rồi!” rồi quay người bước ra khỏi văn phòng. Có lẽ cô ấy cũng hiểu Tần Hựu Sinh thật sự muốn tốt cho mình, nhưng trong lòng vẫn có chút hụt hẫng. Lúc cô đi ra trước cửa, vẫn cố gắng nở nụ cười, quay đầu lại nói với Tần Hựu Sinh: “Thưa thầy! Em sẽ cố gắng!”

Tần Hựu Sinh chống tay lên mặt bàn, hai tay đan vào nhau: “Thật ra tôi cũng chưa dạy được em thứ gì. Em không cần gọi tôi là thầy.”

Lại Thư Khiết mỉm cười nhẹ nhàng: “Một chữ cũng là thầy, nửa chữ cũng là thầy mà.”

Tần Hựu Sinh nhấp môi: “Em ra ngoài trước đi! Tiện thể sang chỗ luật sư Giang báo cáo.”

Luật sư Giang của Dịch Hòa xấu tính đã thành tiếng. Các trợ lý dưới tay anh không một ai không sợ anh. Làm việc hay soi mói lại nói chỗ nào trúng chỗ đó, thế nên làm việc dưới quyền anh về cơ bản không được có bất kỳ sai sót nào.

Bên dưới các nhân viên trong văn phòng có không ít người đã lên so sánh Tần Hựu Sinh và Giang Hành Chi. Ánh mắt tán thưởng và góc độ nhìn nhận của mọi người đều không giống nhau, thế nên kết luận cũng khác nhau. Nhưng Lại Thư Khiết chắc chắn sẽ thích một người đàn ông như Tần Hựu Sinh, hơn nữa dưới góc độ phụ nữ thích anh. Lần đầu tiên gặp anh, cô đã cảm nhận anh “quần tử như ngọc, nét cười tựa gió xuân”.

Ninh Nhiễm Thanh vì câu nói của hai thực tập sinh mà mấy ngày nay càng gắng sức tìm thêm việc để làm. Nhưng việc thì không nhiều. Ninh Nhiễm Thanh ngoài việc sắp xếp hồ sơ vụ án như thường lệ thì còn nhận điện thoại giúp Chu Yến, trả lời cho khách hàng một số tư vấn pháp lý đơn giản.

Có một số vấn đề đối với con người Ninh Nhiễm Thanh mà nói, thật sự rất vất vả, cũng rất rắc rối.

Ví dụ như trước khi kết hôn mua nhà có cần giấy chứng nhận độc thân không; quan hệ vợ chồng trong hôn nhân đã không còn hứng thú tình dục có thể khởi kiện xin ly hôn hay không; nhà của bố dượng mình có được quyền thừa kế không; Còn cả cuộc điện thoại mà bây giờ cô đang nghe, liên quan đến việc những thứ đã tặng cho bạn gái cũ có thể đòi về được không...

“Luật sư Chu à! Lúc tôi và bạn gái cũ vẫn còn yêu nhau, cô ấy đã tiêu không ít tiền của tôi. Bây giờ chia tay rồi, tôi có quyền đòi lại không?” Một người đàn ông lái nhái lời thôi không ngừng nghỉ ở đầu kia điện thoại.

Ninh Nhiễm Thanh lấy lại giọng, nhìn Chu Yến một cái rồi hỏi: “Cô ấy đã tiêu tiền gì của anh?”

“Tôi đã tặng không ít món quà giá trị. Hơn nữa mỗi lần ăn cơm đều là tôi trả tiền. Chúng tôi yêu nhau cũng hơn một năm rồi...”

Ninh Nhiễm Thanh bứt tóc, vốn định đáp lại anh ta một câu: “Anh còn mặt mũi xin lại sao?” Nhưng lại suy nghĩ rồi lấy lại bình tĩnh mở lời: “Ăn cơm và tặng quà thuộc về những hành vi tặng cho. Vào lúc anh mời cơm và tặng quà thì hợp đồng đã phát sinh. Nói từ góc độ pháp lý, bạn gái của anh không cần phải bồi thường.”

“Tại sao chứ, rõ ràng là đồ của tôi mà.” Người đàn ông vẫn không hiểu.

“Nhưng anh đã tặng cho người ta rồi. Anh đàn ông đàn anh, hoặc là không tặng, đã tặng rồi thì đừng có xót. Làm người đừng nên hẹp hòi như vậy. Lẽ nào anh định đòi lại để tặng cho bạn gái mới. Anh không sợ bạn gái mới của anh thấy ghê tởm sao?”

Cô vừa nói xong, người đàn ông liền hỏi: “Cô rốt cuộc có phải luật sư Chu không?”

Ninh Nhiễm Thanh lại liếc nhìn Chu Yến vẫn đang làm việc, tiếp tục nói: “Bất luận tôi có phải luật sư Chu hay không, có những việc cũng sẽ không thay đổi.”

“Không phải thì nói luôn từ đầu đi.” Người đàn ông quả quyết cúp điện thoại.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn chăm chăm chiếc điện thoại trên mặt bàn, không nhận được thốt ra một câu: “Hạng người gì không biết!”

“Tiểu Ninh! Kiên nhẫn một chút!” Chu Yến ngồi cách đó không xa ngẩng đầu nhắc nhở cô một câu.

Ninh Nhiễm Thanh “vâng” một câu, đang định trở về bàn làm việc thì điện thoại lại reo.

Ninh Nhiễm Thanh quay trở lại nhận điện thoại, áp tai nghe vào tai, đằng hắng rồi mới nói: “Xin chào! Đây là điện thoại của luật sư Chu Yến văn phòng luật sư Vạn Chính. Xin hỏi chúng tôi có thể giúp được gì quý khách?”

“Tiểu Ninh! Chị là Liêu Sơ Thu đây!”

Ninh Nhiễm Thanh hơi đứng thẳng dậy: “Chị Ninh?”

Ninh Nhiễm Thanh chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt. Dòng nước mát lạnh tấp vào mặt cuối cùng cũng khiến cô tỉnh táo trở lại. Đối diện với nhà vệ sinh có một cửa sổ, đám mây đen ngoài trời báo hiệu trời sắp mưa.

Cô cảm thấy không khí xung quanh rất ngột ngạt, đứng thẳng dậy, đến trước gương trên bồn rửa mặt chải lại mớ tóc có phần rối loạn.

Chính vào lúc này, tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên. Ninh Nhiễm Thanh giật nảy mình, nhìn tên người hiển thị trên màn hình rồi mới nghe máy.

“Em tan làm chưa?” Tần Hựu Sinh hỏi cô.

Ninh Nhiễm Thanh đi đến bên cửa sổ, nhìn bao quát dòng người xe cộ qua lại trong thành phố từ trên xuống dưới, ngẩn người một lát: “Thầy Tần! Liêu Sơ Thu xảy ra chuyện rồi.”

Liêu Sơ Thu vì bị tình nghi phạm tội cố ý giết người mà bị bắt tạm giam. Ninh Nhiễm Thanh và Chu Yến đã đi một chuyến đến trại tạm giam, lúc ra thì đã gần 8 giờ tối.

Đèn LED ở trại tạm giam rất sáng. Khiến cho Ninh Nhiễm Thanh vừa mới ở trong ra, tầm nhìn không được rõ ràng. Xe của Tần Hựu Sinh đỗ ở bên ngoài mà cô cũng không biết, phải để Chu Yến chỉ cho cô cô mới phát hiện ra.

“Mau qua đó đi!”

Vì chuyện của Liêu Sơ Thu, tâm trạng Ninh Nhiễm Thanh có hơi suy sụp, ngồi trên ghế phụ cô không ngừng nói với Tần Hựu Sinh: “Em cảm thấy chị Liêu chắc chắn không phải hung thủ, không thể nào!”

“Tình hình chứng cứ phía cảnh sát đưa ra thế nào?” Tần Hựu Sinh hỏi.

“Cô đã nghe ngóng tình hình, tạm thời tất cả đều là chứng cứ gián tiếp, không có chứng cứ trực tiếp.”

“Chứng cứ trực tiếp được ưu tiên hơn chứng cứ gián tiếp. Nhưng nếu như một vụ án hình sự không tìm được chứng cứ trực tiếp, Tòa án cũng sẽ căn cứ theo chứng cứ gián tiếp của Viện kiểm sát để tiến hành định tội” Tần Hựu Sinh lái xe một cách chậm rãi. “Chắc em chưa ăn gì phải không, ăn cơm đi.”

Ninh Nhiễm Thanh thở dài, tựa lưng vào ghế: “Em nuốt không trôi.”

“Ninh Nhiễm Thanh! Sau này em trở thành luật sư, em sẽ gặp phải vô vàn những đương sự với các loại vấn đề khác nhau, có phải em không cần ăn cơm nữa không?” Ngờ ngợ của Tần Hựu Sinh có hơi nặng.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn chằm chằm Tần Hựu Sinh: “Anh đừng có hét lên với em như thế, nói năng nhẹ nhàng thôi. Em ăn là được chứ gì.”

Tần Hựu Sinh nhẹ giọng: “Vừa rồi tính là hét à?”

“Hung dữ thế còn gì...” Ninh Nhiễm Thanh cũng cảm thấy có lỗi: “Xin lỗi, em biết anh muốn tốt cho em.”

“Anh cũng xin lỗi.”

“Không sao đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Dậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Ninh Nhiễm Thanh ngồi trên ghế phụ của ô tô, kể lại cho Tần Hựu Sinh toàn bộ vụ án.

Nạn nhân là Dương Lâm Lâm, cũng chính là người phụ nữ đề thuê mà Hà Lập Đồng đã đem lòng yêu. Vào 11 giờ đêm ngày 21, cô đã bị giết tại thư phòng tầng 1 trong biệt thự của Liêu Sơ Thu. Nguyên nhân tử vong được giám định là do bị hung thủ dùng dao gọt hoa quả đâm thẳng vào ngực dẫn đến mất máu quá nhiều, ngạt thở mà chết, hung khí vẫn để lại tại hiện trường.

Sau khi điều tra phát hiện, hai tiếng đồng hồ trước khi Dương Lâm Lâm bị sát hại đã nói chuyện điện thoại với Liêu Sơ Thu. Hai người đúng là đã gặp nhau ở biệt thự, nhưng trên con dao gọt hoa quả không có dấu vân tay của Liêu Sơ Thu. Do không tìm được dấu vân tay nào khác tại hiện trường, tạm thời cũng không có nhân chứng và vật chứng chứng minh còn có người khác xuất hiện tại căn biệt thự.

Vậy nên người luôn ở trong biệt thự, Liêu Sơ Thu, trở thành nghi phạm lớn nhất.

Ngoài ra, vào tối ngày 21, Dương Lâm Lâm có nói chuyện điện thoại với Hà Lập Đông. Hôm đó, đúng ngày Hà Lập Đông đi công tác Nhật Bản. Dương Lâm Lâm và anh ta tổng cộng đã nói chuyện cuộc điện thoại quốc tế hơn một tiếng đồng hồ, thời gian nói chuyện rất phù hợp với những đôi nam nữ đang yêu nhau.

Bây giờ được biết chuyện, Hà Lập Đông đã vội vã từ Nhật Bản trở về.

Vừa rồi khi Ninh Nhiễm Thanh gặp Liêu Sơ Thu, cũng nhìn thấy Hà Lập Đông ở trại tạm giam, để râu rậm rạp, hai má hõm vào. Hà Lập Đông vốn đã gầy, lúc ăn mặc chỉnh tề thì còn có chút tinh thần. Bây giờ trong bộ dạng này, trông còn tiêu tụy hơn ai hết.

Nhưng cô hoàn toàn không biết Hà Lập Đông vì cái chết của Dương Lâm Lâm mà dẫn vật đến nông nổi đó, hay vì lần này Liêu Sơ Thu trở thành kẻ tình nghi lớn nhất. Nếu không cẩn thận, Liêu Sơ Thu sẽ bị tuyên án tử hình.

Lúc cô đi gặp Liêu Sơ Thu, thần sắc của Liêu Sơ Thu không giấu nổi nét bi thương, cứ luôn miệng nói: “Lập Đông anh ấy không tin tôi, anh ấy không tin tôi. Tôi đã ở với anh ấy hơn mười năm nay, vậy mà anh ấy lại không tin tôi...”

Vào lúc này, Hà Lập Đông vẫn là người Liêu Sơ Thu quan tâm nhất, thế nên cô ấy mới muốn anh ấy tin mình. Nhưng Hà Lập Đông có tin hay không thì có ích gì, phải để quan tòa tin mới được.

Ninh Nhiễm Thanh kể hết mọi chuyện cho Tần Hựu Sinh xong, liền hỏi: “Thầy Tần! Anh cảm thấy Liêu Sơ Thu có thật sự đã giết Dương Lâm Lâm không? Anh tin cô ấy không?”

Tần Hựu Sinh vừa lái xe vừa nói: “Nhiễm Thanh! Pháp luật chỉ nói đến chứng cứ. Không phải vấn đề em tin hay không hay anh tin hay không. Nếu không xuất hiện chứng cứ mới, Liêu Sơ Thu có thể được tuyên vô tội. Nhưng em có thật sự đảm bảo hung thủ giết người không phải Liêu Sơ Thu không?”

Ninh Nhiễm Thanh im lặng.

Dương Lâm Lâm chính là người phụ nữ đề thuê này sinh tình cảm với Hà Lập Đông. Ban đầu, Hà Lập Đông chỉ muốn có được một đứa con từ Dương Lâm Lâm, sau đó lại bị tuổi trẻ và sự dịu dàng của cô ấy hấp dẫn.

Tình yêu vốn là một thứ không thể dự đoán khi nào nó đến, nhưng nếu làm trái đạo đức và pháp luật, vấn đề nó tự do phát triển và diễn ra sẽ là một cái tội.

Liêu Sơ Thu vốn không biết chuyện đề thuê, sau khi biết được sự thật cô bảo Hà Lập Đông đưa Dương Lâm Lâm đi phá thai, nhưng Hà Lập Đông không đồng ý.

Sau đó Liêu Sơ Thu chủ động đề nghị ly hôn, Hà Lập Đông lại đồng ý.

Lần đầu gặp mặt, Ninh Nhiễm Thanh đã từng đề xuất Liêu Sơ Thu có thể kiện Hà Lập Đông tội trùng hôn*, mặc dù Hà Lập Đông vẫn chưa đăng ký kết hôn với Dương Lâm Lâm, nhưng chứng cứ mang thai đã xác thực. Như vậy muốn thắng vụ kiện không hề khó. Nhưng Liêu Sơ Thu lúc đó chỉ mỉm cười: “Luật sư Tiểu Ninh! Tôi thật sự không muốn mọi chuyện trở nên ầm ĩ.”

*Trùng hôn: Cùng một lúc chung sống như vợ chồng với nhiều người.

Ninh Nhiễm Thanh thở một hơi dài yếu ớt. Một người phụ nữ đến tòa án còn không muốn làm ầm lên, lại giết người ư? Cô không tin.

Nhưng lòng người khó đoán, cô thật sự có thể bảo đảm Liêu Sơ Thu bị người khác hãm hại sao, Ninh Nhiễm Thanh lại không có tự tin này.

Tần Hựu Sinh dừng xe bên đường, đối diện là một cửa hàng bán cháo: “Anh xuống ăn cùng em chút gì đã.”

“Em không muốn ăn cháo.”

“Vậy em muốn ăn gì?” Tính tình Tần Hựu Sinh trước nay vẫn luôn rất tốt, nhẫn nại hỏi.

“Ăn KFC.”

“Chẳng phải trước nay luôn không thích loại thực phẩm rác rưởi đó sao?” Tần Hựu Sinh hơi ngạc nhiên, dường như không ngờ là Ninh Nhiễm Thanh lại muốn ăn KFC. Vì anh vẫn còn nhớ rõ trước đây cô đã từng nói một câu: “Loại thức ăn rác rưởi có thể khiến em trở nên xấu xí này em tuyệt đối không động vào đâu.”

“Bỗng nhiên muốn ăn thôi. Lúc nhỏ sau khi ăn một lần thì không ăn lại lần nào nữa cả.” Giọng nói của Ninh Nhiễm Thanh đã thoải mái hơn đôi chút. “Hơn nữa Trương Tiểu Tri cũng rất thích, để thằng bé vui vẻ một chút.”

Lý do như vậy, Tần Hựu Sinh thật sự không cách nào từ chối. Anh lái xe vào trung tâm thành phố đi qua trước cửa một nhà hàng KFC thì dừng xe lại. Lúc anh đang định xuống xe mua, Ninh Nhiễm Thanh đã tháo dây an toàn ra: “Đề tự em đi!”

Đã hơn 9 giờ rồi, người trong cửa hàng không cần xếp hàng nữa. Lúc Ninh Nhiễm Thanh xách một thùng gà gia đình lên, Tần Hựu Sinh phì cười nhìn cô: “Em ăn hết không?”

“Chẳng phải còn có anh sao?”

Xe đỗ bên vệ đường, Ninh Nhiễm Thanh dứt cho Tần Hựu Sinh ăn một cái cánh gà, vừa dứt vừa nói: “Hôm nay em còn nhận được điện thoại của một người đàn ông gọi đến, cần em tư vấn một vấn đề pháp luật, hỏi em quà đã tặng và tiền com lúc anh ta và bạn gái còn hẹn hò có thể đòi về được không. Thầy Tần, chuyện này anh thấy thế nào?”

Tần Hựu Sinh nghe xong suýt nữa bị nghẹn, vội vàng lấy một mẫu giấy ăn lau miệng.

Ninh Nhiễm Thanh luôn suy nghĩ rất thoáng, nghĩ một lúc rồi nói: “Lúc đó em đã nghĩ em tiêu của anh nhiều tiền như vậy, nếu sau này chúng ta chia tay nhau lần nữa, anh mà muốn kiện thì em làm thế nào! Mặc dù em có thể nói với quan tòa những thứ đó là anh tặng cho em. Nhưng nếu anh phản bác em được lợi không chính đáng thì sao? Nghĩ lại có một người bạn trai làm luật sư thật khiến người ta sợ hãi...”

Tần Hựu Sinh nuốt miếng thịt gà trong miệng xuống một cách khó khăn, ho hai tiếng rồi nói: “Nhiễm Thanh! Nếu sau này em lại gặp phải một vụ giết vợ, có phải em cũng sẽ nghi ngờ anh thêm một lần như thế này nữa không?”

“Không đâu. Anh hiểu pháp luật như thế, em tin anh sẽ không làm như vậy.” Ninh Nhiễm Thanh quay đầu lại cười ngọt ngào với Tần Hựu Sinh: “Anh chỉ hại em phạm pháp thôi.”

Tần Hựu Sinh bật cười, ngưng một lúc rồi nói: “Nhiễm Thanh! Đừng không có cảm giác an toàn như vậy. Cho dù em mất đi cảm giác an toàn với cả thế giới này, em cũng phải tin anh.”

Lời của Tần Hựu Sinh, Ninh Nhiễm Thanh nghe cảm thấy rất thoải mái mà gật đầu. Cô luôn thích nghe nhất chính là những lời nói ngọt ngào như rót mật của Tần Hựu Sinh. Trước đây lúc ở Lệ Giang cô đã bị chính giọng nói trầm thấp và những lời đường mật đó của anh lừa gạt.

Trung tâm thành phố rất gần khu nhà của chị cô. Mười lăm phút sau, Tần Hựu Sinh đã đỗ xe trước khu nhà của Ninh Tuấn Tuấn. Ninh Nhiễm Thanh vì còn đang mãi nghĩ chuyện của Liêu Sơ Thu nên vẫn còn trong trạng thái mất tập trung.

Tần Hựu Sinh vươn tay ra, đập nhẹ vào sau gáy Ninh Nhiễm Thanh một cái.

Ninh Nhiễm Thanh không chú ý nên nhào người về phía trước, sau khi hồi tỉnh lại thì quay lại lườm Tần Hựu Sinh một cái.

Tần Hựu Sinh tươi cười: “Đến nơi rồi!”

Ninh Nhiễm Thanh thò đầu ra nhìn bên ngoài cửa xe, sau đó tháo dây an toàn, ôm thùng gà gia đình còn chưa ăn hết: “Vậy em xuống trước đây.”

Xung hô của Ninh Nhiễm Thanh với Tần Hựu Sinh luôn loạn cao cao. Lúc thì gọi là Hựu Sinh, lúc lại gọi là thầy Tần hay luật sư Tần, nhưng những lúc không tập trung chú ý, cô đều gọi anh là thầy Tần.

Tần Hựu Sinh nhẹ nhàng thò người ra: “Đội đã, hôn anh một cái!”

Ninh Nhiễm Thanh cũng hợp tác quay lại, sát môi lại gần nhẹ nhàng chạm lên má anh, qua loa đại khái.

Tần Hựu Sinh rõ ràng không thỏa mãn với kiểu qua quýt đó, kéo đầu Ninh Nhiễm Thanh lại, áp đôi môi cô lên đôi môi anh. Anh mút chặt bờ môi cô, rồi tách môi cô ra để đầu lưỡi nóng bỏng lườn vào trong...

Đây là một nụ hôn mang tính chủ động cưỡng ép. Lúc kết hôn, Ninh Nhiễm Thanh vẫn còn thờ rất mạnh. Đèn trong xe không quá sáng. Dưới ánh đèn xanh mờ mờ, khóe môi Ninh Nhiễm Thanh vẫn còn lưu lại chút vết tích.

Tần Hựu Sinh đưa tay ra lau cho cô rồi nói: “Vì anh sợ em về nhà suy nghĩ quá nhiều, thế nên đã làm chút chuyện để em phân tán tư tưởng.”

Rõ ràng là chọc ghẹo người ta, còn làm ra vẻ đường hoàng đạo mạo. Ninh Nhiễm Thanh bĩu môi, gương mặt ứng đo: “Anh lái xe về cẩn thận một chút.”

Lúc Ninh Nhiễm Thanh xách chiếc hộp gà gia đình bước xuống xe, Trương Tiểu Tri đang ngồi trên bệ cửa sổ trong phòng mình, cầm một chiếc kính viễn vọng nhìn Ninh Nhiễm Thanh ở dưới nhà, thấy cô từ trong xe bước ra, cậu nháy mắt từ cửa sổ xuống, lê dép ra ngoài phòng khách mở tivi lên.

Thế nên đến khi Ninh Nhiễm Thanh lên nhà mở cửa ra, Trương Tiểu Tri đã ngoan ngoãn ngồi xem một chương trình tivi có tên là “Bước vào thế giới

khoa học”.

Ninh Nhiễm Thanh gọi Trương Tiểu Trì lại ăn gà KFC. Trương Tiểu Trì làm như không quan tâm: “Cô ăn một mình đi!”

Ninh Nhiễm Thanh bê hộp gà KFC tiến lên cốc đầu Trương Tiểu Trì: “Đừng có giả vờ nữa!”

Hai tháng này là mùa tiêu thụ hàng hóa. Ninh Tuấn Tuấn hầu như ngày nào cũng làm về rất muộn. Trương Tiểu Trì ngồi bất động trên ghế sôpha bắt đầu truy hỏi Ninh Nhiễm Thanh: “Mẹ cháu ngày nào cũng về muộn như vậy là vì phải đi làm, còn đi thì sao?”

Ninh Nhiễm Thanh vì chuyện của Liêu Sơ Thu mà chẳng buồn chuyện trò.

Trương Tiểu Trì bắt đầu rên rỉ gầm gừ, biểu cảm rất bất mãn: “Mọi người nói về muộn là sự khởi đầu khi người đàn ông biến chất, nhưng cháu cảm thấy phụ nữ về muộn cũng có vấn đề.”

“Vậy cháu nói xem đi có vấn đề gì?” Ninh Nhiễm Thanh đặt thùng KFC lên bàn uống nước: “Uống công đi có lòng tốt mang gà KFC về cho cháu ăn.”

Trương Tiểu Trì nhìn lướt qua thùng gà gia đình: “Thiếu mất một đôi cánh.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Đi ăn mất rồi.”

“Đi trước giờ không bao giờ ăn.”

“Được rồi, vừa nãy đi cho chó ăn rồi.”

“Nói dối, rõ ràng vừa rồi cháu nhìn thấy có người đưa đi về nhà.”

Ninh Nhiễm Thanh: “...”

Cuối cùng Trương Tiểu Trì cũng đi thẳng vào vấn đề: “Đi nhỏ! Không phải đi bị gã đàn ông nào bên ngoài lừa đấy chứ?”

Ninh Nhiễm Thanh ngồi xuống, đối diện với Trương Tiểu Trì: “Không phải đâu, anh ấy là bạn trai của dì. Sau này dì sẽ đưa cháu đi gặp anh ấy, nhưng tạm thời đừng nói cho chị biết, biết không?”

“Nếu là người đàn ông tốt, tại sao không thể nói với mẹ?” Lô-gíc của Trương Tiểu Trì luôn rất rõ ràng.

Ninh Nhiễm Thanh nghĩ một lúc: “Nói thế nào nhỉ, sau này lớn lên cháu có bạn gái đi cũng sẽ che giấu giúp cháu, được không?”

Trương Tiểu Trì vô cùng xem thường, nói: “Cháu sẽ không giống như dì đâu.” Nói xong, nhảy từ trên sôpha xuống, quay về phòng.

Ninh Nhiễm Thanh quay về tắm rửa rồi lên giường đi ngủ. Bởi vì quá mệt nên cô lười không thèm sấy tóc, dùng một chiếc khăn tắm bao lấy đầu ngủ cả đêm. Sáng hôm sau tỉnh dậy, mũi cô hơi ửng đỏ, chắc là cảm rồi.

Hai ngày nay có không ít luật sư đi tỉnh ngoài công tác. Thế nên sáng sớm đến văn phòng luật, cảm giác người của cả một văn phòng bỗng chốc ít hẳn. Hơn nữa người đến giờ này hầu như chỉ có trợ lý và các thực tập sinh, các luật sư lớn chưa bao giờ có khái niệm đi làm sớm.

Lúc Vương Trân đến còn mang hai hộp bánh mỳ bơ đến, một hộp đặt lên bàn của Ninh Nhiễm Thanh rồi nói: “Mình tự làm đấy, ném thử xem.”

Ninh Nhiễm Thanh vội vàng cầm một cái lên ném thử, khen ngợi không ngớt: “Vương Trân! Cậu thật thần kỳ quá đi!”

Vương Trân vỗ vai Ninh Nhiễm Thanh, hỏi: “Chuyện của Liêu Sơ Thu thế nào rồi?”

Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu, có chút chán chường: “Vẫn chưa rõ ràng.”

“Không biết luật sư biện hộ là ai nhỉ?” Vương Trân hỏi.

Ninh Nhiễm Thanh chần chờ một lúc rồi hỏi: “Lẽ nào không phải cô của mình sao?”

“Luật sư Chu chưa bao giờ nhận các vụ án hình sự. Cô không có sở trường xử lý các vụ như thế này. Nếu Liêu Sơ Thu chịu bỏ tiền ra, có thể thử tìm luật sư Giang, anh luật sư của cậu chuyên về kinh tế, còn tài biện hộ án hình sự của luật sư Giang vô cùng xuất sắc.” Vương Trân nói xong bèn quay về bàn làm việc của mình.

Mấy tin đồn trong văn phòng luôn được truyền đi với tốc độ rất nhanh. Buổi chiều, tất cả mọi người trong văn phòng đã bắt đầu bàn tán chuyện của Liêu Sơ Thu, vì vừa rồi có người quay về nhìn thấy Hà Lập Đông đi thang máy lên văn phòng Dịch Hòa.

Tình nhân bị giết, chồng phải tìm luật sư trong bảng vàng biện hộ hình sự biện hộ cho vợ trước...

Tin đồn này không thể nào không có người bàn tán. Chỉ có điều Ninh Nhiễm Thanh thật sự rất kinh ngạc, vì vẫn có người nói Hà Lập Đông là một người trọng tình cảm.

Ninh Nhiễm Thanh thấy mình cũng không còn nhiều việc phải làm liền đứng dậy đi ra ngoài.

“Nhiễm Thanh, đi đâu vậy?” Một thực tập sinh hỏi cô.

Ninh Nhiễm Thanh: “Mua trà sữa.”

“Mua giúp mình một cốc nhé.” Nữ thực tập sinh quay bút nói.

“Ừ, cứ biết vậy.” Cô đi thẳng ra ngoài văn phòng luật Vạn Chính, đi đến sảnh đợi thang máy.

Thời gian Ninh Nhiễm Thanh hẹn hò cùng Tần Hựu Sinh từ đầu đến cuối cộng vào cũng hơn một năm rồi. Nhưng cô chưa từng đến phòng làm việc của anh. Thế nên lúc cô đến văn phòng Dịch Hòa, cô thư ký bên ngoài còn tưởng cô đến nhờ tư vấn pháp luật.

“Tôi đến tìm luật sư Tần.”

“Ồ, luật sư Tần phải hẹn trước ạ.” Cô thư ký cười tí mắt trả lời cô.

Cũng tầm cỡ quá đấy! Ninh Nhiễm Thanh đi sang một bên gọi điện cho Tần Hựu Sinh, rất nhanh chóng, Tần Hựu Sinh từ trong bước ra.

Vì văn phòng luật Dịch Hòa chiếm cứ nhiều tầng trong tòa nhà Vũ Đạt nên bên trong còn có thang máy. Sau khi Ninh Nhiễm Thanh đi theo Tần Hựu Sinh vào thang máy nội bộ, cô hỏi: “Có phải Hà Lập Đông vừa đến đây không?”

“Anh còn tưởng em đến thăm người bạn trai này của em chứ.” Tần Hựu Sinh cười nói.

Ninh Nhiễm Thanh kéo vai Tần Hựu Sinh: “Ngày nào cũng có thể nhìn thấy anh, có gì hay ho đâu mà gặp.”

Hà Lập Đông đúng là đến đây tìm Giang Hành Chi để biện hộ cho Liêu Sơ Thu, Tần Hựu Sinh đưa cô đến thẳng văn phòng của Giang Hành Chi, sau đó cùng cô ngồi trên chiếc ghế sofa mềm mại.

Thấy cô bước vào, tầm mắt Giang Hành Chi bèn lướt qua cô.

Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu, giả vờ không nhìn thấy.

“Nhiễm Thanh quan tâm Liêu Sơ Thu, thế nên mình đưa cô ấy qua đây nghe.” Tần Hựu Sinh giải thích.

Mặc dù Giang Hành Chi không có biểu cảm gì, nhưng cũng không đuổi cô ra ngoài. Chính vào lúc này, có người đẩy cửa bước vào, bung vào hai tách trà xanh. Người bung trà chính là cô thực tập Tần Hựu Sinh dẫn dắt trước đây, Lại Thư Khiết.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn Lại Thư Khiết, Lại Thư Khiết cũng nhìn cô một cái. Sau đó cô liền cầm chiếc khay đi ra khỏi phòng, đóng cửa phòng lại.

Cả phòng làm việc bỗng yên tĩnh hẳn, cho đến khi Giang Hành Chi tiếp tục nói: “Trước mắt tôi biết tất cả chứng cứ bên phía viện kiểm sát đều là chứng cứ gián tiếp. Pháp luật quy định chứng cứ gián tiếp không thể trực tiếp chứng minh tội phạm thực sự. Nhưng nếu có chứng cứ gián tiếp có liên quan vẫn có thể chứng thực một người có phạm tội hay không.”

Giọng nói của Giang Hành Chi vốn dĩ rất thanh mát. Bởi vì kiềm chế cảm xúc lâu dài đã tạo nên một cảm giác khô khan cứng nhắc, ngữ điệu ổn định chắc chắn. Anh nói xong thì đứng dậy, đôi mắt đen sâu thẳm, nhìn về phía Hà Lập Đông hỏi: “Bây giờ là điều quan trọng nhất, tôi muốn hỏi tổng giám đốc Hà, anh có tin vợ cũ của mình không?”

Hà Lập Đông hai tay vò đầu ngồi trên sofa, sắc mặt mặc dù vẫn mệt mỏi, nhưng đã cạo râu thay áo sơ mi, so với ngày hôm qua trông anh ta gọn gàng sạch sẽ hơn nhiều.

Anh ta hít một hơi sâu, nhìn Giang Hành Chi: “Điều này quan trọng sao?”

“Đương nhiên là quan trọng. Vì chuyện này sẽ quyết định phương hướng biện hộ của tôi.” Giọng nói trầm thấp của Giang Hành Chi như nước băng trượt xuống. “Nếu anh bảo đảm vợ cũ của anh không giết người, thì tôi sẽ kiên trì cô ấy vô tội. Nếu thật sự không giết người, tất cả chứng cứ gián tiếp cho dù có liên quan đến nhau, chúng ta cũng có thể tìm ra điểm mâu thuẫn. Đến lúc đó cho dù chứng cứ có nhiều đi chăng nữa cũng không thể định tội.”

Ninh Nhiễm Thanh chăm chú lắng nghe, suy nghĩ mọi loại khả năng có thể xảy ra.

“Còn có khả năng hung thủ chính là vợ cũ của anh. Một mặt Liêu Sơ Thu đang nói dối, mặt khác viện kiểm sát tạm thời chưa phát hiện ra chứng cứ mới hoặc là muốn che giấu hoàn toàn. Như vậy nếu tôi kiên trì vô tội ngược lại sẽ ảnh hưởng đến lượng hình. Cả trong tình huống tòa án và pháp quan đã biết rõ sự thật, chứng cứ đã rõ ràng rành rành vẫn sẽ tuyên phạt lại.”

“Nếu Sơ Thu thật sự giết người, có cách nào cứu cô ấy không?” Hà Lập Đông ngẩng đầu hỏi. Bởi vì gần đây không được nghỉ ngơi đầy đủ, đôi mắt anh ta đã đỏ ửng lên.

Mặc dù trong lời nói của Hà Lập Đông đã dùng “nếu”, nhưng thế là anh ta vẫn nghi ngại Liêu Sơ Thu.

Bỗng nhiên Ninh Nhiễm Thanh nhớ lại những lời nói hôm qua của Liêu Sơ Thu. Cô ấy đã nói anh ta không tin cô ấy, lúc nói những lời đó đã đau thương và tuyệt vọng dường nào.

“Nếu anh cảm thấy Dương Lâm Lâm thật sự là do cô Liêu Sơ Thu giết hại, cách duy nhất có thể cứu cô ấy là thay đổi tình hình lúc đó.” Giang Hành Chi nói đến đây, cầm một chiếc bút trên mặt bàn lên ném về phía Hà Lập Đông.

Hà Lập Đông ngẩn ra một lúc.

Giang Hành Chi tiếp tục nói với nhịp điệu không nhanh không chậm: “Phía viện kiểm sát cho rằng động cơ giết người của Liêu Sơ Thu là để trả thù Dương Lâm Lâm đã phá vỡ hôn nhân của mình mà đem lòng oán hận, nhưng không một ai chứng kiến tình hình khi đó, không phải sao?”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn Giang Hành Chi, Giang Hành Chi đang đứng trước bàn làm việc, toát ra một khí chất rất quý phái, đôi lông mày đen rậm và đôi mắt đen sâu hun hút không ngừng cho đối phương một cảm giác rằng anh là người nhân phẩm cao quý.

Một lúc sau, anh nói: “Nếu con dao gọt hoa quả ban đầu nằm trong tay Dương Lâm Lâm thì sao?”

“Đương nhiên biện hộ như vậy là thừa nhận Dương Lâm Lâm do vợ cũ của anh sát hại, nhưng tội có ý giết người có thể chuyển hóa thành tội vô ý làm chết người, thậm chí chỉ là vượt quá phòng vệ chính đáng, mà tội vượt quá phòng vệ chính đáng có thể áp dụng án treo...”

Hà Lập Đông nhìn chiếc bút bi trong tay, mím chặt môi không nói câu nào.

Lời nói của Giang Hành Chi lại truyền đến: “Thế nên tổng giám đốc Hà, với sự hiểu biết của anh về vợ mình, anh có tin cô ấy sẽ giết người không? Xin lỗi, là vợ cũ...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Dậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Cả phòng làm việc rơi vào im lặng. Ninh Nhiễm Thanh ngược mắt nhìn Hà Lập Đông. Hà Lập Đông dường như vẫn còn chìm trong vấn đề khó khăn khó mà đưa ra quyết định đó. Anh ta hai tay ôm mặt, ngón giữa và ngón đeo nhẫn không ngừng vân vê hai bên thái dương.

Thế nào là tin tưởng? Hồi còn học đại học, một thầy giáo dạy môn Luật hôn nhân gia đình của Ninh Nhiễm Thanh đã từng nói một câu: “Sự tin tưởng giữa vợ chồng còn quan trọng hơn cả tài sản của gia đình họ.”

Nhưng loại tài sản đặc biệt này, nó giống như tiền bạc có thể tích lũy dần theo năm tháng, cũng có thể sẽ giống đồng hồ cát, dần dần trôi đi theo thời gian, ngày một cạn kiệt cùng năm tháng.

Lúc trước là hạnh phúc, về sau có thể là bi thương.

Ninh Nhiễm Thanh bất động nhìn chằm chằm Hà Lập Đông, thấy anh ta chần chừ không trả lời, không nhận được phải hỏi: “Tổng giám đốc Hà! Anh cho ý kiến đi chứ. Anh và Liêu Sơ Thu kết hôn đã hơn mười năm rồi, lẽ nào chị ấy là người như thế nào mà anh cũng không biết?”

“Tôi tin cô ấy.” Hà Lập Đông cuối cùng cũng từ từ ngẩng đầu lên, hai bàn tay đan chặt vào nhau. Ông tay áo của chiếc áo sơ mi bên trong bộ áo véc lờ ra một dải hoa văn màu xanh nước biển vô cùng chúm chừm.

Ninh Nhiễm Thanh đã gặp Hà Lập Đông ba lần, áo sơ mi của anh ta lần nào cũng là màu xanh dương.

Theo tâm lý học, tính cách của con người và màu sắc người ta thích có liên quan tới nhau. Ví dụ như những người đàn ông thích màu xanh dương thông thường sẽ khá lạnh lùng, lý trí, cẩn trọng.

Chỉ có điều một người quá cẩn trọng sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác, thế nên Ninh Nhiễm Thanh thật sự không biết, lời nói tin tưởng của Hà Lập Đông là thật hay giả?

“Tôi tin cô ấy.” Hà Lập Đông lặp lại lần nữa, ngẩng đầu ngược nhìn Giang Hành Chi, ngữ khí kiên định hơn khi nãy vài phần: “Thu Tử tuyệt đối sẽ không giết Lâm Lâm đâu. Tình tình cô ấy lương thiện ôn hòa, đến con cá cô ấy còn không dám giết hại, sao cô ấy có thể giết người cơ chứ?”

Khi Ninh Nhiễm Thanh nghe thấy Hà Lập Đông nói Liêu Sơ Thu là người “lương thiện ôn hòa”, cảm thấy có chút mỉa mai. Lương thiện, ôn hòa thì sao chứ? Vẫn không sánh bằng ai đó trẻ trung xinh đẹp và gợi cảm.

“Điều này chưa chắc đâu. Một người tính cách càng ôn hòa bao nhiêu, ví dụ như vì nóng giận, hoặc vì cảm phần oán hận chất chứa đã lâu cũng có thể kích động mà giết người. Một người phụ nữ có cuộc hôn nhân không hạnh phúc, tâm lý có lẽ sẽ không...” Giang Hành Chi nói đến đây, chỉ vào ngực mình, rồi dừng lại.

Gương mặt Hà Lập Đông lạnh ngắt lại: “Luật sư Giang nói thế là có ý gì?”

“Tôi chỉ ví dụ thôi. Nếu ra tòa thật, những lời tôi vừa nói rất có thể sẽ trở thành lợi luận tội của công tố viên.”

Sắc mặt Hà Lập Đông xám ngoét, một lúc sau mới nói: “Thu Tử tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì về tâm lý, tôi bảo đảm...”

“Được rồi, tôi hiểu rồi.” Giang Hành Chi nói với Hà Lập Đông bằng giọng lạnh nhạt: “Vụ án này tôi sẽ nhận. Có bất kỳ tin tức gì tôi sẽ bảo trợ lý thông báo với tổng giám đốc Hà.”

Hà Lập Đông đứng dậy chào tạm biệt, ra về, dường như luôn có một sự mệt mỏi không thể nói thành lời.

Sau khi Hà Lập Đông đi rồi, Ninh Nhiễm Thanh hơi xúc động nhìn Tần Hựu Sinh: “Bao gái không có kết cục tốt đâu...”

Tần Hựu Sinh đưa tay ra gỡ lên đầu cô: “Thế nên mới chỉ bao mình em thôi.”

Ninh Nhiễm Thanh khoác tay Tần Hựu Sinh: “Đợi đến lúc em giàu rồi, em sẽ bao anh.”

“Cô Ninh còn muốn tiếp tục ở lại tham quan văn phòng làm việc của ‘tại hạ’ sao?” Giang Hành Chi quay về chỗ ngồi, bỗng nhiên lên tiếng, ngữ khí mặc dù vẫn giống khi trước không nặng không nhẹ, nhưng lại có một sự châm biếm và khinh thường khó nói ra ở trong.

Ninh Nhiễm Thanh ngược mắt lên, đặt tách trà xuống nói với Tần Hựu Sinh: “Em còn chưa được xem phòng làm việc của anh đấy.”

Tần Hựu Sinh đảo mắt một vòng: “Có ai ngăn cản em đâu chứ!”

Ninh Nhiễm Thanh đến phòng làm việc của Tần Hựu Sinh thì không còn kiêng dè gì nữa, ngồi lên chiếc ghế xoay của anh, xoay hai vòng rồi nói: “Khi nào em mới có được một phòng làm việc như thế này nhỉ?” Nói xong, cô lại khoa tay múa chân trên chiếc bàn làm việc của Tần Hựu Sinh: “Bàn làm việc của em còn chẳng to bằng một nửa bàn của anh.”

“Kiến thức thì chưa có nhiều, hoài bão thì cũng lớn ra phết đấy.” Tần Hựu Sinh khoanh tay trước ngực đứng bên cạnh cửa sổ, đôi mắt tuyệt đẹp chất chứa ý cười, đôi môi hơi cong lên vô cùng động lòng người.

Ninh Nhiễm Thanh quay đầu lại nói với Tần Hựu Sinh, giọng điệu chất đầy ý chí cao xa: “Rồi sẽ có một ngày, em cũng sẽ có một phòng làm việc của riêng mình ở tòa nhà Vũ Đạt này, ai muốn gặp mặt cũng phải chào một tiếng ‘luật sư Ninh’.”

Tần Hựu Sinh cúi chào Ninh Nhiễm Thanh: “Luật sư Ninh, ‘tại hạ’ xin mạn phép chào hỏi.”

Ninh Nhiễm Thanh giơ tay cao đáp lễ, đang định nói thêm vài câu tán tụng, bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa, Ninh Nhiễm Thanh lập tức ngoan ngoãn ngồi vào bàn làm việc.

“Vào đi!” Tần Hựu Sinh nói với người bên ngoài.

Người gõ cửa là Lại Thư Khiết, trong tay cầm một tập văn kiện, mỉm cười nhẹ nhàng: “Thưa thầy, tài liệu này là bản hợp đồng tranh chấp trước kia của kiến trúc Di Viên.”

Ninh Nhiễm Thanh chống tay xuống cằm, yên lặng quan sát mọi thay đổi.

Tần Hựu Sinh hơi ngần người, nói với Lại Thư Khiết: “Xin lỗi, tôi quên mất không dặn em. Bây giờ tất cả các tài liệu em giữ có liên quan đến công việc của tôi cứ chuyển cho A Thẩm nhé.”

Lại Thư Khiết nhẹ nhàng gật đầu, nhìn Tần Hựu Sinh rồi lại nhìn Ninh Nhiễm Thanh, không biết nên đưa tận tay tài liệu cho Tần Hựu Sinh hay cứ để lên mặt bàn anh như thế, do dự một lúc, cô đi đến trước bàn làm việc của Tần Hựu Sinh đặt tập tài liệu lên mặt bàn, cũng tức là ở trước mặt Ninh Nhiễm Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh đưa mắt nhìn xuống.

Lại Thư Khiết cong môi lên với cô, sau đó nhìn cô nói: “Thưa thầy, thật sự không định giới thiệu bọn em sao?”

“Ồ, cô ấy à?” Tần Hựu Sinh bỗng nhiên mỉm cười, cũng nhìn về phía Ninh Nhiễm Thanh. Khí chất như trời quang trăng sáng toát ra từ người anh, có một sự ung dung đẹp trai khó nói thành lời: “Nếu em còn gọi tôi một tiếng ‘sư phụ’*, thì cô ấy chính là ‘sư mẫu’.”

*Sư phụ chính là thầy giáo.

Tay phải Ninh Nhiễm Thanh vẫn chống cằm, tay trái đưa ra vẫy chào Lại Thư Khiết mấy cái, giống hệt một con mèo chiêu tài: “Hi! Chào cô!”

Lại Thư Khiết: “Vâng...”

Đây là điểm Ninh Nhiễm Thanh hài lòng nhất ở Tần Hựu Sinh, chính là bất cứ lúc nào cũng giữ thể diện cho cô, ví dụ như lúc này.

Sau khi Lại Thư Khiết đi rồi, Ninh Nhiễm Thanh cũng phải trở về văn phòng luật Vạn Chính rồi. Lúc cô vừa đứng dậy ngồi ghế ngồi của luật sư lớn, lại bị Tần Hựu Sinh “dụ dỗ” thêm một lần: “Không cảm nhận thêm chút nữa rồi mới đi sao?”

Ninh Nhiễm Thanh đi đến trước mặt Tần Hựu Sinh, thúi cho anh một đấm, sau đó bị Tần Hựu Sinh giữ chặt: “Cuối tuần này anh có thời gian, mình hẹn hò một hôm nhé?”

“Thế sao anh không hỏi em xem có thời gian không?” Ninh Nhiễm Thanh hỏi ngược lại.

“Ừ, nên thế. Vậy cô Ninh có thời gian không?” Nụ cười của Tần Hựu Sinh âm áp như một con gió.

Ninh Nhiễm Thanh vẫn còn đang vương vấn chuyện của Liêu Sơ Thu: “Luật sư Giang sẽ biện hộ vụ của Liêu Sơ Thu thế nào?”

“Vừa rồi Hành Chi hỏi Hà Lập Đông mấy lời đó chỉ là để thăm dò thôi. Thật sự định biện hộ vụ này thế nào còn phải xem Hành Chi có tin vài khẩu cung của Liêu Sơ Thu không.”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu: “Đúng là như vậy... Thầy Tần, nếu là anh, anh đều sẽ lựa chọn tin tưởng thân chủ của mình sao?”

“Nếu bình thường thì luôn tin tưởng.” Tần Hựu Sinh nhìn ra ngoài khung cửa sổ, đứng từ tầng 66 nhìn xuống dưới có thu hết mọi quang cảnh của thành phố vào tầm mắt, nhưng nhìn nhiều rồi, chắc chắn sẽ không thể nhìn được thật sự rõ ràng.

“Khi còn ở Anh, anh đã từng va chạm với một vụ án tương tự thế này. Một cậu bé người bản địa giết hại chính người anh em tốt nhất của mình bị khởi tố. Cậu ta không thừa nhận tội danh giết người, nhưng tất cả các chứng cứ đều tố cáo cậu ta.”

“Sau đó thì sao?”

“Khởi tố rất nhiều lần, vì không đủ chứng cứ nên đã phóng thích tại tòa.” Tần Hựu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh. “Anh chính là luật sư biện hộ của cậu bé khi đó. Nhưng sau đó đã phát hiện ra người thật sự là do cậu ta giết, không những giết người, còn chặt xác.”

Ninh Nhiễm Thanh: “...”

“Sợ rồi sao?”

“Không phải vậy.” Ninh Nhiễm Thanh không biết đây có phải nguyên nhân Tần Hựu Sinh chuyển ngành, chỉ nhận những vụ án kinh tế không. Chỉ có điều lúc này nhìn gương mặt dịu dàng thân thiết của anh, còn có thể nhận thấy một chút mơ màng và hoài nghi, lòng cô bỗng nhiên hơi thất lại.

Cô nắm lấy tay Tần Hựu Sinh: “Anh là luật sư, đâu phải công tố viên. Nếu thực sự phía viện kiểm sát lấy được đầy đủ chứng cứ, thì cũng đâu có cơ hội để anh lợi dụng sơ hở...” Ninh Nhiễm Thanh nói xong, liền bị Tần Hựu Sinh ôm chặt vào lòng.

“Một thời gian nữa anh sẽ đích thân hướng dẫn em. Con đường này rất dễ lầm đường lạc lối. Những ngã đường anh đã rẽ nhầm sẽ không để em đi lại lần nữa.” Nói xong Tần Hựu Sinh mỉm cười: “Nếu em thật sự quan tâm đến vụ án của Liêu Sơ Thu, anh sẽ bảo Hành Chi khi nào đi gặp Liêu Sơ Thu và thu thập chứng cứ sẽ đưa em đi cùng.”

“Thôi, anh ấy ghét em như vậy...” Ninh Nhiễm Thanh buông tay.

Ánh mắt Tần Hựu Sinh ngập tràn ý cười: “Đây là vấn đề tính cách thôi. Nhắc lại hồi trước anh và cậu ấy cùng học ở nước ngoài, anh cũng không chịu nổi tính tình của cậu ấy.”

Giang Hành Chi không những tính tình khiến mọi người khó chịu, cả kỹ thuật đánh bóng cũng đáng ghét như con người.

Cuối tuần, Tần Hựu Sinh dẫn cô và Giang Hành Chi cùng đi đánh bóng. Đến lượt cô và Giang Hành Chi đánh. Anh ta phát cho cô ba quả bóng, cô không bắt được một quả nào.

Ninh Nhiễm Thanh vì mất hết thể diện, vứt vợt tennis xuống, không đánh nữa.

Giang Hành Chi đã đi gặp mặt Liêu Sơ Thu, cũng ký xong giấy ủy thác, những chuyện cần làm rõ về cơ bản đã rõ ràng cả rồi.

Ninh Nhiễm Thanh muốn tìm hiểu một chút chuyện liên quan đến Liêu Sơ Thu từ chỗ Giang Hành Chi, nịnh nọt cả một tuần trời, kết quả vẫn hoàn toàn thất vọng. Một câu: “Không có gì để nói” của Giang Hành Chi đã chặn đứng cô lại, khiến cô phải quay về.

Ninh Nhiễm Thanh ngồi ở băng ghế nhìn Giang Hành Chi và Tần Hựu Sinh đánh bóng. Hai người đàn ông một áo vàng một áo trắng, hai bên kẻ tám lạng người nửa cân, kỹ thuật chơi bóng đạt một trình độ điêu luyện. Đang phản công lại bằng các kiểu đánh khác nhau. Lúc này phản công bằng một cú cắt bóng, lúc sau lại sử dụng một cú bỏ nhỏ... khiến cô nhìn mà hoa cả mắt.

Kết quả cuối cùng là Tần Hựu Sinh thắng sát sao một quả. Ninh Nhiễm Thanh đứng lên hoan hô, phấn khởi tới mức chỉ hận không thể nhảy lên người Tần Hựu Sinh: “Tuyệt quá! Tuyệt quá đi!”

Giang Hành Chi lờ mờ nguyệt đôi nam nữ đứng bên cạnh mình, khoe miệng hơi nhếch lên đã bán đứng tâm trạng muốn mĩa mai của anh.

Tần Hựu Sinh liên tiếp vỗ vào lưng cô: “Được rồi, được rồi! Chúng ra khiêm tốn một chút.”

Ninh Nhiễm Thanh đưa nước cho Tần Hựu Sinh, Giang Hành Chi thì không có cô bạn gái “phục vụ chu đáo” như vậy, tự lấy chai nước để dưới ghế lên uống. Đúng vào lúc này, chuông điện thoại reo vang.

Giang Hành Chi nhận điện thoại, giữ biểu cảm trầm mặc nghe đối phương nói xong, một lúc sau anh mới mở lời: “Thế này đi, em mang thẳng đến đây cho tôi. Tôi đang ở câu lạc bộ thể thao đường Hà Nhất. Em đến thì gọi điện cho tôi.”

“Ai vậy?” Giang Hành Chi vừa cúp máy, Tần Hựu Sinh thuận miệng hỏi.

“À, chính là cô thực tập sinh bị người ta kiên quyết trả về đây ấy.” Giang Hành Chi nói đến đây, khom lưng cúi xuống nhặt bóng, giơ cao bóng lên ném mạnh về phía bờ tường đối diện.

Một tiếng “bộp” vang lên, bóng đập thẳng xuống đất, rồi lăn đi.

Ninh Nhiễm Thanh biết mấy câu đầy tính mỉa mai này của Giang Hành Chi muốn nói cho ai nghe. Đúng thế, cô là người vừa hay ghen ghét vừa hẹp hòi, nhưng đây chẳng phải là quyền đáng phải có của một người bạn gái sao?

Đâu phải sống ở thời cổ đại mà ghen ghét lại phạm tội. Cô cũng không ngờ Tần Hựu Sinh lại chuyển Lại Thư Khiết tới chỗ Giang Hành Chi. Nghĩ đến đây, cô cảm thấy mình càng yêu Tần Hựu Sinh thêm một chút rồi.

Đang định ngồi xuống nghỉ ngơi thì cô bị Tần Hựu Sinh kéo dậy: “Nào, anh luyện với em thêm một lát.”

Lúc Ninh Nhiễm Thanh đánh với Giang Hành Chi thì một quả bóng cũng không đỡ được. Nhưng đánh với Tần Hựu Sinh, hầu như quả nào cô cũng đỡ được, ba bốn séc liên tiếp, lòng tự tin của cô dâng lên mạnh mẽ, bùng nổ sức mạnh, cuối cùng còn đỡ được hai quả bóng uy lực của Tần Hựu Sinh, hưng phấn đến nỗi cả người như sắp nhảy dựng lên.

Việc đánh bóng này, quả nhiên là gặp người mạnh ắt mạnh, gặp kẻ yếu ắt sẽ yếu.

Giang Hành Chi nhìn chăm chú cặp đôi đang đánh bóng trước mặt, khoe môi bất giác cong lên. Người ta hay nói niềm vui sẽ lây nhiễm, thế nên sự vui vẻ lúc này của anh là do ai lây nhiễm?

Ninh Nhiễm Thanh? Giang Hành Chi bỗng nhiên thấy thương hại bản thân mình. Có lẽ vì gần đây những việc làm người ta vui vẻ thật sự quá ít ỏi rồi.

Lại Thư Khiết đến đưa tài liệu cho Giang Hành Chi. Lúc cô ấy đến, ba người cũng đã đánh bóng khá lâu rồi.

Ninh Nhiễm Thanh sau khi vận động toàn thân thì bắt đầu thấy đau tay, đau chân, mỏi cổ, ngồi bên cạnh Tần Hựu Sinh nắn bóp đôi chân nhỏ nhắn của mình. Cách đó không xa, Giang Hành Chi nhận chỗ tài liệu Lại Thư Khiết đem đến, xem qua một chút, thuận mồm hỏi cô: “Có muốn đánh một séc không?”

“Thầy thật biết đùa, thầy cũng không nhìn xem em đi giày gì.” Lại Thư Khiết mỉm cười đáp.

Giang Hành Chi nhìn lướt qua chiếc giày cao gót dưới chân Lại Thư Khiết: “Xin lỗi!”

Bữa tối, bốn người ăn cùng với nhau. Phục vụ nhà hàng rất tinh ý chọn cho họ một căn phòng tình nhân có bốn chỗ ngồi.

Lại Thư Khiết là một học sinh rất ham học. Trước khi thức ăn được bê lên còn hỏi Giang Hành Chi mấy vấn đề. Mặc dù tâm trạng Giang Hành Chi không được tốt, nhưng hầu như cũng nhẫn nại giải đáp cho Lại Thư Khiết.

Vụ án của Liêu Sơ Thu từ lúc chuyển giao cho Giang Hành Chi, Lại Thư Khiết cũng phụ trách theo. Những tài liệu mang đến lần này đều là những tài liệu cô vừa mới copy từ tòa án về.

“Thầy! Mấy ngày nay em đã hỏi không ít người thường ngày có tiếp xúc với Liêu Sơ Thu, các đồng nghiệp ở bệnh viện Trung tâm, hàng xóm trước đây. Bọn họ đều đồng ý đến tòa làm chứng con người Liêu Sơ Thu thường ngày thế nào.” Lại Thư Khiết bắt đầu nói về chuyện của Liêu Sơ Thu.

Giang Hành Chi bình thản ngắt lời Lại Thư Khiết: “Lúc ăn cơm nói quá nhiều chuyện về vụ án sẽ khó tiêu đấy.”

“Em xin lỗi!” Lại Thư Khiết mỉm cười xin lỗi, sắc mặt có nét hụt hẫng.

“Có phải em cảm thấy được thầy Tần hướng dẫn vẫn tốt hơn không?” Giang Hành Chi bỗng nhiên hỏi, như cười như không.

“Thầy nghiêm sẽ có trò giỏi.” Tần Hựu Sinh bị “trúng đạn”, mở lời đúng lúc: “Minh cũng chỉ dạy được người lười thôi.”

Ninh Nhiễm Thanh hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi.

Chu Yến đã không còn phụ trách vụ án của Liêu Sơ Thu, chuyện của Liêu Sơ Thu cũng hoàn toàn không còn liên quan tới Ninh Nhiễm Thanh nữa, nhưng cô vẫn không nhịn được muốn quan tâm.

“Phía cảnh sát có điều tra người bạn trai trước đây của Dương Lâm Lâm không? Trước đây tôi có xem tivi, đã từng nhìn thấy Dương Lâm Lâm bị bạn trai cô ta đánh...”

“Dương Lâm Lâm không có bạn trai cũ.” Giang Hành Chi bỏ tập tài liệu trong tay xuống. “Ngoài ra cô Ninh nên làm rõ một chuyện. Tôi là luật sư, không phải viện kiểm sát, nếu cô muốn đưa ra chứng cứ, hãy đến viện kiểm sát đi.”

Ninh Nhiễm Thanh đến chỗ Tần Hựu Sinh phát tiết về Giang Hành Chi. Sau khi nói một hồi, còn hỏi Tần Hựu Sinh: “Em có chỗ nào sai sao?”

Tần Hựu Sinh an ủi cô: “Tuần sau là mở phiên tòa rồi. Nếu em thật sự quan tâm, đến lúc đó anh sẽ dẫn em đi nghe xử, nhân tiện học hỏi kinh nghiệm.”

Thảm thoát đã đến ngày vụ án của Liêu Sơ Thu được đưa ra hầu tòa, được xét xử tại phòng xử án số 2 tòa án trung cấp thành phố A.*

*Tòa án tại Trung Quốc chia ra làm ba cấp: cấp cơ sở, trung cấp và tòa án tối cao.

Chín giờ sáng, Ninh Nhiễm Thanh đi theo Tần Hựu Sinh đến phòng xử án số 2 tòa trung cấp. Còn chưa đến chỗ ngồi nghe xử, nhìn lướt qua bắt gặp Hà Lập Đông đã có mặt tại tòa.

Hà Lập Đông hôm nay mặc một bộ véc màu xám xanh, màu của trang phục hết như sắc trời hôm nay, u tối đến mức khiến người ta thấy bức bối.

Không biết tại sao, Ninh Nhiễm Thanh rất không ưa vẻ ngoài của Hà Lập Đông, môi mỏng vô tình, ánh mắt lạnh như băng, không biết loại đàn ông phẩm chất còn phải xem xét thế này có tình cảm thật sự không?

Ninh Nhiễm Thanh đi về phía Hà Lập Đông: “Tổng giám đốc Hà!”

Hà Lập Đông ngẩng đầu nhìn cô và Tần Hựu Sinh: “Cảm ơn luật sư Tần và luật sư Tiểu Ninh quan tâm, còn dành thời gian qua đây nghe xử vụ của Thu Từ.”

Ninh Nhiễm Thanh ngồi xuống bên cạnh Hà Lập Đông: “Tổng giám đốc Hà cũng vậy mà, đã ly hôn với chị Liêu rồi mà vẫn còn quan tâm đến chị ấy như vậy.”

Hà Lập Đông khẽ nhếch khóe môi, ánh mắt nhìn về chỗ ngồi của bị cáo, như đang chờ đợi Liêu Sơ Thu bước ra vậy.

Thật giống ngày này của 12 năm trước đây, anh ngồi trên ghế sôpha của tiệm chụp ảnh đợi cô bước ra trong chiếc váy cưới. Lúc đó cả anh và cô đều rất bận rộn, lúc kết hôn hình như chỉ đến cục dân chính đóng hai con dấu.

Lúc về anh đề nghị: “Đi chụp một cái ảnh cưới nhé...”

“Lãng phí tiền như vậy làm gì.”

Sau đó anh vẫn dẫn cô đến tiệm chụp ảnh ở cuối đường chụp một tấm ảnh cưới. Hôm đó cô đưa tay vuốt về chiếc áo cưới trắng muốt, thần thái mới dịu dàng biết bao, khiến anh nhớ lại bao tháng cô cùng anh bước qua, cái không khí xưa cũ còn đậm mùi ẩm mốc mang theo nét dịu dàng bị thời gian vùi lấp.

Hà Lập Đông chỉ cảm thấy khóe mắt mình ươn ướt. Anh đưa tay ra khẽ chạm nhẹ lên đôi mắt, vậy mà vẫn chưa có nước mắt, vẫn khô cằn như vậy, khô đến đau rất.

Chương 14

Trên phiên tòa xét xử, thẩm phán và hai vị hội thẩm đã ngồi vào chỗ.

Tần Hựu Sinh nhìn thẩm phán, sau đó thì thẩm vào tai Ninh Nhiễm Thanh: “Trần Khải Tuyết, thẩm phán nữ nổi tiếng của thành phố A, đã nhiều lần được bầu chọn là “Thẩm phán nữ xuất sắc nhất cả nước”, tính cách bình tĩnh thận trọng, có tinh thần trách nhiệm. Vì là phụ nữ, nên về tình cảm càng tinh tế hơn thẩm phán nam. Vậy nên những vụ án chị ấy phụ trách có thể thích hợp biện hộ những lời thiên về tình cảm, nhưng vẫn cần chú ý cách nói và kỹ xảo.”

Ninh Nhiễm Thanh thăm nghĩ, quả nhiên Tần Hựu Sinh đưa cô đến đây để học hỏi.

Sau đó là luật sư biện hộ và phía kiểm sát lần lượt vào phòng. Giang Hành Chi với tư cách luật sư biện hộ mặc một bộ véc màu xám. Hôm nay anh còn dẫn theo một trợ lý và cô thực tập sinh Lại Thư Khiết. Trước khi vào ghế ngồi, theo thói quen anh quan sát phòng xử án một lượt.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phía bàn kiểm sát. Kiểm sát viên là một người đàn ông cắt đầu húi cua, mặc đồng phục, gương mặt dài, dáng người trung bình, khoảng tầm trên dưới 30 tuổi.

Ninh Nhiễm Thanh quay đầu lại hỏi Tần Hựu Sinh: “Kiểm sát viên đó có lai lịch gì không?”

“Tên là Trịnh Bình, chỉ là một người có liên quan, không cần lo lắng.” Tần Hựu Sinh nói đến đây, lại bổ sung thêm một chút: “Ưu điểm lớn nhất của anh ta là nói to.”

“Vậy anh cảm thấy khả năng thắng của vụ này là bao nhiêu?”

Tần Hựu Sinh nhìn về phía trước, khẽ nhếch môi, sau đó vẽ một chữ “chín” cho cô nhìn.

90%? Trong lòng Ninh Nhiễm Thanh bỗng cảm thấy yên tâm.

Thư ký trên bục bắt đầu tuyên đọc quy định tại phiên tòa, cả phòng xử án lặng ngắt như tờ, sau đó cảnh sát tư pháp dẫn Liêu Sơ Thu về phía chỗ của bị cáo.

Lúc nhìn thấy Liêu Sơ Thu bước ra, trái tim Ninh Nhiễm Thanh bỗng đứng hơi thất lại.

Một người phụ vốn thanh tao tựa hoa cúc đã bị những ngày trong trại tạm giam giày vò trở nên âm trầm chán chường, mặt mày xám xịt. Nhưng khi Liêu Sơ Thu bước tới chỗ dành cho bị cáo, chị đã đứng thẳng người, mái tóc ngắn đến mang tai cũng được chải chuốt gọn gàng.

Một người thật sự phạm tội sẽ không thể bước tới chỗ bị cáo một cách kiêu ngạo như vậy.

Nghĩ tới đây, Ninh Nhiễm Thanh nhìn sang Hà Lập Đông bên cạnh. Ánh mắt anh ta cũng đang nhìn về phía Liêu Sơ Thu, khuôn mặt không nhìn ra được có cảm xúc gì, không biết anh ta đang nghĩ gì.

“Cộp!” Tiếng gõ búa của thẩm phán vang lên, một nhân viên tòa án đóng cánh cửa trước và sau phòng xét xử lại.

Kiểm sát viên Trịnh Bình đứng dậy tuyên đọc bản cáo trạng. Cách anh ta nói quả nhiên giống hệt những gì Tần Hựu Sinh đã mô tả, giọng nói đồng đặc, thanh âm vang vọng. Thật ra ở trên pháp đình, có một giọng nói tốt thật sự sẽ chiếm được một chút ưu thế. Dù sao nếu có cãi nhau, bên nào nói to hơn nghe ra cũng có vẻ có lý hơn.

Trịnh Bình đọc lần lượt từng khoản của cáo trạng, nhờ có giọng đọc hào sảng mạnh mẽ của anh ta, khiến bản cáo trạng trở nên rất chính nghĩa, xác đáng, khởi tố Liêu Sơ Thu, vì căm hận trong lòng đã cố ý sát hại Dương Lâm Lâm.

“Nạn nhân Dương Lâm Lâm, vào ngày 21 đã tử vong tại phòng sách căn biệt thự của bị cáo Liêu Sơ Thu. Giám định pháp y xác định thời gian tử vong là 11 giờ đêm hôm đó, nguyên nhân cái chết là do một con dao gọt hoa quả tìm được tại hiện trường đâm sâu vào ngực khiến tim xuất huyết cấp, mất máu quá nhiều dẫn đến chết người. Ngoài ra nạn nhân Dương Lâm Lâm trước khi chết đang mang bầu 6 tháng, thai nhi cũng chết cùng mẹ...”

Sau khi Trịnh Bình trình bày xong tình tiết vụ án, thẩm phán nghiêm mặt xét hỏi Liêu Sơ Thu: “Bị cáo! Cô có bất đồng gì với sự việc và tội danh mà bản cáo trạng đã chỉ ra không?”

“Có!” Liêu Sơ Thu nhìn về phía thẩm phán, chữ “có” thốt ra rõ ràng mạnh mẽ. Sau khi cô nói xong, phòng xử án bỗng rộ lên vài tiếng rì rào nhỏ.

Trịnh Bình đứng dậy hướng về phía Liêu Sơ Thu: “Xin hỏi cô Liêu, cô có quan hệ gì với nạn nhân?”

“Cô ấy là bạn gái chồng trước của tôi.” Liêu Sơ Thu nói bằng giọng lạnh nhạt, thanh âm hơi khàn, nhưng lúc trả lời sắc mặt vô cùng bình thản.

“Bạn gái của chồng cũ, vậy cái thai trong bụng cô ấy là của chồng cũ của cô?”

“Đúng vậy...”

“Theo tôi được biết, cô và chồng cũ của mình ly hôn chưa đầy một tháng, nhưng Dương Lâm Lâm đã mang bầu được 6 tháng rồi, cô ấy và chồng cũ của cô đã ngoại tình. Cũng chính vì sự tồn tại của cô ấy, cô mới bị ép buộc phải ly hôn có phải không?”

“Không phải.” Liêu Sơ Thu nhìn về phía Giang Hành Chi ngồi phía luật sư biện hộ, nói: “Tôi là người chủ động đề nghị ly hôn.”

“Có phải tối hôm đó cô đã nói chuyện điện thoại với nạn nhân, rồi hai người gặp mặt không? Tại sao cô ấy lại chết trong thư phòng của nhà cô?” Trịnh Bình đặt hàng loạt câu hỏi liên tiếp cho cô.

“Tối hôm đó tôi đã nói chuyện điện thoại với cô ấy. Sau đó cô ấy có tới tìm tôi. Chúng tôi đã nói chuyện một lúc, sau đó tôi bảo cô ấy về đi, còn tôi lên gác đi ngủ.” Liêu Sơ Thu miêu tả lại đầy đủ sự tình đêm hôm đó, ngừng lại một lát: “Còn về việc tại sao Dương Lâm Lâm lại chết trong thư phòng dưới nhà tôi thì tôi không biết.”

“Vậy hai người đã nói chuyện gì?”

“Không có gì, trong tay tôi có một clip trước đây cô ấy làm gái đi biểu diễn, cô ấy sợ chồng cũ của tôi biết được, thế nên muốn đòi lại.”

“Cô đã dùng đoạn clip để uy hiếp cô ấy?”

“Có thể coi là vậy. Tôi muốn lúc cô ấy và chồng cũ của tôi kết hôn phải ký một hợp đồng trước hôn nhân, đồng thời đảm bảo với cô ấy sẽ không giao đoạn clip này cho chồng cũ của tôi và mẹ chồng tôi. Nhưng có vẻ cô ấy hoàn toàn không tin tưởng tôi. Tối hôm đó cô ấy lại gọi điện cho tôi, còn đến nhà tìm tôi nữa.”

“Nếu cô và chồng cũ của mình đã ly hôn rồi, tại sao cô còn tham gia can dự vào, có phải cô vẫn chưa cam tâm từ bỏ không?”

“Nếu thật sự chưa dứt bỏ hoàn toàn, tại sao tôi lại chủ động đề nghị ly hôn chứ?”

Liêu Sơ Thu nói tới đây, ánh mắt hơi liếc về phía Hà Lập Đông rồi mới nói tiếp: “Tôi và chồng mình tình cảm đã mười mấy năm trời. Lúc ly hôn tôi có thể không yêu cầu được chia nhiều tài sản hơn. Nhưng tôi không muốn nhìn thấy anh ấy bị mấy cô gái bên ngoài lừa gạt. Mặc dù tôi và anh ấy sau khi kết thúc quan hệ vợ chồng thì tôi không còn dính líu gì tới anh ấy nữa, nhưng tôi vẫn muốn anh ấy được sống tốt một chút. Sự thật anh ấy đã yêu Dương Lâm Lâm tôi không thể thay đổi được. Nhưng tôi không muốn nhìn thấy Dương Lâm Lâm chỉ chăm chăm vào tiền của anh ấy, càng không muốn nhìn thấy bao công sức tôi và anh ấy kinh doanh bao năm bị người ta cướp mất.”

Tiếp theo Trịnh Bình dùng máy chiếu phát lần lượt từng chứng cứ phạm tội một, bao gồm ảnh chụp tại hiện trường, biên bản khám nghiệm hiện trường, báo cáo giám định pháp y thì thể...

Ninh Nhiễm Thanh nhát gan, lúc nhìn thấy ảnh chụp nhắm mắt lại theo bản năng. Trong ảnh, Dương Lâm Lâm bị đâm chết toàn thân đầy máu, trông vô cùng kinh hoàng. Cô có cảm giác bàn tay đặt trên đầu gối bị ai đó nắm chặt, là Tần Hựu Sinh.

Cô hít sâu, quay đầu sang nhìn Hà Lập Đông một lần nữa.

Không biết anh ta nhìn những bức ảnh hiện trường khi người tình nhân bé nhỏ chết có cảm xúc gì. Tiếc rằng Hà Lập Đông là một người đàn ông đã quen che giấu cảm xúc của mình, ánh mắt mặc dù chăm chú nhìn những bức ảnh trên màn chiếu nhưng gương mặt vẫn không có biểu cảm gì.

Trịnh Bình đằng hắng, nhìn Liêu Sơ Thu tiếp tục hỏi: “Cô nói sau khi cô nói chuyện với nạn nhân liền lên gác đi ngủ. Nếu thật sự có người ra tay dưới nhà cô, cô lại không có một chút cảm giác nào sao?”

Liêu Sơ Thu nghiêng đầu nhìn Giang Hành Chi. Giang Hành Chi vẫn ngồi im trên ghế luật sư, không có động tĩnh gì. Một lát sau, anh quay sang thăm trao đổi với người trợ lý câu gì đó rồi đứng dậy. Giang Hành Chi đứng lên, gật đầu chào hỏi thăm phán trước, sau đó cầm chiếc điều khiển hồng ngoại trong tay mình lên nhấn nút, máy chiếu trong phòng xử án lập tức xuất hiện một bức ảnh. Bức ảnh chụp đầu giường của Liêu Sơ Thu đặt một chai rượu thuốc màu trắng.

Giang Hành Chi liếc mắt nhìn kiểm sát viên: “Nguyên nhân chính là thân chủ của tôi hôm đó đã uống thuốc an thần.”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn sang Tần Hựu Sinh, Tần Hựu Sinh xiết chặt tay cô, có ý muốn bảo cô tiếp tục nghe.

Giang Hành Chi: “Tôi đã hỏi qua thân chủ của mình. Tối hôm đó cô ấy đã uống thuốc an thần và ngủ thiếp đi, tổng cộng ba viên. Liều lượng này tôi đã hỏi một người có trình độ chuyên môn, hoàn toàn có thể khiến một người trưởng thành chìm vào giấc ngủ sâu lúc nào không biết. Đây là ảnh tôi chụp được ở hiện trường, ngoài ra tôi cũng có hóa đơn ghi lại việc thân chủ tôi mua thuốc an thần.”

Thẩm phán hỏi Liêu Sơ Thu: “Những gì luật sư biện hộ nói là thật chứ?”

Liêu Sơ Thu gật đầu: “Đúng vậy!”

“Luật sư biện hộ nói cô Liêu đây có hóa đơn chứng thực việc đã mua thuốc an thần. Xin hỏi cô Liêu, tại sao cô lại phải mua thuốc an thần, vì buổi tối cô bị mất ngủ sao? Hay việc giết Dương Lâm Lâm là việc đã có tính toán âm mưu từ trước?” Trịnh Bình hỏi xong, nhìn về phía thẩm phán chủ tọa: “Theo tài

liệu phía cảnh sát điều tra, hình ảnh trong camera giám sát cho thấy tối hôm đó không có bất kỳ kẻ tình nghi nào ra vào khu biệt thự, còn nạn nhân sau khi đến biệt thự vào lúc 8 giờ 50 phút cũng không hề ra ngoài.”

Ninh Nhiễm Thanh lo lắng đến nỗi mồ hôi ra đầy tay. Tần Hựu Sinh thì thào bên tai cô: “Lát nữa Hành Chi sẽ nắm được quyền chủ động biện hộ. Vừa rồi quan điểm cùng suy luận của Trịnh Bình vô cùng không chính xác, rất dễ rơi vào thế bị động.”

“Trước mắt không hề có bất kỳ chứng cứ trực tiếp nào có thể chứng minh không có ai vào thời điểm đó ra vào khu biệt thự. Phía kiểm sát suy đoán thân chủ tôi giết chết cô Dương là việc đã lên kế hoạch từ lâu, thế thì tại sao cô ấy lại chọn địa điểm ngay chính tại nhà mình? Thậm chí còn để lại cả hung khí gây án tại hiện trường?” Giang Hành Chi hỏi ngược lại Trịnh Bình một cách bình thản.

Trịnh Bình: “Trên hung khí không có dấu vân tay của bị cáo, chứng tỏ rất có khả năng trước khi cảnh sát đến cô ta đã xử lý sạch mọi dấu vết ở hiện trường rồi.”

“Lại là một suy luận hoàn toàn không có căn cứ thực tế.” Sắc mặt Giang Hành Chi trầm tĩnh, ánh mắt lại lạnh như băng: “Từ đầu buổi xét xử đến bây giờ, xin hỏi kiểm sát viên đã có bao nhiêu lần dùng suy luận không có căn cứ thực tế để vu khống thân chủ tôi rồi?”

Giang Hành Chi bắt đầu đưa ví dụ cho những nội dung suy luận của Trịnh Bình, ngữ khí nhẹ nhàng đi vài phần: “Giết hại nạn nhân nguyên nhân vì oán hận trong lòng do hôn nhân thất bại, trên hung khí không có dấu vân tay của thân chủ tôi là vì đã xóa sạch dấu vết, dùng thuốc an thần là vì âm mưu giết người nên không ngủ được? Vậy tôi xin hỏi kiểm sát viên, tôi có thể đưa ra một suy luận thế này được không? Dương Lâm Lâm đã cố tình tự sát để hãm hại thân chủ tôi?”

“Xin hỏi luật sư biện hộ, ai lại dùng chính tính mạng của mình để hãm hại người khác chứ?” Trịnh Bình hỏi xong, không nhịn được bật cười.

Ninh Nhiễm Thanh liếc nhìn Hà Lập Đông, chỉ thấy hai tay anh ta nắm chặt, đầu lông mày cũng nhíu chặt.

Ngược lại với Hà Lập Đông, Tần Hựu Sinh dựa người vào ghế, ung dung bình tĩnh, thu lại ánh mắt đang nhìn về phía luật sư biện hộ, tiếp tục giảng giải: “Vừa rồi Hành Chi đã dùng cách lấy lùi để tiến, đầu tiên giả định những gì đối phương suy luận là thật, sau đó lại dùng cách suy đoán tương tự như thế để suy luận một quan điểm còn hoang tưởng hơn.”

Ninh Nhiễm Thanh “ìm” một tiếng, tiếp tục lắng nghe.

“Vừa rồi tôi đã nói rồi, tôi cũng chỉ nêu ra giả định như kiểm sát viên vậy.” Giọng nói của Giang Hành Chi có phần lạnh đi: “Nếu như phía kiểm sát đều dùng những chứng cứ gián tiếp như vậy để suy đoán, vậy thì tôi muốn hỏi, tôi có thể cho rằng nạn nhân Dương Lâm Lâm cố tình đến khiêu khích thân chủ tôi, lấy cái chết để uy hiếp, cuối cùng đưa giả thành thật để hãm hại bị cáo?”

“Hoang đường! Ai lại mạng tính mạng của mình ra để hãm hại người khác” Trịnh Bình đang định phản bác, đã bị Giang Hành Chi ngắt lời.

“Thân chủ tôi và chồng cũ của cô ấy đã kết hôn hơn mười năm. Trong khoảng thời gian đó, cô ấy luôn là người hy sinh vì gia đình. Mỗi ngày sau khi đi làm về còn phải quán xuyến việc nhà. Việc làm ăn của chồng không thuận lợi cô ấy lại chân thành khuyên nhủ anh. Mẹ chồng không thích mình cô ấy vẫn luôn chăm sóc chu đáo. Mỗi ngày cô ấy đều phải làm nhiều việc như vậy là vì trong lòng còn tình cảm. Cô ấy chưa từng oán thán nửa lời, kết quả chỉ vì cô ấy không có khả năng sinh con mà bị chồng mình và mẹ chồng ghét bỏ. Nói thật lòng, tôi vô cùng xót xa khi một người phụ nữ như vậy hôm nay lại bị cáo buộc, phải đứng ở vị trí bị cáo.”

Trịnh Bình đã bắt đầu sốt ruột: “Luật sư biện hộ nói Liêu Sơ Thu là người hy sinh cho gia đình, người hy sinh càng nhiều thì đồng thời tổn thương càng sâu sắc...”

“Phía kiểm sát lại bắt đầu đặt giả thiết thân chủ tôi vì yêu mà sinh ra hận thù rồi.” Giang Hành Chi khẽ nhếch mép, nhìn về phía thẩm phán: “Vi càng ngày công nghệ thông tin và mạng Internet càng phát triển, khiến chúng ta hằng ngày được tiếp xúc với quá nhiều mặt xấu của xã hội. Chúng ta thường nghe nói có người vì chuyện tình cảm không như ý mà giết người, vì công việc không thuận lợi mà giết người, thậm chí bức mình lên cũng giết người. Nhưng đây chỉ là một hiện thực của xã hội. Trong xã hội này ít nhiều gì cũng phải tồn tại những mặt tiêu cực như thế, nhưng kiểm sát viên không thể vu đổ cả nắm cho rằng thân chủ tôi cũng sẽ rơi vào tình huống đó, suy đoán chủ quan rằng thân chủ tôi vì căm hận nạn nhân mà lên kế hoạch giết người được...”

Giang Hành Chi nói xong bèn im lặng, anh bắt ngờ dừng lại cũng khiến cả phòng xử án im lặng như tờ.

“Im lặng không biện hộ vào một thời điểm thích hợp sẽ tạo ra một sự chấn động cực lớn.” Tần Hựu Sinh nhẹ nhàng giải thích, không quên dạy bảo cô học sinh bên cạnh.

Ninh Nhiễm Thanh thở hắt ra.

“Luật sư biện hộ phải nắm rõ cho, ngoại trừ khả năng vô cùng nhỏ rằng Dương Lâm Lâm tự sát, buổi tối hôm đó trong biệt thự ngoài cô Liêu và nạn nhân ra không còn ai khác.” Trịnh Bình bắt đầu nhấn mạnh chứng cứ.

“Ồ, sao kiểm sát viên biết không còn ai khác? Lẽ nào anh có khả năng tái hiện hiện trường?” Giang Hành Chi cười khẩy.

Chương 15

Giang Hành Chi chiếu lại một lần nữa những bức ảnh chụp lại ở hiện trường, ngoài ra còn thiết kế một mô hình đồ họa 3D mô phỏng lại hiện trường vụ án. Lúc mô phỏng lại đã giả sử có một người X đi vào.

“Đương sự của tôi là một người phụ nữ vô cùng đứng mực. Cô ấy và nạn nhân nói chuyện với nhau xong, vì không muốn bị quấy rầy, đương sự tôi đã lên gác, sau đó cô ấy nghe thấy một tiếng sập cửa, xuống dưới kiểm tra thì không còn thấy nạn nhân trong nhà, trong lòng tự nhiên sẽ cho rằng nạn nhân đã rời khỏi đó, nhưng việc nạn nhân đã thực sự rời khỏi đó hay chưa, việc này chúng ta hoàn toàn không biết.”

“Vì sự quấy rầy của nạn nhân khiến đương sự của tôi phiền não bức bối lại thêm việc tổn thương sau ly hôn khiến cô ấy càng thêm đau khổ, thế nên lúc chuẩn bị đi ngủ đương sự của tôi đã uống 3 viên thuốc an thần, rất nhanh chìm vào giấc ngủ sâu.”

“Còn về lý do nạn nhân trốn đi, thật ra rất dễ lý giải. Cô ta còn điểm yếu trong tay đương sự tôi. Những thứ quan trọng nhất thường để ở đâu? Cô ta liền đến thư phòng, muốn lấy lại thứ đó.”

“Còn về kẻ thứ ba này, tôi đó đúng là không có kẻ nào tình nghi đi vào tiểu khu. Nhưng vào 9 giờ tối ngày 21, chiếc xe tải cỡ nhỏ vận chuyển hàng này đã vào biệt thự. Trong báo cáo của phía cảnh sát cho biết, người lái xe chở hàng này là một người ở nơi khác đến ở nhà biệt thự của chị. Kết quả thẩm vấn cho biết người lái xe không chở theo người nào khác trên xe. Nhưng nếu có người nhản lúc trời tối trốn vào trong xe thì cũng khó mà phát hiện ra được.”

“Mọi người hãy nhìn tiếp cửa sổ của thư phòng. Lúc đó cửa sổ được khóa trái, nhưng cửa sổ của nhà vệ sinh tầng 1 lại để mở. Kẻ thứ ba rất có khả năng đã đột nhập vào từ đây. Đối với một người bình thường mà nói độ cao này có vẻ khó khăn. Nhưng với một người có thân thủ nhanh nhẹn thì không khó chút nào. Hơn nữa nhà vệ sinh là nơi dễ dàng xóa sạch dấu vết nhất, ngoài ra người này nhất định là người thân thiết với Dương Lâm Lâm...”

Giang Hành Chi tư duy nhanh nhạy, lập luận rõ ràng, trình bày tất cả các khả năng đối với nguyên nhân cái chết của Dương Lâm Lâm. Có được những khả năng này, càng có thể chứng thực Liêu Sơ Thu không thể vì là người duy nhất có mặt tại hiện trường mà bị tố cáo.

“Mọi nghi ngờ trở về không?”. Tần Hựu Sinh nhẹ nhàng nói.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phía Tần Hựu Sinh, bỗng nhiên nhớ tới vụ án trước đây Tần Hựu Sinh đã kể cho cô, lúc đó có phải anh cũng dùng phương pháp này để giúp cậu bé đó thoát tội không?

Tần Hựu Sinh cúi thấp đầu nhìn cô, dùng ánh mắt biểu lộ ý muốn cô nghe tiếp.

Giang Hành Chi: “Vụ án này xuất hiện rất nhiều điểm đáng ngờ. Thứ nhất, thân chủ tôi chỉ là nghi phạm, không thể khẳng định chắc chắn cô ấy là thủ phạm. Thứ hai, mặc dù hiện trường còn để lại hung khí gây án, nhưng không hề có dấu vân tay của thân chủ tôi, càng không thể chắc chắn rằng con dao gọt hoa quả đó chính là hung khí của thân chủ tôi. Thứ ba, chứng cứ rất mâu thuẫn, không có một chứng cứ trực tiếp nào chứng minh thân chủ tôi là người gây án. Căn cứ theo khoản 3 điều 162 bộ luật Hình sự quy định: Chứng cứ không đầy đủ, không thể nhận định chắc chắn bị cáo có tội. Mà nên căn cứ vào đó, phán quyết vô tội, việc khởi tố không được thành lập.”

Ninh Nhiễm Thanh chỉ cảm thấy có tiếng ù ù không dứt bên tai, kích động, thấp thòm, sau đó còn có chút buồn bã. Cô không nghĩ rằng mình lại tin tưởng Liêu Sơ Thu đến thế, có lẽ vì Liêu Sơ Thu cho cô cảm giác chị ấy quá giống Ninh Tuần Tuần, bề ngoài cũng ôn hòa điềm đạm giống nhau, nhưng bên trong là một con người mạnh mẽ, là những người phụ nữ tốt vì tình yêu có thể hy sinh tất cả.

Có lẽ kiểu phụ nữ này đã bị người ta gọi là kiểu “phụ nữ ngu ngốc”, nhưng không nằm trong chẩn sao biết chẩn có rận?

Cũng giống như khi xưa lúc Ninh Tuần Tuần ly hôn với Trương Nghị, chị ấy đã nói một câu: “Mặc dù chị rất tiếc kết cục này không được tốt đẹp, nhưng chị không hối hận vì những hy sinh trước đây của mình một chút nào, vì các em không hiểu, khi chị hy sinh vì người chị yêu chị rất hạnh phúc.”

Lúc buổi xét xử sắp kết thúc, thẩm phán đứng dậy: “Kết thúc việc xét hỏi, tòa sẽ tạm dừng để tiến hành nghị án. Đưa bị cáo Liêu Sơ Thu ra khỏi tòa.”

Ninh Nhiễm Thanh quay đầu lại nhìn Tần Hựu Sinh, Tần Hựu Sinh cho cô một đáp án hãy yên tâm, vụ án của Liêu Sơ Thu khả năng cao viện kiểm sát sẽ rút lại đơn khởi tố, sau đó phía công an sẽ tiếp tục điều tra.

Ninh Nhiễm Thanh quay lại, Hà Lập Đông vốn dĩ đang ngồi bên trái cô đã đi rồi.

Trên ghế luật sư, trợ lý của Giang Hành Chi và Lại Thư Khiết còn đang dọn dẹp máy tính và một số tài liệu.

Ninh Nhiễm Thanh cùng Tần Hựu Sinh đi qua đó, mỉm cười với Giang Hành Chi: “Luật sư Giang, vừa rồi anh đẹp trai thật đấy!”

Giang Hành Chỉ ngược mắt lên, hơi trẻ môi: “Cảm ơn...”

Ninh Nhiễm Thanh khoác tay Tần Hựu Sinh, có chút kinh ngạc về vẻ dễ gần của Giang Hành Chỉ, ngược mắt nhìn Tần Hựu Sinh. Tần Hựu Sinh cũng cúi thấp đầu nhìn cô.

“Đúng rồi, chúng ta cùng đi ăn một bữa đi, coi như chúc mừng?” Ninh Nhiễm Thanh cười hỏi.

“Còn chưa có phán quyết của tòa án, chúc mừng cái gì.” Giang Hành Chỉ hỏi ngược lại.

Ninh Nhiễm Thanh hơi xấu hổ.

“Đúng vậy. Cho dù muốn chúc mừng cũng phải đợi luật sư Tần có thời gian đã, chiều nay luật sư Tần cũng phải ra tòa mà.” Lại Thư Khiết cũng nói.

Ninh Nhiễm Thanh ngẩn người một lát, vì cô không hề biết chiều nay Tần Hựu Sinh cũng phải ra tòa.

“Chỉ là một vụ vay mượn tranh chấp dân sự thôi mà.” Tần Hựu Sinh cười với cô, đôi mắt cong cong, ánh mắt sáng tựa mặt nước mùa xuân.

Ninh Nhiễm Thanh lóa cả mắt, ngữ khí áy náy nói: “Em cứ tưởng hôm nay anh rồi.”

Lại Thư Khiết khẽ nhếch môi. Công việc của Tần Hựu Sinh bận rộn thế nào cô nắm rất rõ, vậy mà hôm nay anh ấy lại có thể đi cùng bạn gái đến nghe xử... Lòng cô cảm thấy chua xót vô cùng, sợ để lộ tâm trạng không vui trong lòng, Lại Thư Khiết cúi đầu tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Tiếp theo Tần Hựu Sinh còn một vụ án khác. Sáng nay Ninh Nhiễm Thanh đã xin nghỉ nửa ngày để đi nghe xử vụ án của Liêu Sơ Thu. Buổi chiều, cô phải đến một huyện bên cạnh thành phố A, viết một bản di chúc phân chia tài sản cho một cụ già.

“Anh đi làm việc của mình đi. Công việc bận rộn như vậy còn lãng phí thời gian cùng em.”

“Công việc có nhiều, nhưng bạn gái thì chỉ có một.” Tần Hựu Sinh khẽ thở dài, tự lẩm bầm một mình: “Làm đàn ông khó thật đấy, không có thời gian đi cùng bạn gái có tội, mà dành thời gian rảnh đi cùng bạn gái cũng có tội...”

Ninh Nhiễm Thanh cong môi: “Em làm bạn gái của anh thì dễ dàng gì. Bạn trai xuất sắc như thế, em có áp lực tâm lý đấy...”

“Em ngốc à!” Tần Hựu Sinh gõ vào trán cô gái bên cạnh mình.

Lúc Ninh Nhiễm Thanh ngồi xe của Tần Hựu Sinh trở về văn phòng, Tần Hựu Sinh bỗng nhiên hỏi: “Trước khi mở tòa, nghe Hành Chỉ nói em có chuyện lời đến Liêu Sơ Thu, nói gì vậy?”

“Không nói!” Ninh Nhiễm Thanh còn giả vờ kiêu kỳ, một lúc sau, vẫn chủ động nói ra: “Bất luận người khác nhìn chị thế nào, quan trọng nhất là mình không thẹn với bản thân mình. Nếu không phạm tội, cho dù có đứng trên bục bị cáo vẫn có thể giống như đứng trên sân khấu nhận giải thưởng... Thế nào? Lúc đó em nghĩ ra câu này thấy cũng hay phết.”

“Ha ha...” Tần Hựu Sinh bật cười.

“Cười gì chứ?”

“Bất luận có tội thật hay không, em bảo một nghi phạm coi bục bị cáo như là sân khấu nhận giải thưởng xem ra có vẻ gây khó dễ cho người ta...”

Ninh Nhiễm Thanh bứt bứt tóc: “Em chỉ mong chị Liêu có thể tự tin thẳng thắn một chút.”

“Tại sao em lại quan tâm chị ấy như vậy?”

“Vì chị ấy rất giống chị gái em.”

“Đúng rồi, em rất ít khi kể cho anh nghe về chị gái em.”

“Chị ấy cũng là người đã ly hôn chồng, là một người phụ nữ rất lương thiện, rất tốt bụng, nhưng mà gã đàn ông đó không có mặt, đã phụ lòng chị ấy.”

“Lý do là gì?”

“Còn có thể có lý do gì nữa, để ý một người đàn bà Tây, bán cả công xưởng, ra nước ngoài ăn chơi.”

“Gu thẩm mỹ nặng vậy sao?” Tần Hựu Sinh kinh ngạc đến lú cả lưỡi, ngừng một lát mới nói tiếp: “Nhưng mà gu thẩm mỹ của anh cũng khá nặng đấy...”

“Á á á...”

Ông cụ ở huyện Vân này vì nhà cụ thuộc diện di dời nên đã nhận được 3 triệu tiền bồi thường. Cụ có hai người con trai và một cô con gái. Nhưng bao năm nay chỉ có cô con gái vẫn luôn chăm sóc ông. Thế nên ông muốn mời luật sư lập cho mình một bản di chúc để định đoạt tài sản, muốn để lại phần lớn di sản sau khi mình mất cho cô con gái.

Tuần trước ông cụ đã gọi điện tới văn phòng luật sư. Việc đột trước luôn có việc, thế nên đã hẹn gặp vào hôm nay để tiến hành bàn thảo cụ thể. Vì đây chỉ là một bản di chúc rất đơn giản, nên cô Chu Yến đã để một mình cô đi.

Kế hoạch của Ninh Nhiễm Thanh là chiều nay sẽ qua đó viết cho xong bản di chúc, buổi tối vẫn kịp bắt chuyến xe cuối cùng quay về.

Từ huyện Vân tới thành phố A mất hai tiếng rưỡi, kết quả lúc Ninh Nhiễm Thanh vội vã đến nhà ông cụ thì ông cụ đã qua đời rồi, gia đình đang khua chiêng gõ trống chuẩn bị việc tang lễ.

Ninh Nhiễm Thanh thật sự không biết hình dung ra sao về tâm trạng của cô lúc đó, vì lúc bước vào nhà, chỉ có thể thấp tạm hai nén hương sau đó tự rút tiền của mình ra làm phong bì phúng viếng.

“À... Tôi là luật sư, trước đây cụ Chương có ủy thác cho tôi đến viết di chúc phân chia di sản. Mặc dù cụ đã mất rồi, nhưng di chúc miệng vẫn còn hiệu lực, ở đây mọi người có bút không?”

Ninh Nhiễm Thanh bị đuổi ra ngoài. Ông cụ sống trong một căn nhà cũ trong một con hẻm ở huyện Vân. Lúc cô đi ra lại bị một con chó sủa, sợ mềm nhũn cả chân.

Ninh Nhiễm Thanh gọi điện cho Chu Yến, sau khi nói rõ mọi chuyện, Chu Yến bảo cô cứ quay về rồi tính tiếp.

Nhưng thật không may, cô lại bỏ lỡ chuyến xe muộn nhất trở về thành phố A.

Hôm nay cô ra khỏi nhà còn quên mang theo ví, còn những đồng hào cuối cùng đã làm tiền phúng cho ông cụ, số tiền còn lại vốn dĩ đủ để mua một vé xe quay về, tiếc là chẳng còn vé xe cho cô mua nữa.

Đúng là một ngày đen đủi.

Điện thoại vẫn còn nửa vạch pin, Ninh Nhiễm Thanh lần lượt gọi cho Ninh Tuấn Tuấn và Trương Tiểu Tri, nói với họ cô đi công tác ở ngoài, có lẽ sẽ về nhà muộn một chút.

Trương Tiểu Tri vô cùng không hài lòng với biểu hiện từ ngày đi làm của cô: “Di chỉ là một thực tập sinh, sao bạn bệu như một luật sư lớn vậy?”

Ninh Nhiễm Thanh: “Cháu phiền quá đấy. Hết điện rồi, di cúp máy đây.”

Ninh Nhiễm Thanh vốn dĩ cũng định gọi điện cho Tần Hựu Sinh, nhưng nghĩ một lát lại thôi. Cô không muốn trở thành kiểu bạn gái phiền phức. Trước đây còn học đại học do cô không hiểu chuyện, cho rằng bạn trai phải đóng vai trò người chăm sóc.

Nhưng đến bố mẹ còn chẳng làm tốt được vai trò này, trước đây cô yêu cầu Tần Hựu Sinh như vậy có vẻ không đúng cho lắm.

Ninh Nhiễm Thanh dự định cứ ăn tối trước đã, sau đó bắt một chiếc taxi về thành phố A. Không có tiền xe cũng không sao, đến cửa tiểu khu rồi bảo Tiểu Tri mang tiền xuống.

Đồ ăn vặt của huyện Vân ngon có tiếng. Ninh Nhiễm Thanh trước nay luôn là người đối xử tốt với bản thân mình trước, cô đi đến khu chợ quà vặt.

Trước mắt trong túi vẫn còn 62 đồng 6 hào. Ninh Nhiễm Thanh mang tâm trạng chán ngán, gọi cho mình một đồng các loại thức ăn chưa ăn bao giờ.

Hành chiên, bánh mứt gừng, đường tai, canh bánh bao, cua tắm bột chiên... Với số tiền đó có thể thưởng thức tung đây món ăn, thật khiến con người ta thỏa mãn.

Chỉ có điều từ khu chợ quà vặt đi ra, không dễ bắt taxi như cô tưởng tượng. 9 giờ tối, xe taxi đi qua phố huyện vốn đã ít, khó khăn lắm mới bắt được một chiếc lại nói với cô họ không đi thành phố A.

Điện thoại của Tần Hựu Sinh đúng lúc này gọi đến, anh những tưởng cô đã về nhà từ lâu rồi.

“Anh có thắng kiện không?” Cô ngồi bên đường hỏi.

“Thắng rồi...”

“Giỏi thật đấy!”

“Em thì sao, đang ở nhà phải không... Đang làm gì vậy?”

“Em ấy à...” Ninh Nhiễm Thanh nhìn sang bên đường. “Đang hóng gió.”

Ninh Nhiễm Thanh thật sự cảm thấy không dung gậy chuyện, cuối cùng vẫn nhờ Tần Hựu Sinh lái xe tới đón cô.

Tần Hựu Sinh bảo cô tìm một nơi an toàn ngồi đợi, cô đã tìm một cửa hàng đậu nành Vĩnh Hòa để đợi anh.

Đêm tối trời có sao, ở một nơi xa lạ, lại có thêm một người bạn trai nhất định sẽ tới...

Ninh Nhiễm Thanh cúp điện thoại, khóe miệng bất giác cong lên, cảm thấy bản thân mình lúc này so với khi nãy mang hết tiền ra ăn đồ ăn vặt còn hạnh phúc hơn một chút.

Hạnh phúc đến nỗi còn có ý định hiến thân.

Quả nhiên khi phụ nữ cảm thấy hạnh phúc, đầu óc cũng sẽ có chút ảnh hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Dậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Buổi tối ở huyện Vân đèn điện không sáng choang như ở thành phố A. Lúc đang ở thành phố A, thời điểm này bên ngoài cả con phố đèn đuốc rực rỡ, treo đèn kết hoa, ăn chơi trụy lạc.

Tiền trong túi Ninh Nhiễm Thanh còn chẳng đủ mua một cốc sữa đậu nành. Bây giờ khách trong quán lại vắng, cô cứ ngồi không thể này thực sự thấy hơi xấu hổ.

Điện thoại sắp hết pin rồi, Ninh Nhiễm Thanh mặt dày hỏi cô gái trong quán ăn nhanh có thể cho mình mượn sạc điện không, cô bé đồng ý rất thoải mái. Sau khi cắm sạc, cô quay về bàn ăn tiếp tục ngồi không, thi thoảng lại nhìn ra bên ngoài ngắm những người đi đường qua lại.

Ninh Nhiễm Thanh nhớ lại hồi mình còn rất bé, đã có một lần bỏ nhà đi. Đó là lúc Ninh Bối Bối vừa đến nhà cô. Cô chạy đến hỏi Ninh Uy Phong có phải ông ấy chỉ cần Ninh Bối Bối không cần cô nữa, Ninh Uy Phong bế cô lên: “Bố yêu Thanh Thanh nhất mà.”

Cô lại chạy đến hỏi Ninh Tuần Tuần, Ninh Tuần Tuần nói với cô: “Chị chỉ có một đứa em gái là em thôi.”

Thế nhưng hai người họ vẫn đối xử tốt với Ninh Bối Bối như vậy, bất luận là Ninh Uy Phong hay Ninh Tuần Tuần, tình yêu mà cô mong muốn đều vô cùng độc tài hống hách.

Cô muốn Ninh Tuần Tuần không nói chuyện với Ninh Bối Bối nữa, nhưng chị ấy vẫn làm vậy.

Vì thế cô đã bỏ nhà ra đi, đó thật sự là một lần hành xử ấu trĩ. Cô mang theo con rùa con nhà mình nuôi nhưng lại không mang theo đồng nào. Cuối cùng đến khi Ninh Tuần Tuần tìm được cô, cô đã đói đến nỗi bụng sôi ồ ồ.

Ninh Uy Phong nói với cô rằng, là một đứa trẻ ngoan là phải hiểu chuyện, biết vâng lời, còn phải học cách chia sẻ và quan tâm với cảm nhận của người khác, nhưng đây đều là những ưu điểm cô hoàn toàn không có, thế nên từ nhỏ tới lớn cô đều không phải đứa trẻ ngoan trong mắt họ, mà là một đứa bé hỗn khiến người ta ghét bỏ.

Ninh Nhiễm Thanh bò trên bàn bỗng nhớ tới Tần Hựu Sinh, thật chẳng hiểu sao anh lại thích một đứa hỗn hào như cô, lẽ nào thật sự vì lý do khẩu vị anh rất nặng?

Ninh Nhiễm Thanh lau giọt nước mắt không biết trào ra từ lúc nào, khóe môi lại bất giác cong lên.

Lần đầu tiên cô gặp anh ở Lệ Giang. Kỳ nghỉ hè năm đó không ít các bạn cùng lớp kết bạn thực tập và cùng nhau đi du lịch, cô là người duy nhất bị sót lại. Bị bỏ rơi thực ra chẳng đáng sợ, đáng sợ là người bị bỏ rơi là cô lại cảm thấy lạc lõng và buồn chán, thế nên cô cũng thu dọn hành lý đi du lịch một mình.

Sau đó đã gặp Tần Hựu Sinh.

Từ đó cô và anh hay vô tình gặp lại nhau ở những nơi khác nhau, sau đó cô phát hiện anh cầm máy ảnh chụp trộm cô, cô bắt anh phải xóa ảnh đi, anh còn ngụy biện nói rằng cô đứng chắn phong cảnh mà anh muốn chụp.

“Đúng rồi, xin hỏi em cũng đi một mình sao?”

“Liên quan quái gì tới anh!”

“Thấy em hộp mắt, muốn kết bạn đi cùng em.”

“Xin lỗi, tôi thấy anh không vừa mắt chút nào.”

“Hay là em nhìn thêm mấy cái thử xem.”

“...”

Đúng là một gã mồm mép lấu lỉnh, lúc đó cô có nghĩ nát óc cũng không thể ngờ anh ta còn lại giáo sư thỉnh giảng.

Ninh Nhiễm Thanh ngồi đợi thấy hơi nhàm chán, tay phải gõ nhẹ lên bàn, cộc cộc cộc...

Cô cũng chẳng biết mình đã gõ bao nhiêu cái, cho đến khi cô gái phục vụ của quán ăn gọi cô: “Chị ơi... Điện thoại của chị kêu kìa...”

Ninh Nhiễm Thanh vội vàng đứng dậy, nhận lấy chiếc điện thoại cô nhân viên đưa cho cô, nhận máy, giọng nói trầm ấm của Tần Hựu Sinh từ đầu kia vọng tới, nhẹ nhàng rơi vào một nơi nào đó trong tim cô, rất mềm mại rất ấm áp.

“Anh đang đứng ở cửa hàng đậu nành Vĩnh Hòa rồi, Nhiễm Thanh, em đang ở đâu?”

“Em cũng đang ở tiệm đậu nành Vĩnh Hòa...” Ninh Nhiễm Thanh vừa nói vừa nhìn ngó xung quanh, cô gái phục vụ bỗng nhiên xen vào: “Ồ đây chúng tôi có mấy tiệm đậu nành Vĩnh Hòa cơ, để tôi chỉ dẫn cho anh ấy.”

Ninh Nhiễm Thanh đưa điện thoại cho cô ấy, cô gái nói chuyện với Tần Hựu Sinh một lúc, cuối cùng cũng nói rõ được địa chỉ của cụ thể với Tần Hựu Sinh, lúc cô trả lại điện thoại cho Ninh Nhiễm Thanh, còn nói thêm: “Trời ơi, là bạn trai của chị phải không, giọng nói dễ nghe quá.”

Ninh Nhiễm Thanh mím môi, lại áp điện thoại vào tai, Tần Hựu Sinh còn chưa ngắt máy, cô khẽ “Alô” một tiếng, giọng nói của anh lại vang lên: “Em cứ ở đó đừng đi đâu, anh đến ngay bây giờ.”

“Được, vậy em cúp máy đây...”

Tần Hựu Sinh: “Ừ.”

Sau khi cúp máy, cô nhân viên ngồi nói chuyện với cô. Buổi tối khách hàng trong quán rất ít, hai người bèn ngồi tâm sự những chuyện không đầu không cuối. Nói chuyện chưa đầy 10 phút, cô gái chỉ tay ra ngoài cửa, nói: “Ngoài kia có một anh chàng đẹp trai quá, không biết có phải bạn trai của chị không?”

Ninh Nhiễm Thanh quay lại nhìn, chỉ thấy Tần Hựu Sinh đã đẩy cửa bước vào, nhất định là anh tham gia vụ kiện xong còn chưa kịp thay quần áo đã vội tới đây, chiếc áo sơ mi màu vàng nhạt đi kèm với một chiếc quần véc tiêu chuẩn. Lúc anh đẩy cửa vào, dáng người mảnh khảnh cao ráo, phong thái nổi bật, trong ánh mắt ẩn chứa ý cười như băng mùa xuân mới tan trả lại sắc xanh cho cây cỏ, dường như mang lại cho cô sự ấm áp hàng thế kỷ.

Ninh Nhiễm Thanh cong môi cười, vẫy tay với Tần Hựu Sinh: “Chào thầy Tần!”

“Chao ôi, hai người còn là tình yêu thầy trò sao!” Cô gái nhỏ càng bất ngờ hơn.

Tần Hựu Sinh thờ dãi đi đến bên Ninh Nhiễm Thanh, một tay đặt vào eo cô rất tự nhiên, mỉm cười với cô phục vụ, tâm trạng vốn đang rất lo lắng cũng được giải tỏa, đùa cợt một câu: “Bây giờ các em học sinh nữ đều lợi hại quá đi, thầy giáo khó mà chống đỡ nổi.”

Câu nói này thật là quá...

Ninh Nhiễm Thanh véo vào lưng Tần Hựu Sinh, ngược lại mặt anh tỉnh bơ càng ôm chặt cô hơn, sau đó hỏi: “Còn đồ gì chưa cầm theo không?”

Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu: “Không còn...”

“Được rồi, đi thôi!”

“Đợi đã, mua chút gì rồi hẵng đi chứ.” Ninh Nhiễm Thanh lí nhí nói.

Tần Hựu Sinh hiểu ra, bật cười, gọi hai phần ăn mang về.

Ninh Nhiễm Thanh bước lên xe của Tần Hựu Sinh, thấy anh quay đầu xe liền hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Về thành phố A.” Tần Hựu Sinh mở nhạc trong xe lên, bật bài hát mà cô thích nhất, đang định hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, Ninh Nhiễm Thanh nhìn ra ngoài cửa xe nói: “Em mệt quá, em không muốn về...”

Tần Hựu Sinh: “...”

Ninh Nhiễm Thanh bổ sung một câu: “Tầm này chắc chị em và Trương Tiểu Tri cũng ngủ rồi, em về sẽ làm họ thức giấc.”

Một cái có vừa hay vừa chính đáng, Ninh Nhiễm Thanh nắm chặt lòng bàn tay ra đầy mồ hôi.

Tần Hựu Sinh quay đầu nhìn cô gái bên cạnh mình. Là một người đàn ông, anh có một bản năng mơ tưởng hão huyền. Là một luật sư, anh có một trực giác rất mãnh liệt. Là người đàn ông của Ninh Nhiễm Thanh, anh còn khao khát xảy ra chút chuyện gì đó hơn ai hết.

“Thế này đi, chúng ta tìm khách sạn nào đó ngủ tạm, rồi ngày mai về.” Tần Hựu Sinh đưa ra gợi ý, nghe vừa quang minh vừa lối lạc.

Ninh Nhiễm Thanh đỏ bừng mặt nhìn thẳng: “Em yêu cầu khách sạn năm sao đấy.”

“Được!” Tần Hựu Sinh nở một nụ cười mơ hồ, mở bản đồ định vị: “Nơi này anh cũng chưa đến bao giờ, nhưng nghe nói cũng là một thành phố du lịch, thế nên chắc là có khách sạn năm sao.”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu: “Tiền của em để làm tiền phúng viếng hết rồi...”

“Viếng bao nhiêu?”

“600...” Là toàn bộ số tiền còn sót lại trong ví cô.

Tần Hựu Sinh thật sự sắp nhịn cười không nổi: “Em không thân không thích... Trước khi đi đáng nhẽ phải gọi điện thoại xác nhận trước chứ.”

“Em gọi rồi, nhưng mà điện thoại không liên lạc được.” Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy mình cũng đen đủi quá đi. “Em cũng chẳng biết đi bao nhiêu tiền thì thích hợp, thế nên còn bao nhiêu đi hết, anh bảo văn phòng luật sư liệu có thanh toán cho em không?”

“Những khoản tiền tiêu khi đầu óc nhân viên không suy nghĩ sáng suốt thế này về cơ bản sẽ không được thanh toán đâu.” Tần Hựu Sinh tra xong địa chỉ của khách sạn, vừa lái xe vừa nói: “Nhưng mà văn phòng không thanh toán, bạn trai thanh toán cho em là được rồi.”

“Không cần!” Ninh Nhiễm Thanh nở nụ cười ngọt ngào, nhắm mắt nghỉ ngơi một lát.

Khách sạn tốt nhất huyện Vân nằm ở trung tâm phố huyện, phong cách thiết kế kiểu kiến trúc phục cổ đã trở thành biểu tượng kiến trúc của thành phố nhỏ này, bước vào cánh cửa nguy nga lộng lẫy, đi đến quầy tiếp tân, nhân viên tiếp tân dùng tiếng phổ thông chính gốc hỏi Tần Hựu Sinh cần loại phòng kiểu gì.

Tần Hựu Sinh liếc nhìn cô gái này giờ vẫn im lặng không lên tiếng đứng bên cạnh, nói một cách hết sức bình tĩnh: “Lấy phòng giường lớn.”

“Được ạ.” Nhân viên tiếp tân nhận lấy chứng minh thư của Tần Hựu Sinh làm thủ tục nhận phòng.

Làm xong thủ tục, Ninh Nhiễm Thanh nắm tay Tần Hựu Sinh đi theo một người phục vụ mặc đồng phục là lướt lên tầng 6 của khách sạn, mở cửa bước vào, Ninh Nhiễm Thanh bèn buông tay anh ra, ngồi lên ghế sofa.

Tần Hựu Sinh treo chiếc áo véc măng theo lên móc, sau đó vừa coi cà vạt vừa hỏi: “Em đi tắm trước không?”

Ninh Nhiễm Thanh hơi giật mình, trừng mắt nhìn Tần Hựu Sinh: “Không tắm!”

Tần Hựu Sinh làm ra vẻ vô tội, chẳng lẽ lúc trước Ninh Nhiễm Thanh không nói tiếng nào không phải là ngầm đồng ý mà chỉ là chưa kịp phản ứng lại. Anh cong môi khẽ cười: “Được, thế anh tắm trước.”

Sau khi Tần Hựu Sinh vào nhà vệ sinh rồi, bên trong nhanh chóng phát ra tiếng nước chảy róc rách, Ninh Nhiễm Thanh, bật tivi lên xem mấy bộ phim hoạt hình trong sáng một lúc, không nhận được lại tắt đi.

Tiêu đời rồi, đến mấy hình ảnh trong sáng của phim thiếu nhi cũng không thể xua đi mấy hình ảnh cảm trẻ em trong đầu cô lúc này.

Cô bực bội đứng dậy đi ra giữa phòng, “phòng giường lớn” quả nhiên chỉ có một chiếc giường lớn, được sửa sang theo phong cách phục hưng châu Âu, trên tường treo thêm mấy bức tranh theo trường phái ấn tượng.

Lúc này có cô gái nào cho cô lời khuyên thì tốt biết bao... Ninh Nhiễm Thanh nhanh chóng nhớ tới Vương Trân.

Bây giờ đã là 11 giờ đêm rồi, lúc cô gọi điện tới, giọng nói của Vương Trân nghe rất mơ hồ, nghe được một nửa, cả người lập tức tỉnh táo trở lại.

“Bây giờ cậu vẫn ở huyện Vân, luật sư Tần đang ở cùng cậu, sau đó hai người đã vào khách sạn?” Vương Trân chọn lựa từ ngữ, lặp lại một lần những chỗ quan trọng và cần thiết.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn ra thành phố được núi bao quanh bên ngoài cửa sổ, gật đầu.

“Nhiễm Thanh, thật ra mình cũng rất bất ngờ cậu và luật sư Tần vẫn chưa phát sinh quan hệ đó...” Vương Trân đằng hắng, “Đừng căng thẳng, đến lúc đó cậu cứ nhắm chặt hai mắt là được rồi.”

“Nhắm chặt thế nào?”

“Tức là giao quyền chủ động lại cho thầy Tần.”

“Vương Trân, thật ra mình vẫn chưa suy nghĩ kỹ...”

“Cũng phải, lúc trước mình cũng dẫn vật lắm” Vương Trân chia sẻ kinh nghiệm của bản thân. “Thế này đi, Nhiễm Thanh, cứ từ từ, cơ thể kết hợp thật ra cũng giống tình yêu thôi, phải nghiên cứu tiến hành theo tuần tự.”

“Tiến hành theo tuần tự thế nào?” Đúng lúc này, nhà vệ sinh truyền tới tiếng bật cửa, Ninh Nhiễm Thanh vì chột dạ vội vàng tắt máy, vút điện thoại ra đầu giường.

Tần Hựu Sinh lau tóc bước vào, đôi mắt rực sáng như vì sao ngoài cửa sổ, sao có lúc rơi xuống mặt nước, ánh mắt kiêu này cũng rơi vào trái tim Ninh Nhiễm Thanh rồi.

Cô đứng dậy khỏi giường: “Em cũng đi tắm cái đã.”

Ninh Nhiễm Thanh lẻ mề trong đó nửa tiếng đồng hồ mới chịu ra ngoài, lúc ra ngoài Tần Hựu Sinh đã nằm lên giường, cả căn phòng chỉ bật chiếc đèn ngủ mờ mờ. Dưới ánh đèn, anh đang ung dung cầm điện thoại lướt web.

Tần Hựu Sinh đã nằm đọc tin tức nửa tiếng rồi, tinh thần không chú ý đương nhiên hiệu quả vô cùng thấp, anh ép buộc bản thân đọc từng chữ một, nhưng nó cứ chui vào đầu anh một cách rời rạc, không thành câu.

Ninh Nhiễm Thanh bước ra. Anh mỉm cười vẫy tay gọi cô gái đang mặc chiếc áo ngủ màu trắng đến bên cạnh mình. Dưới ánh sáng dịu dàng, gương mặt trắng trẻo nõn nà còn đọng lại những giọt nước trong vắt, gò má ửng hồng khiến cô tăng thêm vài phần đáng yêu và hấp dẫn.

Tần Hựu Sinh thật sự rất kích động, nâng khuôn mặt cô lên hôn nhẹ, rồi dùng sức kéo cô lên giường.

Ninh Nhiễm Thanh khẽ kêu một tiếng: “A...”

Tần Hựu Sinh chống người lên nhìn cô: “Sao thế?”

“Anh đè vào tóc em rồi.”

Tần Hựu Sinh buông tay ra, vuốt vuốt mái tóc của cô gái đang nằm bên dưới, rồi lại tiếp tục hôn cô. Cả hai người đều mặc áo ngủ, cứ thế cọ xát vào người đối phương qua lớp áo ngăn cách, thân nhiệt nóng hổi dần dần tăng cao, đúng lúc hai người đang định tiếp tục, tiếng chuông điện thoại vang lên dồn dập.

Cả hai người đều cài đặt kiểu nhạc chuông điện thoại truyền thống, Ninh Nhiễm Thanh chớp mắt: “Của anh à?”

“Không phải, của em đấy.”

“Ồ.” Ninh Nhiễm Thanh đưa tay ra lấy điện thoại, trên màn hình nhấp nháy số điện thoại của bàn của nhà chị gái.

Ninh Nhiễm Thanh đẩy Tần Hựu Sinh vẫn còn đang đè trên người mình ra: “Em nghe điện thoại một lát.”

Tần Hựu Sinh dướn người lên, Ninh Nhiễm Thanh nhận máy.

“Alô... Chị ạ... À vâng, em đi công tác ở ngoài... đang ở khách sạn...” Ninh Nhiễm Thanh cầm điện thoại, nhìn Tần Hựu Sinh bên cạnh đã sắp tràn trề: “Vâng, một mình...”

Có một số việc thật sự không thể bị gián đoạn được, chỉ vì một cuộc điện thoại, không gian buổi tối vốn tốt đẹp trở thành một cuộc tâm sự trên giường nhưng dù có như vậy Tần Hựu Sinh vẫn rất thích.

“Thầy Tần, trước đây thầy đã từng có chưa...?”

“Chuyện gì?”

“Bạn gái ấy...”

“Đã từng.”

“Ai vậy?”

“Chơi bời thôi.”

“Thật đáng ghét.”

“Đàn ông đều vậy cả mà.”

Cả nam và nữ trong phòng làm việc đều vô cùng nhạy cảm. Nếu ai ngày hôm sau đi làm vẫn mặc nguyên bộ quần áo hôm trước rất dễ dàng bị người ta phát hiện ra. Lúc Tần Hựu Sinh trở về văn phòng, trợ lý A Thẩm sau khi đưa anh những công việc đã sắp xếp xong xuôi thì hỏi: “Tối qua luật sư Tần có vui không?”

Tần Hựu Sinh gõ nhẹ lên trán, giọng điệu vui vẻ: “Không đến nỗi nào.”

Lúc đầu Tần Hựu Sinh còn có thể tít mắt cười trả lời câu hỏi của người ta, cho dù mấy trợ lý cứ dòm anh, anh cũng mặc kệ. Chỉ có điều nếu ai ai cũng bần khoản tại sao anh vẫn mặc nguyên bộ đồ hôm qua, Tần Hựu Sinh bắt đầu thấy bức bối rồi.

Anh đến văn phòng đối diện, gõ cửa phòng Giang Hành Chi đang làm việc: “Cậu không cảm thấy mọi người bây giờ quá nhiều chuyện rồi sao?”

Giang Hành Chi ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Tần Hựu Sinh: “Hình như hôm qua của cậu không tồi đâu.”

Tần Hựu Sinh: “...Minh thật sự là một người đàn ông khiến người ta đổ kỵ.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Dậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Trong phòng trà, Ninh Nhiễm Thanh bị Vương Trân bắt được, sau đó bắt đầu liếc mắt ra hiệu, hỏi cô: “Thầy Tần có lợi hại không?”

Ninh Nhiễm Thanh hiểu rõ Vương Trân muốn hỏi mặt nào. Thật ra cô cũng chỉ biết kích thích cũng không tồi. Nhưng có phải loại “chỉ có mã ngoài mà vô dụng không” vẫn còn là một vấn đề. Hai má cô nóng bừng, ghé sát vào tai Vương Trân thì thầm gì đó. Đúng lúc này, có một thực tập sinh thực tập cùng đợt với họ bước tới, khẽ nhếch môi hỏi: “Hai cô đang nói chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

Ninh Nhiễm Thanh mím môi, vỗ vai Vương Trân có ý muốn đi.

Vương Trân nhún vai, nói với thực tập sinh: “Đương nhiên là chuyện vui khiến người ta ngưỡng mộ rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh đem chuyện ông Chương ở huyện Vân báo cáo lại với Chu Yến. Chu Yến cảm thán một câu thế sự vô thường, sau đó bảo cô liên hệ với con gái của cụ Chương, hỏi xem thái độ ra sao.

Điện thoại được kết nối, cô con gái thể hiện mình đồng ý từ bỏ quyền thừa kế: “Tôi chăm sóc bố đâu phải vì muốn lấy tiền của bố. Họ lại đều là anh ruột của tôi, làm ầm ĩ mọi chuyện rồi đưa nhau ra tòa, dù có thắng kiện thì cũng được gì chứ?”

Nếu là trước đây, Ninh Nhiễm Thanh nhất định sẽ “tận tình khuyên bảo” cô Chương này. Nhưng sau khi trải qua chuyện của Liêu Sơ Thu, ít nhiều Ninh Nhiễm Thanh cũng hiểu rằng mỗi người đều có cách giải quyết và thái độ của riêng mình với mọi chuyện.

Từ bỏ và nhượng bộ không phải một cách thỏa hiệp, chỉ là bản thân không muốn tranh giành mà thôi.

Cô cúp điện thoại nghĩ tới bản thân mình. Từ nhỏ tới lớn, đồ chơi phải giành, tình yêu của Ninh Uy Phong phải giành, tiền tiêu vật cũng phải giành... Một đứa trẻ điển hình cho kiểu không tranh giành sẽ không hạnh phúc.

Vụ án của Liêu Sơ Thu đã được rút về viện kiểm sát sau đó phía cảnh sát sẽ điều tra lại. Lần khác khi Ninh Nhiễm Thanh gặp lại Liêu Sơ Thu, sắc mặt của chị ấy đã tốt hơn khi trước rất nhiều.

Liêu Sơ Thu ngồi ở một góc trong quán cà phê đợi cô, trông vẫn dịu dàng thực nữ như xưa, đúng là một người phụ nữ yên tĩnh như tranh.

Ninh Nhiễm Thanh bỏ túi xách trong tay xuống, thoải mái ngồi đối diện Liêu Sơ Thu: “Chị Liêu!”

“Tiểu Ninh! Thật hiếm có dịp em lại có thời gian ra gặp chị thế này.” Liêu Sơ Thu mở lời, giọng nói thanh thanh nhẹ nhàng.

Ninh Nhiễm Thanh chau mày: “Sao? Gặp chị còn phạm pháp sao?”

“Vụ án của Dương Lâm Lâm vẫn đang trong quá trình điều tra. Nếu không tìm được hung thủ thực sự, chị đi đến đâu cũng là nghi phạm thôi.” Nói đến đây, Liêu Sơ Thu cảm thấy nực cười chính mình.

Ninh Nhiễm Thanh nhếch mép cười, nắm chặt tay Liêu Sơ Thu: “Chị đừng tạo áp lực quá lớn cho mình. Em tin rằng phía cảnh sát sẽ nhanh chóng bắt được hung thủ thật sự thôi.”

Liêu Sơ Thu gật đầu: “Cảm ơn em, Tiểu Ninh!”

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy hơi xấu hổ: “Lát nữa em sẽ giới thiệu cho chị một người làm quen.”

Ninh Nhiễm Thanh muốn giới thiệu Ninh Tuấn Tuấn cho Liêu Sơ Thu làm quen. Hai người tính cách tương đối giống nhau, nhất định có rất nhiều chuyện có thể tâm sự, Ninh Tuấn Tuấn cũng là người không có nhiều bạn bè.

Lúc Ninh Nhiễm Thanh nói chuyện, Liêu Sơ Thu đã ấn tắt hai cuộc điện thoại gọi tới. Ninh Nhiễm Thanh nhìn sắc mặt Liêu Sơ Thu không vui, trong lòng dường như đã đoán ra là ai gọi tới, nhưng vẫn hỏi: “Là Hà Lập Đông gọi tới phải không?”

Liêu Sơ Thu khẽ “ừ” một tiếng: “Anh ấy hỏi chị ly hôn rồi còn có thể làm bạn được không, giống như những người bạn già ấy.” Liêu Sơ Thu nói xong khẽ mỉm cười, đều là những nụ cười có ý mỉa mai chính mình.

Ninh Nhiễm Thanh cười khẩy: “Được chứ! Bảo anh ta cắt “của quý” đi, rồi làm chị em tốt với chị.”

“Khụ khụ khụ...” Liêu Sơ Thu ho sặc sụa, ngược lên lườm Ninh Nhiễm Thanh một cái, sau đó bật cười thành tiếng, một lúc lâu sau mới hắng giọng nói: “Chị muốn đổi điện thoại và sim điện thoại. Tiểu Ninh, em có rảnh không?”

Ninh Nhiễm Thanh: “Vừa hay em có thời gian.”

Người ta hay nói hôn nhân là ngọn đèn sáng của đời người. Nó có thể soi rọi con đường phía trước đi hai người dắt tay nhau bước tới cuối cuộc đời. Vậy những cuộc hôn nhân thất bại thì sao? Liệu có phải sẽ khiến người ta rơi xuống vũng bùn không?

Ninh Nhiễm Thanh rất vui vì Liêu Sơ Thu có thể bước ra khỏi cuộc hôn nhân như vậy. Thế nên cô không những cùng Liêu Sơ Thu đi mua điện thoại và sim điện thoại mới, còn cùng chị ấy đi càn quét các loại mỹ phẩm chăm sóc da.

Trước năm 20 tuổi Ninh Nhiễm Thanh là một cô công chúa biết tiêu tiền. Sau khi tài chính của cô bị Ninh Tuấn Tuấn nắm quyền quản lý, mấy chuyện dạo phố mua đồ này về cơ bản chỉ có thể đợi đến khi Ninh Tuấn Tuấn ra đặc ân mới được đi, thế nên lần này cô cùng Liêu Sơ Thu đi tiêu tiền, tự mình cũng cảm thấy đã.

Xem một chút, sờ một tý, thử vài thứ, rồi tính số tiền trợ cấp cho thực tập sinh đáng thương của mình, thử dài.

Mua xong mỹ phẩm, Ninh Nhiễm Thanh cũng tiện tay trang điểm nhẹ nhàng cho Liêu Sơ Thu. Tay nghề của cô không tồi, trang điểm đậm hay nhạt đều không phải bốc phết. Cả khuôn mặt Liêu Sơ Thu được trang điểm qua, chỉ một chút thôi mà có sự thay đổi lớn.

Trang điểm xong, Ninh Nhiễm Thanh ngo trái ngo phải, vô cùng hài lòng về thành quả của mình: “Chị Liêu! Có muốn mua thêm vài bộ quần áo đẹp nữa không?”

Ninh Nhiễm Thanh đưa Liêu Sơ Thu đến cửa hàng quần áo nữ nổi tiếng của nước ngoài mà Ninh Tuấn Tuấn làm việc. Ninh Tuấn Tuấn đã được thăng làm trưởng tiệm. Lúc cô đưa Liêu Sơ Thu vào, Ninh Tuấn Tuấn đang kiểm lại hóa đơn.

Ninh Nhiễm Thanh đẩy Liêu Sơ Thu đến trước mặt Ninh Tuấn Tuấn, giới thiệu: “Chị Liêu! Đây là chị gái em Ninh Tuấn Tuấn, giống chị đều là những người phụ nữ đã ly hôn, trước mắt cũng đang phiền não vì có quá nhiều người rình rập.”

Liêu Sơ Thu đưa tay ra: “Chào chị!”

Ninh Tuấn Tuấn sớm đã được nghe chuyện về Liêu Sơ Thu từ em gái, gương mặt tươi cười bắt tay: “Chào chị!”

Ninh Nhiễm Thanh chọn cho Liêu Sơ Thu một chiếc đầm mặc đầu thu màu nghệ. Liêu Sơ Thu thích kiểu dáng này nhưng lại không dám mặc màu này: “Không được! Màu này trông trẻ quá!”

Ninh Nhiễm Thanh khoác tay lên vai Liêu Sơ Thu: “Phụ nữ không già vờ ngây thơ, trời chu đất diệt.”

Liêu Sơ Thu hơi do dự một lúc, nhìn về phía Ninh Tuấn Tuấn xin ý kiến, Ninh Tuấn Tuấn gật đầu: “Tin em gái tôi đi. Con bé này làm chuyện khác thì chẳng giới giang gì nhưng có con mắt chọn quần áo rất tuyệt.”

Lúc Liêu Sơ Thu vào thử quần áo, Ninh Nhiễm Thanh uể oải dựa vào người Ninh Tuấn Tuấn: “Chị! Sao chị có thể nói em gái chị như thế chứ? Chị không biết thành tích thực tập của em tốt thế nào đâu. Cả một văn phòng luật nhiều thực tập sinh như thế, lúc họ còn đang ở văn phòng xử lý hồ sơ, em đã ra ngoài xử lý vụ án rồi.”

“Thật sự giỏi vậy sao?” Ninh Tuấn Tuấn cười tí mắt, bán tín bán nghi.

Ninh Nhiễm Thanh gạt đầu rất mạnh, lười biếng nũng nịu trên người Ninh Tuấn Tuấn không chịu đứng thẳng lên. Bỗng nhiên Ninh Tuấn Tuấn đẩy mạnh eo cô. Ninh Nhiễm Thanh khó hiểu chớp chớp mắt, quay đầu lại, thì ra là nhân viên thanh tra của thành phố đã tới rồi.

Ninh Nhiễm Thanh nhanh chóng phản ứng lại, nắm tay Ninh Tuấn Tuấn nói lớn: “Trường tiệm, chị có đôi mắt lựa chọn quần áo thật tinh tường. Bộ lần trước chị chọn, chồng tôi cứ khen tôi mãi.”

Ninh Tuấn Tuấn khẽ cúi đầu, sau đó bước tới phía người đàn ông mặc áo véc, nở một nụ cười chuyên nghiệp: “Chào tổng giám đốc Cố!”

Người đàn ông được gọi là “tổng giám đốc Cố” này gạt đầu nói: “Lần sau không được như thế nhé.”

Anh ta có một khuôn mặt cũng được coi là ưa nhìn, nhưng quá nghiêm túc, cả người toát lên khí chất mạnh mẽ, theo sau có mấy trợ lý và thư ký, khí thế rất hùng hổ.

Ninh Nhiễm Thanh giả vờ làm khách hàng tiếp tục dạo quanh cửa hàng, đến sau khi vị “tổng giám đốc Cố” đó đi rồi, Ninh Nhiễm Thanh mới tiến đến bên Ninh Tuấn Tuấn: “Anh ta là ai vậy?”

Ninh Tuấn Tuấn nhỏ giọng nói: “Đây là cổ đông lớn, nhà đầu tư mới của trung tâm thương mại.”

Ninh Nhiễm Thanh nhếch môi: “Đúng là người có tiền.”

Liêu Sơ Thu thay quần áo xong bước ra, màu nghệ vàng rất hợp với cô, vừa thanh thoát nhưng không mất đi vẻ tao nhã.

Ninh Nhiễm Thanh bước tới chỉnh sửa lại cổ áo giúp Liêu Sơ Thu, nhìn gương cảm khái nói: “Gương thần ơi gương thần, cô gái đẹp nhất trên đời... oa, đương nhiên là cô Liêu Sơ Thu.”

Liêu Sơ Thu bị mấy lời tự nói của cô làm cho bật cười, nói với Ninh Nhiễm Thanh: “Có đẹp thật không?”

Ninh Nhiễm Thanh chân thành gạt đầu: “Đẹp, nhưng giá tiền hơi đắt một chút. Nhưng mà em biết chị là người có tiền, không sao phải không...”

Liêu Sơ Thu mỉm cười: “Thì ra niềm vui của người phụ nữ thật sự có thể dùng tiền mua được. Cảm ơn em nhé, Tiểu Ninh!”

Ninh Nhiễm Thanh nhún vai: “Không có gì!”

Ninh Tuấn Tuấn tính cho Liêu Sơ Thu theo giá của nhân viên trong công ty, đánh xong hóa đơn liền nói: “Thanh Thanh, lần sau đưa cô Liêu tới nhà mình chơi nhé.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Được ạ!”

Liêu Sơ Thu đã xin nghỉ công việc ở bệnh viện. Trên đường quay về, cô nói với Ninh Nhiễm Thanh: “Đợi mọi việc ổn định lại rồi, chị muốn đổi nơi ở. Ba mẹ chị đều không còn nữa rồi, sau này chỉ còn mình không liên can tới ai, không còn gì bó buộc.”

Thành phố A đúng là nơi đầy đau thương của Liêu Sơ Thu, thay một nơi ở mới cũng là một lựa chọn không tồi. Ninh Nhiễm Thanh tán đồng nói: “Khi nào chọn được nơi nào tốt báo với em nhé.”

Ngày hôm sau, Ninh Nhiễm Thanh nhận được một bưu kiện, là của Liêu Sơ Thu gửi tới. Lúc mở ra, Ninh Nhiễm Thanh đã bị chấn động, bên trong có đồ mỹ phẩm còn có cả quần áo, đều là mấy món lúc trước đi dạo phố cô đều nhìn kỹ mấy lần.

Ninh Nhiễm Thanh rất cảm động, lúc ăn trưa liền nói với Tần Hựu Sinh: “Nếu Liêu Sơ Thu mà là đàn ông, em sợ em sẽ thay lòng đổi dạ mất.”

“Chị ấy mua gì cho em rồi?”

“Anh định làm gì?”

Tần Hựu Sinh thờ dãi: “Thì cũng mua cho em một phần.”

Vụ án của Dương Lâm Lâm phá án và bắt được hung thủ về quy án thì đã là tháng sau. Hung thủ tên là Dương Thiên Hùng, là người cùng quê với Dương Lâm Lâm, cũng là người bạn trai đầu tiên của Dương Lâm Lâm. Khi Dương Lâm Lâm vừa được giới thiệu với Hà Lập Đông để đề thuê, là khi anh ta gặp lại Dương Lâm Lâm.

Lúc báo đăng tin, Ninh Nhiễm Thanh nhìn người đàn ông trên mặt báo, quả nhiên chính là người đàn ông trong bản tin trên tivi.

Những chuyện khúc mắc bên trong Ninh Nhiễm Thanh không có hứng thú muốn biết. Ngoài ra một điều đáng nói là, người thật sự truy nã được Dương Thiên Hùng về quy án là một đội trưởng của công an thành phố C, thông tin được biết sau khi Dương Thiên Hùng chạy trốn đến thành phố C, anh đã đích thân triệu tập người bắt Dương Thiên Hùng.

Vị đội trưởng này tên là Trần Sênh, một người chồng 40 tuổi đã góa vợ, con trai đang học cấp 3, trước mắt đang theo đuổi Liêu Sơ Thu.

Thành phố nào cũng có những câu chuyện truyền nhau lớn nhau. Có những chuyện bi ối, cũng có những chuyện tốt đẹp, có câu chuyện khiến người ta nghe xong có thể cảm thấy phẫn nộ, có thể bồng nhưng rơi nước mắt, cũng có những chuyện nghe xong cảm thấy ấm áp trong lòng.

Ninh Nhiễm Thanh không biết câu chuyện giữa Liêu Sơ Thu và Trần Sênh rồi sẽ diễn biến ra sao, nhưng mở đầu của câu chuyện này cô rất thích. Thật ra mở đầu câu chuyện của Liêu Sơ Thu và Hà Lập Đông cô cũng rất thích, chỉ tiếc là lại có một cái kết chấp vá.

Ninh Nhiễm Thanh mở cửa kính xe, cơn gió lạnh từ từ thổi vào cô mới phát hiện thành phố A đã bắt đầu sang thu rồi. Cô đóng cửa sổ lại, nói với Tần Hựu Sinh đang lái xe: “Không biết vụ án của Dương Thiên Hùng sẽ phán quyết thế nào?”

“Vội tội của anh ta, dù có thể nào cũng là tù chung thân.” Tần Hựu Sinh nói: “Sau này nếu có biểu hiện tốt có thể được giảm án.”

“Đáng sợ thật! Vì muốn hãm hại chị Liêu nên đã để lại con dao gọt hoa quả. Cũng may hấn cầm theo khăn tay nắm chuỗi dao. Nếu không phải tìm được khăn tay đối chiếu DNA, vụ án này có thể sẽ không tìm được chứng cứ trực tiếp.” Ninh Nhiễm Thanh cảm khái: “Đàn ông đúng là động vật đáng sợ.”

Động vật đáng sợ? Tần Hựu Sinh còn chưa nói với cô những suy luận còn đáng sợ hơn, ví dụ như tại sao Dương Thiên Hùng lại nảy sinh dã tâm giết Dương Lâm Lâm, thật sự chỉ vì tình giết người như bẻ ngoài sao? Nhưng bên trong Hà Lập Đông đóng vai trò gì, chỉ e là càng nói nhiều, cô gái này sẽ càng thất vọng về đàn ông hơn.

“Nhiễm Thanh, đừng vội đưa cả nắm tắt cả đàn ông.” Tần Hựu Sinh nói hộ mình một câu.

“Ồ, em xin lỗi.” Ninh Nhiễm Thanh quay lại cười trừ với Tần Hựu Sinh: “Tạm thời đến thời điểm hiện tại, em vẫn rất hài lòng về anh, nếu điểm cao nhất là 100 thì có thể chấm 90 điểm.”

“Tại sao không được trọn điểm?” Tần Hựu Sinh mỉm cười không biểu lộ ý kiến, khóe môi cong lên.

“Bởi vì em cảm thấy anh vẫn còn có thể tiến bộ hơn.” Ninh Nhiễm Thanh vui vẻ trả lời, ngừng một lát: “Còn anh thì sao, cho em mấy điểm?”

“Việc này à...” Tần Hựu Sinh nghiêm túc suy nghĩ: “Giống với điểm môn pháp luật kinh tế quốc tế cuối năm 3 của em.”

Giống với điểm thi năm ngoái? Ninh Nhiễm Thanh hít sâu: “Chỉ có 59 điểm...”

Tần Hựu Sinh khẽ cười, ngữ khí thản nhiên: “Anh cảm thấy kỳ vọng quá cao vào bạn gái không tốt. Vì bạn gái anh là em, nên anh cảm thấy 59 điểm cũng đủ rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh chớp chớp mắt, mặc dù có chút không phục, nhưng cũng chỉ hừ khẽ một tiếng.

Xe dừng lại dưới khu nhà của chị, Ninh Nhiễm Thanh tháo dây an toàn, đang định xuống xe thì bị Tần Hựu Sinh giữ lại: “Không nói chuyện thêm một lúc sao?”

Chữ “nói chuyện” của Tần Hựu Sinh có ý ám chỉ mạnh mẽ. Ninh Nhiễm Thanh nghĩ một lúc thì đồng ý, đợi Tần Hựu Sinh ngửa ghế ra sau một chút, cô bên ngồi xích lại, ngồi lên đùi anh, chủ động sát môi lại: “Không được hôn lâu quá nhé, năng lực quan sát của Trương Tiểu Trì cực tốt, nó sẽ hỏi đấy.”

“Được!” Tần Hựu Sinh đưa tay đến bộ phận mềm mại nhất trước ngực Ninh Nhiễm Thanh: “Chỗ này thì sao, có được không?”

“Ừ...” Ninh Nhiễm Thanh không nói gì, ôm lấy cổ Tần Hựu Sinh, dựa đầu vào bờ vai anh. Đợi đến khi tay của Tần Hựu Sinh thật sự chui vào trong rồi, cô mới hỏi: “Anh coi ra thật à?”

“Nhiễm Thanh! Em tưởng vừa rồi anh nói khách khí sao?”

Ninh Nhiễm Thanh lẩm bẩm: “Lưu manh...”

“Ngồi yên!”

Ninh Nhiễm Thanh cố tình ngo ngoáy lung tung, chỉ một lúc sau, cô và Tần Hựu Sinh đều yên lặng.

“Cốc cốc cốc...” Có người gõ cửa xe.

Ninh Nhiễm Thanh nghiêng đầu, mặc dù buổi tối tầm nhìn rất mờ hồ, nhưng để nhìn rõ một người cũng không có vấn đề gì. Hơn nữa gương mặt Trương Tiểu Trì có những nét đặc biệt.

Ninh Nhiễm Thanh hoảng hốt, luống cuống cài lại áo ngực, mới nhớ ra cửa kính thủy tinh của xe Tần Hựu Sinh người bên ngoài không nhìn vào trong được mới hơi an tâm

Gấp gáp quá nên đóng mãi mà không xong.

Tần Hựu Sinh thật sự có cảm giác mình đang làm việc xấu, thờ dài đưa tay ra giúp cô.

Dưới ánh đèn xanh mờ của ô tô, đôi mắt của người đàn ông rực sáng, vừa vỗ về cô gái ngồi trước mặt mình: “Cứ bình tĩnh, có phải là yêu sớm đầu mà, em sợ gì chứ.”

:Anh không biết thằng nhóc Trương Tiểu Trì phiền phức thế nào đâu. Nó sẽ kể tội với chị em” Ninh Nhiễm Thanh nhỏ giọng thì thầm, đợi Tần Hựu Sinh cài lại áo cho cô rồi, lập tức ngồi lại vị trí ghế phụ, sửa sang lại đầu tóc của mình xong mới từ từ mở cửa xe đi xuống, vừa mới đặt chân xuống xe, cả người cô lại vội vàng rút lại.

Ninh Bối Bối sao lại có mặt ở đây?!

Ninh Nhiễm Thanh trấn tĩnh lại một lát, nói với Tần Hựu Sinh: “Anh nhìn ra ngoài xem, có phải bên cạnh Trương Tiểu Trì có một cô gái không. Hựu Sinh, anh nhớ kỹ cho em, em không cho phép anh nói với cô ta một câu nào, biết không?”

Tần Hựu Sinh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Ninh Nhiễm Thanh vừa xuống xe liền cảm nhận được ngoài trời gió lớn đến mức nào. Vào thu rồi, gió đêm còn mang theo hơi lạnh, thổi vào khiến chiếc váy ngắn trên người cô dính chặt vào chân, khiến lỗ chân lông trên da cô co rút lại, nổi hết cả da gà.

Thời tiết mùa thu chính là như vậy, lúc nóng lúc lạnh, buổi sáng vẫn còn trên 30 độ, đến tối đã giảm nhiệt độ đột ngột rồi.

Ninh Nhiễm Thanh đi ra ngoài xe, bỗng cảm thấy sau lưng ấm áp, Tần Hựu Sinh cũng xuống xe cùng cô đã mang theo áo khoác của anh ra ngoài, khoác lên vai cô.

“Qua đó đi!” Trong cơn gió lạnh, giọng nói của Tần Hựu Sinh vô cùng dịu dàng dễ nghe, còn có một chút ấm áp, sau đó dắt tay cô đi về phía Ninh Bối Bối đứng cách đó không xa.

Trương Tiểu Trì chạy lại gõ cửa xe xong lập tức chạy về đứng bên cạnh Ninh Bối Bối, sau khi khuôn mặt không vui nhìn Ninh Nhiễm Thanh cùng người đàn ông đứng bên cạnh cô: “Di Bối Bối tới đây rồi, cháu không biết lúc nào cô mới về nhà, thế nên hai dì cháu đã xuống nhà đón cô.”

Trương Tiểu Trì giải thích cho việc tại sao mình lại xuất hiện dưới nhà, tiện thể ngẩng đầu ngược nhìn Tần Hựu Sinh một cái.

Tần Hựu Sinh mỉm cười thân thiện với Trương Tiểu Trì.

Trương Tiểu Trì vội vàng nhìn đi chỗ khác, giả vờ không nhìn thấy.

“Ồ! Thật là cảm ơn quá!” Ninh Nhiễm Thanh liếc mắt nhìn Ninh Bối Bối, cô gái chỉ có nửa năm không gặp trước mặt, mặt nhỏ đi rồi, tóc dài ra rồi, mặt mày cũng xinh đẹp ra. Thoạt nhìn thì không có gì thay đổi, nhưng cảm giác mang lại cho người khác đã không giống trước đây nữa.

Ninh Bối Bối gượng cười, nói với Tần Hựu Sinh: “Chào anh, tôi là em gái của Nhiễm Thanh.”

“Cùng cha khác mẹ.” Ninh Nhiễm Thanh bổ sung thêm một câu.

Ninh Bối Bối không quan tâm, mỉm cười, tự mình giới thiệu lại lần nữa: “Đúng vậy, tôi là em cùng cha khác mẹ với chị ấy.”

Tần Hựu Sinh vẫn còn nhớ lời cảnh cáo vừa rồi Ninh Nhiễm Thanh nói với mình, khẽ thờ dài nói: “Nhiễm Thanh! Em không giới thiệu anh một chút sao?”

“Tần Hựu Sinh, bạn trai của tôi.” Ninh Nhiễm Thanh nắm tay Tần Hựu Sinh, tầm mắt chuyển từ Ninh Bối Bối đến đỉnh đầu của Trương Tiểu Trì: “Này...”

Trương Tiểu Trì bất đắc dĩ quay đầu lại: “Cháu chào chú!”

Tần Hựu Sinh khẽ cúi xuống: “Tiểu Trì phải không, chào cháu.”

“Anh Tần làm nghề gì vậy?” Ninh Bối Bối tiếp tục hỏi.

Tần Hựu Sinh lại một lần nữa nhìn về phía Ninh Nhiễm Thanh, vẻ mặt khó xử: “Không giới thiệu thêm một chút sao?”

“Anh ấy là luật sư, làm việc ở công ty luật hợp danh Dịch Hòa, trước đây là thầy giáo của tôi, chúng tôi bắt đầu bằng tình yêu thầy trò.” Ninh Nhiễm Thanh nói tới đây, nhìn Ninh Bối Bối: “Còn muốn biết gì không?”

Về mặt Ninh Bối Bối hơi ngượng ngập: “Tò mò thôi mà.”

Ninh Nhiễm Thanh quay đầu lại nói với Tần Hựu Sinh: “Anh về trước đi, ngày mai gặp lại.”

“Tạm biệt em.” Tần Hựu Sinh khẽ gật đầu, trước khi đi còn đặc biệt dặn thêm một câu: “Ngày mai trời lạnh, mặc ấm một chút đấy.”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu, đợi Tần Hựu Sinh đi rồi, gương mặt lập tức lạnh lùng trở lại, nện đôi giày cao gót đi vào trong tiểu khu, phía sau Trương Tiểu Tri chạy theo cô.

“Chú ấy là bạn trai của dì thật sao?”

“Chú ấy là luật sư thật sao?”

“Tại sao chú ấy vừa là luật sư lại vừa là thầy giáo. Còn nữa, sao dì có thể yêu thầy giáo chứ?” Về đến nhà, Trương Tiểu Tri bèn hóa thân thành mười vạn câu hỏi vì sao, bắt đầu hỏi Ninh Nhiễm Thanh không ngừng nghỉ.

Ninh Nhiễm Thanh dựa vào sôpha, bật tivi lên, một lúc lâu sau mới trả lời: “Chú ấy là giáo sư thỉnh giảng của trường đại học biết chưa, không cùng một khái niệm với các thầy giáo tiểu học của cháu, ok?” Dù sao cũng đã bị bắt tại trận, Ninh Nhiễm Thanh cũng chẳng giấu giếm quan hệ giữa cô và Tần Hựu Sinh nữa. Chỉ có điều Trương Tiểu Tri còn phiền phức hơn cô nghĩ.

“Quá đáng sợ, lẽ nào hiệu trưởng không phê bình dì?”

“Tại sao phải phê bình dì, viện trưởng của dì trước đây còn chúc phúc cho bọn dì nữa đấy.” Ninh Nhiễm Thanh cắn một miếng táo nói, ngược mắt nhìn Ninh Bối Bối đứng cách đó không xa: “Còn cô nữa, tới đây làm gì?”

“Ồ đây chơi mấy hôm.” Ninh Bối Bối xua tay, đưa mắt nhìn căn phòng, mỉm cười với Ninh Nhiễm Thanh: “Sao, muốn đuổi tôi đi sao?”

Ninh Nhiễm Thanh đặt trái táo xuống: “Đừng đấy, tôi muốn đuổi cô đi đấy, thế cô có đi không?”

“Đây đâu phải nhà của cô, tại sao tôi phải đi, vừa rồi trong điện thoại, chị cả còn nói muốn tôi ở thêm mấy hôm đấy.” Ninh Bối Bối trả đũa lại, sau đó hỏi Trương Tiểu Tri: “Tiểu Tri, cô ngủ phòng nào thế?”

Ninh Nhiễm Thanh lườm Trương Tiểu Tri.

“Xin lỗi dì, nhưng mẹ đã dặn dò cháu rồi.” Trương Tiểu Tri rút cổ, đi tới trước mặt Ninh Bối Bối: “Dì Bối Bối, đi đi theo cháu.”

“Ha ha...” Ninh Nhiễm Thanh tiếp tục gặm táo, chân trái cô có thói quen đá về trước, vừa hay đá trúng bàn trà, con đầu dây đứt lập tức truyền từ đầu ngón chân lên tới tận đỉnh đầu. Cô chỉ cảm thấy móng chân như sắp rời ra rồi, đau tới mức khóe mắt chảy ra vài giọt nước mắt. Cô nâng chân ngồi lên sôpha, cúi đầu khe khẽ thổi vào ngón chân cái. Đang làm dịu cơn đau, bỗng nhiên cô lại nhớ ra chuyện gì đó, lại giận dữ dậm chân một cái, lại chạm phải chỗ đau.

Đợi đến khi dường như không còn đau như lúc đầu nữa, Ninh Nhiễm Thanh đứng dậy đi tới phòng của khách. Ninh Bối Bối đứng bên trong đã quỳ xuống đất sắp xếp hành lý rồi. Ninh Nhiễm Thanh nhìn hòm lớn hòm nhỏ dưới sàn, cười giễu cợt, khoanh tay đứng dựa vào cửa nói: “Ồ có vài ngày thì mang nhiều quần áo đến đây thế làm gì? Cô đến đây bày hàng bán sao?”

Ninh Nhiễm Thanh treo quần áo vào trong tủ, dường như không nghe thấy Ninh Nhiễm Thanh nói, mà ngược lại cúi đầu hỏi Trương Tiểu Tri: “Tiểu Tri! Chị cả mấy giờ thì về nhà?”

Trương Tiểu Tri nhìn đồng hồ đeo tay: “Còn khoảng nửa tiếng nữa.”

Ninh Nhiễm Thanh liếc nhìn Trương Tiểu Tri, sa sầm mặt mày quay về phòng, một lát sau Trương Tiểu Tri đẩy cửa ra, thò đầu vào gọi cô: “Thanh Thanh...”

“Đồ phản bội!” Ninh Nhiễm Thanh đóng sầm cửa lại, bỏ mặc Trương Tiểu Tri ở ngoài cửa.

Ninh Tuấn Tuấn còn chưa về nhà, Ninh Nhiễm Thanh đã tắm rửa xong xuôi, nằm lên giường đi ngủ trước, đến cả bộ phim trình thám hiểm đại mà cô và Trương Tiểu Tri vẫn cùng theo dõi cũng chẳng buồn xem.

Ninh Nhiễm Thanh tắt điện, kéo rèm lại, cả gian phòng bỗng tối tới mức không nhìn rõ cả năm ngón tay, đồng thời rất yên tĩnh, tới mức có thể nghe rõ tất cả cả động tĩnh bên ngoài.

Ví dụ như tiếng trò chuyện của Ninh Bối Bối và Trương Tiểu Tri, lú lú lú lú phiền chết đi được.

Ví dụ như Ninh Tuấn Tuấn về nhà còn nấu bữa ăn đêm cho Ninh Bối Bối, rải ga giường, rải chăn...

Ninh Nhiễm Thanh lần qua lần lại, vùi mình vào trong chăn, đã sắp quẩn chặt mình thành một cái kén rồi. Cô vừa khóc vừa nghe những cuộc nói chuyện ở bên ngoài, cho đến khi tiếng của Trương Tiểu Tri từ ngoài cửa vọng vào.

“Thanh Thanh! Di có muốn ăn đêm không?”

“Không ăn!” Ninh Nhiễm Thanh không cần thậnghẹn lời, sau đó cắn chặt răng không nói gì nữa. Một lát sau, đến cả Trương Tiểu Tri ở ngoài cửa cũng bỏ đi.

Ninh Nhiễm Thanh không rõ đã qua bao lâu, lâu tới mức cả Ninh Bối Bối và Trương Tiểu Tri đều đã ăn đêm xong quay về phòng, sau đó Ninh Tuấn Tuấn rửa bát đĩa xong, tắt đèn trong phòng khách, cũng vào phòng. Cô mới rút một tờ giấy ăn trên đầu giường, lau nước mũi, lúc này mới hít thở được chút không khí.

Chính vào lúc này, ngoài cửa vọng lại tiếng cửa bật mở, Ninh Nhiễm Thanh vội vàng trùm chăn lên, nhắm mắt lại giả vờ say ngủ, nhưng đôi tai giấu trong chăn thì lại dựng đứng lên.

“Nhiễm Thanh...” Ninh Tuấn Tuấn ngồi xuống bên giường cô, dịu dàng nói: “Ngủ rồi à?”

“... Ngủ rồi.” Ninh Nhiễm Thanh khó chịu nói.

“Vẫn còn giận à?” Ninh Tuấn Tuấn khẽ kéo cái chăn của cô xuống, xoa xoa đầu cô: “Ngủ thế này không sợ bị ngạt thở sao?”

Ninh Nhiễm Thanh không nói gì, tránh đi.

“Nhiễm Thanh, bất luận thế nào Bối Bối cũng là người thân của chúng ta. Em ấy xa xôi tới thành phố A này, chị là chị cả lại không tiếp đón sao?” Ninh Tuấn Tuấn bắt đầu giảng giải lý lẽ với Ninh Nhiễm Thanh: “Thanh Thanh. Thời gian này nể mặt chị, chúng sống hòa thuận với Bối Bối, có được không?”

Ninh Nhiễm Thanh mở mắt ra, sau đó bật dậy khỏi giường: “Chị! Chúng ta mới cùng một mẹ sinh ra. Lúc ba và Hồng Tú Mỹ sinh Ninh Bối Bối, mẹ vẫn còn sống, chị có biết không. Lúc đó mẹ còn chưa qua đời. Thế nên Ninh Bối Bối, cô ta chính là con riêng của ba. Ba đã phản bội lại mẹ, lẽ nào đến chị cũng phản bội lại mẹ sao?”

“Nhiễm Thanh, chúng ta là con cái. Có những chuyện chúng ta không thể quyết định được. Dù sao cũng đã xảy ra rồi, chúng ta nên chấp nhận. Bối Bối cũng là con của ba, nó cũng giống em, cũng là em gái của chị...”

Ninh Nhiễm Thanh không nói gì, nằm xuống giường, tiếp tục vùi mặt vào gối khóc nức nở.

“Nhiễm Thanh...”

“Được rồi. Em biết rồi. Em sẽ không cãi cò với cô ta, chỉ cần cô ta đừng chọc vào em.” Một lúc lâu sau, Nhiễm Thanh mới lên tiếng.

“Gia đình hòa thuận mọi việc đều thuận lợi. Nếu cả nhà có thể sống những ngày tháng hòa thuận vui vẻ, tại sao nhất định cứ phải cãi vã chứ?” Ninh Tuấn Tuấn trước khi đi còn lau nước mắt cho cô: “Được rồi. Đừng khóc nữa! Ngày mai còn phải đi làm nữa.”

Sau khi Ninh Tuấn Tuấn đi rồi, Ninh Nhiễm Thanh lại ôm gối khóc một lúc nữa mới ngừng được, sau đó dậy rửa mặt. Nhìn cô gái với đôi mắt mọng đỏ trong gương, Ninh Nhiễm Thanh nhếch môi tự chế giễu chính mình.

Cô và Ninh Bối Bối đã bất hòa với nhau mười mấy năm rồi, nếu có thể chung sống hòa thuận thì đã thuận hòa từ lâu rồi. Gặp gỡ thì thành giặc. Việc cô trở thành một kẻ hèn hạ như bây giờ, Ninh Bối Bối có công không nhỏ.

Ngày hôm sau, sau khi Ninh Nhiễm Thanh đánh răng rửa mặt xong xuôi, viết lên tất cả các đồ mỹ phẩm và đồ dùng cá nhân ba chữ “Ninh Nhiễm Thanh”, cô đẩy cửa bước vào phòng Ninh Bối Bối.

Ninh Bối Bối đã ngồi trước máy tính chat chit rồi, mặc một bộ quần áo ngủ rất cute.

Ninh Nhiễm Thanh gõ cửa: “Tôi qua đây nói với cô một tiếng. Nếu tôi phát hiện cô động vào đồ đạc của tôi, tôi sẽ đích thân giúp cô thu dọn hành lý tiễn cô về nhà đấy.”

Ninh Bối Bối quay lại: “Yên tâm đi, đồ của cô tôi thật sự không ư chút nào.”

Ninh Nhiễm Thanh khẽ cười khẩy: “Ai mà biết được, chỉ sợ có một số người bẩm sinh đã có ba cái tay.”

Ninh Bối Bối nghiêng răng nghiêng lợi: “Ninh Nhiễm Thanh, cô đừng có quá đáng quá, tôi không ở nhà cô, mà là nhà của chị cả.”

“Cô không cần phải lặp đi lặp lại nhấn mạnh với tôi vấn đề này.” Ninh Nhiễm Thanh đứng thẳng dậy: “Cho dù đây không phải nhà của tôi, nếu tôi thật sự

muốn đuổi cô đi vẫn rất đơn giản.”

Ninh Nhiễm Thanh nói liền chuẩn bị đi ra ngoài. Trương Tiểu Tri đang ngồi trên bàn ăn sáng quay qua nhìn cô, có vẻ định nói gì lại thôi, một lúc sau mới mở lời: “... Dì à, dì không ăn sáng đã đi rồi sao?”

Trương Tiểu Tri những lúc sợ cô đều gọi cô là dì hoặc là “Thanh Thanh”. Ninh Nhiễm Thanh ngược mắt lên: “Không ăn nữa!”

Trương Tiểu Tri âm thầm quay đầu lại, quả nhiên không dám nói nữa.

Ngồi trên xe buýt, Ninh Nhiễm Thanh lại có chút hối hận, tự mắng thầm mình trong bụng. Cô tức giận gì với Trương Tiểu Tri cơ chứ, cùng lắm thì thằng bé cũng chỉ ăn theo mà thôi.

Vì không ăn sáng, lúc đi làm Ninh Nhiễm Thanh chẳng có chút sức lực nào, cô ngồi đánh văn bản một lúc, tay chân bắt đầu mềm nhũn, vào nhà vệ sinh mới phát hiện hóa ra “bà cô” ấy tới rồi.

Ninh Bối Bối quả nhiên “công lực thâm hậu”, còn khiến “bà cô” của cô tức đến nổi phải xuất hiện.

Ninh Nhiễm Thanh ngồi trong nhà vệ sinh nhắn tin cho Vương Trân, một lát sau Vương Trân trả lời cô: “Đã chuyển lời tới luật sư Tần, không cần cảm ơn.”

Ninh Nhiễm Thanh cắn răng, cô nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nông Ý Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

“Bà đỡ” của em lại tới rồi, cấp cứu! Cấp cứu!”

Tần Hựu Sinh ngẩn ngơ nhìn dòng tin nhắn này một lúc, lập tức hiểu ra nguyên do, chỉ có điều tính toán ngày tháng hình như không khớp lắm, dứt khoát nhắn lại một tin cho Ninh Nhiễm Thanh: ““Bạn cũ của em tới thật rồi sao?”

Là một người đàn ông, dùng từ “bà đỡ” thật sự rất kỳ quặc, nghĩ một lúc lâu anh mới nghĩ ra từ “bạn cũ”.

Ninh Nhiễm Thanh vẫn còn đang ngồi trong nhà vệ sinh chờ cứu viện, khi đọc được tin nhắn của Tần Hựu Sinh, bỗng phì cười, trả lời lại một tiếng “Ừm”.

Mặc dù Vương Trân nhắn tin cho Tần Hựu Sinh, nhưng vẫn lập tức mang một gói băng vệ sinh vào cho Ninh Nhiễm Thanh ở bên trong. Lúc hai người từ trong đó đi ra, Vương Trân mỉm cười hỏi Ninh Nhiễm Thanh: “Cậu bảo luật sư Tần có mang tới đây thật không?”

“Ai mà biết được.” Ninh Nhiễm Thanh rạng rỡ, rút một tờ khăn giấy ra lau tay. Lau khô rồi mới liếc nhìn hình ảnh của mình trong gương. Tối qua cô khóc lâu như vậy, giờ khóe mắt vẫn còn đỏ ửng, trông giống một người không được ngủ đủ giấc.

Tần Hựu Sinh đặt điện thoại lên mặt bàn, gọi trợ lý A Thảm vào, đi thẳng vào vấn đề: “Cậu có thời gian không? Đi mua giúp tôi một gói đồ dùng của phụ nữ về đây.”

“Luật sư Tần, tự anh dùng hay là...” Mặc dù A Thảm có chất giọng mềm mại nhẹ nhàng có phần nữ tính, trên thực tế anh ta lại là một người đàn ông cao to. Anh ta kinh ngạc nhìn Tần Hựu Sinh, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Tần Hựu Sinh ngẩng đầu lên: “Cậu thấy sao?”

“Nhưng tôi còn rất nhiều việc phải làm, không có thời gian ạ.” A Thảm lén nhìn Tần Hựu Sinh: “Sếp à! Thật sự là em chưa bao giờ mua thứ đó, hay là em nghĩ giúp anh cách khác nhé?”

“Được rồi, mau đi sắp xếp đi, nhanh đấy!” Tần Hựu Sinh xua tay. Trước khi A Thảm đi anh còn dặn với một câu: “Đừng để người khác biết đấy.”

Cường độ công việc trong văn phòng luật Dịch Hòa đã có tiếng là rất cao. Đã từng có một thực tập sinh nam phải tăng ca tới ba giờ sáng, cuối cùng chạy vào nhà vệ sinh khóc lóc một trận, sau khi giải tỏa áp lực lại quay về tiếp tục viết đơn kiện. Dưới cường độ công việc như vậy, nữ luật sư ở lại được ít vô cùng, đến cả thực tập sinh nữ năm nay cũng chỉ có một mình Lại Thu Khiết.

Vì Lại Thu Khiết đã từng là học trò của Tần Hựu Sinh, nên A Thảm cũng có quan hệ thân thiết với Lại Thu Khiết. Anh bước tới trước bàn, đẩy đẩy tay cô: “Có “cái đó” không?”

Lại Thu Khiết đưa cho anh một cây bút.

A Thắm vẽ vào không khí: “Cái mà con gái hay dùng ấy...”

“Cái nào cơ?”

“Thì... Chính là cái mà con gái các cô hay dùng ấy...”

Lại Thư Khiết đỏ mặt: “Anh bị bệnh sao?”

“Tôi đâu có bệnh gì.” A Thắm nói nhỏ: “Tóm lại có là được rồi.”

A Thắm bước ra từ phòng làm việc của Tần Hựu Sinh. Có những việc chẳng cần đoán đã biết nguyên do.

Nam nữ yêu đương là chuyện một người đánh một người chịu đau. Nhưng nếu người chịu đau lại là người trong lòng của một ai khác, có những chuyện dù ít dù nhiều vẫn có chút khó chịu.

Mặc dù Lại Thư Khiết có rất nhiều thành kiến với cô Ninh Nhiễm Thanh đó, nhưng vẫn rút trong ngăn kéo ra một gói, nhét vào tay A Thắm: “Cầm lấy đi!”

Sau khi Tần Hựu Sinh nhận được băng vệ sinh, liền bọc tất cả lại một cách chắc chắn rồi đút vào một chiếc túi đựng tài liệu bằng da, sau đó đi ra khỏi phòng làm việc. Vừa hay Giang Hành Chi cũng phải ra ngoài bàn bạc một hợp đồng. Lúc hai người cùng thang máy xuống dưới, Giang Hành Chi liếc mắt nhìn chiếc túi đựng tài liệu căng phồng của Tần Hựu Sinh: “Cậu đút bánh mỳ vào túi đựng tài liệu làm gì đấy?”

Sắc mặt Tần Hựu Sinh vẫn hết sức điềm tĩnh, nhìn con số nhấp nháy trong thang máy: “Không phải là bánh mỳ, chỉ là mình đưa cho Nhiễm Thanh một ít tài liệu.”

Giang Hành Chi lại nhìn lần nữa: “Đúng là cậu bạn trai 24 điểm* tốt.”

*Một tiêu chí đặc biệt của Trung Quốc.

Tần Hựu Sinh vẫn nói rất đĩnh đạc, khẽ mỉm cười: “Cậu quá khen rồi.”

Thang máy dừng lại ở tầng có văn phòng luật Vạn Chính. Tần Hựu Sinh qua phòng làm việc của Chu Yến chào hỏi vài câu trước, rồi mới đi tới bàn làm việc của Ninh Nhiễm Thanh. Cô đang cúi đầu dùng bút xoa bôi vẽ lên tài liệu, nhất định là lại sai sót gì rồi.

Tần Hựu Sinh đặt “túi tài liệu” anh mang tới trước mặt bàn của Ninh Nhiễm Thanh, ho nhẹ một tiếng.

Ninh Nhiễm Thanh ngược mắt lên. Tần Hựu Sinh đang đứng trước bàn cô, rồi cô nhìn xuống chiếc túi xa phình to trên mặt bàn, gò má bỗng đỏ ửng.

Mắt cô sưng húp, sắc mặt trắng bệch, dưới viền mắt còn có quầng thâm... Tần Hựu Sinh quan tâm nhìn Ninh Nhiễm Thanh: “Nếu em không khỏe thì xin nghỉ đi.”

Sau khi Tần Hựu Sinh đi khỏi, Vương Trân rót cho Ninh Nhiễm Thanh một cốc trà gừng: “Uống đi! Xem mặt cậu trắng bệch như tờ giấy kia!”

Ninh Nhiễm Thanh lấy chiếc gương vẫn mang theo người ra: “Quả nhiên trắng vẫn là đẹp.”

“Ồ đó mà đặc ý đi!” Vương Trân lờm Ninh Nhiễm Thanh một cái rồi đi ra.

Ba phép màu tuyệt nhất trong thời kỳ kinh nguyệt của người phụ nữ: túi chườm, trà gừng đường đỏ, cuối cùng là sự quan tâm của bạn trai và bạn thân. Ninh Nhiễm Thanh xoa xoa vùng bụng đau nhức, bỗng nhiên cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Việc Ninh Nhiễm Thanh và Tần Hựu Sinh qua lại đã không còn là bí mật gì trong văn phòng này nữa. Trước đây có không ít người ngẫm suy đoán và bàn tán. Chỉ có điều hôm nay là lần đầu tiên Tần Hựu Sinh đường hoàng tới thăm bạn gái như vậy. Sau khi anh đi rồi, cả phòng bèn dậy lên những tiếng xì xào bàn bạc to nhỏ.

Ninh Nhiễm Thanh giả vờ làm ngơ, tiếp tục làm những việc cần làm.

Sau đó không biết ai đã khơi mào một cuộc thảo luận, đối tượng chính là ngôi sao nữ Cốc Vũ không lâu trước đó đã lấy được đại gia. Cốc Vũ vốn chỉ là một ngôi sao hạng 5, vì dính scandal với Cố Đông Minh của tập đoàn Sâm Giang mà trở nên nổi tiếng, được đổi đời, trở thành một minh tinh rất hot trong làng giải trí.

Nữ minh tinh và đại gia vẫn luôn có nhiều đề tài tranh luận nhất.

Ninh Nhiễm Thanh tò mò, bèn lên mạng tra những tin tức về “Cốc Vũ” và “Cố Đông Minh”. Khi nhìn thấy nam chính trong scandal trên trang báo mạng, cô thấy hơi quen. Nghĩ kỹ một chút, anh ta chẳng phải chính là ông chủ lớn mới đầu tư vào trung tâm thương mại của Ninh Tuấn Tuấn sao?

“Thế nên với một người phụ nữ mà nói, giới giang chẳng bằng lấy được người chồng tốt.” Một vị trợ lý sôi nổi nhất trong phòng đã nói như vậy.

“Quy tắc ngầm thôi mà. Cố Đông Minh còn là cổ đông lớn thứ hai trong công ty giải trí New Star. Cốc Vũ lên giường với Cố Đông Minh, cũng tức là lên giường với chính ông chủ của mình. Thế nên mới nói, phụ nữ nên đứng giường hay nằm giường thật sự rất quan trọng.”

Ninh Nhiễm Thanh vẫn đang mãi xem tin tức bỗng nhiên phản ứng lại. Người trợ lý này đâu có nói Cốc Vũ, rõ ràng là nói cô mà! Nhất thời cô tức giận tới nổi bụng dưới lại đau thắt.

“Đây là ưu thế của những người xinh đẹp mà. Cho dù chỉ là bình hoa cũng có giá trị thương thức mà. Có những người cùng lắm chỉ là một cái bát sứ thôi.” Vương Trân cười hi hi cướp lời.

Ninh Nhiễm Thanh hít sâu, cố gắng để bản thân mình không nóng nảy.

Trong lúc ăn trưa, Vương Trân an ủi cô: “Môm là của người ta, còn tai lại là của cậu. Nếu cậu tức giận nghĩa là chứng thực những gì họ nói rồi.”

Nói thì nói vậy, chỉ có điều... Ninh Nhiễm Thanh bỗng nhiên cảm thấy thương thay cho bản thân mình. Nhưng những cảm xúc tiêu cực như vậy đối với những người tự tin đầy mình như cô, rất nhanh tan thành mây khói.

Bữa trưa tự phục vụ vô cùng náo nhiệt. Những nhân viên vốn ở văn phòng luật Dịch Hoàn trùng hợp cũng tới dùng cơm. Rất nhiều người ở Dịch Hòa tới. Phục vụ của nhà hàng kéo ghế giúp họ, năm sáu chiếc bàn dài được ghép thành chiếc bàn vuông kiêu lớn.

Ninh Nhiễm Thanh và Vương Trân cùng đi vào nhà ăn. Vương Trân không những giúp cô tìm Tần Hựu Sinh, còn giúp cô gọi anh: “Luật sư Tần!”

Tần Hựu Sinh trong tay còn cầm điện thoại, đang định gọi cho Ninh Nhiễm Thanh. Thế nên những sự tình cờ thế này thật sự khiến người ta rất vui. Anh chất chứa niềm vui, đến trước mặt Ninh Nhiễm Thanh: “Anh đang định gọi điện cho em. Lại đây cùng ăn với bọn anh đi.”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn những đồng nghiệp bên phía Dịch Hòa ngồi cách đó không xa: “Em là người của Vạn Chính là.”

“Nhưng là người nhà luật sư của Dịch Hòa mà.” Tần Hựu Sinh mỉm cười, sau đó nói với Vương Trân: “Cô Vương cũng tới đây ăn đi, lát nữa tôi sẽ giới thiệu mấy vị tiền bối cùng ngành cho hai người làm quen.”

Có người nói, đàn ông đối tốt với bạn thân của bạn gái đa phần đều có dụng ý xấu. Tần Hựu Sinh không biết mình đang phải suy nghĩ kỹ lưỡng hay là đang có tâm ý xấu nữa. Anh có thể tạo quan hệ giúp Vương Trân coi như trả ơn. Anh cũng hy vọng Vương Trân có thể thật lòng hơn nữa với Nhiễm Thanh.

Tần Hựu Sinh dẫn Ninh Nhiễm Thanh và Vương Trân đến bàn ăn của văn phòng luật Dịch Hòa. Sau đó ở đây có một luật sư nam đã làm trong nghề lâu năm tươi cười nói: “Luật sư Tần quả nhiên có sức hấp dẫn, mới đi có một tý đã dẫn về được hai người đẹp rồi.”

Tần Hựu Sinh nở một nụ cười rạng rỡ, giới thiệu ngắn gọn: “Đây là người ấy của tôi, Nhiễm Thanh. Còn kia là đồng nghiệp của cô ấy. Trước mắt hai người họ đều làm việc trong văn phòng luật Vạn Chính.”

Ninh Nhiễm Thanh ngược mắt nhìn Tần Hựu Sinh, khẽ cong môi chào mọi người đang ngồi: “Chào mọi người!”

Mọi người lần lượt lăm lét nhìn nhau. Đối với cô gái vừa chào hỏi này họ chẳng xa lạ gì, chẳng phải chính là cô gái vào nhầm phòng hát đó sao? Thậm chí có một khoảng thời gian câu nói “tìm lại chính nghĩa trong xã hội, giải quyết những bất hòa giữa mọi người” của cô ấy còn trở thành danh ngôn trong văn phòng luật.

“Chào cô, chào cô!”

“Luật sư Tần đúng là giỏi giấu...”

“...”

Tần Hựu Sinh chỉ khẽ cười, sau đó bảo phục vụ mang thêm hai chiếc ghế tới, đương nhiên sắp xếp ngồi bên cạnh anh, sau đó giúp Ninh Nhiễm Thanh lấy thức ăn và nước ấm...

Mọi người ngồi ở bàn ăn chưa bao giờ thấy luật sư Tần chăm lo cho một cô gái như thế, cứ lén nhìn nhau, đánh giá họ. Vị luật sư già mồm mép cay độc, lại nói thẳng: “Luật sư Tần thật không đạo đức gì cả. Đây có gọi là khoét vách tường của Vạn Chính không?”

Tần Hựu Sinh không nói gì, một lúc sau mới mở lời: “Lúc Nhiễm Thanh vừa mới tốt nghiệp, tôi vốn định đích thân hướng dẫn cô ấy. Vì lúc đó chúng tôi đang xảy ra chút chuyện, nên cô ấy đã chạy tới văn phòng Trung Chính...” Mặc dù là người hợp tác cấp cao trong công ty luật hợp danh muốn đưa một hai người vào văn phòng chẳng khó khăn gì, nhưng vẫn cần đánh tiếng một chút.

Tần Hựu Sinh nói xong, mấy người hợp tác ngồi cùng bàn gần như đã hiểu anh có ý gì, lần lượt nói: “Chuyện này phải sớm giải quyết cho xong. Sao có thể để bạn gái ở lại văn phòng luật khác chứ?”

“Đúng thế, đúng thế!”

“Văn phòng chúng ta vốn dĩ cần có thêm mấy cô gái xinh đẹp để điểm xuyết. Còn nhớ buổi họp thường niên năm ngoái, vì chẳng đủ bạn nhảy chúng ta đành phải hợp tác.”

“Anh nằm mơ sao, muốn khoét tường của luật sư Tần à?”

“Chẳng phải còn một cô sao, tôi đặt trước.”

Không khí bỗng nhiên sôi nổi hẳn lên. Đúng vào lúc này, Lại Thư Khiết ngồi đối diện đột nhiên đứng dậy, nâng ly lên hướng về phía Ninh Nhiễm Thanh và Vương Trân: “Tôi đại diện cho phái nữ trong văn phòng chào mừng hai cô trước.”

Vương Trân thật sự có chút kích động. Cô đã muốn rời khỏi Vạn Chính từ lâu, hôm nay có một cơ hội tốt như vậy, cô không thể không nắm lấy.

Cô nhìn Tần Hựu Sinh một cái, sau khi có được sự đồng ý mới đứng dậy cùng ly với Lại Thư Khiết, rồi nói với tất cả mọi người ngồi ở đó: “Dịch Hòa vẫn luôn là ước mơ của tôi. Hôm nay có thể được ăn cơm cùng các tiền bối của Dịch Hòa, tôi thật sự rất vui, ly rượu này tôi xin cạn trước để tỏ lòng thành.”

Hôm nay Ninh Nhiễm Thanh thật sự không tiện uống rượu, thế nên ly rượu của cô Tần Hựu Sinh đã chủ động uống thay: “Hôm nay Nhiễm Thanh không tiện uống rượu, thế nên tôi thay mặt cô ấy cạn ly với mọi người, cảm ơn!”

“Luật sư Tần khách khí rồi.”

Lại Thư Khiết lại đưa mắt nhìn Ninh Nhiễm Thanh, trong lòng thầm nghĩ đàn ông đều là động vật yêu bằng mắt, đến cả Tần Hựu Sinh cũng không phải ngoại lệ. Chỉ cần xinh đẹp đáng chuẩn, còn những thứ khác không cần quan tâm sao?

Chỉ có điều những cô gái đó để yêu có lẽ còn được, nhưng kết hôn thì sao? Lại Thư Khiết nhấp một ngụm rượu hoa quả, tóm lại là cô chẳng ưa gì.

Vào giờ nghỉ trưa, vì trong người không được khỏe, Ninh Nhiễm Thanh tới văn phòng của Tần Hựu Sinh nghỉ ngơi một lát, còn Vương Trân phải quay về làm việc. Trước khi đi cô còn chân thành cảm ơn Tần Hựu Sinh: “Cảm ơn anh, luật sư Tần!”

“Không có gì! Văn phòng luật đều chuộng những người nỗ lực có chí tiến thủ”. Tần Hựu Sinh nói câu này đã ngầm có ý, bắt luận vào đây bằng cách nào, nếu đã vào Dịch Hoàn không cố gắng sẽ không trụ nổi.

Vương Trân hiểu, gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng!”

Ninh Nhiễm Thanh không giống Vương Trân. Cảm giác của cô với Dịch Hòa rất nhạt nhòa, thậm chí còn cảm thấy làm vậy khiến cô cảm thấy có lỗi với cô Chu Yến.

Trong văn phòng của Tần Hựu Sinh còn có một phòng nghỉ độc lập. Mặc dù diện tích nhỏ nhưng vẫn có một chiếc giường sofa mềm mại, hơn nữa còn có một số đồ dùng cá nhân.

Mỗi lần “bạn cũ” của Ninh Nhiễm Thanh ghé chơi, tay chân cô cũng mềm nhũn. Lúc cô nằm lên giường nghỉ ngơi, Tần Hựu Sinh cũng ngủ cùng cô một lúc, tay phải của anh còn đặt lên bụng cô, nhẹ nhàng xoa cho cô.

“Thầy Tần! Anh bảo em tới Dịch Hòa rồi, cô em có buồn không?” Ninh Nhiễm Thanh thật sự rất lo lắng về chuyện này.

“Yên tâm đi.” Tần Hựu Sinh xoa đầu cô: “Nếu anh mà là Chu Yến có lẽ còn vui mừng ấy chứ, cuối cùng đã trút được gánh nặng rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh chau mày lườm Tần Hựu Sinh: “Cô em rất quý em đấy.”

“Anh biết rồi, nhưng mà một thời gian nữa, Chu Yến cũng ra khỏi Vạn Chính rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh tròn tròn mắt: “Sao lại thế?”

“Chu Yến và chồng cô ấy vẫn sống hai người hai nơi. Cô ấy làm vậy có lẽ là muốn cứu vãn cuộc hôn nhân của mình. Cô ấy định cùng chồng ra nước ngoài sinh sống.” Tần Hựu Sinh cần giọng nói từ từ.

Ninh Nhiễm Thanh trầm tư suy nghĩ. Chu Yến là người nổi tiếng giải quyết các vụ ly hôn, vậy mà kết quả cũng gặp phải những vấn đề trong hôn nhân.

Tần Hựu Sinh vuốt ve mái tóc ngắn của Ninh Nhiễm Thanh. Cũng chính vì nguyên do phía Chu Yến, anh mới định để Nhiễm Thanh tới Dịch Hòa sớm một chút. Thật ra cô ấy đi theo Chu Yến chưa chắc đã kém so với việc đi theo anh.

Bạn trai, thầy giáo, thầy hướng dẫn... Khi tất cả những thân phận này cũng hợp nhất làm một, nhất định sẽ có lúc nhất bên trọng nhất bên khinh. Đóng tốt một vai nào đó, có lẽ sẽ ảnh hưởng tới một vai khác.

Một người bạn trai tốt đã định sẵn sẽ không thể là một người thầy tốt. Đồng thời nếu phải làm một người thầy, anh còn có thể là một người bạn trai tốt không?

Chương 20

“Thầy Tần! Rất nhiều người nói em không xứng với anh.” Bỗng nhiên Ninh Nhiễm Thanh nói, đôi mắt trong veo cứ nhìn Tần Hựu Sinh không rời mắt: “Anh thấy sao?”

Bạn gái là phải chăm sóc cẩn thận. Trong quá trình chăm sóc, Tần Hựu Sinh cũng rèn luyện được bản lĩnh tốt có thể né tránh vấn đề. Anh vuốt mái tóc của cô gái trong lòng mình: “Sao lại nghĩ như vậy?”

“Trước đây còn đi học em vẫn chưa có cảm nhận gì. Bây giờ cảm giác này vô cùng mạnh mẽ. Ánh mắt người khác nhìn em, cảm giác quét từ trên xuống dưới ấy, cứ như là em kiếm được nhiều lời từ anh lắm thì phải.” Ninh Nhiễm Thanh bắt đầu thấy không vui.

Trong tình yêu của hai người, tự ti là tối kỵ. Tâm trạng tiêu cực gần đây của Ninh Nhiễm Thanh không phải vì tâm lý bên trong, mà do một áp lực vô hình từ bên ngoài. Luôn có một vài người quá thích soi mói, bình phẩm người khác.

“Nhiễm Thanh, em không hề không xứng với anh.” Tần Hựu Sinh khẽ cười, cúi đầu hôn lên trán cô: “Thật ra ngược lại là, anh hoàn toàn không xuất sắc như những gì người ta nhìn thấy.”

Chập tối lúc sắp tan sở, Ninh Nhiễm Thanh nhận được điện thoại Ninh Uy Phong gọi tới. Kể ra trước đây Ninh Uy Phong đều gọi điện cho Ninh Tuấn Tuấn, rồi bảo Ninh Tuấn Tuấn chuyển điện thoại cho cô. Hôm nay lại gọi thẳng cho cô, Ninh Nhiễm Thanh thật sự có chút bất ngờ.

Ninh Nhiễm Thanh đứng dậy, đi tới hành lang phía ngoài văn phòng nhận cuộc điện thoại này.

Trong điện thoại, Ninh Uy Phong cười hi hi, hỏi thăm tình hình thực tập của cô thế nào rồi, còn nói vừa gửi cho cô một ít tiền, bảo cô thích gì thì cứ mua về, đừng tiết kiệm.

“Chẳng phải bố phá sản rồi sao?” Cô hỏi.

“Bây giờ bố hợp tác với một chủ mở một công xưởng, cũng lãi kha khá.” Ninh Uy Phong nói chuyện luôn rất tươi cười, một lúc sau mới đi vào chuyện chính: “Đúng rồi, có phải Bối Bối tới đó rồi không?”

Ninh Nhiễm Thanh: “Bố bảo cô ta đi mau đi!”

“Nhiễm Thanh...”

Ninh Nhiễm Thanh thẳng thừng ngắt điện thoại.

Ninh Uy Phong có ba cô con gái. Trước đây một người xem phong thủy cho nhà họ Ninh đã cho xem ba lá số tử vi cho họ. Trong ba đứa, tử vi của cô là xung khắc nhất với Ninh Uy Phong.

Ninh Nhiễm Thanh chẳng tin, cái gì mà tử vi không hợp, rõ ràng là đối chọi nhau cả về thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Mặc dù Trương Tiểu Tri là một thằng nhóc không có chủ kiến, nhưng Ninh Nhiễm Thanh vẫn lo nó sẽ bị Ninh Bối Bối tẩy não hoàn toàn. Thế nên tan làm cô liền về nhà sớm. Lúc Tần Hựu Sinh gọi điện cho cô, cô đã gần về tới nhà chị rồi.

Tần Hựu Sinh nói ngày mai anh phải tới Nhật Bản bàn một vụ mua bán với tư cách luật sư cố vấn của tập đoàn Sâm Giang, mấy ngày này bảo cô phải tự biết chăm sóc bản thân.

Ninh Nhiễm Thanh bảo Tần Hựu Sinh cứ tập trung làm việc.

Trong căn hộ, Ninh Bối Bối đang làm cơm tối, Ninh Tuấn Tuấn còn chưa tan làm, Trương Tiểu Tri đã đi học thêm về đang làm bài tập trong phòng mình.

Ninh Nhiễm Thanh vào nhà bếp xem một lượt, rồi gọi thẳng cho số điện thoại giao hàng tận nhà.

Ninh Bối Bối bắt đầu tức giận: “Ninh Nhiễm Thanh! Có phải chị bị bệnh không?”

Ninh Nhiễm Thanh lượn lờ một vòng trong nhà bếp rồi đi ra.

Ninh Nhiễm Thanh gọi một chiếc pizza 9 inch, còn thêm cả cánh gà và salad hoa quả. Lúc người giao hàng mang đồ tới, Ninh Bối Bối đã sắp xếp các món ăn đầu ra đẩy lên mặt bàn, hai bên cân đối. Ninh Nhiễm Thanh liếc nhìn Trương Tiểu Tri từ trong phòng đi ra, mặt không hề biến sắc.

Trương Tiểu Tri đáng thương thật sự cảm thấy hai ngày nay những gì mình phải chịu đựng vô cùng nhiều. Sau khi cậu âm thầm đưa ra sự lựa chọn trong lòng, liền nhìn về phía Ninh Nhiễm Thanh: “Thanh Thanh! Cháu có thể ăn một ít pizza của dì không?”

Ninh Nhiễm Thanh nhấp nháy đôi mắt, vui lên một chút: “Mau đi rửa tay đi!”

Ninh Bối Bối không chịu nổi, lườm Ninh Nhiễm Thanh: “Chị đúng là có bệnh rồi!”

Ninh Nhiễm Thanh nhún vai. Kết quả cô đắc ý quá sớm. Sau khi ăn một miếng pizza, Trương Tiểu Tri lại ăn một nửa bát cơm do Ninh Bối Bối nấu.

Có lẽ do day dứt trong lòng, sau bữa cơm, Trương Tiểu Tri liền bật một chương trình giải trí, nói với Ninh Nhiễm Thanh: “Dì nhỏ à! Chương trình tung tin scandal giải trí mà dì thích nhất bắt đầu rồi!”

Đối với những trò nịnh bợ ra mặt thế này của Trương Tiểu Tri là Ninh Nhiễm Thanh khinh thường nhất, nhưng vẫn qua ngó một chút.

Cốc Vũ với tư cách là hoa đán mới, năm phút đầu tiên của chương trình tin tức giải trí kỳ này đều về cô ta.

Từ sau khi Cốc Vũ hẹn hò với Cố Đông Minh, bị người ta tra ra không ít tin đồn, bao gồm việc giả mạo tuổi tác và những scandal trước đây. Lúc phóng viên phỏng vấn, Cốc Vũ tuyên bố đã mời được luật sư nổi tiếng Tần Hựu Sinh bảo vệ danh dự cho mình.

Ngôi sao giải trí chính là như vậy, làm việc gì cũng phải tạo cho mình một chút tin đồn.

“Kể ra Cốc Vũ cũng khá xinh đẹp. Ninh Nhiễm Thanh, chị không lo lắng sao?” Ninh Bối Bối đột nhiên hỏi câu này.

Ninh Nhiễm Thanh bật cười: “Cô tưởng là người đàn ông tôi tìm giống loại của cô sao?”

Sau đó phóng viên hỏi về quan hệ giữa Cốc Vũ và Cố Đông Minh, Cốc Vũ giả lời lấp lửng: “Anh Cố là người đàn ông tôi rất ngưỡng mộ.”

Hôm nay ở văn phòng Ninh Nhiễm Thanh đã lên mạng search về những tin đồn giữa Cốc Vũ và Cố Đông Minh. Vừa gõ ba chữ “Cố Đông Minh” vào, gợi ý kết quả tức hiện ra các hàng chữ “Cố Đông Minh và cô Giang”, “Cố Đông Minh và cô Trần”, “Cố Đông Minh và cô Cốc”...

Cố Đông Minh là cổ đông lớn của công ty giải trí New star, dường như tất cả những nữ minh tinh có dính líu ít scandal tới anh ta đều trở nên nổi tiếng.

Phóng viên tiếp tục hỏi: “Nghe nói Cố Đông Minh có một đứa con riêng, xin hỏi cô Cốc có biết chuyện này không?”

Sắc mặt Cốc Vũ lướt qua một tia ngượng ngáp: “Thật xin lỗi! Chuyện này tôi không được rõ lắm, nhưng tôi cảm thấy đây đơn thuần chỉ là tin vịt, tôi không hề biết anh Cố lại có chuyện này.”

Ninh Nhiễm Thanh gác đôi chân dài lên bàn trà, cầm điều khiển lên đổi kênh: “Nhặt nhèo!”

“Ninh Nhiễm Thanh! Chị bị bệnh sao! Chị không xem, chúng tôi còn muốn xem mà.” Ninh Bối Bối có ý kiến.

Ninh Nhiễm Thanh nghiêng người qua, nhìn Ninh Bối Bối dần mạnh từng chữ một, thần sắc rất khiêu khích: “Cô có thể đổi câu khác được không? Từ sáng tới tối đều chửi tôi bị bệnh, tôi bị bệnh, nếu biết thế thì cô mau phấn đi!”

Ninh Bối Bối im thin thít, đứng dậy quay về phòng.

Ninh Nhiễm Thanh chiến thắng rồi, lúc cô đang định nói chuyện với Trương Tiểu Tri, thì cậu quay đầu nói với cô: “Dì nhỏ, dì quá đáng rồi đấy!”

“Cháu về phòng làm bài tập cho đi!” Ninh Nhiễm Thanh nhìn chằm chằm màn hình tinh thể lỏng. Mặc dù thanh âm rất thấp, âm cuối lại có chút dữ dằn.

Trương Tiểu Tri lặng lẽ bò xuống sôpha, đi dép vào và cùng quay về phòng.

Cả phòng khách trong chốc lát chỉ còn lại mình cô. Ninh Nhiễm Thanh gập người nằm trên sôpha tiếp tục chuyển kênh, quay đi quay lại đã chuyển mấy lượt rồi, cuối cùng cô dừng lại ở một chương trình xem mặt vô cùng nhàm chán.

Chương trình này trước đây Trương Tiểu Tri đều cùng xem với cô. Bây giờ không có nó ở bên cạnh cùng có bàn tán, cảm thấy vô cùng tẻ nhạt.

Ninh Nhiễm Thanh vặn to volume, phòng khách lập tức trở nên ồn ào. Để thể hiện rằng tâm trạng của mình rất tốt, Ninh Nhiễm Thanh lại bò dậy pha cho mình một cốc sữa, sau đó cứ thế ngồi xem chương trình xem mặt cho tới khi Ninh Tuần Tuần trở về.

“Nhiễm Thanh! Tiểu Tri và Bối Bối đâu rồi?” Ninh Tuần Tuần gói một phần ăn khuya đem về, đi tới nhà bếp liền thấy còn thừa lại pizza và salad, sắc mặt căng thẳng: “Nhiễm Thanh, em lại gọi đồ ăn nhanh?”

Âm lượng tivi quá lớn, Ninh Nhiễm Thanh nhất thời không nghe thấy Ninh Tuần Tuần hỏi. Cô ngồi trên sôpha “vâng” hai tiếng, coi như đã trả lời chị ấy.

Lúc này, Ninh Bối Bối từ trong phòng đi ra, chỉ vào cả một bàn thức ăn do mình nấu: “Chị cả! Em nấu cả một buổi chiều, kết quả chị ấy vừa về liền gọi đồ ăn nhanh.”

Ninh Tuần Tuần vỗ vai Ninh Bối Bối, đi tới trước mặt Ninh Nhiễm Thanh, cho nhỏ volume đi: “Nhiễm Thanh...”

Ninh Nhiễm Thanh tắt tivi đi, quay đầu nhìn Ninh Tuần Tuần: “Sao vậy, chị?”

Vốn dĩ tâm trạng Ninh Tuần Tuần vì chuyện thành thích của gian hàng đã không được vui, về lại phải giải quyết mấy chuyện này, ngữ khí của cô bất giác nặng nề: “Nhiễm Thanh! Dù gì Bối Bối cũng đã com nước xong xuôi, tại sao em còn gọi đồ ăn ngoài, chẳng phải chị bảo em bớt ăn mấy thứ đó đi sao?”

Ninh Nhiễm Thanh: “Em muốn ăn thì ăn thôi, em tiêu tiền riêng của em”

Ninh Tuần Tuần bị Ninh Nhiễm Thanh chọc tức tới nơi, sắc mặt u ám, nhưng vẫn chưa mở lời trách mắng.

Ninh Nhiễm Thanh từ từ đứng dậy khỏi ghế, đi tới trước mặt Ninh Bối Bối: “Cô có thể dùng mách leo được không? Đúng là căn bệnh từ nhỏ tới lớn vẫn không sửa được. Lớn tướng như vậy rồi, cô không thấy ghê tởm à?”

Ninh Bối Bối nhếch môi cười: “Chẳng phải chị cũng vậy sao? Từ nhỏ tới giờ luôn hống hách, ích kỷ. Ninh Nhiễm Thanh! Chị coi tất cả mọi người là mẹ mình sao!”

Mẹ mình... Ninh Nhiễm Thanh chỉ cảm thấy có một con dao nhọn đâm thẳng vào tim mình, giờ tay lên tát một cái thật mạnh vào mặt Ninh Bối Bối: “Cô đừng có nhắc tới chữ “mẹ” với tôi!”

Ninh Bối Bối lao đảo lùi về sau hai bước, ôm mặt nhìn cô khó tin.

“Nhiễm Thanh!” Ninh Tuần Tuần hét lên với cô: “Em có thôi đi không!”

Ninh Nhiễm Thanh quay lại: “Chị...”

Ninh Tuần Tuần đau khổ: “Nhiễm Thanh! Chẳng phải chị bảo em đừng gây chuyện sao? Ôn ào từ nhỏ tới lớn, em có thể tạm ngừng một chút không?”

Ninh Nhiễm Thanh cúi gầm xuống nhìn trần nhà, sau đó ngẩng đầu lên: “Tại sao em phải ngừng...”

Cuộc chiến giữa cô và Ninh Bối Bối, tại sao phải dừng lại...

Ninh Nhiễm Thanh quay về phòng mình. Lần này Ninh Tuần Tuần không tới phòng tìm cô, mà tới phòng của Ninh Bối Bối. Cô hiểu rất rõ, hôm nay cô đã khiến chị ấy thất vọng rồi.

Trên đời này có rất nhiều tình yêu đều dễ dàng mất đi. Nó vụt mất từng chút một cùng với sự thất vọng. Bao nhiêu năm nay, cô vẫn luôn tiêu xài hoang phí tình yêu của Ninh Uy Phong và Ninh Tuần Tuần. Trước đây cô còn nhỏ, họ còn cảm thấy có thể tha thứ được, mỗi lần cô tức giận đều nhẫn nại bao dung với cô. Bây giờ họ đều cảm thấy cô nên hiểu chuyện rồi, nên người lớn rồi. Nếu Ninh Bối Bối đã trở thành người nhà, thì cũng nên coi cô ta là một thành viên trong gia đình.

Nhưng cô thật sự không làm được...

Rất nhiều lúc, lùi một bước có lẽ sẽ giành được nhiều quan tâm và chú ý hơn. Nhưng bao nhiêu năm nay, Ninh Nhiễm Thanh vẫn chưa học được cách làm người “biết lùi một bước”.

Ninh Nhiễm Thanh nằm thêm một lúc, sau đó sang gõ cửa phòng Ninh Tuần Tuần. Ninh Tuần Tuần tưởng Ninh Nhiễm Thanh chủ động tới nhận sai, sắc mặt hiền hòa trở lại.

“Chị! Em tới để hỏi một câu thôi, khi nào thì Ninh Bối Bối đi?” Ninh Nhiễm Thanh đứng ngoài cửa hỏi.

Ninh Tuần Tuần ngăn người một lúc, lát sau mới nói: “Nó muốn ở lại thành phố A tìm việc làm...”

“À, em hiểu rồi.” Ninh Nhiễm Thanh đóng cửa lại, rồi đi.

Việc cô Chu Yến muốn rời khỏi văn phòng luật Vạn Chính đã không còn là bí mật nữa, giải quyết xong những công việc đang phụ trách là cô sẽ bay sang Mỹ. Ninh Nhiễm Thanh đang sắp xếp hồ sơ thì dừng lại: “Cô à! Cô đã từng làm bao nhiêu vụ rồi?”

Chu Yến nghiêm túc nhớ lại: “Không nhớ nổi nữa! Nhưng cô còn nhớ lần đầu tiên lên tòa cô đã nói lắp.”

Ninh Nhiễm Thanh quay đầu lại: “Sao có thể ạ?”

“Thật mà!” Chu Yến nhìn ra ngoài cửa sổ: “Lúc đó cô cũng khoảng tầm tuổi như em, qua quýt ầu ẩu, chẳng hiểu biết gì, rỗng cả về lý luận và kiến thức. Suốt quá trình thẩm vấn đều đọc bản thảo đã viết sẵn từ trước. Thẩm phán gõ gậy một cái thì cô bỗng nhiên ngơ người ra, sao đã kết thúc rồi?”

“Ha ha...” Ninh Nhiễm Thanh bật cười. Trong ấn tượng của cô, Chu Yến là một người cứng nhắc và nghiêm túc, không ngờ lại có thể thoải mái trò chuyện với cô ấy. Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy rất tốt. Chỉ có điều công việc mà cô Chu Yến đã kiên trì bao lâu, cuối cùng lại vì phải theo chồng tới nơi đất khách quê người mà từ bỏ.”

“Đừng rồi! Tiểu Ninh à! Sau này khi nào em và luật sư Tần làm đám cưới đừng quên gửi thiệp mời cho cô đấy. Tới lúc đó, cô và chồng sẽ về nước tham gia hôn lễ của hai người.” Chu Yến chuyển chủ đề về cô và Tần Hựu Sinh.

Ninh Nhiễm Thanh cười cười: “Nếu sau này có thể kết hôn thuận lợi, cô hãy làm người làm chứng trong hôn lễ nhé.”

“Thật lòng mà nói luật sư Tần rất tuyệt. Kể ra trong ngành này, hai người cô coi trọng nhất là cậu ấy và luật sư Giang. Luật sư nam mà có thể tự nghiêm khắc với bản thân như vậy không dễ đâu.” Hiếm khi thấy cô Chu Yến khen ngợi ai.

Ninh Nhiễm Thanh: “Em hiểu ạ!”

Vì Chu Yến phải đi Mỹ, nên về cơ bản không nhận thêm việc nữa. Còn vụ án cuối cùng cô ấy giải quyết trước khi ra nước ngoài là vụ cướp còn của Cố Đông Minh.

Gần đây Ninh Nhiễm Thanh đang chiến tranh lạnh với Ninh Tuần Tuần, Ninh Bối Bối và Trương Tiểu Tri, ít không địch nổi nhiều. Kỳ nghỉ Quốc khánh, cô thu dọn hành lý chuẩn bị đi du lịch.

Tần Hựu Sinh vẫn ở Nhật Bản. Ninh Nhiễm Thanh không nói với anh chuyện tòi tẹ của mình, nhưng tới ga tàu hỏa cô vẫn nhắn cho anh một tin: “Thầy Tần, chúng ta sống chung đi!”

Ninh Nhiễm Thanh gửi tin xong, ngẩng đầu lên, không biết Trương Tiểu Tri từ đâu xuất hiện nhếch mép cười với cô: “Thanh Thanh! Đưa cháu đi với!”

Chiều cao của Trương Tiểu Tri đã hơn một mét hai. Lúc Ninh Nhiễm Thanh đưa thằng bé lên tàu, nhân viên đường sắt nhắc cô lát nữa nhớ mua thêm vé.

Ninh Nhiễm Thanh mua vé giường mềm hạng thường. Bốn người một phòng. Lúc Ninh Nhiễm Thanh dẫn Trương Tiểu Tri đi tìm phòng, liền nói với thằng bé: “Lát nữa lúc soát vé, cháu vào nhà vệ sinh trốn đi!”

Trương Tiểu Tri có vẻ không vui: “Cháu không muốn lên la lên lút, cháu muốn đường hoàng.”

Ninh Nhiễm Thanh đặt hành lý xuống, quay đầu nói với Trương Tiểu Tri: “Bây giờ tàu hỏa còn chưa đi, cháu vẫn có thể đường hoàng đi xuống.”

“Cùng lắm thì sau này lớn cháu kiếm tiền trả di.” Trương Tiểu Tri nói xong liền mặc kệ Ninh Nhiễm Thanh. Đúng vào lúc này, một cô bé xinh đẹp ở giường đối diện nói với Trương Tiểu Tri: “Anh à! Chúng ta cùng chơi trò “Phú ông” đi!”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn theo giọng nói đó, mới phát hiện ở giường đối diện có hai mẹ con với đôi mắt rất hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nông Ý Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Đây quả là một cặp mẹ con đẹp. Cô bé con khoảng chừng sáu tuổi, tóc tết 2 bím, mặc một bộ váy vô cùng đáng yêu. Ánh mắt vừa dè dặt, vừa có chút chờ mong nhìn Trương Tiểu Tri.

Trương Tiểu Tri nhìn Ninh Nhiễm Thanh, nói với cô bé: “Nhưng anh không biết chơi.”

“Không sao đâu, em sẽ dạy anh mà.” Cô bé đáp.

Trương Tiểu Tri lại nhìn Ninh Nhiễm Thanh lần nữa, càng thêm mong mỏi.

Ninh Nhiễm Thanh: “Được thôi.”

Ninh Nhiễm Thanh bỏ nhà đi chơi, rõ ràng muốn trở lại thành phố Thanh gặp mẹ nhưng lại không muốn về nhà. Đây là hành động bí mật thế mà vẫn bị Trương Tiểu Tri tóm được.

Trương Tiểu Tri cùng cô bé chơi rất vui vẻ, trong lúc chơi còn trao đổi cả tên, tuổi lẫn tên trường.

Cô bé tên thật là Đồng Đồng, người thành phố Thanh, bây giờ đang học mẫu giáo.

“Vậy em đến thành phố A làm gì?” Trương Tiểu Tri tò mò hỏi.

“Bà ngoại em là người thành phố A, đáng tiếc bà muốn đi đến một nơi rất xa nên mẹ đưa em trở về tiễn biệt bà.” Cô bé cười híp mắt trả lời.

Trương Tiểu Tri ra một quân bài, tiếp tục hỏi: “Đó là nơi nào vậy?”

Cô bé tựa hồ cũng không biết “nơi rất xa” là ở đâu, quay lại nhìn mẹ đầy thắc mắc.

Người mẹ nằm trên giường trên, đôi mắt thoảng ngẩn lẹ, hơi nghiêng đầu nói: “Là một nơi vô cùng xa...”

Ninh Nhiễm Thanh đương nhiên hiểu “nơi rất xa” là nơi nào. Đối với những đứa trẻ sáu tuổi chưa từng có khái niệm về cái chết thì “nơi rất xa” chỉ là một cụm từ bình thường, còn đối với người lớn, đây là những con chữ hết sức nặng nề, đau thương.

Ninh Nhiễm Thanh vô thức liếc nhìn người phụ nữ này lâu hơn một chút. Khuôn mặt thanh tú, viền mắt hoen đỏ, trên người toàn quần áo màu đen. Người phụ nữ này thật sự rất hợp với màu đen, mặc như vậy không những tôn lên làn da trắng mịn màng mà còn tăng thêm nét trầm tĩnh, thanh nhã.

Người phụ nữ cũng đưa mắt nhìn Ninh Nhiễm Thanh hỏi: “Cô cũng đến thành phố Thanh sao?”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu, cũng không nói rõ đi đâu.

Mặt khác, Trương Tiểu Tri vẫn cùng cô bé phỏng đoán: “Nơi rất xa là nước ngoài đúng không?”

Cô bé hoàn toàn không dám khẳng định, nhìn mẹ, do dự một chút rồi gật đầu.

Trương Tiểu Tri thở dài: “Bố anh cũng ở nước ngoài, hai năm rồi anh chưa gặp ông ấy...”

Từ thành phố A đến thành phố Thanh đi tàu mất 12 tiếng, Ninh Nhiễm Thanh và Trương Tiểu Tri 6 giờ tối mới lên xe nên sớm nhất là sáng thứ hai mới tới thành phố Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh gọi điện cho Ninh Tuấn Tuấn, nói mình đưa Trương Tiểu Tri đi ra ngoài chơi. Ninh Tuấn Tuấn trách mắng cô vài câu, mắng cô không thương lượng trước mà đã đi, sau lại hỏi cô có mang đủ tiền hay không.

Ninh Nhiễm Thanh nói Ninh Tuấn Tuấn yên tâm, còn xin lỗi cô về chuyện của mình và Bối Bối.

Tuy vậy, Ninh Tuấn Tuấn vẫn rất lo lắng, truy hỏi cô đi đâu. Ninh Nhiễm Thanh vẫy tay ra hiệu cho Trương Tiểu Tri, cậu nhóc lạnh lẽo nói: “Con đi Hoàng Sơn. Cô giáo yêu cầu viết bài văn về Hoàng Sơn nên đi đưa con đi quan sát thực tế.”

Ninh Nhiễm Thanh cười cười, đợi Tiểu Tri cúp điện thoại rồi, cô bé bên cạnh liền mở miệng: “Đây là tàu lửa đi thành phố Thanh mà.”

Trương Tiểu Tri đỏ mặt: “Em thật ngốc.”

Ninh Nhiễm Thanh nhận lại điện thoại, lướt qua kiểm tra hộp thư. Tần Hựu Sinh không hề nhắn tin cho cô, chắc là đang bận. Cô tin, nếu không bận, anh chắc chắn sẽ nhắn tin dù chỉ là vài chữ.

11 giờ đêm, cả toa tắt hết đèn, Tần Hựu Sinh gọi điện đến.

Ninh Nhiễm Thanh hạ giọng: “Sao anh gọi cho em trễ vậy?”

“Hôm nay anh quên mang theo điện thoại di động.” Thanh âm của Tần Hựu Sinh trầm, thấp:

“Đã xảy ra chuyện gì sao, Nhiễm Thanh?”

Cô nhắn tin bày tỏ nguyện vọng muốn ở chung, giờ anh lại lo lắng hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Một người đàn ông ấm áp, có thể là chiếc áo choàng ngăn trở gió lạnh, cũng có thể là một ly rượu mạnh, uống vào sẽ khiến bạn say khướt.

“Bao giờ trở về, em sẽ kể với anh, bây giờ em đang ở trên tàu hỏa. Ngủ ngon.” Ninh Nhiễm Thanh cúp điện thoại, chui đầu ra khỏi chăn, Trương Tiểu Tri không biết từ lúc nào đã bò tới cạnh cô. Cả toa xe tối om như mực, Tiểu Tri mở to mắt nhìn cô: “Thanh Thanh...”

Ninh Nhiễm Thanh chợt nghĩ tới một hình ảnh trong bộ phim “Lời nguyện”, rùng mình, đập vào người một cái Trương Tiểu Tri: “Cháu còn chưa ngủ?”

(*Lời nguyện: một series phim kinh dị của Nhật Bản của đạo diễn Takashi Shimizu*)

Trương Tiểu Tri thấp giọng nói: “Chúng ta không phải đi thăm ông ngoại à?”

Ninh Nhiễm Thanh “Không phải, cháu mau ngủ đi, ngày mai là đến rồi.”

“Thế nhưng bây giờ cháu có cảm giác không an toàn.”

“Thôi ngủ đi.”

Thứ hai, trời tờ mờ sáng, xe lửa tiến vào trạm thành phố Thanh, Trương Tiểu Tri nói lời từ biệt với Đồng Đồng, đối lập với người lớn, trẻ con thật dễ kết bạn.

Ninh Nhiễm Thanh và người phụ nữ nhìn nhau cười, sau đó ngồi trên hai chiếc taxi rời đi.

Đến thành phố Thanh, Trương Tiểu Tri rất muốn đến nhà ông ngoại, nhưng một mình cậu cũng không thể làm được gì nên chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo Ninh Nhiễm Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh dẫn Trương Tiểu Tri đến thăm Tàn Thảm Lam, trước mộ phần của bà có đặt một bó hoa tươi, không biết ai đã đến trước cô.

Trong trí nhớ của Ninh Nhiễm Thanh, Ninh Uy Phong và Tàn Thảm Lan là một đôi vợ chồng kiểu mẫu, thế nhưng kiểu mẫu là vụng trộm sau lưng ư?

Ninh Nhiễm Thanh nhẹ nhàng nói với Trương Tiểu Tri: “Đây mới là bà ngoại cháu.”

Trương Tiểu Tri gật đầu: “Mẹ cháu có nói qua, đây là bà ngoại ruột của cháu.”

Ninh Nhiễm Thanh bị Trương Tiểu Tri chọc cười, dừng lại hỏi: “Cháu thích đi Bối Bối, sao lại không thích đi?”

Trương Tiểu Tri nói: “Nếu mỗi ngày đi không cãi lộn ầm ĩ, cháu chắc chắn sẽ thích đi nhiều hơn một chút.”

Ninh Nhiễm Thanh khẽ hừ một tiếng: “Nếu như Ninh Bối Bối không tranh cãi, đi ồn ào một mình được chắc?”

Trương Tiểu Tri suy nghĩ một hồi, dường như bừng tỉnh: “Thế nhưng, cãi nhau ầm ĩ thật rất phiền, đi không sợ sẽ làm tổn thương tâm hồn bé nhỏ của cháu sao?”

Ninh Nhiễm Thanh nhéo nhéo Trương Tiểu Tri: “Không sao cả, đi đã bàn việc sống chung với bạn trai rồi, sau này, cháu có thể tới tìm đi chơi...”

Trương Tiểu Tri: “...”

Ninh Nhiễm Thanh dừng lại ở thành phố Thanh 3 ngày, bởi vì đã sớm nói cho Trương Tiểu Tri biết chuyện cô và Tàn Hựu Sinh sống chung, suốt quãng đường cậu nhóc rầu rĩ. Cuối cùng Ninh Nhiễm Thanh chỉ đành khuyên một câu: “Đi đâu thế ở với cháu cả đời, đến tuổi vẫn phải lập gia đình chứ.”

Trương Tiểu Tri giương mắt nhìn cô: “Tính đi nóng nảy như vậy, không sợ bị lừa sao?”

Ninh Nhiễm Thanh nghĩ tới Tàn Hựu Sinh, lắc đầu, tiếp tục giảng giải đạo lý cho Tiểu Tri: “Đi với cháu không giống nhau, đi đã là người trưởng thành, có đầy đủ quyền lựa chọn cuộc sống mình thích, còn cháu, chưa đủ khả năng thực hiện hành vi dân sự, rất nhiều việc đều cần người giám hộ quyết định thay.”

“Cháu thấy đi mới là người chưa đủ khả năng thực hiện hành vi dân sự...” Trương Tiểu Tri trả lời đầy mỉa mai.

“Anh Tiểu Tri!” Lúc này, một âm thanh trong trẻo, giòn giã truyền đến, Ninh Nhiễm Thanh xoay người, đây không phải là cặp mẹ con đó sao? Lẽ nào họ cũng đi tới thành phố A?

“Thật là trùng hợp.” Người phụ nữ đem hành lý cất đi, hỏi Ninh Nhiễm Thanh: “Cô từ thành phố Thanh đi trở về sao?”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu: “Còn chi?”

“Tôi có người thân ở thành phố A xảy ra chút chuyện, phải quay lại xử lý một chút.”

Tình cờ gặp lại không thể không nói tới duyên phận, Ninh Nhiễm Thanh và mẹ Đồng Đồng cùng tìm hiểu nhau một chút.

Mẹ Đồng Đồng tên thật là Hứa Trừng, là nhân viên tài vụ, quê ở thành phố A, sau này vì lấy chồng nên chuyển đến thành phố Thanh. Chồng cô là nhân viên mua hàng, bình thường đều bận rộn nhiều việc. Lần trước, cô quay về thành phố A vì mẹ qua đời, lần này trở lại là bởi vì gia đình cậu xảy ra chút chuyện.

Thanh âm của Hứa Trừng mềm mại nhưng lại vô cùng kiên định. Ẩn đằng sau vẻ bề ngoài ôn nhu, dịu dàng ấy là một người phụ nữ vô cùng quật cường.

Bên ngoài có 2 chiếc Mercedes-Benz đen tuyền đang đỗ, Trương Tiểu Tri cảm thán:

”Người nhà ai đến đón thật hoành tráng”

Ninh Nhiễm Thanh kéo Trương Tiểu Tri đi, một lát sau, Tiểu Tri chợt dừng lại.

Ở lối ra, hai người đàn ông mặc com lê đứng thẳng tắp chắn trước mặt Hứa Trùng. Cô cố gắng né tránh hai người nhưng lại có hai người đàn ông khác cũng bước xuống xe.

Trương Tiểu Tri chần động kêu lên: “Xã hội đen sao?”

Ninh Nhiễm Thanh cũng cảm thấy hơi căng thẳng, vừa lấy điện thoại di động vừa bảo Trương Tiểu Tri: “Cháu đi vào trong nhà ga gọi người đi.”

Trương Tiểu Tri không nói câu gì, chạy một mạch. Ninh Nhiễm Thanh bước nhanh tới chỗ Hứa Trùng. Cô bé Đồng Đồng đang ngủ trong lòng mẹ cũng bị đánh thức, kéo cô áo mẹ rồi khóc thét lên vậy mà khuôn mặt Hứa Trùng vẫn bình tĩnh nhìn bốn người đàn ông trước mặt.

Ninh Nhiễm Thanh đi tới hỏi Hứa Trùng: “Hứa Trùng, cô biết bọn họ sao?”

Hứa Trùng nghiêm mặt, lắc đầu.

Ninh Nhiễm Thanh cản trước người Hứa Trùng: “Nếu các anh còn ở đây làm phiền cô ấy, tôi sẽ báo cảnh sát”

Hai người đàn ông mặc Âu phục liếc mắt nhìn nhau, rồi mạnh mẽ kéo hai mẹ con Hứa Trùng lên xe. Ninh Nhiễm Thanh thấy vậy, tức giận rút điện thoại di động ra gọi 112, chỉ cần bấm nút 1 nữa thì cũng bị “mời” lên xe... Năm phút sau, Trương Tiểu Tri dẫn theo ba nhân viên bảo vệ từ nhà ga chạy đến. Mười phút sau, trên loa vang lên thông báo: “Cô Ninh, xin lập tức đến văn phòng ở tầng hai có cháu trai đang đợi.”

...

Đêm nay, Cố Đông Minh mời com hai vị luật sư của Dịch Hòa. Trên bàn ăn, một chiếc điện thoại không ngừng reo. Cố Đông Minh miễn cưỡng nhận lấy. Hai người đàn ông ngay lập tức thông báo, một giọng nữ kích động truyền đến: “Các người thật quá đáng, tôi nhất định sẽ kiện các người, kiện các người...”

Tần Hựu Sinh đang cầm ly rượu, tay khẽ run: “Đó chẳng phải là giọng nói của Nhiễm Thanh sao?”

Giang Hành Chi: “Xem ra cậu tương tư nặng rồi.”

Mẫu truyện ngắn:

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tại sao mọi người muốn làm luật sư?

Ninh Nhiễm Thanh: “Khi còn bé nhân duyên thật không tốt, lấy chồng rất dễ cãi nhau, tôi nghĩ luật sư đều rất giỏi cãi nhau, liền lựa chọn nghề nghiệp này.”

Tần Hựu Sinh: “Trước đây trong lớp nhân duyên đặc biệt tốt, bạn học cãi nhau đều tìm tôi phân xử, chủ trì công lí.”

Giang Hành Chi: “Trước đây có một cô gái luôn tìm tôi cãi nhau...”

“Ài?”

“Quan trọng sao? Dù sao thì lần thứ hai gặp mặt, cô ấy cũng không nhận ra tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Đậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Phòng ăn được ngăn cách bởi một tấm bình phong, không gian bên trong lan tỏa một mùi hương thơm ngát tỏa, phía bên ngoài phòng có một nghệ nhân đang gảy đàn tỳ bà. Tiếng đàn trầm bổng, khi thì râm rì như tiếng suối xa, khi thì du dương, uyển chuyển như tiếng chim hót.

Tần Hựu Sinh thu hồi tâm trạng lo lắng, tâm tư trầm xuống, tiếp tục nghe Cố Đông Minh gọi điện thoại.

Cố Đông Minh nghe điện thoại hồi lâu vẫn không mở miệng, trước khi cúp điện thoại chỉ nói một câu: “Rốt cuộc các người có thể làm được hay không?”

Tần Hựu Sinh nhủ mày, lấy điện thoại ra gọi cho Nhiễm Thanh nhưng cô không bắt máy.

Là một luật sư, chỉ cần có một chút thông tin thì bộ não sẽ lập tức hoạt động.

Nhiệm Thanh đến thành phố Thanh, Cố Đông Minh cũng quan tâm đến thành phố Thanh, Nhiệm Thanh quay trở về thành phố A lại không gọi điện thoại cho mình... Mặc dù những chuyện xảy ra vô cùng trùng hợp nhưng khả năng liên quan đến nhau rất thấp.

Cố Đông Minh nhanh chóng cúp điện thoại, đứng lên nói xin lỗi: “Đột nhiên xảy ra chút việc gấp, tôi phải đi trước, thực xin lỗi...” Cố Đông Minh nói xong, cầm lấy áo khoác mặc vào.

Cùng lúc ấy, trợ lý của Cố Đông Minh cũng phản ứng kịp, nói với Tần Hựu Sinh và Giang Hành Chi: “Vừa hay hai anh đây đã dùng xong bữa, chỉ bằng chúng ta đổi một quán bar khác rồi tiếp tục uống.”

“Không cần.” Tần Hựu Sinh từ chối thẳng thừng. Đợi Cố Đông Minh đi ra khỏi phòng, Tần Hựu Sinh đứng dậy chạy theo. Nếu như không nhìn thấy sự âm trầm trong mắt Tần Hựu Sinh, anh vẫn là một người khí chất thanh cao.

Nhưng thực chất Cố Đông Minh vẫn biết rất rõ, Tần Hựu Sinh này cũng chỉ là vẻ ngoài nhã nhặn mà thôi.

“Luật sư Tần, còn có chuyện gì không?” Cố Đông Minh dừng bước, hỏi.

Tần Hựu Sinh mỉm cười, dừng lại mở miệng: “Cố tổng, tôi nhắc nhở anh, sử dụng bạo lực ép bức, bắt cóc người khác là hành vi phạm pháp.”

Cố Đông Minh sững sốt một chút, cũng không có ý định giấu diếm Tần Hựu Sinh: “Xin lỗi, người dưới không hiểu chuyện, bây giờ tôi phải đi giải quyết việc này.”

Tần Hựu Sinh tạm thời vẫn không thể khẳng định đó có phải là giọng nói của Ninh Nhiệm Thanh hay không, suy nghĩ một chút, nói: “Tôi đi cùng anh.”

Tần Hựu Sinh nghiêng đầu, như là nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của Cố Đông Minh, nói thẳng: “Cố tổng, đi thôi.”——

Bị lời mạnh lên xe, đầu tiên Ninh Nhiệm Thanh mắng chửi âm ỉ, sau đó quay sang giảng giải đạo lý. Nói mãi vẫn không được, cô bèn lôi luật pháp ra dọa chúng, từ tội bắt cóc cho đến giam giữ người trái phép nhưng vẫn không có hiệu quả. Một lúc sau, xe dừng lại tại một ngôi biệt thự trên núi, Ninh Nhiệm Thanh cùng Hứa Trùng lần thứ hai bị “mời” vào trong. Một người áo đen không cần thận làm đau cánh tay cô, Ninh Nhiệm Thanh Trùng mắt nhìn người đàn ông này: “Nhớ cho kĩ, đây là tội cố ý gây thương tích.”

“Tôi nghĩ cô đã hiểu lầm rồi, ông chủ của chúng tôi chỉ muốn các cô tới đây ngồi một chút thôi.” Một người đàn ông lên tiếng giải thích.

Ninh Nhiệm Thanh khinh thường hừ một tiếng: “Ngồi cái đầu hần, các người giết người lại còn dám ngụy biện, tôi thấy các người nên chết sớm đầu thai sớm.”

Người đàn ông không hề cãi lại nửa lời, đặt ba chén nước lên bàn trà, tư thế như thể mời khách thật.

Ban đầu Đồng Đồng còn hoảng loạn giờ đã nằm trong lòng mẹ ngủ say. Hứa Trùng ngẩng đầu nhìn người đàn ông đối diện: “Các người nên để cô gái này đi thôi, người chủ nhân các người cần gặp là tôi, không liên quan đến cô ấy.”

Người đàn ông dường như cũng hối hận: “Vị tiểu thư này, vừa rồi đã mạo phạm rồi, bây giờ chúng tôi sẽ đưa cô trở về ngay.”

Ninh Nhiệm Thanh suy nghĩ một chút: “Vay mau trả lại điện thoại cho tôi...”

Người đàn ông nhìn cô, trả lại chiếc điện thoại cho Ninh Nhiệm Thanh. Kết quả, vừa cầm điện thoại di động, cô liền chụp ảnh cánh tay bị tím đỏ hồng, sau đó gọi cho Tần Hựu Sinh, cúp điện thoại xong mới mở miệng: “Tôi không đi, tôi phải chờ luật sư và cảnh sát tới đây.”

...

Tần Hựu Sinh cùng Cố Đông Minh ngồi trên cùng một chiếc xe, anh nhận được điện thoại của Nhiệm Thanh, tâm trạng nhẹ nhõm phần nào, thở dài một hơi rồi nặng nề mở miệng: “Cố tổng, tôi muốn biết vì sao bạn gái của tôi cũng bị mời đến.”

Cố Đông Minh đâu có biết tại sao bạn gái của luật sư Tần lại đi cùng Hứa Trùng, nghiêng đầu ngấm nhìn ngoài cửa sổ xe: “Tôi nghĩ đây là hiểu lầm.”

Tần Hựu Sinh không tiếp lời, anh không tin đây chỉ là hiểu lầm.

“Tôi muốn hỏi luật sư Tần một chút, làm sao để giành quyền nuôi dưỡng con riêng?” Cố Đông Minh nhàn nhạt hỏi.

“Con riêng?” Tần Hựu Sinh mắt nhìn về phía trước: “Trước hết cần thỏa thuận với mẹ của đứa bé, nếu không thành công, người cha cần phải chứng minh được với toàn án mình là cha ruột của đứa trẻ.”

Cố Đông Minh: “Nếu như mẹ của đứa bé đã kết hôn rồi thì sao?”

Tần Hựu Sinh sững sốt một chút, nhưng sau đó không nhanh không chậm nói: “Cố tổng, anh chắc chắn đó là con ruột của mình thật sao, hoàn toàn có thể là hiểu lầm.”

Cố Đông Minh trầm mặc một hồi, lạnh lùng nói: “Không sai được.”

Đột nhiên, một cơn mưa rào trút xuống, Tần Hựu Sinh liếc nhìn thời gian, đã là chín giờ tối, bên ngoài mưa rền gió giật đem gột rửa ánh đèn hai bên đường thành màu vàng nhạt. Gió to thổi bay nước mưa trên cửa xe khiến con đường càng mờ mông lung, mờ ảo...

Đường núi quanh co khiến tầm nhìn thêm hạn hẹp, một chiếc xe đen đi dọc con dốc núi, đằng sau một chiếc xe khác cũng ngang ngược chạy theo.

Cuối cùng, xe dừng lại trước một ngôi biệt thự.

Tài xế lấy ra hai chiếc ô, Cố Đông Minh và Tần Hựu Sinh mỗi người cầm một chiếc đi vào biệt thự, vừa qua cổng chính đã thấy hai người phụ nữ ngồi trên ghế sofa.

Ngoài đường truyền đến tiếng bánh xe, mắt Ninh Nhiễm Thanh liền sáng lên, quay đầu nhìn chằm chằm cánh cổng chính.

Cửa phòng khách bị mở ra, mưa to và gió lớn mang theo hơi lạnh cùng sự đè nén thổi vào trong, hai dáng người đàn ông cũng cùng lúc bước vào.

Ninh Nhiễm Thanh liếc mắt liền thấy Tần Hựu Sinh, bỏ nhào vào lòng anh, rên rỉ: “Bọn họ bắt cóc chúng em...”

Tần Hựu Sinh đóng ô, xoa đầu cô trấn an: “Đừng sợ, thực sự là bắt cóc sao?”

Ninh Nhiễm Thanh kéo cánh tay của mình lên trước mặt Tần Hựu Sinh: “Anh xem, chứng cứ đây.”

Cánh tay trắng nõn của cô có mấy vết ửng đỏ, Tần Hựu Sinh liếc nhìn, hỏi: “Bị ai đánh?”

Ninh Nhiễm Thanh giơ ngón tay chỉ một người: “Chính là hắn.”

Người đàn ông này quay mặt qua chỗ khác.

Bên kia, Hứa Trùng ôm Đổng Đổng đứng lên, lạnh lùng nhìn Cố Đông Minh trước mặt: “Cố tiên sinh có thể giải thích nguyên nhân vì sao đêm nay anh làm như vậy không?”

Cố Đông Minh cười lạnh một tiếng: “Hứa Trùng, cô cũng nên giải thích với tôi về đứa bé này chứ.”

“Thật là buồn cười, tôi đã kết hôn, đứa bé này còn cần giải thích với Cố tiên sinh sao?”

Tình huống gì đây??? Thực sự cầu huyết quá đi !!!

Ninh Nhiễm Thanh nhìn Hứa Trùng và Cố Đông Minh giằng co qua lại, hiểu được đôi chỗ, chợt nhớ tới truyền thông từng tung tin Cố Đông Minh có con riêng, nào bộ cũng được đả thông một chút.

Song, cô vẫn thấp giọng hỏi Tần Hựu Sinh: “Rất cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tần Hựu Sinh ngước mắt: “Em cảm thấy thế nào?”

“Mặc kệ cô nói thế nào, tôi muốn dẫn con bé đi kiểm tra ADN.” Cố Đông Minh nhìn Hứa Trùng rồi đưa ra yêu cầu.

“Anh căn bản không có quyền làm vậy.” Hứa Trùng căm tức nhìn Cố Đông Minh, thoáng lo lắng nhìn Ninh Nhiễm Thanh. Ninh Nhiễm Thanh sững sốt, kéo góc áo Tần Hựu Sinh.

Tần Hựu Sinh ho nhẹ một tiếng: “Giám định quan hệ ruột thịt trên nguyên tắc phải dựa trên sự tự nguyện.”

Cố Đông Minh cười nhạt: “Hứa Trùng, cô thật không có đầu óc, đứa trẻ này mắt mũi đều giống tôi như đúc, cô muốn lấy người khác tôi không ngăn cản, nhưng cô lại dám đem theo con của tôi, khiến nó gọi người đàn ông khác là cha, cô đơn giản là...”

Một người đang tức giận, phần nộ tới cực điểm, khó có thể kiểm soát lí trí, dễ dẫn đến nói năng lộn xộn, Ninh Nhiễm Thanh thấy lúc này Cố Đông Minh giận đến không kiềm chế được, đáng đáp cũng thể hiện sự tức giận tới cùng, nét giận dữ trên mặt dường như sẽ phá tan phòng khách.

Người đàn ông này tính tình mạnh bạo, hung ác tựa như một con báo.

Tiếng nói của Cố Đông Minh thành công đánh thức Đổng Đổng ngủ say trong lòng Hứa Trùng.

Đổng Đổng mơ mơ màng màng tỉnh lại, đầu tiên liếc nhìn mẹ, sau đó nhìn Cố Đông Minh, chớp mắt hai cái: “Mẹ, đây là đâu?”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn Đổng Đổng hồi lâu, so sánh ngoại hình cô bé với Cố Đông Minh, cùng thảo luận với Tần Hựu Sinh: “Cũng không phải rất giống nhau...”

Tần Hựu Sinh: “Mũi vẫn có chút giống.”

“Cố Đông Minh, anh không thể thuyết phục được tôi đâu.” Hứa Trùng lạnh lùng nhìn Cố Đông Minh lạnh lùng nói. Cả người cô được bao phủ bởi ánh sáng trắng, bởi vì ánh đèn quá chói mắt nên không thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt Hứa Trùng. Thế nhưng, qua giọng nói của cô vẫn có thể nhận ra được sự phẫn nộ.

Bên ngoài mưa gió rả rích, bên trong thịnh nộ ngút trời.

Đồng Đồng trong lòng mẹ không hiểu chuyện gì đang, nằm úp sấp người xuống, ngáp vài cái: “Mẹ, rốt cuộc đây là đâu vậy?”

Cố Đông Minh nhìn Hứa Trùng một hồi, lạnh lùng nói: “Đây là nhà chú, cũng là nhà của cha con.”

“Cố Đông Minh, anh nói bậy bạ gì với con gái tôi vậy.” Hứa Trùng mắng.

“Chú nói dối, nhà ba cháu ở thành phố Thanh.” Đồng Đồng quay đầu liếc nhìn Cố Đông Minh, khề hừ một tiếng: “Mẹ, chú này là người xấu, chúng ta đi thôi.”

Bên ngoài mưa lớn như vậy, làm sao mà đi được.

“Hứa Trùng, cô đang muốn trả thù tôi đúng không?” Cố Đông Minh hung hăng nhìn chằm chằm Hứa Trùng, đáy mắt lửa giận ngùn ngụt.

“Cố tiên Sinh, tôi thấy những suy đoán của anh hoàn toàn vô căn cứ.”

Ninh Nhiễm Thanh xem xét lại tình hình hiện nay, nhỏ giọng nói với Tần Hựu Sinh: “Người này có khả năng bị bệnh hoang tưởng. . .”

Ninh Nhiễm Thanh nhỏ giọng cũng không có nhiều người nghe thấy.

“Nói nhỏ thôi.” Tần Hựu Sinh nhấn vào ót Ninh Nhiễm Thanh, “Làm luật sư, đôi khi không thể đem suy đoán của mình nói ra.”

...

Giang Hành Chi cảm giác mình có hơi lo chuyện bao đồng, dừng xe ở bên ngoài biệt thự, tắt động cơ, cần gạt nước cũng ngừng lại, anh nghiêng đầu liếc nhìn ngôi biệt thự đèn điện sáng trưng trước mặt, mở cửa, bước xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Đậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

ây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, đôi nam nữ lúc trước vì yêu hận tình thù chia ly mỗi người một ngã, con đường tình từ đó cũng kết thúc, vậy mà lần thứ hai gặp lại, một người đã kết hôn, một người chưa lập gia đình, hết lần này tới lần khác tranh giành một đứa bé, đúng là tạo nghiệp chướng.

Ninh Nhiễm Thanh rốt cuộc cũng hiểu tại sao Hứa Trùng muốn ở lại thành phố Thanh, thì ra là muốn trốn tránh đoạn quá khứ này.

Ninh Nhiễm Thanh đứng trên lập trường của phụ nữ ít nhiều cũng có chút thông cảm với Hứa Trùng, nếu không yêu sâu đậm thì chắc chắn sẽ không sinh con của bạn trai cũ, nếu không phải hận tội cùng thì cũng sẽ không lập tức lấy người khác.

Không biết người đàn ông là chồng Hứa Trùng ra sao, mặc kệ Đồng Đồng có phải con của Cố Đông Minh hay không, Ninh Nhiễm Thanh vẫn cảm thấy Cố Đông Minh thật khiến người khác chán ghét. Nếu Đồng Đồng không phải con gái của Cố Đông Minh giống như Hứa Trùng nói, Cố Đông Minh hẳn là mắc bệnh thần kinh nghiêm trọng, còn nếu Đồng Đồng là con của hắn, hắn có tư cách để tức giận sao?

Mà Hứa Trùng này, bên ngoài nhìn vào thì nhu nhược nhưng thực chất lại vô cùng quật cường, hiếu thắng. Cô nhìn Cố Đông Minh, đôi mắt như hồ sâu lạnh lẽo lại bình tĩnh.

Cố Đông Minh tức giận: “Bất kể cô có nói như thế nào, đồng ý hay không, tôi nhất định phải kiểm tra ADN.”

Hứa Trùng không giận mà cười: “Cố tiên Sinh, tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, Đồng Đồng tuổi còn nhỏ nhưng đã hiểu chuyện, anh còn nói bậy nữa, ảnh hưởng đến tình cảm của con bé và cha ruột, tôi nhất định sẽ kiện anh.”

“Được, tôi chờ cô kiện.” Cố Đông Minh hít sâu một hơi, nhìn về phía Tần Hựu Sinh: “Luật sư Tần, cô ấy đánh cắp con của tôi, tòa án phân xử như thế nào?”

Ninh Nhiễm Thanh cười xùy: “Cố tổng thật hài hước, đây là nhà của ngài, cô Hứa không khỏi kiện ngài tội cưỡng bức đã là tốt lắm rồi.”

Tần Hựu Sinh đề đầu Ninh Nhiễm Thanh lại, thản nhiên nói: “Nếu như Đồng Đồng thực sự là con của Cố tổng, tòa án cũng khuyến cáo nên thương lượng giải quyết.”

Đúng lúc này, cửa biệt thự lần thứ hai bị mở ra, Giang Hành Chi từ bên ngoài liếc mắt nhìn cảnh tượng bên trong, đi tới trước mặt Tần Hựu Sinh và Ninh Nhiễm Thanh: “Hai người muốn ở đây tới nay sao?”

Tần Hựu Sinh căn bản không có hứng thú đối với việc này, nhìn Ninh Nhiễm Thanh, Ninh Nhiễm Thanh nhìn Hứa Trùng: “Chị có muốn đi cùng không?”

Hứa Trùng cảm kích nhìn Ninh Nhiễm Thanh, ôm Đồng Đồng đi về hướng Giang Hành Chi.

Cố Đông Minh mím môi, sắc mặt âm trầm.

Tần Hựu Sinh đi tới bên cạnh Cố Đông Minh: “Đêm nay, mọi người không thích hợp ở đây nói chuyện, Cố tổng là người ngoài, nếu cương quyết giữ cô Hứa lại nơi này chính là phi pháp. Lúc hai người ra tòa, đây sẽ là điểm bất lợi đối với Cố tổng.”

Ánh mắt Cố Đông Minh vẫn lạnh lùng như cũ, nhìn người đàn ông áo đen nói: “Đưa luật sư Tần và luật sư Giang rời đi.”

“Không cần làm phiền Cố tổng, tôi lái xe tới.” Giang Hành Chi nói.

—

Không gian trong xe của Giang Hành Chi rất lớn, Hứa Trùng ôm Đồng Đồng ngồi ở ghế lái phụ, Ninh Nhiễm Thanh cùng Tần Hựu Sinh ngồi phía sau, mấy người ngồi trên xe mà vẫn rất rộng rãi.

Bên ngoài trời mưa to, nước mưa làm mờ kính chắn xe, Giang Hành Chi vẫn trầm ổn lái xe qua khu rừng núi. Tiếng sấm vang dội, mưa càng thêm nặng hạt, cây cối như muốn đổ gãy.

Đối lập với tiếng sấm rền vang bên ngoài, trong xe có vẻ yên tĩnh. Giang Hành Chi lái xe nên không muốn nói chuyện, Hứa Trùng ôm Đồng Đồng cũng không nói lời nào. Ninh Nhiễm Thanh dựa vào vai Tần Hựu Sinh, chợt nhớ tới Trương Tiểu Tri ở nhà ga, trong lòng nôn nóng vạn phần, liền gọi điện thoại về nhà. Người nhắc máy là Ninh Bối Bối, cô hỏi vòng vèo vài câu thì biết được Trương Tiểu Tri vẫn chưa về nhà, khẩn trương gọi đến nhà ga mới biết cậu vẫn đang đợi ở đó.

Trải qua một cơn kinh hãi, Đồng Đồng úp mặt trong lòng mẹ mở miệng hỏi: “Mẹ, chú lúc này là ai vậy?”

“Chỉ là một người mẹ quen biết trước đây thôi.” Hứa Trùng xoa đầu Đồng Đồng: “Con phải nhớ kỹ, đó là một kẻ lừa gạt, bất luận hắn có nói gì con cũng không được tin.”

“Con biết rồi.” Đồng Đồng dùng giọng điệu non nớt đảm bảo: “Một chút Đồng Đồng cũng không tin.”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn Hứa Trùng nói chuyện với Đồng Đồng lại cảm thấy có điểm nghi ngờ. Chẳng lẽ Cố Đông Minh thật sự mắc bệnh hoang tưởng sao?

Cô có xem qua những tin đồn của Cố Đông Minh, đó là một người đàn ông có tiền nhưng nội tâm khó đoán. Trong quá khứ, khi hai người qua lại, theo tính cách của Hứa Trùng, chắc chắn sẽ không để ai biết...

Xe tiến vào khu vực nội thành, Hứa Trùng nhìn Giang Hành Chi nói: “Phía trước có một khách sạn, luật sư cứ đỗ xe ở đây, tôi sẽ ở lại nơi này một đêm.”

Giang Hành Chi chưa bao giờ là người nhiệt tình quá mức, nhanh chóng dừng xe trước cửa khách sạn.

Hứa Trùng tháo dây an toàn, ôm lấy Đồng Đồng chuẩn bị xuống xe: “Hôm nay cảm ơn mọi người.”

Tần Hựu Sinh và Giang Hành Chi tự ý thức được mình không thể giúp đỡ quá nhiều, không muốn nhận lời cảm ơn này, đều im lặng không nói lời nào, chỉ có Ninh Nhiễm Thanh ló đầu ra ngoài nói: “Đừng khách sáo, chị nhớ chú ý an toàn.”

Sau khi Hứa Trùng xuống xe, chiếc xe lại chậm rãi rẽ vào đường chính, Giang Hành Chi trầm mặc một hồi cuối cùng cũng mở miệng: “Bây giờ đi đâu?”

Ninh Nhiễm Thanh tự trách mình mà gõ đầu mấy cái: “Có thể đưa tôi đến nhà ga ở phía Tây được không, tôi để quên đồ quan trọng ở đó.”

Tần Hựu Sinh ôn nhu nhìn Ninh Nhiễm Thanh: “Đồ quan trọng là gì vậy?”

Ninh Nhiễm Thanh: “Trương Tiểu Tri...”

Giang Hành Chi lạnh lùng chế nhạo: “Quả là thứ đồ quan trọng.”

Giang Hành Chi mở cửa sổ xe, Ninh Nhiễm Thanh lướt qua những tòa cao ốc sáng trưng, nói Tần Hựu Sinh nhắc nhở Giang Hành Chi tuân thủ luật giao thông dù cô thực sự rất nóng.

Chưa đến nửa giờ, ô tô dừng lại trước nhà ga, Ninh Nhiễm Thanh cùng Tần Hựu Sinh xuống xe, xa xa liền nhìn thấy Trương Tiểu Tri ngồi bệt ở dưới gốc cây, phía sau là một nhân viên an ninh không cao lắm nhưng đáng người lại thẳng tắp.

Ninh Nhiễm Thanh trong lòng chua xót, đi tới trước mặt Tiểu Tri hung hăng khiển trách: “Sao cháu không về nhà trước?”

Trương Tiểu Tri ngẩng đầu, khóc thút thít hai tiếng: “Cháu sợ dì quay lại không tìm thấy cháu...”

Nhân viên an ninh phía sau Trương Tiểu Tri bắt đầu răn dạy Ninh Nhiễm Thanh: “Cô là người lớn mà lại không quan tâm đến trẻ con, không biết bỏ mặc đứa trẻ ở đây vô cùng nguy hiểm sao?”

Ninh Nhiễm Thanh lần đầu tiên bị mắng mà không phản bác, chỉ cúi đầu lặng lẽ rơi nước mắt. Tần Hựu Sinh đứng bên cạnh thấy vậy thay cô nói lời xin lỗi, đồng thời cũng cảm ơn nhân viên an ninh: “Chúng tôi nhất định sẽ chú ý, hôm nay thực sự cảm ơn anh.”

”Vợ chồng trẻ thời nay thật là...” Người đàn ông thờ dãi rồi rời đi.

Một lần nữa lên xe, Ninh Nhiễm Thanh cùng Trương Tiểu Tri ngồi ở đằng sau, Tần Hựu Sinh chuyển lên ghế lái phụ, chân thành nhìn Giang Hành Chi nói: “Hôm nay cảm ơn cậu.”

Tuy nói rằng bạn bè thân thiết không lời nào cảm ơn hết được thế nhưng vẫn nên bộc lộ chút thành ý.

“Không cần cảm ơn.” Giang Hành Chi khẽ thở dài một hơi, quay đầu xe, từ từ đi ra khỏi nhà ga, lại hỏi Ninh Nhiễm Thanh: “Cô muốn đi đâu?”

Ninh Nhiễm Thanh nói tên tiểu khu, sợ Giang Hành Chi không biết, nhắc lại tên đường mấy lần: “Thật ra chỗ đấy khá gần tòa nhà Vũ Đạt.”

Giang Hành Chi khẽ ừ một tiếng: “Tôi biết.”

Ninh Nhiễm Thanh nghĩ ngày hôm nay cũng nên cảm ơn Giang Hành Chi: “Luật sư Giang, cảm ơn anh.”

Giang Hành Chi mỉm môi, không thêm nói lại. Xe tiến vào một khu phố sầm uất, dù đã khuya nhưng xe cộ đi lại vẫn nhộn nhịp.

Bởi vì Giang Hành Chi là một người đi ngủ sớm, nhìn đường phố ồn ào không hài lòng thốt lên: “Mấy người này làm cái gì vậy, không muốn ngủ sao?”

Tần Hựu Sinh cười cười, nhớ lại những việc vừa xảy ra, hỏi cô đầu đuôi câu chuyện.

Ninh Nhiễm Thanh thuật lại những sự kiện chính, không chỉ nói làm sao bị cưỡng chế lên xe mà còn kể lại cuộc gặp gỡ với Hứa Trùng trên tàu hỏa.

Tần Hựu Sinh nghe xong không nhịn được mở miệng nói: “Nhiễm Thanh, lần sau không được liều lĩnh như vậy nữa, may mắn đó là Cố Đông Minh, nếu quả thật là tội phạm giết người thì sao?”

Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu, Trương Tiểu Tri lại kéo tay cô: “Dì đừng sợ, lần sau cháu sẽ chạy nhanh hơn, gọi người tới cứu càng sớm càng tốt.”

Ninh Nhiễm Thanh xoa tóc Trương Tiểu Tri, cảm động muốn khóc: “Tiểu Tri thật tốt.”

“Vậy nên dì đừng chuyển đến sống chung với chú đó được không?” Trương Tiểu Tri nhân cơ hội thuyết phục.

Ninh Nhiễm Thanh thật không nghĩ tới Trương Tiểu Tri vẫn còn băn khoăn chuyện này, nhất thời không biết trả lời thế nào với Tiểu Tri. Tần Hựu Sinh ngồi ở phía trước nghe vậy chợt giật mình, khỏe miệng mang theo nụ cười yếu ớt, khuấy tay chống lên cửa sổ, đau đầu, xoa nhẹ trán, tự nói mình không nên tính toán với trẻ con.

Bên ngoài mưa đã ngớt, Giang Hành Chi lái xe xuyên qua những con đường đã lâu không được sửa chữa, mặt đường gồ ghề, nước bắn lên không ngừng.

Từ nhà ga đến tòa nhà Vũ Đạt mất nửa giờ, từ tòa nhà Vũ Đạt đến Tiểu khu Giang Hành Chi lái xe tốn mười phút. Ninh Nhiễm Thanh suốt đường đi đều nói chuyện với Trương Tiểu Tri, sợ cậu nhóc cứ mãi ám ảnh chuyện sống chung, cố ý đổi chủ đề. Khi đi qua tòa nhà Vũ Đạt, Ninh Nhiễm Thanh vừa chỉ vừa nói: “Cháu xem, đây là nơi đi làm việc.”

“Không phải” Trương Tiểu Tri không đồng ý: “Dì đang thực tập không phải làm việc, cùng lắm chỉ là chân chạy vặt.”

Ninh Nhiễm Thanh: “...”

“Ha ha.” Hai tiếng cười từ phía trước truyền tới, một nặng, một nhẹ.

Trương Tiểu Tri cũng có điểm tốt, những gì đã hứa cậu nhất định làm được. Tiểu Tri đảm bảo khi về nhà sẽ không nói thật với mẹ và dì Bối Bối, chỉ kể mình đi đến Hoàng Sơn, thậm chí còn miêu tả nơi đây hùng vĩ như thế nào, hiểm trở ra làm sao y như trong sách.

Ninh Bối Bối nhìn Ninh Nhiễm Thanh nói: “Nhiễm Thanh, cô thật đúng là tùy tâm sở dục.”

Tùy tâm sở dục: Làm việc theo ý thích

Hôm nay Ninh Nhiễm Thanh đã vô cùng mệt mỏi, không muốn cùng Ninh Bối Bối tranh cãi, đưa Tiểu Trì về phòng nghỉ. Tiểu Trì liền hỏi cô diễn xuất vừa rồi thế nào, Ninh Nhiễm Thanh thưởng cho cậu một ngón tay cái: “Lần sau đi sẽ mời cháu một bữa thịnh soạn.”

...

Tần Hựu Sinh cảm thấy mình phải xin phép Ninh Tuần Tuần chuyện sống chung, sáng sớm anh cùng Giang Hành Chi tập thể thao, từ máy chạy bộ bước xuống: “Hành Chi, hôm nay rảnh không?”

Hôm nay là ngày nghỉ, Ninh Tuần Tuần rất hiếm có được cơ hội nghỉ một ngày một đêm, sáng sớm sau khi Ninh Nhiễm Thanh làm bữa sáng, cô dẫn theo Tiểu Trì chạy vài vòng quanh tiểu khu. Đến vòng thứ ba, cô nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc đỗ ở ven đường.

Ninh Nhiễm Thanh trong lòng nghi ngờ, tiến lên vài bước, gõ cửa sổ xe. Cửa sổ hạ xuống, đập vào mắt là gương mặt sáng rực của Tần Hựu Sinh: “Ngày hôm nay rảnh rồi, anh tới thăm chị em một chút.”

Mặt khác, ngồi bên cạnh anh là Giang Hành Chi.

Tần Hựu Sinh mười tuổi đã ra nước ngoài sống, thoát nhìn, Giang Hành Chi nói anh giống như người Trung Quốc chính gốc, nhưng lễ tiết Trung Hoa anh lại không hiểu rõ, vì vậy mới dẫn theo Giang Hành Chi làm cố vấn.

Khi mua quà ra mắt, Giang Hành Chi cho anh ý kiến: “Không biết thành phố A phong tục thế nào chứ ở quê mình, người đàn ông ra mắt nhà gái nhất định không thể thiếu lễ vật, thuốc lá Trung Hoa, rượu Mao Đài, cộng thêm một cái chân giò hun khói.”

Bởi vì nhà chị của Ninh Nhiễm Thanh không có đàn ông nên không cần thuốc lá, anh đổi sang thuốc bỏ và mỹ phẩm cao cấp. Giang Hành Chi nói chân giò hun khói là lễ vật không thể thiếu, vừa vận gia đình anh có chân giò hun khói Tây Ban Nha, liền quay về lấy.

Cửa xe mở ra, Ninh Nhiễm Thanh thấy Tần Hựu Sinh cẩn thận bê lễ vật từ cốp xe, nhanh chân tiến lên kéo anh lại: “Anh làm gì vậy?”

“Đừng lo lắng, chỉ là thăm hỏi mà thôi.”

Ninh Nhiễm Thanh có thể không lo lắng sao, quay đầu nhìn Giang Hành Chi, lạnh nhạt dựa vào thân xe. Trương Tiểu Trì rất thông minh, hiểu rõ tình hình xong không nói hai lời chạy thẳng vào nhà, thở hồng hộc chạy đến trước mặt Ninh Tuần Tuần: “Me, không xong rồi, bạn trai của dì tới rồi.”

Vừa rời giường còn đang mặc áo ngủ, Ninh Bối Bối đi ra nghe thấy Trương Tiểu Trì nói, thấp giọng mắng: “Rốt cuộc muốn làm cái gì đây.” rồi chạy nhanh về phòng thay quần áo.

...

Bên này, Ninh Nhiễm Thanh nhắm mắt đưa Tần Hựu Sinh và Giang Hành Chi vào nhà.

Tần Hựu Sinh quả thật đã tới nhà của Ninh Tuần Tuần rất nhiều lần, tới đưa đồ ăn khuya hơn mười lần, nhưng đây là lần đầu tiên chính thức bước chân vào.

Chuông cửa vang lên, mỗi người tim đều đập nhanh hơn vài nhịp.

Ninh Tuần Tuần cười híp mắt từ phong bếp đi ra đón khách, nhìn thấy Giang Hành Chi, chị hơi sững sốt một chút: “Tiểu Giang.”

Giang Hành Chi: “Chị Ninh.”

Tần Hựu Sinh có chút nghi ngờ hỏi: “Hành Chi, hai người quen nhau sao?”

Giang Hành Chi hạ khóa miệng, đáy mắt ẩn chứa nụ cười: “Mình biết chú Ninh, cũng biết Ninh Nhiễm Thanh là con của chú ấy.”

Giang Hành Chi nói vậy là ngụ ý anh và Ninh Nhiễm Thanh đã gặp mặt khi còn bé, chỉ là anh vẫn nhớ còn cô thì đã quên mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nông Ý Đậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Lần viếng thăm này đối với Tần Hựu Sinh là một hành động đã được tính toán trước, với Ninh Tuân Tuân là trở tay không kịp, với Trương Tiểu Tri là tâm trạng bất an còn với Ninh Nhiễm Thanh là vạn bất đắc dĩ. Ninh Tuân Tuân mỉm cười chào đón mọi người vào nhà. Tần Hựu Sinh mang vào những món quà đã được chuẩn bị cẩn thận, ngoại trừ cái chân giò hun khói làm mọi người khiếp sợ thì thuốc bổ và mỹ phẩm dưỡng da cùng thực phẩm bổ sung canxi cho Tiểu Tri, tất cả đều khá nhiều, Ninh Tuân Tuân hai tay xách đầy đồ, chỉ có thể nói chuyện với Ninh Nhiễm Thanh khi bắt đầu dọn cơm.

Ninh Nhiễm Thanh cầm chân giò hun khói đi tới, Ninh Tuân Tuân trừng mắt nhìn cô, giọng nói mang theo chút oán giận: "Nhiễm Thanh, bạn trai em đến sao không sớm nói cho chị biết, lại để nhà cửa bẽ bộn như vậy."

"Rõ ràng nhà mình rất sạch sẽ mà." Ninh Nhiễm Thanh nhìn xung quanh, cuối cùng dừng lại trên người Tần Hựu Sinh, nói: "Em cũng đâu có biết anh ấy sẽ tới..."

Tần Hựu Sinh cười: "Là em lo lắng không chu toàn, đột ngột đến đây."

"Không sao, không sao." Ninh Tuân Tuân nói vài câu với Tần Hựu Sinh và Giang Hành Chi, sau đó vào trong pha trà. Ninh Nhiễm Thanh ngồi cạnh Tần Hựu Sinh, len lén đá anh một phát.

Ninh Tuân Tuân chẳng mấy chốc đã pha trà xong, đi ra ngoài, nhìn Ninh Nhiễm Thanh mở miệng nói: "Nhiễm Thanh, em không định giới thiệu một chút sao?"

"Vâng." Ninh Nhiễm Thanh kéo tay Tần Hựu Sinh: "Đây... là bạn trai của em, bên cạnh anh ấy là luật sư Giang chị cũng biết rồi."

"Chào chị, em họ Tần, là đồng nghiệp của Hành Chi." Tần Hựu Sinh không mấy trông cậy vào Ninh Nhiễm Thanh, bắt đầu tự giới thiệu, trong lòng mặc dù vô cùng hồi hộp nhưng biểu cảm vẫn bình tĩnh như thường, vừa biết Giang Hành Chi và nhà họ Ninh có quen biết ngay tức khắc kéo anh làm chỗ dựa.

"À, hai người là đồng nghiệp, vậy thì cả hai cũng đều là luật sư rồi." Ninh Tuân Tuân cười, quan sát Tần Hựu Sinh: "Luật sư Tần, mời uống trà."

Tần Hựu Sinh nhận ly trà từ Ninh Tuân Tuân, nụ cười trên mặt so với chén trà xanh còn thanh nhã hơn vạn phần, quả là sinh ra đã có khí chất quý tộc: "Thành thật xin lỗi vì muộn như vậy mới ra mắt chị."

Muộn như vậy mới đến... Vậy là hai người đã hẹn hò một thời gian dài?

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy hai má nóng ran, cúi đầu uống trà, không cẩn thận làm bỏng lưỡi, nhin xuống tiếng rên, yên lặng đặt chén trà xuống bàn.

Ninh Tuân Tuân oán trách nhìn Ninh Nhiễm Thanh: "Nếu đã sớm gặp gỡ sao không nói chị biết."

"Không trách cô ấy được, Nhiễm Thanh còn đang tiến hành khảo sát đối với em." Tần Hựu Sinh nói ý chỉ tình cảm của hai người đã qua giai đoạn tìm hiểu, cơ bản đã chín muồi.

Ninh Nhiễm Thanh không nói gì, néo lưng Tần Hựu Sinh, ai cho phép anh chưa kết thúc kì khảo sát đã chạy đến đây rồi?

Tần Hựu Sinh dung túng cho tất cả những hành động mờ ám của Ninh Nhiễm Thanh, nét mặt vẫn luôn giữ vẻ âm áp, ôn hòa. Ninh Tuân Tuân hỏi gì thì anh đáp nấy. Trong lúc nói chuyện, Ninh Nhiễm Thanh xấu hổ ngồi thẳng dậy, cô cùng anh hẹn hò lâu như vậy mà cô lại chẳng biết cha mẹ anh đều ở nước ngoài.

"Chú Tần làm việc gì vậy?"

"Bố em làm trong ngành dược phẩm, mấy năm gần đây cũng có sản nghiệp riêng." Tần Hựu Sinh không muốn nói quá nhiều về cha mẹ nên chỉ trả lời đơn giản, ngắn gọn.

"Luật sư Tần có hứng thú kế nghiệp cha không?" Ninh Tuân Tuân gọt vỏ một quả táo.

Tần Hựu Sinh sững sốt một chút, Ninh Nhiễm Thanh nhìn Ninh Tuân Tuân cười: "Ồ kìa chị, sao lại đào bới tài sản của chú Tần như vậy."

Ninh Tuân Tuân thờ dài, cô em gái này đâu có hiểu cô lo lắng thế nào.

Ninh Nhiễm Thanh vẫn luôn cảm thấy kì quái khi chị gái biết Giang Hành Chi, cười híp mắt nhìn anh: "Phải rồi, sao chị lại biết luật sư Giang vậy?"

Không khí thay đổi làm Tần Hựu Sinh nhẹ nhõm phần nào, Ninh Tuân Tuân vui vẻ nhìn Giang Hành Chi, nói với Ninh Nhiễm Thanh: "Khi còn bé, em toàn gọi anh Tiểu Giang còn gì."

Ninh Nhiễm Thanh khó tin nhìn Giang Hành Chi: "Không thể nào."

Giang Hành Chi nhấp một ngụm trà, đặt chén trà xuống nói: "Nhiễm Thanh bây giờ khác xa so với khi còn bé nên em cũng không nhận ra."

"Lúc đó quả thật còn quá nhỏ, không nhận ra là chuyện bình thường." Ninh Tuân Tuân nói với Ninh Nhiễm Thanh: "Khi em chuẩn bị thực tập, đáng lẽ chị đã nhờ Tiểu Giang giúp em vào Dịch Hòa, cậu ấy cũng đồng ý cho em thi viết trước, phỏng vấn lúc sau sẽ chiều cổ em hơn, lúc đó chị đâu biết luật sư Tần cũng ở Dịch Hòa."

Ninh Tuấn Tuấn cũng rất hài lòng với Tần Hựu Sinh, ngẩng đầu nhìn đồng hồ: “Chị phải ra ngoài mua ít đồ ăn, hai cậu nhất định phải ở lại đây ăn cơm, Thanh Thanh, em giúp chị tiếp đón Tiểu Giang và luật sư Tần.”

Ninh Nhiễm Thanh “Dạ” một tiếng, không muốn nghĩ tới quá khứ giữa cô và Giang Hành Chi, song lại chỉ hoài nghi câu nói “Chiều cố phỏng vấn” của anh, đoán chừng khi đó anh chỉ đang nói lời xã giao với Ninh Tuấn Tuấn.

Đúng lúc này, Ninh Bối Bối từ trong phòng đi ra. Cô mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, tóc để thả tự nhiên, thoạt nhìn khá tùy ý nhưng thực tế lại rất cẩn thận, tổng thể mang đến cảm giác nhẹ nhàng, thoải mái, thuận mắt hơn nhiều bộ quần áo thể thao xanh ngắt của Ninh Nhiễm Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh hiểu rõ ý tứ của Ninh Bối Bối, cười nhạt, lại nghĩ đến trước đây cô hình như cũng vậy. Mỗi lần Ninh Bối Bối đưa bạn về nhà, cô đều cố ý ra về, lúc đó Ninh Bối Bối không có nhiều quần áo đẹp bằng cô, vì vậy mỗi khi khách ra về, Ninh Bối Bối bắt đầu khóc lóc kể lể trước mặt mẹ kế.

Ninh Tuấn Tuấn còn chưa ra ngoài, kéo tay Ninh Bối Bối đến trước mặt Giang Hành Chi:

“Đây là Ninh Bối Bối, giờ cũng đã trưởng thành rồi.”

“Ồ, Bối Bối càng lớn càng xinh đẹp.” Giang Hành Chi tán dương.

Ninh Bối Bối hưng phấn nói: “Anh Tiểu Giang vẫn còn nhớ em sao?”

Giang Hành Chi cong khóe miệng: “Bối bối khi còn bé rất đáng yêu.”

Ninh Nhiễm Thanh nâng mí mắt, chẳng lẽ cô thay đổi quá nhiều?

Cô hơn Ninh Bối Bối hai tuổi, trên thực tế mọi người thường ấn tượng với cô hơn là Ninh Bối Bối, kết quả Giang Hành Chi lại có thể nhớ rõ Ninh Bối Bối mà quên mất cô.

Lại nói tiếp, Ninh Nhiễm Thanh khi còn bé thật sự xinh đẹp, câu nói cô nghe được nhiều nhất lúc đó là: “Còn bé mà xinh thì lớn lên sẽ xấu, bé xấu lớn lên mới xinh.”, vì nhận định sai lầm này, cô hình thành thói quen soi gương ngắm vuốt.

May là cô vẫn trưởng thành xinh đẹp như khi xưa, còn Ninh Bối Bối lại thuộc dạng: “Khi còn bé hoàn toàn tầm thường, lớn lên biến đổi không ngừng”.

Ninh Tuấn Tuấn mua thức ăn trở về, chuẩn bị bữa trưa vô cùng phong phú. Trên bàn ăn, Ninh Tuấn Tuấn lấy ra chai rượu quế được chính tay Ninh Uy Phong ủ từ năm ngoái, hôm nay mới mở ra.

Rượu ngon, thức ăn ngon, Ninh Nhiễm Thanh nói với Tần Hựu Sinh: “Chị em rất có tài nấu nướng.”

“Kì thực, cả nhà chúng tôi đều có thể nấu ăn trừ Ninh Nhiễm Thanh.” Ninh Bối Bối ngồi đối diện vừa nói vừa cười. Câu nói đùa này rơi vào tai Ninh Nhiễm Thanh chẳng dễ nghe chút nào, cô cười nhạt hai tiếng, nín nhịn.

“Thật đáng tiếc, sao trước đây em không học một chút.” Tần Hựu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh, vẻ mặt vô cùng cung chiêu: “Nhưng mà bây giờ có học cũng không còn kịp nữa, vì vậy coi như xong đi.”

Ninh Nhiễm Thanh nghe vậy nhất thời vui vẻ.

“Không biết luật sư Tần có thể nấu ăn không?” Ninh Tuấn Tuấn hỏi.

Tần Hựu Sinh đương nhiên không biết nấu ăn, ngẫm nghĩ lại, tìm một lí do thoái thác: “Em cùng Hành Chi ở Anh sống một mình, về cơ bản đều phải tự nấu ăn.”

Giang Hành Chi trong lòng cố nén tiếng cười, dùng lò vi sóng làm nóng bánh mì, phết bơ lên trên... những cái này cũng được gọi là nấu ăn sao?

“Ồ thật tốt.” Ninh Tuấn Tuấn vô cùng ưng ý Tần Hựu Sinh, ngoại trừ chuyện cha mẹ định cư ở nước ngoài, sự nghiệp của cậu ấy ở thành phố A phát triển cũng không tệ, càng thêm yên tâm.

Sau khi ăn xong, Ninh Tuấn Tuấn mang ra một quyển album cho mọi người cùng xem, bởi vì Ninh Nhiễm Thanh không tin mình đã từng tiếp xúc với Giang Hành Chi, cố ý lật ra một bức ảnh cũ.

Trong hình tổng cộng có bốn người, phía trên là Ninh Tuấn Tuấn dáng vẻ yêu kiều như thiếu nữ, Giang Hành Chi tám tuổi nhưng dáng dấp như chín tuổi, Ninh Nhiễm Thanh mới năm tuổi ôm một con búp bê, đứng bên cạnh Ninh Bối Bối, đội chiếc mũ len xanh, không nhìn kĩ còn tưởng rằng cô là con trai.

Ninh Nhiễm Thanh đối với hồi năm tuổi không có một chút ấn tượng, liếc nhìn Giang Hành Chi trong bức ảnh: “Không nhìn ra anh khi còn bé đáng yêu như vậy.”

“Thật sao?” Giang Hành Chi vẽ mặt thờ ơ: “Thì ra khi còn bé em như thế này.”

Ninh Nhiễm Thanh biết Giang Hành Chi không có ý tốt đẹp, quay đầu hỏi Tần Hựu Sinh:

“Búp bê xinh đẹp như vậy trở thành bạn gái anh, anh có thấy tự hào không?”

“Có, đương nhiên là có rồi.” Tần Hựu Sinh vuốt tóc Ninh Nhiễm Thanh, tầm mắt rời từ bức ảnh sang cô: “Đáng tiếc không gặp em sớm hơn.”

...

Tần Hựu Sinh và Giang Hành Chi từ nhà Ninh Tuấn Tuấn trở về đã là 2 giờ chiều. Hôm nay là ngày nghỉ, đường phố tấp nập người qua lại, hương hồ đây là con đường phồn hoa nhất thành phố.

Xe ô tô đi đến ngã tư đang tắc đường, không di chuyển được, Tần Hựu Sinh tùy ý chọn đề tài nói chuyện: “Không nghĩ tới cậu đã từng quen biết Ninh Nhiễm Thanh.”

“Hồi trước, bố tôi phải tới làm việc ở thành phố Thanh nửa năm, chú Ninh là người quen cũ của ông vì vậy ông đưa tôi đến Ninh gia làm khách.”

“Đáng tiếc cậu không nhớ chút gì về cô ấy, nếu không có thể kể cho tôi nghe về tuổi thơ của cô ấy rồi.” Tần Hựu Sinh có chút tiếc nuối nhưng nhắc tới Ninh Nhiễm Thanh, khoe miệng anh bất giác cong lên, dường như mỗi khi nhắc tới cô, tâm tình anh liền thay đổi.

Giang Hành Chi gạt gạt khóe miệng: “Cho dù có nhớ, tôi cũng không có thời gian rảnh rỗi kể lại, hai người nói chuyện thật buồn nôn.”

“Thật không, cuộc sống hạnh phúc là như vậy đấy.” Tần Hựu Sinh tựa vào ghế nhẹ nhàng nói.

Kì thực Giang Hành Chi nói không có không có ẩn tượng gì về Ninh Nhiễm Thanh là nói dối, anh thậm chí còn nhớ kĩ lần đầu tiên nhìn thấy Ninh Nhiễm Thanh- cô bé mặc chiếc váy màu hồng nhạt, bởi vì giận dữ nên tóc còn chưa chải đã chạy ra khỏi nhà, ngồi xổm trước cửa, đôi mắt đen lúng liếng ầng ậng nước như chỉ trực trào ra... Đáng vẻ yếu đuối làm cho người ta muốn ôm vào ngực vuốt ve, che chở.

Có lẽ mọi người sẽ nghĩ chính đáng về xinh đẹp ấy của cô đã in sâu vào ấn tượng của anh, thế nhưng thực sự khắc sâu trong lòng anh không phải chỉ là hình ảnh của cô bé xinh xắn được mọi người yêu thích mà là cái miệng độc địa, không để cho ai được yên của cô

Giang Hành Chi nhớ tới lần đầu tiên đến nhà họ Ninh: “Chào em, anh là Giang Hành Chi, em có thể gọi anh là anh Giang.”

“Ai là em của anh, sao anh dám nhận mình là anh trai tôi, tôi không có anh trai, tất cả đàn ông đều là kẻ dối trá, dứt ngay...” Mỗi một lần thất bại đều là một lần thương tổn, từ đó về sau, Giang Hành Chi đều mất đi khả năng miễn dịch khi đối diện với cô....

Giang Hành Chi thu lại dáng vẻ hồi tưởng của mình, cười với Tần Hựu rồi nói: “Dù sao thì tôi cũng coi thường bộ dạng này của cậu, tôi còn nghi ngờ cậu là một M nữa.”

Tần Hựu Sinh nghe không hiểu “M” là gì, vì vậy câu nói của Giang Hành Chi vẫn chẳng ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của anh: “Thật vậy sao, tình yêu vốn là thứ tình cảm kì lạ nhất thế gian này, nó giống như đã sớm được ông trời an bài xong, không gặp thì thấy nghi ngờ, sau khi gặp gỡ thì lại như đã tìm được đích đến của cuộc đời mình.”

Lần thứ hai Ninh Nhiễm Thanh gặp Hứa Trùng là ở thị bệnh viện nhân dân thành phố, Ninh Bối Bối đột nhiên bị cảm sốt phải nằm viện để truyền dịch, Ninh Tuấn Tuấn gọi điện thoại cho Ninh Nhiễm Thanh báo cô mang quần áo vào bệnh viện cho Ninh Bối Bối.

Ninh Nhiễm Thanh trong lòng không muốn cho Ninh Bối Bối mượn áo, nhưng bởi vì không muốn lại nhìn thấy sự thất vọng trong ánh mắt Ninh Tuấn Tuấn, liền lấy chiếc áo khoác màu đen xấu nhất từ tủ quần áo của mình đem cho Ninh Bối Bối.

Hứa Trùng cũng đang truyền dịch ở bệnh viện nhân dân thành phố, Đồng Đồng ngồi ở bên cạnh, cứ một lúc lại nhón chân lên để đo nhiệt độ cơ thể mẹ.

Trong kí ức lúc năm tuổi của Ninh Nhiễm Thanh gần như chỉ có hình ảnh mẹ đang nằm trên giường bệnh. Năm đó chỉ có cô cùng Ninh Tuấn Tuấn túc trực bên giường bệnh, cô bởi vì sợ khi tỉnh lại mẹ không còn nữa nên mỗi ngày việc làm đầu tiên khi thức dậy là đặt tay lên mũi mẹ, chỉ khi cảm nhận được hơi thở ấm áp của bà thì sợi dây thần kinh đang căng ra trong đầu cô mới có thể thả lỏng.

Ninh Nhiễm Thanh đem áo khoác đưa cho Ninh Bối Bối đang nằm truyền dịch. Ninh Bối Bối nhìn cô một cái, sau đó nghiêm mặt nói: “Biết ngay chị không có thành ý, mang chiếc áo xấu nhất đến cho tôi.”

“Thích mặc thì mặc.”

Ninh Nhiễm Thanh quay trở lại chỗ của Hứa Trùng, Hứa Trùng sắc mặt tái nhợt ngồi tựa vào chiếc ghế màu xanh lam.

“Sao chị lại bị bệnh?”

“Hai ngày nay ngủ không ngon, mấy ngày hôm trước lại dầm một trận mưa.” Hứa Trùng tự trách nói.

Ninh Nhiễm Thanh nhớ tới hai ngày nay thời tiết đúng là thật tồi tệ, trước khi đi cô xoa đầu của Đồng Đồng: “Đồng Đồng, nhớ chăm sóc tốt cho mẹ con nhé.”

Đồng đồng dùng sức gật đầu một cái, Ninh Nhiễm Thanh nhìn cô bé mà ảm ức trong lòng, nghĩ thầm sau này cô cùng Tần Hựu Sinh nhất định phải sinh con gái mới được.

Ninh Nhiễm Thanh đi ra khỏi phòng truyền dịch, bên ngoài người người mang cặp lồng đựng cơm đi ngang qua cô. Nhìn đồng hồ mới thấy bây giờ chính là giờ cơm trưa, Ninh Nhiễm Thanh hít sâu một hơi, vẫn đi tới nơi Ninh Bối Bối đang đứng.

Ninh Bối Bối đang cầm di động gọi điện thoại, không biết cô ta đang nói gì nhưng Ninh Nhiễm Thanh vẫn nghe thấy ngữ điệu kinh ngạc pha chút hưng phấn của cô ta.

Ninh Nhiễm Thanh ôm ngực đứng ở phía sau Ninh Bối Bối mãi đến khi Ninh Bối Bối che miệng thốt lên: “Trời ạ, mẹ đang nói gì vậy? Nhiễm Thanh không phải là con ruột của ba...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Đậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Ninh Nhiễm Thanh không biết hình dung tâm trạng của mình bây giờ như thế nào, như một tia chớp vang dội từ trên trời giáng xuống, mặt đất rung chuyển, cả thế giới sụp đổ trước mắt. Cô luôn tự nói với bản thân đây chỉ là một con ác mộng, là ảo giác, không dám tin nó là sự thật.

Ninh Bối Bối chưa phát hiện ra Ninh Nhiễm Thanh đang đứng phía sau mình, vẫn như trước, không hề che giấu nỗi kinh ngạc, che miệng nói: “Mẹ... điều này sao có thể... Lẽ nào ba đã biết chuyện này từ lâu... Mẹ yên tâm, con tuyệt đối sẽ không nói ra...”

Ninh Nhiễm Thanh từng bước, từng bước lùi về phía sau. Lúc này cô thực sự chỉ muốn giật lấy điện thoại của Ninh Bối Bối, chất vấn cô ta rốt cuộc đang nói nhảm gì vậy, thế nhưng cô không làm gì cả, chỉ vội vã đi ra khỏi phòng bệnh, chỉ một vài bước chân ngắn thôi dường như cũng đã tiêu tốn mọi sức lực của cô, cuối cùng cô dựa đầu trên chiếc tường màu trắng, thở hổn hển, cố gắng bình ổn lại tâm trạng.

Phòng cấp cứu nhi khoa phía đối diện truyền đến tiếng khóc thất thanh của một đứa trẻ phải tiêm, tiếng sau lại to hơn tiếng trước, cha mẹ đau lòng ôm con cũng không kìm được nước mắt.

Khi còn nhỏ, Ninh Nhiễm Thanh cũng cho rằng tiêm là thứ đáng sợ nhất trên đời, chỉ đến lúc Tần Thẩm Lam ngã bệnh, cô mới biết sinh ly tử biệt mới là điều đáng sợ nhất... Nhưng tình huống bây giờ không giống như trước, ngay cả xuất thân của cô cũng là một câu chuyện cười thì mấy chục năm bướng bỉnh, yêu hận cùng không cam lòng phải làm sao đây?

Ninh Nhiễm Thanh thực sự sợ hãi, thời gian giống như được quay ngược lại khi Tần Thẩm Lan nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, nỗi sợ hãi vô cùng vô tận như đại dương bao la có thể nhấn chìm cô bất cứ lúc nào... Khi đó, Ninh Uy Phong và Ninh Tuấn Tuấn luôn bên cạnh cô còn bây giờ thì...

Quả thực trước đây lúc còn đi học, cô đã từng hỏi qua Ninh Uy Phong, vì sao tên của cô không giống với chị và Ninh Bối Bối, bởi lẽ có nhiều người không hiểu chuyện, theo bản năng đều cho rằng Ninh Tuấn Tuấn và Ninh Bối Bối mới là chị em ruột. Cô hỏi, vì sao không đặt tên cô là Ninh Thanh Thanh hay Ninh Nhiễm Nhiễm, Ninh Uy Phong chỉ giải thích: “Mẹ con rất yêu con nên mới đặt tên con là Nhiễm Thanh.”

Từ nhỏ đến lớn, ai ai cũng nói Ninh Tuấn Tuấn càng ngày càng giống ba, cô lớn lên càng ngày càng giống mẹ...

Những câu nói của Ninh Bối Bối không hề có lấy nửa điểm đáng nghi như một con dao vô hình cứa vào ngực Ninh Nhiễm Thanh. Vết cứa ấy chẳng bao lâu đã nứt ra càng lúc càng rộng. Cô càng dùng sức lấy hai tay che nó đi thì trong lòng càng hoảng loạn, chật vật.

Ninh Nhiễm Thanh quyết định gọi điện thoại cho Ninh Uy Phong, tiếng tút tút vang lên, trống ngực cũng theo đó đập thình thịch, cả người mệt mỏi, không còn cảm giác gì như bị ném vào nước hoàng liên. Tiếng chuông reo rất lâu sau, âm thanh kinh ngạc của Ninh Uy Phong truyền tới: “Nhiễm Thanh, là con sao?”

“Là con.” Ninh Nhiễm Thanh vẫn dựa lưng vào tường: “Bố, ngày hôm nay con nghe được một câu chuyện cười, có người nói con không phải con của bố...”

Ninh Uy Phong bên kia đột nhiên trầm mặc, dừng lại nói: “Ai rảnh rỗi mà lại ăn nói bậy bạ như vậy.”

Ninh Nhiễm Thanh gạt giọt nước mắt đã chảy xuống cằm, hắng giọng: “Con đùa đó, chỉ là bởi vì hôm nay có người lại gọi chuyện về tên của con... thật ra con muốn hỏi bố gần đây có khỏe không?”

Ninh Uy Phong lập tức cảm thấy nhẹ nhõm, vui vẻ nói với cô: “Ta rất khỏe, việc làm ăn tốt mà sức khỏe cũng tốt.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Vây thì thật tốt...”

Kết thúc cuộc gọi với Ninh Uy Phong, Ninh Nhiễm Thanh ra khỏi bệnh viện, bắt một chiếc taxi. Ngồi trên xe, chuông điện thoại reo ỉn ỏi, cô cầm điện thoại di động hồi lâu cũng không muốn nhấn nút nhận, tài xế cho là cô không nghe thấy liền nhắc nhở: “Cô gái, cô có điện thoại kìa.”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn chằm chằm di động trong tay, “Chị gái yêu quý”, bốn chữ nhấp nháy trước mắt, khuôn mặt dịu dàng, ánh mắt sáng ngời của Ninh Tuấn Tuấn như đang nhìn cô chằm chằm.

Ninh Nhiễm Thanh hít một hơi thật sâu rồi mới nhận điện thoại.

“Nhiễm Thanh, mang quần áo cho Bối Bối chưa?” Điện thoại truyền đến giọng nói êm ái của Ninh Tuấn Tuấn.

Ninh Nhiễm Thanh: “Vâng, em đưa rồi...”

“Bối Bối có khỏe không?”

Ninh Nhiễm Thanh cầm điện thoại mà tay không ngừng run rẩy, cả người như rơi vào trong hầm băng, không thể cử động, chỉ có đôi tay cứng đờ, siết chặt điện thoại di động, cứ thế này cô sẽ khóc thành tiếng mất: “Rất khỏe, truyền xong nước biển là có thể về nhà rồi...”

“Vây thì tốt rồi.” Ninh Tuấn Tuấn yên tâm thở dài, căn dặn “Gần đây thời tiết thay đổi, Nhiễm Thanh, em cũng phải chú ý bảo vệ sức khỏe biết không...”

“Vâng, em biết rồi.”

“Hôm nay em làm sao vậy?” Ninh Tuấn Tuấn dường như đã nhận ra sự khác thường.

“Không có việc gì thì em cúp máy đây.” Ninh Nhiễm Thanh vội vã ngắt điện thoại, sau đó giục tài xế: “Cho cháu quay về tòa nhà Vũ Đạt.”

Văn phòng Dịch Hòa có rất nhiều người đang tăng ca, Ninh Nhiễm Thanh không quấy rầy Tần Hựu Sinh mà trở lại văn phòng Vạn Chính mở máy tính làm việc. Vạn Chính cũng có ba, bốn người đang làm việc. Mãn đêm buông xuống, đường cũng đã lên đèn, Ninh Nhiễm Thanh từ bên trên nhìn xuống cảm thấy mình như đang đứng trên cả một vùng sáng rực rỡ.

Ninh Nhiễm Thanh quay người lại tiếp tục gõ bàn phím, hận không thể lờ hết công việc tuần này ra làm. Hai người đồng nghiệp lục đục chuẩn bị rời đi, một luật sư nam quen biết với cô trước khi đi còn hỏi: “Luật sư Ninh vẫn chưa về sao?”

Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu: “Một lát nữa tôi mới về.”

“Ai cũng muốn làm xong sớm, khổ cực như vậy làm cái gì.” Nam luật sư đùa giỡn nói.

Ninh Nhiễm Thanh cười cười, tiếp tục tìm tài liệu, không để ý đã qua 21 giờ. Ninh Tuấn Tuấn lần thứ hai gọi điện đến:

“Nhiễm Thanh, sao em vẫn chưa về nhà vậy.” Ninh Tuấn Tuấn hỏi.

“Lúc quay về em gặp một đồng nghiệp nữ, hôm nay tâm trạng cô ấy không tốt, vì vậy em cùng cô ấy tâm sự một chút.” Ninh Nhiễm Thanh đứng lên khỏi ghế làm việc, từ cửa sổ nhìn lên bầu trời đêm, những vì sao lấp lánh mà sao tầm mắt của cô lại trở nên mơ hồ đến vậy.

“Thì ra là vậy.”

“Tối nay em sẽ ở lại với cô ấy, em không về nhà đâu.” Ninh Nhiễm Thanh nói thêm câu nữa.

Ninh Tuấn Tuấn do dự một chút, nhưng rồi cũng đồng ý.

...

Ninh Nhiễm Thanh cuối cùng cũng gọi điện thoại cho Tần Hựu Sinh. Bên kia Tần Hựu Sinh đã kết thúc công việc, đi sang phòng làm việc của Giang Hành Chi hỏi: “Thế nào rồi?”

“Cũng gần như hoàn thành.”

Hai ngày nay Dịch Hòa rất bận rộn, kiện cáo không ngừng, vì vậy chuyến du lịch thường niên cũng bị hủy bỏ, chưa nghỉ ngơi được hai ngày đã phải trở lại văn phòng tăng ca.

Tần Hựu Sinh ở trong phòng Giang Hành Chi nói chuyện phiếm một lúc thì Lại Thư Khiết cười híp mắt đẩy cửa bước vào: “Thầy, vừa rồi các đồng nghiệp yêu cầu hai người hôm nay nhất định phải khao thưởng bọn họ.”

Tần Hựu Sinh dựa vào bàn làm việc, thờ ơ nhìn Giang Hành Chi. Giang Hành Chi ngả người vào lưng ghế thở ra một hơi: “Nửa năm nay luật sư Tần là

người kiếm được nhiều nhất, muốn khao thưởng thì mọi người tìm luật sư Tần đi.”

Lại Thư Khiết nở nụ cười tinh nghịch: ” Luật sư Tần, luật sư cũng không thể hẹp hòi được.”

Tần Hựu Sinh nhún vai, đúng lúc này, điện thoại của Ninh Nhiễm Thanh cũng tới, anh đi ra một bên nhận cuộc gọi, giọng nam trung dễ nghe mà ôn nhu vang lên: ” Sao vẫn chưa về nhà...Ừ...Anh đang ở Dịch Hòa...”

Tần Hựu Sinh nói vài câu rồi tắt điện thoại, Giang Hành Chi lười nhác hỏi ” Kiểm tra sao...”

“Nha đầu kia tâm trạng chắc là không tốt.”. Tần Hựu Sinh nhìn về phía Lại Thư Khiết :” Tiểu Lại, nếu không thì buổi tối sắp xếp vài hoạt động giải trí đi.”

Hai từ ” giải trí” vang lên bên tai khiến Lại Thư Khiết thấy thật chói tai, cô vốn đề nghị tụ tập lại trở thành cuộc đi chơi cho người tâm trạng không tốt.

Ninh Nhiễm Thanh không nghĩ tới buổi tối văn phòng luật Dịch Hòa vẫn còn có hoạt động, đầu tiên là đi ăn khuya cùng Tần Hựu Sinh, sau đó là tới quán bar, dường như tất cả sự sắc bén trên tòa của luật sư đều biến mất, vì vậy không khí trên bàn ăn rất tốt, khi tới quán bar thì mỗi người lại càng điên cuồng hơn.

Uống rồi lại uống, hát rồi lại hát, có hai người còn cởi áo ra nhảy múa.

Ninh Nhiễm Thanh vui đùa trong lòng ngực Tần Hựu Sinh cười đến nỗi nước mắt chảy thành dòng, chỉ vào hai người đang nhảy múa: ” Hai người bọn họ là ai vậy...”

” Đại Cao Hòa A Thảm.” Tần Hựu Sinh nhấp một ngụm rượu, ghé sát vào tai Ninh Nhiễm Thanh rồi nói cho cô một bí mật mà toàn bộ văn phòng Dịch Hòa đều biết: ” Bọn họ là một đôi tình nhân, vì vậy sau này em đến Dịch Hòa rồi làm gì cũng được, nhưng mà tuyệt đối không được giới thiệu bạn gái cho họ, biết chưa?”

Cùng với giọng nói trầm ổn vang lên bên tai, toàn bộ hơi thở ấm áp của Tần Hựu Sinh đều phả hết một bên mặt Ninh Nhiễm Thanh, cô cảm thấy ngứa, khuôn mặt ửng đỏ, đôi mắt trong veo ở trong bóng tối tựa như ngọc thạch đen rạng ngời rực rỡ :” Em nghe thấy có người nói xu hướng tình dục cũng có quan hệ với áp lực...”

” Ai nói thế, anh áp lực lớn, cũng không bình thường...”

Một cổ tình đùa giỡn, một như cánh hoa run rẩy, cảnh này trong phòng khách....Đúng là một cảnh tượng đẹp!

Giang Hành Chi thu tầm mắt lại, cùng mọi người chơi xúc xắc, tụ tập đến rạng sáng mới kết thúc, hiếm khi có dịp nhìn thấy Giang Hành Chi trở về cùng mọi người trong văn phòng Dịch Hòa.

Trước khi Tần Hựu Sinh cùng Ninh Nhiễm Thanh rời đi, anh uống rượu nên không thể lái xe, Ninh Nhiễm Thanh cũng không thể lái, vì vậy người phục vụ gọi lái xe thuê cho hai người.

Lái xe là một người trẻ tuổi, nghĩ rằng đôi nam nữ tìm lái xe thuê là quan hệ 419, ban đầu là cảm thán chiếc xe này tốt, sau đó huyêt một tiếng sáo hỏi: ” Tiên sinh, đến khách sạn nào?”

Tần Hựu Sinh biết người này đã hiểu lầm, một tay anh ôm Ninh Nhiễm Thanh, tay kia vén lọn tóc dài mềm mại rơi trên chóp mũi cô sang một bên, hỏi Ninh Nhiễm Thanh đang nằm gọn trong lòng anh :” Bà xã, chúng ta nên về nhà hay đến khách sạn đây?”

Thì ra là một đôi vợ chồng trẻ, người lái xe xấu hổ nở nụ cười ngượng ngùng.

Vừa rồi Ninh Nhiễm Thanh uống cũng không ít rượu, mặc dù trán rất nóng, cả người mềm nhũn nhưng đầu óc vẫn vô cùng tỉnh táo, cô biết rõ tối nay có thể phát sinh ra chuyện gì, cũng nghe thấy Tần Hựu Sinh gọi cô là ” bà xã “, vừa ôn nhu vừa lưu luyến, dường như những chuyện đã xảy ra trước đó đều được anh vỗ về, an ủi.

Anh là Tần Hựu Sinh của cô, người mà mỗi khi cô bị tổn thương sẽ luôn dùng những hành động thực tế nhất để cho cô biết rằng anh luôn ở bên cạnh mình, sau đó sẽ chậm rãi lau sạch vết thương rồi cẩn thận bôi thuốc cho cô, và rồi lại cùng cô vượt qua cơn đau cho đến khi vết thương khỏi hẳn.

Ninh Nhiễm Thanh nằm sấp trong lòng ngực Tần Hựu Sinh khịt khịt mũi, cảm nhận mùi rượu nhàn nhạt thoảng mùi thuốc lá trên cơ thể anh, rồi nhỏ giọng trả lời câu hỏi trước đó của Tần Hựu Sinh: ” Thầy Tần, em nghĩ nên về nhà...”

Người lái xe thuê đứng trước lại một lần khiếp sợ, Thầy.... Chính xác là mặt người dạ thú mà!!!

Ninh Nhiễm Thanh cầm lấy áo sơ mi của Tần Hựu Sinh: ” Anh vừa gọi em là cái gì...”

” Bà xã.” Tần Hựu Sinh dịu dàng nhìn cô trả lời.

Khóe miệng Ninh Nhiễm Thanh khẽ uốn cong: ” Ông xã.”

.....

Xe đỗ vào ga-ra nhà Tần Hựu Sinh, lúc xuống xe, một tay anh đỡ Ninh Nhiễm Thanh, một tay lấy tiền trả cho người tài xế, cuối cùng anh trực tiếp ôm cô đi vào thang máy.

Hai tay Ninh Nhiễm Thanh ôm lấy vai Tần Hựu Sinh, lại một lần nữa dịu dàng gọi anh :” Ông xã.”

Người con gái trong ngực thật mềm mại, thật ngọt ngào, Tần Hựu Sinh tựa trán mình vào trán cô :” Gọi lại anh nghe lần nữa.”

Đêm nay Ninh Nhiễm Thanh rất nghe lời, không chỉ gọi anh một tiếng ” ông xã”, mà còn đưa tay lên sờ cằm của anh. Ninh Nhiễm Thanh thích nhất là cằm của Tần Hựu Sinh, mỗi ngày anh đều cạo râu vì vậy cằm anh lúc nào cũng sạch sẽ mà lại vô cùng gợi cảm.

Đi ra khỏi thang máy, đi xuyên qua hành lang, mở cửa nhà, đi thẳng đến phòng ngủ, Tần Hựu Sinh đưa cô đi tới giường ngủ. Ninh Nhiễm Thanh quỳ gối bên mép giường, hôn môi Tần Hựu Sinh rồi đến đến chiếc cằm gợi cảm của anh, còn Tần Hựu Sinh chống hai tay bên cạnh Ninh Nhiễm Thanh, cả cơ thể anh đổ về phía cô, cuối cùng cả hai cùng ngã xuống chiếc giường mềm mại.

.....

Nam nữ hoan ái có rất nhiều loại, có một loại chính là khi thời gian phù hợp lại có thêm hơi rượu xúc tác, loại hoan ái này bình thường ban đầu sẽ là lướt qua nhanh chóng rồi sau đó lại chậm rãi, trước hết hai người bắt đầu ôm hôn nhau, tháo giày, cởi bỏ quần áo... Những điều này đều là những việc lướt qua nhanh chóng, cấp bách, khó có thể không chế, cũng như khó có thể kìm được lòng.

Cuối cùng là vào việc chính, bắt đầu những cảnh chậm chậm, từ từ, hai người kết hợp thành một thể, trong khoảnh khắc ấy các giác quan sẽ càng trở nên nhạy cảm, từng giây từng phút đều như được kéo dài tới vô tận.

Buổi tối yên tĩnh như vậy khiến bất cứ một âm thanh nào đều có thể nghe được rõ ràng, mỗi một lần chuyển động dưới thân lại phát ra những âm thanh ma sát nhỏ nhỏ giữa cơ thể và chăn, cùng với những tiếng ngậm nga và gặm nhẹ từ khóe môi đối phương....

Tất cả mọi âm thanh trong căn phòng này giao hòa với nhau đều khiến người ta tim đập thịch thịch, đỏ mặt chân run, nhưng những âm thanh này cũng thể hiện tình cảm nam nữ một cách nguyên thủy nhất, chân thật nhất, đặc biệt là khi cả hai bên yêu nhau đều tình nguyện, như vậy hoan ái chỉ là vì đôi bên tình nồng ý đậm.

Khi kết thúc, cơ thể hai người đều đầm mồ hôi, cơ thể Ninh Nhiễm Thanh dường như kẻ sát thân trên của Tần Hựu Sinh, hai người toàn thân trần trụi tiếp xúc với đối phương, chân đã sớm bị hai người đá xuống sàn, Tần Hựu Sinh chỉ lo Ninh Nhiễm Thanh bị cảm lạnh, tiện tay cầm một chiếc áo sơ mi trắng của mình trùm qua cả vai cô...

Cả căn phòng đều tràn ngập trong không gian tình ái, kể cả mồ hôi đang chảy xuôi xuống trên người cũng thay đổi mùi vị, Ninh Nhiễm Thanh lại nghĩ đến thanh âm kinh ngạc của Ninh Bối Bối :” Nhiễm Thanh không phải là con ruột của ba...”, cô úp mặt vào sát lồng ngực của Tần Hựu Sinh, nghe nhịp tim đập mạnh mẽ mà trầm ổn của anh, mở miệng :” Thầy Tần, anh đi mở cửa sổ ra có được không, thật là oi bức...”

Hai tay Tần Hựu Sinh vuốt tóc Ninh Nhiễm Thanh :” Ở trên giường đừng gọi anh là thầy Tần, nó làm anh có cảm giác mình đang phạm tội vậy.”

Ninh Nhiễm Thanh cười “ha ha”, hai tay đẩy Tần Hựu Sinh một lúc, ra hiệu cho anh mau đi mở cửa nhanh lên chút.

Tần Hựu Sinh ở tầng thứ hai mươi, khi anh kéo màn cửa sổ, đẩy cánh cửa sát đất hướng ra ban công, ánh trăng và ánh sao bên ngoài liền đi vào bên trong căn phòng, gió đêm hiu hiu thổi tới, Ninh Nhiễm Thanh trở mình ở trên giường, tất cả mồ hôi khắp cơ thể đều lập tức bị gió đêm mang theo.

....

Sau khi hai người từng người tắm rửa sạch sẽ, chờ Ninh Nhiễm Thanh bò lại lên giường lần nữa, Tần Hựu Sinh lại ôm cô vào lòng, cùng đắp chăn lại, hai tay vuốt ve tấm lưng trắng mịn lạnh lạnh của cô, thấp giọng hỏi :” Nói cho anh biết, hôm nay rốt cuộc là em làm sao vậy?”

Ninh Nhiễm Thanh tìm một vị trí thoải mái trong lòng anh, trả lời :” Cãi nhau với Ninh Bối Bối, anh biết em cùng cô ta từ trước đến giờ vẫn luôn bất hòa mà.”

Tần Hựu Sinh tin tưởng, hôn một cái lên chóp mũi của cô :” Em thật là...”

Có người nói tình yêu là một thứ thuốc tốt trên đời, chỉ là thứ thuốc ấy ba phần là chất độc, nam nữ yêu nhau tất nhiên là sẽ chữa lành hiệu quả cho đối phương, nhưng lại dễ dàng hình thành tính dựa dẫm, ỷ lại.

Ninh Nhiễm Thanh mặc áo sơ mi của Tần Hựu Sinh, đánh răng cùng với anh, cảm thấy mối quan hệ này tiến triển đột phá, chính bản thân mình lại càng dựa dẫm vào anh hơn.

Sáng sớm, có một người đòi tăng ca sớm, còn người còn lại thì đối lập giờ làm việc tự do, thế nhưng Tần Hựu Sinh muốn đưa Ninh Nhiễm Thanh đi làm sớm, vì thế anh dậy sớm hơn Ninh Nhiễm Thanh nhiều, anh làm nóng sữa bò, nướng bánh mì rồi sau đó quay lại phòng ngủ đánh thức Ninh Nhiễm Thanh trên giường :” Bà xã”

Ninh Nhiễm Thanh tỉnh dậy oán giận Tần Hựu Sinh đánh thức mình sớm hơn thường ngày, lúc đánh răng còn không quên làm bầm trong miệng, bọt kem đánh răng bắn tung tóe lên áo sơ mi trắng của Tần Hựu Sinh, cô nhin cười, vội vàng lấy tay phui đi.

Bữa sáng của Tần Hựu Sinh luôn rất đơn giản, Ninh Nhiễm Thanh cũng không để ý, liền lấy tay cầm lên ăn ở trên xe, buổi tối cường nhiệt hôm qua khiến buổi sáng trở nên thật rối loạn, may mà cô không đi làm muộn.

Ninh Nhiễm Thanh tới phòng làm việc, đem công việc đã hoàn thành tới qua cho Chu Yến, Chu Yến ngồi sau bàn làm việc ngẩng đầu lên :” Đúng rồi, vụ án liên quan tới Hứa Trùng và Cố Đông Minh, chị đã hẹn luật sư đối phương phía bên kia hòa giải trước khi ra tòa rồi, vụ án này em tạm thời phụ trách đi.”

Ninh Nhiễm Thanh có chút không tự tin :” Em không thể làm được.”

” Không sao đâu, vụ án này không quá đặc biệt, chỉ cần có khí thế là được.”

Ninh Nhiễm Thanh hỏi Chu Yến :” Đứa bé đó là con ruột của Cố Đông Minh thật sao ?”

Chu Yến gật gật đầu.

Ninh Nhiễm Thanh suy nghĩ một chút :”Chỉ là một chú tinh trùng, chuyện nhỏ này mà Cố Đông Minh cũng tức giận như vậy được !”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nông Ý Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Trước khi hai bên hòa giải, Ninh Nhiễm Thanh cần gặp mặt Hứa Trùng.

Hứa Trùng hiện đang ở trong một tiểu khu lâu đời, các ngôi nhà ở đây đều có chút cổ kính. Những bức tường màu xanh lam, qua nhiều năm dầm mưa dãi nắng, sắc xanh cũng phai dần, đôi chỗ phủ rêu phong.

Tuy cũ kĩ nhưng cảnh vật xung quanh tiểu khu vẫn rất tốt. Tiểu khu này vốn là nơi ở của các giáo viên thành phố A, mẹ Hứa Trùng cũng là một giáo sư kinh tế học nổi tiếng, sau qua đời vì ung thư trực tràng. Lần trước Hứa Trùng quay lại đây cũng là vì lo tang lễ cho mẹ.

Kết quả, ở lễ tang, cô gặp lại Cố Đông Minh.

Duyên nợ khó dứt, ân oán khó giải.

Hiện tại là những ngày nắng gay gắt cuối cùng của mùa thu, đặc biệt vào buổi trưa lại càng mãnh liệt, thế nhưng đi bộ giữa những hàng cây ngô đồng trong tiểu khu này, Ninh Nhiễm Thanh lại không hề cảm thấy nóng bởi tán lá đã tạo nên một lớp ngăn cách mặt trời chói chang ở bên ngoài và bên trong tiểu khu. Thi thoảng một vài tia nắng lọt qua những kẽ lá, chiếu xuống mặt đất tạo thành những vệt sáng mờ mờ.

Ninh Nhiễm Thanh dựa theo địa chỉ tìm được nhà của Hứa Trùng, bấm chuông cửa, một lát sau, từ trong nhà truyền ra giọng nói của một đứa trẻ: “Xin hỏi ai đấy ạ?” Đây chắc chắn là Đồng Đồng.

Ninh Nhiễm Thanh bóp mũi: “Ta là chó sói đây, mau mau mở cửa ra.”

Sau một lúc, có tiếng bước chân chạy vào phòng, rồi im bật.

Ninh Nhiễm Thanh buồn bực, gõ cửa chống trộm: “Đồng Đồng, là cô Nhiễm Thanh đây, Đồng Đồng...”

Đáng tiếc, Đồng Đồng sớm đã về phòng nên không nghe thấy tiếng của cô.

Ninh Nhiễm Thanh không thể làm gì khác ngoài gọi điện cho Hứa Trùng. Hứa Trùng đến thăm nhà cậu, vì sợ Đồng Đồng cảm nắng nên không đưa đi cùng, bây giờ mới trên đường trở về.

Ninh Nhiễm Thanh lấy điện thoại di động ra chơi mấy trò phổ biến, không lâu thì Hứa Trùng trở về. Cô ăn mặc đơn giản – chiếc áo T-shirt màu xám kết hợp với quần jeans, chạy tới chỗ Ninh Nhiễm Thanh, thở hồng hộc.

“Nhiễm Thanh, để em phải chờ lâu rồi...”

Ninh Nhiễm Thanh cất điện thoại vào trong túi: “Em cũng vừa mới tới không lâu.”

Hứa Trùng đã mua một ít hoa quả, lấy chìa khóa mở cửa, gọi tên Đồng Đồng, chẳng mấy chốc, cánh cửa đang khóa chặt của một căn phòng nhỏ bỗng bật mở, Đồng Đồng từ bên trong chạy ra: “Mẹ, người xấu lại tới nữa rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh mỉm cười, thầm nghĩ có lẽ Cố Đông Minh đã tới đây, tiềm thức của Đồng Đồng đem anh ta trở thành “chó sói”, thành người xấu, nên mới không mở cửa cho cô.

Hứa Trùng đi vào trong rót nước, Ninh Nhiễm Thanh ngồi xuống sofa quan sát xung quanh. Đây là một căn nhà nhỏ sạch sẽ, phía trên sofa treo ảnh mẹ của Hứa Trùng đang mỉm cười hiền hậu. Trong phòng khách còn có một chiếc quạt, mỗi khi chạy lại phát ra những tiếng “kéo kẹt”.

Hôm nay Đồng Đồng mặc một chiếc áo ngắn cộc tay và quần short màu hồng nhạt, lộ ra hai cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn. Ngày hôm nay nhiệt độ tăng cao, Đồng Đồng ra rất nhiều mồ hôi làm một vài sợi tóc bết dính trên cổ cô bé.

Bởi vì quá nóng, Đồng Đồng kéo ghế đến ngồi trước quạt, vừa hóng gió mát, vừa nói chuyện với Ninh Nhiễm Thanh. Cô bé rất muốn trở lại nhà trẻ gặp lại các bạn, chỉ là không biết đến bao giờ.

Đồng Đồng còn nhắc tới bố, hai ngày trước chính bố còn nói sẽ tới thành phố A vậy mà vẫn chẳng thấy đâu.

Người “bố” trong lời nói của Đồng Đồng chắc hẳn là người nhân viên mua hàng kia.

Đó là tất cả những phiền não của một đứa trẻ. Ninh Nhiễm Thanh nghĩ, Hứa Trùng tuyệt đối sẽ không kể cho Đồng Đồng nghe những rắc rối của mình, và bảo vệ thế giới tinh thần giản đơn, trong sáng của cô bé.

Gió quạt thổi phàn phật, Ninh Nhiễm Thanh sợ Đồng Đồng bị ốm, kéo cô bé đến ngồi cạnh mình.

Đúng lúc này, Hứa Trùng mang hai cốc nước đi ra, Ninh Nhiễm Thanh nhận lấy, nói một câu cảm ơn.

Đồng Đồng trở về phòng ngủ trưa, chỉ còn lại Hứa Trùng và Ninh Nhiễm Thanh ngồi trên sofa nói chuyện.

Hứa Trùng nói cho cô biết, Đồng Đồng quả thật là con của Cố Đông Minh, anh ta đã đến thành phố Thanh làm xét nghiệm với máu từ cuống rốn của Đồng Đồng, hiện tại cũng đã có kết quả DNA, chắc chắn anh ta sẽ đòi lại Đồng Đồng.

Hứa Trùng nói đến đây, nở nụ cười châm biếm “Chỉ thật khờ, tại sao lại muốn sinh Đồng Đồng ra làm gì...”

Ninh Nhiễm Thanh cũng đã từng cho rằng Hứa Trùng rất ngốc nghếch thế nhưng khi nhìn thấy Đồng Đồng đáng yêu như vậy cô đã thay đổi quan điểm của mình. Hứa Trùng thật sự đã giáo dục Đồng Đồng rất tốt, một Đồng Đồng đơn thuần và hồn nhiên là kết quả của sự chăm sóc bằng tất cả trái tim và tình thương của một người mẹ.

Trước đây những trường hợp như thế này, đa phần là người mẹ nhằm vào tiền nuôi dưỡng của người cha, đem con ra làm cái có để đạt được những ý đồ của bản thân họ.

Hứa Trùng nói rằng, cô không muốn có bất cứ ràng buộc nào cùng Cố Đông Minh nữa, cũng không muốn anh ta làm ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại của cô. Đồng Đồng và Lâm Dật có tình cảm rất tốt, vì vậy bất kể là về luật pháp hay trong cuộc sống hàng ngày, cha của Đồng Đồng cũng chỉ có Lâm Dật.

Lâm Dật cũng chính là chồng của Hứa Trùng ở thành phố Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh hỏi thêm một số chuyện về Cố Đông Minh, Hứa Trùng đều trả lời với thái độ không nặn không nhạt, bên trong còn mang theo ý giễu cợt, như đang cười nhạo chính mình vậy.

Sự tình thành ra như vậy, Ninh Nhiễm Thanh cơ bản đoán ra được một vài chuyện, Cố Đông Minh ăn chơi có tiếng, tám mươi phần trăm trăm lại là câu chuyện nam chính bạc tình, nữ chính thiếu kiên cường, ngay lập tức kết hôn với người đàn ông khác.

Phòng khách nhỏ được trang trí hết sức thanh nhã, rèm cửa sổ màu vàng nhạt thêu hoa khá tinh xảo, bên ngoài ánh mặt trời qua lớp rèm chiếu xuống sàn gỗ được lau chùi sạch sẽ.

Hứa Trùng bị cảm vẫn chưa khỏi hẳn, giọng nói có chút khàn khàn, thỉnh thoảng ho vài tiếng.

Cố Đông Minh đã từng là học sinh của mẹ Hứa Trùng, khi đang học năm ba đã theo đuổi cô sinh viên Hứa Trùng năm nhất. Sau khi Cố Đông Minh ra nước ngoài học quản trị kinh doanh chưa được một năm, đã nói lời chia tay với Hứa Trùng qua điện thoại.

Hứa Trùng qua một người bạn tốt mới biết được rằng, Cố Đông Minh ra nước ngoài sớm đã tìm được người khác, cô bạn gái cũng là một du học sinh vô cùng xinh đẹp.

Tuy biết rằng Cố Đông Minh là người lãng nhãng nhưng Hứa Trùng không thể phủ nhận rằng cô đã yêu anh. Loại tình yêu không chọn người, không chọn thân phận, cũng không chọn thời gian, không chọn địa điểm này làm cho con người ta thương tổn sâu sắc.

Sau khi tốt nghiệp, Hứa Trùng làm một nhân viên kế toán, theo trường phòng đến dự tiệc tại nhà của Cố Đông Minh. Bữa tiệc đó chính là lần thứ hai họ gặp nhau, lúc ấy Cố Đông Minh đã uống nhiều rượu. Ngoài trời là trận bão tuyết mạnh nhất lịch sử thành phố A, bên trong vẫn ăn uống linh đình.

Tàn tiệc, Cố Đông Minh dừng xe trước mặt Hứa Trùng: “Trùng Trùng, để anh đưa em về.”

Hứa Trùng kể đến đây, thở dài: “Lúc đó chị không nên ôm ấp hi vọng.”

Hi vọng là gì? Chính là cho rằng biết nhận lỗi là tốt rồi, trái tim anh ta vẫn còn có cô, và quan trọng hơn cả cô không thể quên đi đoạn tình cảm trước kia.

Hứa Trùng và Cố Đông Minh ở chung trong một thời gian khiến cô mang thai, Cố Đông Minh đã yêu cầu cô phá thai, cô cũng nghe lời anh ta. Đến lần mang thai thứ hai, thai nhi mới được bốn tuần, anh ta cùng nữ minh tinh ôm ấp tình tứ trở thành tin tức chấn động.

Lãng nhăng đã là bản tính của anh ta rồi, không thể thay đổi.

Khi trái tim nguội lạnh, con người cũng trở nên lạnh lùng hơn, Hứa Trùng chia tay với Cố Đông Minh, còn tại sao Hứa Trùng lại sinh hạ Đồng Đồng, Ninh Nhiễm Thanh nghĩ rằng điều này và Cố Đông Minh đã sớm không còn quan hệ nữa.

Nếu như năm xưa Hứa Trùng dùng đứa bé đe dọa Cố Đông Minh, cô sẽ không phải rời khỏi thành phố A, ngày này giờ này, cô sẽ không để cho Đồng Đồng và Cố Đông Minh có bất kì quan hệ nào trên pháp luật.

Nhiễm Thanh vừa nghe vừa chỉnh sửa suy nghĩ, tia nắng từ rèm cửa chiếu vào phòng, dừng lại trên chiếc bình hoa thủy tinh màu xanh đậm làm nó thêm rực rỡ.

“Chị đã từng mắc một sai lầm ngớ ngẩn, hiện tại không thể tiếp tục sai lầm nữa.” Hứa Trùng nói.

Ninh Nhiễm Thanh suy nghĩ một chút rồi nói: “Cho dù về mặt đạo đức hay pháp lý, Cố Đông Minh cũng không có bất kì ưu thế nào, trừ phi anh ta có thể chứng minh được mình đã nuôi dưỡng đứa bé.”

Hứa Trùng nhìn Ninh Nhiễm Thanh cười: “Chị vốn tưởng rằng em sẽ khuyên chị, giống như cậu, nghĩ cách lấy phí nuôi dưỡng từ Cố Đông Minh.”

Ninh Nhiễm Thanh sừng sốt một chút: “Nếu như chị thiếu tiền, quà thực cũng có thể...”

Hứa Trùng lắc đầu: “Không thiếu, dù có bao nhiêu tiền đi chăng nữa cũng không thể cướp Đồng Đồng từ tay chị.”

Ninh Nhiễm Thanh từ nhà Hứa Trùng đi ra thì mặt trời đã bắt đầu xuống núi. Gần đây cô có chút bực bội về nhà, vì vậy mỗi ngày đều cố gắng đi sớm về muộn, cho dù có về cũng luôn tránh mặt Ninh Bối Bối.

Tối hôm qua, Ninh Nhiễm Thanh vô tình đụng mặt Ninh Bối Bối trong nhà vệ Sinh, Ninh Bối Bối nhìn lướt qua ba chữ “Ninh Nhiễm Thanh” dán trên chai dầu gội đầu và sữa tắm, cười xùy một tiếng rồi bỏ đi.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn thấy trong mắt Ninh Bối Bối tia khinh thường và thông cảm.

Bởi vì khinh thường nên thông cảm cho đối thủ, nhưng trên thực tế trong hai người, không có ai chiếm thế thượng phong. Chỉ là Ninh Nhiễm Thanh cũng thật không ngờ mình cùng Ninh Bối Bối đối đầu lâu như vậy, cô vốn cho rằng mình là người thắng, kết quả đến tư cách thi đấu cũng không có.

Ninh Nhiễm Thanh quay về nhà chị liền lập tức vào phòng lên mạng, vừa cân nhắc xem làm thế nào nói chuyện dọn ra ngoài với chị gái, vừa suy nghĩ về vụ án của Cố Đông Minh và Hứa Trùng.

Vì sao Cố Đông Minh nhất định phải giành quyền nuôi dưỡng?

Cố Đông Minh dựa vào cái gì để yêu cầu quyền nuôi dưỡng?

Luật sư của Cố Đông Minh sẽ đưa ra những điểm gì để tranh giành quyền nuôi dưỡng?

Ninh Nhiễm Thanh đầu đầu úp mặt xuống bàn, Trương Tiểu Tri gõ cửa, mang theo miếng dưa Ha-Mi: “Đi ăn dưa đi.”

*Dưa Ha-Mi: Một loại dưa ngọt ở vùng Tân Cương, Trung Quốc

“Cảm ơn cháu.” Ninh Nhiễm Thanh cầm lấy miếng dưa, cắn một miếng, thật ngọt.

“Vì sao mấy ngày nay đi không ra ngoài xem TV?” Trương Tiểu Tri do dự một chút rồi mở miệng hỏi.

Lúc trước, Ninh Nhiễm Thanh quả thật luôn cầm điều khiển TV trong tay... Ninh Nhiễm Thanh cười cười: “Không ai giành điều khiển với cháu nên cháu không vui sao?”

“Cũng không phải không vui, cháu chỉ là muốn xem TV với dì.” Trương Tiểu Tri ngồi trước mặt Ninh Nhiễm Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh quay đầu về phía máy tính: “Dì bận nhiều việc, một thời gian nữa sẽ cùng xem TV với cháu.”

“Thanh Thanh...”

“Đi thật sự không có thời gian.”

“Mấy hôm nay cháu rất ít khi nói chuyện với đi Bối Bối...” Trương Tiểu Trì mở to cặp mắt đen láy nhìn cô.

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy trái tim bỗng nhói lên, giống như bị ong đốt, đau đớn trong khoảnh khắc.

“Cháu không cần phải như vậy, cho dù mỗi ngày cháu đều nói chuyện với đi Bối Bối, đi cũng không có thời gian xem TV cùng cháu.”

Trương Tiểu Trì chán nản ra khỏi phòng, Ninh Nhiễm Thanh xoa nhẹ thái dương, thừa dịp nước mắt còn chưa kịp chảy ra liền thu lại mọi tâm tình, gọi điện thoại cho Tần Hựu Sinh.

Cô muốn biết một chút thông tin về luật sư của Cố Đông Minh từ Tần Hựu Sinh.

Bởi vì Tần Hựu Sinh và Giang Hành Chi đều từ chối vụ án này, Cố Đông Minh đã tìm đến một nữ luật sư khác. Ninh Nhiễm Thanh chỉ biết đây là một mỹ nữ nổi danh trong giới luật sư, tên là Lư Hi, vô cùng mạnh mẽ và kiên quyết.

Tần Hựu Sinh qua điện thoại chỉ phân tích đơn giản, ngắn gọn tính cách và phong cách làm việc của Lư Hi, bao gồm cả thói quen khi lên tòa.

Cuối cùng, Tần Hựu Sinh còn nói cho cô một chuyện.

“Kỳ thực trước đây cô ấy đã từng làm việc ở Dịch Hòa, cô ấy rời đi cũng là do bị Hành Chi từ chối tình cảm, quả là người phụ nữ kiêu ngạo.”

Ninh Nhiễm Thanh nghĩ Tần Hựu Sinh không hiểu về phụ nữ: “Nếu như em là cô ấy, tò tính bị từ chối như vậy cũng sẽ rời Dịch Hòa.”

“Thật không?” Tần Hựu Sinh cười cười: “Anh mới chỉ có một người bạn gái, quả thật không hiểu về phụ nữ.”

Ninh Nhiễm Thanh đột nhiên hiểu kì một chuyện, hỏi Tần Hựu Sinh: “Vì sao em không bao giờ thấy luật sư Giang nhắc đến người yêu vậy?”

Tần Hựu Sinh khẽ cười hai tiếng, sung sướng nói: “Cậu ta nói mình đã có người thầm mến từ lâu, chỉ có điều chúng ta vẫn chưa từng gặp qua người kia, không biết thật hay giả, có lẽ đó là một cái có, không muốn nhiều người hỏi thêm nữa.”

Một người đàn ông ưu tú lại chưa từng có bạn gái như vậy thật khiến người ta tò mò.

“Còn anh, trước đây cũng mượn cớ như vậy sao?” Ninh Nhiễm Thanh nhớ tới bạn gái right hand của Tần Hựu Sinh, cười hỏi: “Anh sẽ không nói với mọi người rằng, bạn gái của anh là right hand chứ?”

“Làm sao có thể.” Tần Hựu Sinh cười ra tiếng: “Anh trực tiếp đưa ra yêu cầu về bạn gái cho mọi người biết, về sau bọn họ cũng không thèm hỏi nữa.”

“Đó hẳn là yêu cầu rất cao đi mới hù dọa được mọi người.” Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy tò mò.

“Rất cao, lúc đó bọn họ đều nói trên thế giới này không có khả năng tìm được cô gái như thế...” Tần Hựu Sinh nói đến đây đột nhiên dừng lại, Ninh Nhiễm Thanh càng thêm tò mò, đúng lúc này trong điện thoại truyền đến hai tiếng còi, hóa ra Tần Hựu Sinh đang lái xe.

Ninh Nhiễm Thanh kiên trì chờ đợi, đến khi giọng nói của Tần Hựu Sinh vang lên: “May là anh đã tìm được cô gái như thế, em nói xem anh có may mắn không?”

Ninh Nhiễm Thanh: “Xin hỏi luật sư Tần may mắn, cô gái tốt như vậy tại sao anh lại chỉ cho cô ý 59 điểm?”

“Cái này thì... lần sau anh sẽ trả lời.”

Trên thế gian này, có những người đem đến đau khổ và tổn thương đến tận tâm can của bạn, nhưng cũng có những người lại đem đến sự rung động và niềm vui đến từng ngách nhỏ trong trái tim bạn, Ninh Nhiễm Thanh nghĩ rằng gặp gỡ Tần Hựu Sinh cũng là may mắn của cô.

Ninh Tuấn Tuấn về đến nhà, Ninh Nhiễm Thanh liền tìm cô nói chuyện dọn ra ngoài, vì để Ninh Tuấn Tuấn đồng ý, cô đành mượn một người làm cái có hoàn hảo.

“Hựu Sinh bị gãy chân, em đến chăm sóc anh, cha mẹ anh ấy đều ở nước ngoài, thật sự rất đáng thương.”

Ninh Tuấn Tuấn: “Đang yên đang lành sao lại gãy chân.”

Ninh Nhiễm Thanh suy nghĩ một chút: “Đi cầu thang nhanh quá không cẩn thận trượt chân.”

“Ai da, sao lại bất cẩn như vậy chứ.”

...

Ninh Nhiễm Thanh đi ra từ phòng Ninh Tuấn Tuấn đã thấy Ninh Bối Bối đứng dựa vào cửa: “Cô nói chuyện gì với chị vậy?”

Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu nhìn thẳng Ninh Bối Bối: “Không cần cô quan tâm.”

Ninh Bối Bối “ha ha” hai tiếng, xoay người quay về phòng.

Thời gian và địa điểm gặp mặt hòa giải luật sư Luru không hề thương lượng mà trực tiếp gọi điện thông báo cho Ninh Nhiễm Thanh. Ninh Nhiễm Thanh cúp điện thoại, tìm Chu Yến báo cáo: “Họ căn bản là muốn ức hiếp người khác, dựa vào cái gì mà mọi thứ đều do họ quyết định! Quả nhiên là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng! !”

Chu Yến không nhịn được Trùng mắt nhìn Ninh Nhiễm than: “Đội lát nữa đến gặp bên kia không thể nói chuyện như vậy.”

Ninh Nhiễm Thanh phì cười: “Em biết”

Nơi Luru Hi chọn là một khách sạn của Cổ Đông Minh.

Ninh Nhiễm Thanh và Hứa Trùng ngồi trong một chiếc xe sang trọng đến khách sạn, cô nhắc nhở Hứa Trùng mấy vấn đề mà bên Luru Hi có thể hỏi bao gồm Lâm Dật đối xử với Đồng Đồng thế nào, tình hình của Đồng Đồng hiện giờ.

Xe dừng trước cửa khách sạn, lúc xuống xe Ninh Nhiễm Thanh thở dài: “Chị nói xem Cổ Đông Minh có phải khó quên tình xưa không?”

Hứa Trùng quay đầu nhìn cô: “Làm sao có thể chứ, anh ta chỉ sĩ diện hão thôi.”

Khách sạn nằm gần bờ biển thành phố A, trời xanh mây trắng, từ hành lang đi vào trong có thể thấy lối kiến trúc toàn một màu trắng của khách sạn.

Hấp dẫn người nhìn nhất là gạch lát nền màu trắng dẫn tới hồ bơi ngoài trời, dưới ánh mặt trời, làn nước trong xanh trở nên óng ánh, có một người phụ nữ mặc bikini đang bơi trong hồ, đáng vẻ mềm mại mà đáng yêu.

Nhân viên khách sạn dẫn Ninh Nhiễm Thanh và Hứa Trùng đến đại sảnh của khách sạn, sau một lát, một người phụ nữ điễm lệ khoác áo choàng tắm đi tới, nói câu: “Sorry, không ngờ mọi người đến sớm vậy, chờ một chút tôi đi thay bộ quần áo, nhân tiện gọi Đồng Minh xuống.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Dậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Người phụ nữ nói xong liền rời đi vừa rồi là bạn gái của Cổ Đông Minh – nữ luật sư Luru Hi, so với ảnh trên tạp chí nhìn có chút tầm thường, trên mũi có vài nốt tàn nhang.

Luru Hi rời đi, Ninh Nhiễm Thanh tựa lên ghế sofa đờn tức giận trong lòng, trải qua nhiều chuyện, cô ít nhiều có thể kìm chế cảm xúc của mình, chỉ có điều cái cô Luru Hi này thật sự quá ngạo mạn.

Lại nói tới Luru Hi, nhân vật có tiếng trong giới luật sư, được khen là đóa hoa mỹ lệ, đã từng tuyên bố rằng: “Tôi chỉ lên tòa thay người có tiền.”

Khách sạn này quá sang trọng nên lượng khách ở đây rất ít, chỉ có vài nhân viên đi qua đi lại, sau một lát, hầu bàn trong trang phục màu đen mang ra hai ly nước chanh.

Ninh Nhiễm có phần khản trương, hít thở sâu một chút, nhìn sang Hứa Trùng nói: “Đội lát nữa đừng lo lắng quá.”

“Chị không lo lắng.” Hứa Trùng quay đầu nhìn cô nở nụ cười, thần sắc dịu dàng.

Hứa Trùng có đôi mắt đen trắng rõ ràng, tuy thuộc loại mắt mí nhưng mắt không hề nhỏ, con ngươi như làn nước mùa thu. Ninh Nhiễm Thanh nhớ trước đây Ninh Tuấn Tuấn có nói, chủ nhân của những đôi mắt như vậy đều có tính cách rất quật cường.

Lần thứ hai đi ra, Luru Hi đã đổi sang bộ váy công sở màu be, mái tóc màu hạt dẻ được búi cao, thoát nhìn vô cùng quyến rũ, đối lập với Hứa Trùng trang điểm đơn giản, ăn mặc cũng đơn giản, quần jeans và áo T-shirt.

Một người tinh xảo, một người bình thường.

Cổ Đông Minh đi xuống cùng Luru Hi, mặc bộ complet trắng, khuôn mặt tĩnh lặng không nhìn ra cảm xúc. Luru Hi cúi đầu nói gì đó, Cổ Đông Minh gật đầu.

“Chúng tôi tới rồi.” Luru Hi nhìn Ninh Nhiễm Thanh nói.

Ninh Nhiễm Thanh đứng lên, vươn tay: “Xin chào.”

Luru Hi và cô bắt tay, bên kia Cố Đông Minh hơi nghiêng người, nhường Luru Hi ngồi bên trong.

Bốn người mặt đối mặt, Ninh Nhiễm Thanh và Luru Hi, Hứa Trùng và Cố Đông Minh.

Ninh Nhiễm Thanh ngược mắt, mỉm cười: “Có người nói luật sư Luru chỉ tiếp nhận những thân chủ trong giới thượng lưu, quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Tôi và Cố Đông Minh là bạn bè quen biết đã lâu, lần này anh ấy có rắc rối, tôi đương nhiên phải giúp đỡ.” Luru Hi đương nhiên nghe hiểu Ninh Nhiễm Thanh đang ám chỉ điều gì, trêu chọc đối phương: “Tôi còn tưởng luật sư Chu Yến đích thân ra mặt, không ngờ tới đây lại là một luật sư thực tập.”

Luru Hi căn bản thấy chướng mắt nữ thực tập sinh này, bởi vì đây là bạn gái của Tần Hựu Sinh, cô cũng đã nghe mọi người nhắc tới, cô vẫn cho rằng Ninh Nhiễm Thanh ngoài ngoại hình ra thì không có gì cả, nhất định là một loser.

Ninh Nhiễm Thanh: “Cô giáo của tôi luôn bận rộn, mặt khác luật sư Luru tranh đấu còn muốn chọn đối thủ sao, tôi chỉ là một thực tập sinh, chẳng phải sẽ có lợi cho cô hơn à, hẳn là cô nên hài lòng mới đúng chứ.”

Ninh Nhiễm Thanh vốn định nói: Không cần ra vẻ thông minh” suy nghĩ một chút liền thay đổi lí do xoa dịu tình hình.

Luru Hi cười cười, quay đầu về phía Cố Đông Minh: “Chúng ta bắt đầu thôi.”

Cố Đông Minh vẫn trầm mặc không nói, chỉ gật đầu.

“Được rồi, chúng ta vào chủ đề chính, lần này mọi người gặp nhau tại đây cũng chỉ vì muốn tìm cách hòa giải, chúng tôi thành tâm muốn cô Hứa giao con cho Cố tổng nuôi nấng.” Luru Hi nói đến đây, lấy từ trong túi xách ra hai tập tài liệu đưa cho Ninh Nhiễm Thanh và Hứa Trùng, “Hai người hãy xem, Cố tổng đồng ý đưa ra điều kiện, ngoại trừ khoản tiền mặt lớn, khách sạn này cũng sẽ sang tên cô Hứa.”

Kẻ có tiền có một thói quen xấu, đều thích dùng tiền để giải quyết mọi việc.

Ninh Nhiễm Thanh buông tập văn kiện xuống: “Rất tiếc, chúng tôi không đồng ý.”

Luru Hi ngược mắt: “Chúng tôi sẽ cho cô Hứa quyền thăm nom.”

Ninh Nhiễm Thanh liếc nhìn Hứa Trùng, Hứa Trùng khẳng định: “Mặc kệ Cố tiên sinh có đưa ra bao nhiêu tiền, Đồng Đồng và Cố tiên sinh cũng sẽ không có bất kì quan hệ gì, huống chi là quyền nuôi dưỡng.”

Luru Hi lại lấy ra một tập kết quả DNA, đưa đến trước mặt Ninh Nhiễm Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh trực tiếp đem trả lại Luru Hi, nói rõ ràng: “Kỳ thực tôi không biết luật sư Luru dựa vào cái gì nói ra lời như vậy, chỉ dựa vào một bản giám định DNA sao? Đừng quên, thân chủ của tôi đã kết hôn rồi, từ khi Đồng Đồng sinh ra cho đến bây giờ, đều là chồng cô ấy chăm sóc cho con bé, anh ấy và Đồng Đồng cũng là mối quan hệ cha con trên pháp lí.”

“Luật sư Ninh, Cố tổng không chăm sóc con gái nhưng đó vẫn là quan hệ huyết thống.” Luru Hi nhấn mạnh.

Ninh Nhiễm Thanh cười ha ha: “Quan hệ huyết thống thì đã sao, Cố tiên sinh đã thực hiện trách nhiệm làm cha sao, nuôi nấng? Giáo dục? Chăm sóc?”

“Nếu không phải do cô Hứa giấu giếm, Cố tổng đương nhiên sẽ thực hiện trách nhiệm làm cha.”

“Thật như vậy sao?” Ninh Nhiễm Thanh lại nhìn Hứa Trùng, nhận được sự đồng ý từ cô, tiếp tục nói: “Nghe nói khi Cố tiên sinh và cô Hứa đang trong giai đoạn tình cảm mặn nồng, Cố tiên sinh đã yêu cầu cô Hứa phá thai một lần, vậy thì xin hỏi luật sư Luru, nếu như lúc đó Cố tiên sinh biết rõ chân tướng, ngoài ấy sẽ thật sự hoàn thành trách nhiệm sao? Hay sẽ một lần nữa yêu cầu cô Hứa tiếp tục phá thai.”

Sắc mặt Cố Đông Minh trở nên khó coi, bàn đàm phán đột nhiên lâm vào cục diện bế tắc, Luru Hi có lẽ không biết chuyện này, nhấp một ngụm trà phục vụ mang tới.

Ninh Nhiễm Thanh mím môi nói tiếp: “Hiện tại thân chủ của tôi có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, Cố tiên sinh đột nhiên chen vào như vậy, tôi thật sự nghi ngờ ý đồ của ngài, sao lại phải hạ mình đến thế, luật sư Luru, cô cũng là phụ nữ, cô cho rằng nuôi lớn một đứa bé đơn giản như thổi bong bóng sao?”

“Cô Hứa, theo tôi được biết, tiền lương hàng tháng của cô không quá năm ngàn tệ?” Luru Hi nói.

Ninh Nhiễm Thanh cùng Ninh Bối Bối cãi nhau đã thành thói quen, kinh nghiệm là không nên chờ đối phương nói xong phải cướp lời ngay lập tức: “Chúng tôi đương nhiên biết Cố tiên sinh là người nhiều tiền, luật sư Luru cũng có tiền lương rất cao, thế nhưng có tiền là có thể nuôi dưỡng một đứa trẻ thành tài? Hay theo luật sư tiền lương năm ngàn một tháng không xứng đáng được làm một người mẹ?”

Luru Hi: “Cô hiểu lầm rồi, chỉ là Cố tổng so sánh với cô Hứa, khẳng định sẽ đem lại chất lượng cuộc sống và điều kiện học tập tốt hơn.”

“Tôi nghĩ luật sư Lưu và Cố tiên sinh không hiểu rõ một đứa trẻ cần nhất là điều gì.” Ninh Nhiễm Thanh nhẹ nhàng cười: “Mỗi ngày tự mình đưa đón con đi học, buổi tối kèm cặp con học bài, mỗi tuần ít nhất một lần đưa con ra ngoài chơi, hàng năm nghỉ hè đưa con đi chơi xa hơn một chút... Những thứ này thân chủ tôi đều làm cho Đồng Đồng, năm năm nuôi nấng cô bé, có điểm nào không tốt? Bởi vì tiền lương chưa tới năm ngàn? Khắp nơi ít nhiều cũng có những bà mẹ không có năm ngàn tiền lương, lẽ nào họ cũng phải đem đứa con mình mang nặng đẻ đau tặng cho người khác?”

...

Hôm nay là một ngày thời tiết tốt, bầu trời trong xanh, mây xếp xếp thành từng tầng từng lớp, ánh mặt trời cũng không quá chói mắt, yên lặng từ cửa sổ chiếu đến chiếc bàn uống nước. Một tia nắng đúng lúc dừng trên khuôn mặt Cố Đông Minh khiến nửa bên mặt người đàn ông vàng rực.

Người đàn ông này gương mặt tuấn lãng nhưng vẫn rất sắc bén.

Tần Hựu Sinh nói với cô, Cố Đông Minh là người “chuyên quyền độc đoán”, Ninh Nhiễm Thanh nghĩ Cố Đông Minh vô cùng tự phụ.

“Trùng Trùng, em hãy nói suy nghĩ của mình đi.” Cố Đông Minh nhìn về phía Hứa Trùng.

Hứa Trùng ngẩng đầu, thần sắc kiên định: “Suy nghĩ của tôi luật sư Ninh đã trình bày hết rồi, mong Cố tổng không nên quấy rầy gia đình chúng tôi nữa.”

“Người một nhà?” Cố Đông Minh hơi nhíu mày, đôi mắt thâm trầm nhìn thẳng vào Hứa Trùng: “Trùng Trùng, chỉ cần em ly hôn, anh nhất định sẽ chăm sóc tốt cho em và Đồng Đồng.”

Hứa Trùng không chờ Cố Đông Minh nói xong, lặp lại câu nói lúc trước, thanh âm đã trở nên lạnh lẽo hơn: “Cố Đông Minh, ý của tôi rất rõ ràng, Đồng Đồng không phải là của anh, xin đừng phá hoại hạnh phúc của người khác.”

“Đã như vậy, chúng ta không cần phải thương lượng nữa.” Lưu Hi đặt câu hỏi: “Hai người muốn ra tòa?”

Ninh Nhiễm Thanh khẽ thờ dài một hơi: “Nếu thái độ của hai người kiên quyết như vậy, chúng tôi cũng không có gì để nói.”

Cố Đông Minh hừ lạnh một tiếng, hỏi Hứa Trùng: “Người đàn ông kia tốt như vậy sao?”

“Đúng, anh ấy rất tốt.” Hứa Trùng trả lời, đúng lúc này, đột nhiên có tiếng chuông reo, Hứa Trùng lấy điện thoại ra, ấn nút nhận.

“Ừ... Được, mấy giờ anh đến sân bay...” Hứa Trùng cúp điện thoại, Ninh Nhiễm Thanh đoán được người gọi tới là ai, mặt khác qua ánh mắt âm trầm của Cố Đông Minh cô có thể thấy anh ta cũng đoán ra người này.

Lâm Dật, anh cũng đến đây sao?

...

Từ khách sạn đi ra, Ninh Nhiễm Thanh và Hứa Trùng nhìn thấy Lâm Dật, người cũng như tên, tuấn tú phiêu dật, song trên trán lại có vết thương xanh tím.

Lâm Dật chậm chạp không đến thành phố A là bởi vì bị người khác đánh, kẻ này tám phần mười là tay sai của Cố Đông Minh, Ninh Nhiễm Thanh lấy điện thoại di động ra quay Lâm Dật một lượt.

“Sau này trên tòa án, mấy tấm hình này sẽ có lúc hữu dụng.”

—

Có thể thấy, ngày hôm nay hòa giải thất bại, Ninh Nhiễm Thanh quay về văn phòng báo cáo với Chu Yến mọi chuyện, Chu Yến khen ngợi cô: “Làm luật sư, điều quan trọng là phải tuân thủ các nguyên tắc.”

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy hơi choáng váng, đối với lời khen của Chu Yến cũng chỉ mỉm cười: “Cảm ơn chị.”

Bên ngoài, các đồng nghiệp cũng đang thảo luận sôi nổi về Hứa Trùng và Cố Đông Minh.

“Tôi hiện tại ủng hộ chồng của Hứa Trùng, năm năm đội nón xanh* cơ mà” Một nam luật sư nói.

*Đội mũ xanh: Chỉ việc bị cấm sừng

“Thật không có tôn nghiêm gì hết.” Một thực tập sinh nam phụ họa, ngân nga một bài hát: “Anh là một con búp bê xanh... Anh là một con búp bê xanh...”

Vương Trần đưa ra người giả thiết: “Nếu như chồng của Hứa Trùng đã sớm biết chuyện này thì sao?”

“Cô hoài nghi người chồng bất lực?”

Lâm Dật bất lực? Ninh Nhiễm Thanh không tin cho lắm.

“Anh dựa vào cái gì mà đoán vậy?” Vương Trân bật người phản bác.

“Từ góc độ của một người đàn ông mà nói, chỉ có bất lực mới có thể bỏ qua chuyện này..”

“À, tôi hiểu rồi, thì ra anh cũng bất lực nên mới hiểu rõ vậy.” Vương Trân đáp trả, thấy Ninh Nhiễm Thanh đi ra, liền lúi cô lại: “Cố Đông Minh trông như thế nào, có giống như trong tạp chí không?”

Quan niệm thẩm mỹ của Ninh Nhiễm Thanh đã bị ảnh hưởng lớn bởi Tần Hựu Sinh, đối với hai chữ “đẹp trai” có yêu cầu rất cao, hơn nữa nhân phẩm của Cố Đông Minh cũng không ra gì nên anh ta trong mắt cô vô cùng tầm thường.

“Cũng bình thường thôi.” Ninh Nhiễm Thanh nói.

“Hôm nay hòa giải thế nào rồi?”

“Minh không muốn nhắc tới chuyện này nữa.”

Ninh Nhiễm Thanh trở lại bàn làm việc của mình, tự nhiên cảm thấy trong lòng bất an, Hứa Trùng, Cố Đông Minh, Lâm Dật... Những con người này cứ quanh quẩn trong đầu cô.

Tình cảm so với pháp luật phức tạp hơn nhiều, pháp luật dù có thiên toái đến đâu thì cũng đều là chuyện chân thực thể nhưng tình cảm vòng đi vòng lại vẫn rơi vào bế tắc.

Còn nữa, quan hệ huyết thống thật sự rất quan trọng sao? Ninh Nhiễm Thanh trầm nghĩ.

Ninh Nhiễm Thanh quay về nhà chị gái sắp xếp đồ đạc, chuẩn bị sang nhà Tần Hựu Sinh.

Cô sống ở nhà chị cũng đã khá lâu, có thể thấy khắp nơi đều có đồ đạc của cô, thảm yoga ở phòng khách, mấy cuốn truyện tiểu lâm phòng Trương Tiểu Tri, còn có cả đồ ăn vặt trong tủ lạnh...

Hiện tại đều phải nói lời từ biệt với chúng.

Ninh Nhiễm Thanh chỉ mang theo mấy bộ quần áo thường ngày, một vài quyển sách, thêm vài lọ mỹ phẩm dưỡng da, tất cả đều được xếp gọn gàng trong vali rộng 20 inch (=60 cm)

Trong khi cô thu dọn hành lý, luôn có một đôi mắt hình viên đạn nhìn cô, như muốn xuyên thủng đầu cô vậy.

Ninh Nhiễm Thanh thở dài, quay đầu, nhìn Trương Tiểu Tri nói: “Thầy Tần bị gãy chân, di phải chăm sóc anh ấy.”

Trương Tiểu Tri không vui, xoay người nằm xuống bàn học: “Chân của chú ấy khi nào khỏi?”

Ninh Nhiễm Thanh: “Ít nhất phải ba tháng.”

Trương Tiểu Tri lầm bầm: “Ông ngoại nói không sai, con gái trưởng thành đều không giữ được.”

Ninh Nhiễm Thanh: “...”

Nếu như có thể, cô thực sự cũng không muốn rời xa căn nhà này, chỉ là cô thực sự không thể đối mặt với Ninh Bối Bối, và lại trong căn nhà này không có chỗ để cô che giấu cảm xúc.

Ninh Bối Bối tuy rằng chưa từng nói cái gì nhưng ánh mắt luôn có tia giễu cợt.

Dọn ra ngoài ở, Ninh Nhiễm Thanh có cảm giác mình sẽ gặp chướng ngại về tâm lý, may là cô còn có Tần Hựu Sinh.

Bởi vì không muốn lời nói dối bị bại lộ, Ninh Nhiễm Thanh không để cho Tần Hựu Sinh đến đón mà trực tiếp bắt xe đến nhà của anh, muốn gây bất ngờ lớn cho anh.

Xuống xe, cô kéo chiếc vali đến tòa nhà, vào thang máy mới lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi cho Tần Hựu Sinh.

Thang máy dừng ở tầng 29, Ninh Nhiễm Thanh mỉm cười đi tới, ấn nút gọi, không biết thầy Tần có bất ngờ không đây?

“Số điện thoại này hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy kì lạ, kéo hành lý đến trước cửa, ấn chuông, vẫn không có người mở cửa.

Rõ ràng hôm nay, trước buổi hòa giải, cô vẫn còn nói chuyện điện thoại với anh.

Ninh Nhiễm Thanh không nhận được gọi điện thoại cho trợ lý của Tần Hựu Sinh, A Thảm. Sau năm, sáu hồi chuông, A Thảm cuối cùng cũng nhấc máy: “Sư mẫu, tìm tôi có chuyện gì không?”

“Tôi muốn hỏi một chút, Tần Hựu Sinh có phải đang ở Dịch Hòa không?”

“À, thầy Tần có việc gấp nên ra nước ngoài rồi.” A Thảm đáp, đột nhiên thanh âm của A Thảm ngừng lại, một lát sau, một giọng nói lãnh đạm vang lên.

Điện thoại di động đã bị Giang Hành Chi cầm đi.

“Tần Hựu Sinh có việc phải trở về nhà một chuyến, bây giờ chắc vẫn chưa xuống máy bay, cô... có chuyện gì sao?” Giang Hành Chi hỏi cô qua điện thoại, thanh âm nhàn nhạt như đang “giải quyết việc công”.

Ninh Nhiễm Thanh cúi đầu: “Không có việc gì, tôi chỉ hỏi vậy thôi..”

“Có gì thì mau nói đi.” Giọng nói của Giang Hành Chi trở nên thiếu kiên nhẫn.

Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu, nhìn hành lang sâu hun hút trước mặt, khóe mắt cay cay: “Tôi dọn đồ đạc ra khỏi nhà rồi, bây giờ đang ở trước cửa nhà Tần Hựu Sinh.”

...

Giang Hành Chi cúp điện thoại, tự trách bản thân mình thích lo chuyện bao đồng, Ninh Nhiễm Thanh quanh năm suốt tháng đều nhìn có vẻ yếu đuối, cần người bảo vệ, khách sạn nhiều như vậy, việc gì phải đến đó một chuyến đưa cô chìa khóa.

Giang Hành Chi đúng thật là có chìa khóa nhà Tần Hựu Sinh, giống như Tần Hựu Sinh cũng có chìa khóa nhà anh, nếu như quên hay làm mất chìa khóa cũng có thể giúp đỡ nhau.

Anh và Tần Hựu Sinh đều không phải là người thành phố A, nhiều năm học cùng nhau, họ không chỉ coi nhau là bạn bè mà còn là người thân.

Vì vậy Ninh Nhiễm Thanh đối với anh mà nói là gì, chị dâu?

Giang Hành Chi vừa lái xe vừa cười nhạo bản thân, đi thẳng đến nhà Tần Hựu Sinh, ra khỏi thang máy anh nhìn thấy một cô gái cúi đầu ngồi ở góc hành lang, đáy lòng có chút dao động.

Anh đi đến trước mặt cô, giày da rơi trên đá cẩm thạch, không thể nói là im hơi lặng tiếng, thế nhưng cô không hề phản ứng.

Anh ho nhẹ hai tiếng: “Này.”

Vẫn không phản ứng.

Cuối cùng Giang Hành Chi nhắc chân đá đôi giày màu vàng nhạt của Ninh Nhiễm Thanh: “Này, Ninh Nhiễm Thanh...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Đậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

“Ninh Nhiễm Thanh...”

Giang Hành Chi lại đá giày Ninh Nhiễm Thanh lần nữa, một lát sau, cô gái đang cuộn người ngồi trên vali mới ngẩng đầu lên, uể oải nói: “Anh đã đến rồi à...”

Giang Hành Chi liếc nhìn Ninh Nhiễm Thanh, trực tiếp mở cửa nhà rồi đưa chìa khóa cho Ninh Nhiễm Thanh: “Cô cầm chìa khóa này đi.”

Ninh Nhiễm Thanh thật sự không biết tại sao mình lại ngủ, buổi chiều sau khi trở về nhà, đầu óc cô có chút choáng váng, có lẽ do buồn ngủ. Vừa ngồi trước cửa nhà Tần Hựu Sinh cô đã muốn gục xuống nhắm mắt dưỡng sức, hình như chỉ mới nhắm mắt lại cô đã ngủ luôn, cho đến khi bị Giang Hành Chi đánh thức bằng phương pháp chẳng mấy “tốt đẹp” này.

Ninh Nhiễm Thanh đứng lên vận động cơ thể, đưa mắt nhìn chiếc chìa khóa màu bạc trong bàn tay Giang Hành Chi, vươn tay lấy, kết quả chớp lấy không khí.

Cô bị anh trêu chọc? Giang Hành Chi dời tầm mắt từ chìa khóa sang Ninh Nhiễm Thanh: “Cô uống rượu?”

“Không có...” Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu, tập trung tinh thần, cầm lấy chìa khóa từ tay Giang Hành Chi.

Đầu ngón tay cô hơi đung tới, Giang Hành Chi liền cảm giác lòng bàn tay mình trở nên nóng rực, anh cúi đầu tỉ mỉ đánh giá Ninh Nhiễm Thanh, cô gái trước mắt mặt phỉm hồng, đôi mắt đỏ bừng như một con thỏ nhỏ.

Ninh Nhiễm Thanh im lặng không lên tiếng, kéo vali lướt qua Giang Hành Chi, đi vào nhà Tần Hựu Sinh, chỉ là khi cô cúi xuống thay giày thì “cộc” một tiếng đầu cô đập xuống đất.

Giang Hành Chi xoay người, nhìn cô gái đang ngồi xồm trên mặt đất, sờ trán cô, cô bị sốt?

Giang Hành Chi khẳng định lại một lần nữa chuyện mình đến đây là đúng đắn, nếu anh cứ ngồi yên một chỗ, cô mà xảy ra chuyện gì thì 80% là do lỗi của anh, anh đỡ Ninh Nhiễm Thanh đứng dậy, định dìu cô đi, vô thức nghĩ rằng hành động này quá thân mật, đôi thành vác cô trên vai.

Ninh Nhiễm Thanh bị mang đi như vậy thực sự rất khó chịu, muốn nôn, nhưng vẫn còn nhịn được, chỉ đến khi ra khỏi thang máy, không nhịn được nữa, cô nôn thốc nôn tháo ở thùng rác của tòa nhà.

Giang Hành Chi quay về xe lấy khăn giấy cho cô, đưa cô đi bệnh viện, xếp hàng, đăng kí, sau đó bác sĩ kiểm tra thân nhiệt, làm xét nghiệm máu...

Trong một phòng bệnh, Ninh Nhiễm Thanh ôm chặt cánh tay của mình, tỉnh táo vài phần, vành mắt đỏ bừng nhìn Giang Hành Chi.

Nhiệt độ cơ thể là 41, cô gái vốn đã héo rũ gắt gao nắm chặt cánh tay của Giang Hành Chi: “Tôi không muốn tiêm, không muốn tiêm...”

Giang Hành Chi không để tâm, trực tiếp nói với bác sĩ: “Cứ tiêm một mũi hạ sốt trước, sau đó sẽ truyền dịch.”

Từ nhỏ đến lớn Ninh Nhiễm Thanh luôn sợ tiêm, vì vậy để không phải vào bệnh viện, cô luôn chăm sóc tốt cho bản thân, không ngờ hôm nay lại xui xẻo bị ốm, theo cô vào viện lại không phải là chị Tuân Tuân dịu dàng, cũng không phải thầy Tần luôn nhỏ nhẹ, thoải mái, mà lại là người tính tình quái dị, lời nói lạnh nhạt.

Ninh Nhiễm Thanh nói với bác sĩ mình chỉ cần uống thuốc, không cần tiêm, nhưng Trương Tiểu Tri nói đúng, trên đời này, trẻ con và người bệnh không có quyền phát ngôn. Giang Hành Chi đã quẹt thẻ tín dụng thanh toán viện phí, nữ y tá tiêm cho cô mũi hạ sốt, sau đó lại bắt đầu truyền dịch.

Thật là cười người hôm trước hôm sau người cười, mấy ngày trước cô còn đang cười nhạo Ninh Bối Bối, kết quả hôm nay lại đến lượt cô.

Nữ y tá vỗ nhẹ vào cổ tay cô, lấy bông tăm còn sát trùng khu vực xung quanh, vừa làm vừa nói chuyện với cô: “Nửa tháng nay khá nhiều người bị cảm, sốt đến mức nhập viện.”

Ninh Nhiễm Thanh không nói gì, cồn trên tay bốc hơi rất nhanh, cảm giác mát lạnh xuyên qua lỗ chân lông, lạnh thấu tim, Ninh Nhiễm Thanh siết chặt lòng bàn tay, nhắm mắt lại.

“Không cần lo lắng, thả lỏng một chút.” Y tá cũng ghét nhất những bệnh nhân như Ninh Nhiễm Thanh, tĩnh mạch (ven tay) còn nhỏ hơn so với lỗ kim.

Thả lỏng, Ninh Nhiễm Thanh thực sự không làm được, nữ y tá không thể làm gì hơn là nói với Giang Hành Chi đứng bên cạnh cô: “Phiền anh nắm chặt tay bạn gái đi.”

“Cô ấy không phải...” Giang Hành Chi liếc nhìn Ninh Nhiễm Thanh mình đầy mồ hôi lạnh, tới gần cô hơn, nói: “Không sao, giống như muỗi cắn thôi.”

Muỗi cắn? Ninh Nhiễm Thanh cười nhạt.

Lấy ven lần thứ nhất thất bại, lần thứ hai thất bại, lần thứ ba thất bại... Nữ y tá thử đi thử lại mấy lần mới miễn cưỡng cắm kim đúng mạch máu, cố định kim và chai truyền dịch, còn nói với Giang Hành Chi: “Tĩnh mạch của bạn gái anh thật mạnh...”

Trong toàn bộ quá trình, Ninh Nhiễm Thanh đều được Giang Hành Chi giữ chặt, chỉ cần anh bỏ tay ra, Ninh Nhiễm Thanh sớm đã muốn khóc liền mạch cho nước mắt tuôn ào ào.

“Ninh Nhiễm Thanh, cô rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi?” Giang Hành Chi sửa sang lại quần áo, đưa cho cô khăn giấy: “Được rồi, được rồi, một vừa hai phải thôi, lau nước mắt nhanh lên...”

Ninh Nhiễm Thanh chậm rãi đưa tay trái đang cầm kim đến trước mặt Giang Hành Chi: “Muỗi cắn như lời anh nói đây.”

Giang Hành Chi ho nhẹ một tiếng, ánh mắt chuyển qua tay trái của Ninh Nhiễm Thanh, quả thật sưng như cái bánh bao, trái ngược hẳn với tay còn lại, làn da trắng nõn, ngón tay tinh tế.

Giang Hành Chi đột nhiên nhớ tới một câu trong cuốn sách cổ: “Thủ như nhu đề, phu như ngưng chỉ”; tâm trạng khó chịu còi cọc áo sơ mi, trong đầu không hiểu sao hiện lên một hình ảnh: Đó là mùa đông khi cô đang học năm thứ ba, anh từ trung tâm thành phố đi ngang qua tòa nhà, tắc đường khiến anh phải hạ cửa kính xe để hút thuốc, tình cờ nhìn thấy cô và Tần Hựu Sinh đang đi tới, trời mưa lất phất, Tần Hựu Sinh che ô, cô đội mũ hình quả dâu tây, nắm tay Tần Hựu Sinh, không biết họ trò chuyện những gì mà hai người trông đều rất hưng phấn.

*Thủ như nhu đề, phu như ngưng chỉ (Hai câu thơ trong Kinh thi nói về nàng Trang Khương – con gái của vua nước Tề và là vợ của vua nước Vệ: Trang Công) : Tay mềm như tranh non lên tươi , tựa mỡ đọng trắng mướt làn da Tình yêu như vậy, chắc chắn không thích hợp với Giang Hành Chi, anh muốn người con gái của mình phải thông minh, độc lập, kiên cường, tốt nhất nên ít nói một chút, nhưng có một số việc anh không phải không thừa nhận, anh thật sự ghen tỵ, cũng có chút khinh thường.

Lần anh đi công tác Nhật Bản, Tần Hựu Sinh gọi điện thoại nhờ anh mua kem dưỡng da, loại số lượng có hạn, thế nhưng Ninh Nhiễm Thanh chỉ dùng đúng một lần.

Là bạn thân của Tần Hựu Sinh, anh không chịu được nói: “Hựu Sinh, cậu cần gì phải hành hạ bản thân mình.”

Tần Hựu Sinh lúc đó nói thế này: “Hành Chi, là tôi tình nguyện”.

Tình nguyện sao? Giang Hành Chi quay đầu nhìn về Ninh Nhiễm Thanh, cởi áo vest rồi ném cho cô.

Giang Hành Chi thật sự “ném”, Ninh Nhiễm Thanh bị đập thì tỉnh lại, không nhận được nhủ mày: “Anh làm gì vậy?”

Rõ ràng là có lòng tốt lại còn bị ghét bỏ, Giang Hành Chi quay đầu lạnh nhạt nói: “Lấy mà đắp.”

“Cảm ơn...” Ninh Nhiễm Thanh thấp giọng nói.

Cô nói câu này nhỏ như tiếng muỗi bay, cũng may Giang Hành Chi tai thính, hai tay đặt trước ngực, mắt nhìn về phía trước nói: “Không cần cảm ơn, truyền nước xong tôi đưa cô về.”

Ninh Nhiễm Thanh truyền nước xong đã là đêm khuya, Giang Hành Chi đỗ xe ở cổng sau bệnh viện, Ninh Nhiễm Thanh khoác áo vest của anh đứng chờ, đợi anh lái xe đến cổng chính, cô ngồi lên ghế lái phụ.

Đêm đã về khuya, trên đường không còn nhiều người, những người đi bộ trên đường hoặc là đi tìm thú vui giải trí, hoặc là công nhân quét rác.

Ninh Nhiễm Thanh mệt mỏi đến mức không mở nổi mắt, cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Giang Hành Chi chậm rãi lái xe, một lát sau, điện thoại của cô sáng lên, trong xe vốn yên tĩnh vang lên tiếng chuông điện thoại.

Giang Hành Chi gọi Ninh Nhiễm Thanh dậy nghe điện thoại nhưng cô không có phản ứng, bất đắc dĩ anh cầm lấy điện thoại của cô nhận cuộc gọi.

“Hựu Sinh, là tôi.” Giang Hành Chi một tay lái xe, một tay cầm điện thoại, giảm tốc độ xuống, “Quả thật xảy ra chút chuyện nhưng bây giờ không sao.”

“... Chắc là bỏ nhà ra đi, kéo vali đến tìm cậu, không biết cậu ra nước ngoài nên gọi điện cho A Thẩm, chỗ tôi có chìa khóa nhà cậu nên đến mở cửa, chẳng ngờ người cô ấy nóng ran...”

Giang Hành Chi kể lại tỉ mỉ đến mức chính anh cũng cảm thấy không cần thiết.

Tần Hựu Sinh đang ở sân bay San Francisco gọi điện thoại cho Ninh Nhiễm Thanh, chuông reo mấy hồi vẫn không có người nghe, anh tính toán thời gian, nghĩ thầm chắc cô cũng đã ngủ, đang chuẩn bị cúp điện thoại thì một giọng nam quen thuộc truyền đến.

12 giờ đêm, điện thoại di động của bạn gái, người anh em tốt nhất... Suy nghĩ đầu tiên của Tần Hựu Sinh không phải là những tình tiết cầu huyết mà là Ninh Nhiễm Thanh gặp rắc rối gì rồi.

Cúp điện thoại, bên ngoài sớm đã có một chiếc xe đang đợi anh, Tần Hựu Sinh đưa hành lý cho một người đàn ông Trung Quốc, đi vào chiếc xe màu đen ấy.

Sáng sớm hôm sau, Ninh Nhiễm Thanh bị đồng hồ báo thức đánh thức, đầu đã không còn đau nhưng toàn thân lại mệt mỏi rã rời, cô gọi điện cho cô giáo Chu xin nghỉ nửa ngày, quay về giường của Tần Hựu Sinh ngủ tiếp, chăn đệm sạch sẽ, mềm mại, Ninh Nhiễm Thanh thoải mái nằm tỏ trên giường.

Tần Hựu Sinh gọi điện tới, Ninh Nhiễm Thanh không muốn đứng dậy, đặt điện thoại trên gối, kể chuyện mình sốt cao cho Tần Hựu Sinh, còn nói thêm một câu: “Anh cũng không ở bên cạnh em...”

Tần Hựu Sinh giải thích nguyên nhân, bệnh tim của bố anh tái phát, bây giờ anh đang ở trong bệnh viện ở San Francisco.

Sốt cao và bệnh tim, Ninh Nhiễm Thanh đương nhiên biết phân biệt nặng nhẹ, quan tâm hỏi: “Cha anh thế nào rồi?”

“Vẫn ổn, khi anh tới đã qua cơn nguy kịch rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh thở ra một hơi, cũng không hỏi khi nào anh trở về, nhưng thật ra, Tần Hựu Sinh đã chủ động nói cho cô biết, thứ hai anh sẽ trở về.

“Bố anh không có việc gì sao?”

“Ông ấy có người con trai khác chăm sóc rồi.” Tần Hựu Sinh cười nói.

Dù sao đây cũng là chuyện gia đình Tần Hựu Sinh, Ninh Nhiễm Thanh không muốn nói thêm nữa, đang chuẩn bị ngắt máy thì thanh âm trầm thấp của Tần Hựu Sinh lại vang lên lần nữa, tín hiệu đột nhiên không tốt, Ninh Nhiễm Thanh rời giường, đi ra khỏi phòng ngủ.

Tần Hựu Sinh qua điện thoại nói cho cô biết, trong tủ lạnh có cái gì để ăn, ngăn kéo dưới TV có một sấp tiền mặt, mặt mã máy tính bàn là gì...

Ninh Nhiễm Thanh: “Mới một ngày đêm em đã rất nhớ anh.”

Tần Hựu Sinh: “Anh cũng vậy.”

Trước khi đi làm, Ninh Nhiễm Thanh tự xuống bếp nấu cháo, lần đầu tiên làm cũng không tệ, mười mấy tiếng đồng hồ cô chưa ăn cái gì, bây giờ có đồ ăn rồi, khí lực dồi dào trở lại.

Ninh Nhiễm Thanh nhớ tới một việc, gọi điện thoại cho Giang Hành Chi.

Về chuyện tối hôm qua, mặc dù Giang Hành Chi không cam tâm tình nguyện nhưng cô cũng cần phải cảm ơn anh một tiếng.

Đối với cuộc gọi cảm ơn của cô Giang Hành Chi tỏ thái độ lạnh nhạt, tới khi cô hỏi anh tiền thuốc men, thanh âm càng thêm lạnh nhạt: “Số tiền này, tôi sẽ tìm Tần Hựu Sinh.”

Ninh Nhiễm Thanh: “...”

Hứa Trùng và Cố Đông Minh hòa giải không thành công, hơn nữa Cố Đông Minh nhất định không từ bỏ quyền nuôi con, vụ án phải đưa ra tòa xét xử.

Để tìm chứng cứ bất lợi cho Cố Đông Minh, mấy ngày nay Ninh Nhiễm Thanh đều bớt thời gian lên mạng tìm hiểu về Cố Đông Minh, ví dụ như những scandal với nữ diễn viên của anh ta.

Cố Đông Minh có rất nhiều bạn gái, nhưng thời gian hẹn hò dài nhất chỉ có bốn người, một là Hứa Trùng, hai là Cốc Vũ, ba là Trần XX, và cuối cùng là người giúp hắn đệ đơn ra tòa Lưu Hi.

Ninh Nhiễm Thanh tải xuống tất cả những ảnh thân mật của Cố Đông Minh, lưu thành một folder.

Ninh Nhiễm Thanh gọi điện thoại cho Tần Hựu Sinh: “Em nghĩ Đồng Đồng nhất định sẽ do Hứa Trùng nuôi dưỡng, nếu như thẩm phán cuối cùng đem con giao cho Cố Đông Minh, em không bao giờ... tin tưởng pháp luật nữa, nhất định sẽ đổi nghề.”

“Mặc kệ là án kiện nào, khi lên tòa cũng không thể chắc chắn chiến thắng.” Tần Hựu Sinh nhắc nhở cô những điều cần chú ý “Lưu Hi dám kháng án chứng tỏ trong tay còn quân bài chưa lật, Nhiễm Thanh, nếu em muốn thắng vụ án này, nhất định phải biết được quân bài bí mật đó.”

Quân bài bí mật? Ninh Nhiễm Thanh suy nghĩ một chút: “Cố Đông Minh có tiền.”

“Vụ án này nhất định sẽ gây chấn động dư luận, cho dù có tiền thì thẩm phán cũng nghiêng về hướng dư luận.” Tần Hựu Sinh nói.

Ninh Nhiễm Thanh cúp điện thoại, suy nghĩ: Lưu Hi rút cuộc nắm trong tay cái gì?

Tần Hựu Sinh trở về thành phố A lúc 8 giờ, Ninh Nhiễm Thanh không ra sân bay đón anh mà đi mua một bộ áo ngủ gọi cảm, tắm xong liền nằm ở trên giường chờ Tần Hựu Sinh.

8 giờ 40', Ninh Nhiễm Thanh nghe thấy tiếng mở khóa, cô tắt đèn phòng ngủ, đi ra phía ngoài, cửa chống trộm mở ra, còn chưa chờ Tần Hựu Sinh bật đèn đã nhảy tới ôm anh: “Tần Hựu Sinh, em rất nhớ anh.”

Sau đó, Ninh Nhiễm Thanh thấy cơ thể anh chột cứng đờ

Sau đó, đèn phòng bật sáng, Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phía cửa, còn có một người nữa !!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Dạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29

Ninh Nhiễm Thanh còn chưa thấy rõ bên ngoài có tất cả bao nhiêu người, là những ai, gương mặt ửng hồng vì xấu hổ giấu chặt trong lòng anh, đôi bàn tay hung hăng ép chặt vai anh.

Tần Hựu Sinh phản ứng rất nhanh, vội vàng quay lưng về phía đám người ngoài cửa, ôm Ninh Nhiễm Thanh bước nhanh về phòng, hôm nay anh có mặc áo khoác ngoài, vừa vận che đi bộ đồ ngủ gợi cảm của Ninh Nhiễm Thanh.

Tuy nhiên, người bên ngoài, về cơ bản cũng hiểu xảy ra chuyện gì.

Cửa phòng được đóng chặt, Ninh Nhiễm Thanh nhìn chăm chăm Tần Hựu Sinh như muốn khóc, sau đó cả người úp sấp xuống giường, chôn mặt trong gối, không ngừng phát ra âm Thanh “Hu hu”.

Cô gái trên giường môi đỏ mọng, mặc chiếc váy ren màu đỏ, mái tóc đen được buộc lại bằng dải băng cũng màu đỏ nốt... Lẽ nào đây là tạo hình công chúa phượng hoàng?

Kỳ thực lúc Ninh Nhiễm Thanh nhảy vào lòng anh trong nháy mắt, Tần Hựu Sinh đã cảm thấy có gì đó không đúng, bàn tay vô tình chạm vào đùi cô, lúc này anh mới hiểu ra Ninh Nhiễm Thanh tí mĩ an bài “Tiệc chào mừng” thì đã quá muộn, đèn đã bị người khác bật lên.

Tần Hựu Sinh đi tới bên giường, xoa đầu Ninh Nhiễm Thanh: “Ai làm em uất ức vậy?”

Âm thanh rên rỉ càng lúc càng to hơn, Tần Hựu Sinh gạt chiếc gối trong tay Ninh Nhiễm Thanh, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng hỏi: “Lẽ nào cả đời này không gặp người khác?”

“Tạm thời không muốn gặp ai cả...” Ninh Nhiễm Thanh xấu hổ tới cực điểm, bỗng nhiên, mở to mắt nhìn Tần Hựu Sinh: “Ngoài cửa là ai thế?”

“Có Hành Chi, Lại Thư Khiết, A Thắm, mọi người muốn cùng nhau đi ăn khuya, anh về nhà đón em, kết quả mọi người cùng tới.”

Tần Hựu Sinh lúc này thật không muốn quan tâm đám người ngoài kia nữa mà chỉ muốn ôm Ninh Nhiễm Thanh trong vòng tay thật lâu. Thế nhưng, nếu anh không ra ngoài, bọn họ càng suy đoán lung tung hơn.

Ninh Nhiễm Thanh nghe lời giải thích của Tần Hựu Sinh, cảm thấy kỳ cục: “Sao anh lại gặp họ trước?”

“Anh cần về công ty có việc gấp, bọn họ nghe nói gần đó có quán ăn mới khai trương, đi nhiều người mới được giảm giá... Anh muốn em bất ngờ, trên đường cố ý không gọi điện cho em.” Tần Hựu Sinh nói xong, đặt một nụ hôn lên trán cô, cúi đầu liếc nhìn đáng vẻ gợi cảm của cô, thanh âm trở nên khàn khàn: “Đợi lát nữa mặc lại cho anh xem được không?”

Ninh Nhiễm Thanh gạt tay Tần Hựu Sinh: “Cả đời này cũng không muốn mặc.”

—

Tần Hựu Sinh về mặt bình thân đi ra phòng khách, ba người đi cùng đều đã yên vị trên ghế salon. A Thắm thấy anh đi ra, cười cười đầy ẩn ý: “Luật sư Tần được đấy.”

Tần Hựu Sinh không mặn không nhạt liếc mắt nhìn A Thắm: “Cơ thể Nhiễm Thanh có chút khó chịu, không cùng mọi người ra ngoài ăn được.”

Cùng là đàn ông với nhau nên ai cũng hiểu Tần Hựu Sinh, chỉ có Lại Thư Khiết đồ mặt định mở miệng thì đã bị A Thắm cướp lời: “Đều là tại tôi nhất định kéo mọi đến nhà thầy Tần, thật không biết luật sư Tần kim ốc tàng Kiều...”

*Kim ốc tàng Kiều: Nhà vàng cất người đẹp (Câu nói dựa trên một điển cố nổi tiếng của TQ về vua Hán Vũ đế và nàng Trần A Kiều. Câu chuyện cụ thể khá dài nên ai tò mò thì search google nha :D)

A Thắm vốn chỉ nói đùa vậy mà Lại Thư Khiết đã mặt cắt không còn hột máu, Giang Hành Chi vẫn luôn trầm mặc liền mở miệng: “Chúng ta đi trước thôi.”

Tần Hựu Sinh gạt đầu, xin lỗi: “Lần sau tôi sẽ mời mọi người.”

Người bên ngoài đều rời đi, Tần Hựu Sinh đóng cửa, xoay người, cửa phòng ngủ từ từ mở ra, một cái đầu ló ra thăm dò.

Ninh Nhiễm Thanh thở ra một hơi, mở cửa phòng đang hoàng đi ra.

Vừa nãy ở trong phòng cô đã thay quần áo, một bộ đồ vô cùng bảo thủ, tuy rằng phòng khách không còn ai thế nhưng cô vẫn thấy rất lúng túng, gương

mặt phiếm hồng.

Tần Hựu Sinh trên máy bay chưa ăn được chút nào, buổi tối cũng không đi ăn cùng mọi người ở Dịch Hòa, vì vậy Ninh Nhiễm Thanh phải đi ăn cùng anh. Tần Hựu Sinh gọi điện thoại đặt chỗ trước, sau đó vươn tay về phía Ninh Nhiễm Thanh: “Công chúa.”

Công chúa phượng hoàng...

Tần Hựu Sinh đặt chỗ ở một nhà hàng Quảng Đông có tiếng, gọi ba món mặn, một món canh, tôm sốt cà chua, gà tần, thịt bò hầm và hai phần vây cá mập.

Ninh Nhiễm Thanh lấy nước súp vây cá tưới lên bát cơm, hài lòng cảm thán: “Thật ngon.”

Tần Hựu Sinh cũng bắt chước Ninh Nhiễm Thanh làm vậy, động tác ưu nhã, khí chất bức người.

Ninh Nhiễm Thanh có phản hiếu kỳ về gia đình Tần Hựu Sinh, trực tiếp hỏi: “Thầy Tần, gia đình thầy rất giàu sao?”

Tay Tần Hựu Sinh đang cầm đũa chột khựng lại, mỉm cười: “Cha anh cũng coi như là người có tiền.”

Bởi vì Tần Hựu Sinh không nhắc đến mẹ của anh, Ninh Nhiễm Thanh lại càng tò mò: “Mẹ anh là người như thế nào?” Ninh Nhiễm Thanh thật sự hiếu kỳ về người phụ nữ đã dạy dỗ nên người con trai tốt như vậy, trầm ổn, thông minh, anh tuấn nhã nhặn, phong độ lỗi lạc.

Sau bữa cơm, Tần Hựu Sinh nói muốn đưa cô đi mua mấy bộ quần áo bởi anh thấy quần áo cô mang tới cũng không nhiều.

Ninh Nhiễm Thanh đặt đũa xuống, không biết xấu hổ nói: “Anh muốn em ở lại vài ngày sao?”

“Mấy ngày là thế nào...” Tần Hựu Sinh cười, gọi nhân viên đến thanh toán.

Ninh Nhiễm Thanh đứng lên vào nhà vệ sinh, một lát sau bước ra, nhìn thấy cách đó không xa là một thân ảnh quen thuộc, đánh bạo bắt chuyện: “Xin chào Lâm tiên sinh.”

Người đi ra từ phòng 213 đúng là Lâm Dật, khuôn mặt sừng sốt, nhìn Ninh Nhiễm Thanh gât đầu: “Luật sư Ninh.”

Ninh Nhiễm Thanh bước nhanh về phía trước, nghiêng đầu muốn nhìn vào bên trong: “Hứa Trùng và Đồng Đồng cũng ở đây sao?”

“Họ không có ở đây.” Lâm Dật giải thích: “Tôi ra ngoài với bạn.”

Vừa dứt lời, bạn của Lâm Dật đi ra – người đàn ông có vóc dáng cao ráo, ánh mắt sắc bén nhìn Ninh Nhiễm Thanh. Cô cảm thấy khó chịu khi bị nhìn như vậy liền nói lời tạm biệt Lâm Dật.

Từ nhà hàng đi ra, Tần Hựu Sinh đưa cô đi dạo phố mua quần áo. Trên đường đi, cô kể cho anh nghe chuyện tình cờ gặp Lâm Dật, bề ngoài tuấn tú, nói năng ôn hòa, chỉ là Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy Lâm Dật còn có mặt khác.

Người đàn ông quá tốt sẽ khiến bạn có cảm giác không chân thật, kiểu người như vậy bên cạnh cô chẳng đâu xa lạ chính là Tần Hựu Sinh.

Ninh Nhiễm Thanh nắm tay Tần Hựu Sinh, hỏi: “Anh có thể chấp nhận nếu như em bên ngoài... ví dụ như có người khác?”

Tần Hựu Sinh chậm chạp không trả lời vấn đề này.

Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu, lôi kéo tay Tần Hựu Sinh: “Anh thử tưởng tượng một chút xem...”

“Anh đang suy nghĩ.” Tần Hựu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh, ánh mắt ẩn chứa ý cười nhưng giọng nói đầy nghiêm túc: “Nếu quả thật có ngày đó, nhất định là do anh không đủ tốt.”

Ninh Nhiễm Thanh trong nháy mắt cảm động không nói nên lời, kinh ngạc nhìn Tần Hựu Sinh: “Nếu có một ngày anh có mối nói cũ, em sẽ rất tức giận.”

Tần Hựu Sinh kéo tay cô đi về phía bãi đỗ xe, vừa đi cửa nói chuyện: “Em xem em mỗi ngày một kiêu, anh làm sao có mối nói cũ được.”

Ninh Nhiễm Thanh không hiểu rõ: “Em đâu có mỗi ngày một kiêu, ngoại hình của em vẫn rất ổn định mà.”

Tần Hựu Sinh cười cười: “Ví dụ như hôm nay là phượng hoàng đỏ, ngày mai, liệu có phải là nàng tiên cá hay không?”

Ninh Nhiễm Thanh mắng Tần Hựu Sinh lưu manh, một Tần Hựu Sinh “lưu manh” cơ thể như bốc hỏa, bước chân càng ngày càng nhanh, Ninh Nhiễm Thanh không theo kịp: “Làm gì vậy...”

Tần Hựu Sinh lờ đi mà ý nhiều: “Về nhà trêu chọc người chim...”

“Lưu manh...”

Về chuyện Tần Hựu Sinh “gãy chân”, để che giấu, Ninh Nhiễm Thanh bảo Tần Hựu Sinh chủ động gọi điện cho Ninh Tuấn Tuấn trước.

Khi Ninh Nhiễm Thanh đưa điện thoại cho Tần Hựu Sinh, anh bắt lực nhận lấy, nói với Ninh Tuấn Tuấn: “Chân đã tốt hơn rất nhiều... Vâng... Đúng vậy, lần trước không cẩn thận... Nhiễm Thanh rất tốt, cô ấy chăm sóc em rất chu đáo...”

Giúp Ninh Nhiễm Thanh nói dối xong, Tần Hựu Sinh lập tức ném điện thoại di động đi, trực tiếp đè lên người con gái dưới thân “cắt đứt chủ đề”, dùng sức giãy vò cô hết lần này đến lần khác, Ninh Nhiễm Thanh chỉ cảm thấy cơ thể mình như tan chảy trong nhu tình, đôi chân vừa dài vừa thẳng cũng vô thức cuốn chặt lấy hông anh.

Mơn trớn từng chút chiếc eo thon mềm mại của cô, Tần Hựu Sinh đem người Ninh Nhiễm Thanh lật lại, từ phía sau đột ngột xuyên vào bên trong cô, Ninh Nhiễm Thanh không chịu được “ưm” lên một tiếng.

Tần Hựu Sinh nhào lên phía trước hôn lên môi Ninh Nhiễm Thanh, ngăn lại những tiếng kêu động tình của cô trong cổ họng, lại có những tiếng ngậm nga phát ra từ khe miệng cô, mềm mại mà uyển chuyển, kiều mị mà rung động lòng người, rồi người đàn ông từ từ đi ra nơi ảm áp bên trong người con gái bên dưới mình.

Vụ kiện của Hứa Trùng sẽ mở phiên tòa sơ thẩm, Ninh Nhiễm Thanh viết xong báo cáo trước tiên đưa cho Tần Hựu Sinh xem qua, sau khi anh sửa chữa lại một vài chỗ mới đem cho cô giáo Chu xem.

Chu Yến sau khi xem xong cực kì hài lòng, đánh giá tương đối tốt: “Logic rõ ràng, đơn giản cũng rất dễ hiểu.”

“Logic rõ ràng” là bởi vì Tần Hựu Sinh giúp cô sửa những chỗ cô chưa hiểu rõ, “đơn giản dễ hiểu” là do Tần Hựu Sinh đã cắt bỏ những phần dư thừa đi rồi.

Lúc ăn cơm trưa, Ninh Nhiễm Thanh đặc ý đem lời biểu dương của cô Chu nói cho anh biết.

Tần Hựu Sinh hỏi cô: “Khi nào Chu Yến đi?”

Ninh Nhiễm Thanh suy nghĩ một chút: “Sau khi vụ án của Hứa Trùng kết thúc.”

“Thật sự không biết phiên tòa sơ thẩm có thể giải quyết xong không đây.” Vương Trần đặt khay thức ăn xuống bàn, kể cho cô nghe một vụ kiện lí hôn ảm ỉ: “Người vợ yêu cầu lí hôn, người chồng nhất định không đồng ý, vụ án này từ khi mình mới theo thầy giáo thực tập vậy mà đến tận bây giờ vẫn chưa lí hôn được, người vợ cứ liên tục khởi tố.”

Giang Hành Chi thỉnh thoảng xen vào: “Yên tâm đi, chỉ có kết hôn không thành, không có lí hôn không được.”

Vương Trần cũng đồng tình: “Chỉ có duyên phận bắt thành, chứ không có cắt mà không đứt.”

Ninh Nhiễm Thanh thở dài, ăn vài miếng qua loa: “Em còn phải đến nhà Hứa Trùng một chuyến.” Nói xong, cô liền đứng lên rồi đi.

Sau khi Ninh Nhiễm Thanh rời đi, Tần Hựu Sinh cười than, khoanh tay: “Mọi người xem, so với tôi bạn rận hơn nhiều...”

Vương Trần cười cười: “Ninh Nhiễm Thanh quả thật rất nỗ lực.”

Tần Hựu Sinh vui vẻ, Giang Hành Chi cũng nhếch khóe miệng, hai người cùng tới văn phòng,

Giang Hành Chi hỏi Tần Hựu Sinh: “Suy nghĩ kĩ rồi chứ?”

Nụ cười trên mặt Tần Hựu Sinh dần tắt: “Một vài ngày nữa.”

Trong ấn tượng của Giang Hành Chi, Tần Hựu Sinh là người luôn bình tĩnh, xử lí mọi việc đều rất cương quyết, lạnh lùng, tuyệt đối không để chúng làm vướng chân.

“Suy nghĩ cẩn thận.” Giang Hành Chi nói.

Ninh Nhiễm Thanh ăn cơm tối ở nhà của Hứa Trùng, Lâm Dật và Hứa Trùng đều là những người có tay nghề nấu nướng vô cùng khá. Sau khi ăn xong, Lâm Dật và Đồng Đồng cùng nhau chơi ghép hình, nhìn hai người thật hòa hợp, ảm áp.

Có thể nhận ra, Lâm Dật rất quý Đồng Đồng, Đồng Đồng cũng rất yêu người cha này, không có quan hệ ruột thịt thì đã sao chứ?

Ninh Nhiễm Thanh lại nhớ tới Ninh Uy Phong, là một người cha, dù là trên phương diện vật chất hay tình cảm, ông đều không hề bạc đãi cô, trước kia là do cô bị che mắt, thù hận chất chứa trong tim khiến cô không thể nhìn rõ tất cả mọi chuyện.

Hôm nay là ngày Cổ Đông Minh và Hứa Trùng ra tòa, thời tiết đã vào thu, mưa liên tục nhiều ngày, Ninh Nhiễm Thanh ở trong phòng thay áo phục, bước ra nhìn Tần Hựu Sinh oán giận: “Em có cảm giác như là toàn bộ thành phố đều móc meo hết cả rồi.”

Tần Hựu Sinh nhìn trời bên ngoài: “Mấy ngày vừa rồi thời tiết ở San Francisco thật tốt.”

Ninh Nhiễm Thanh cười tủm tỉm đi tới trước mặt Tần Hựu Sinh: “Anh thấy em mặc bộ này thế nào.”

Bộ áo phục này là Ninh Tuấn Tuấn tặng cô trước khi tốt nghiệp, Ninh Nhiễm Thanh vẫn chưa có dịp mặc, chờ tới tận phiên tòa ngày hôm nay mới có cơ hội.

Tần Hựu Sinh lấy từ trong túi ra một cái hộp màu đỏ tinh xảo, mở ra, một chiếc vòng cổ có đính kim cương cực kỳ tinh tế nằm lặng lẽ bên trong.

Ninh Nhiễm Thanh quét mắt nhìn nhãn hiệu trên cái hộp: “Anh muốn bỏ vốn ban đầu sao?”

Tần Hựu Sinh cười nhẹ, đưa cho Ninh Nhiễm Thanh: “Tiền không quan trọng bằng bà xã.”

Ninh Nhiễm Thanh thích thú lấy điện thoại ra chụp ảnh: “Quả nhiên là hợp với em.”

Bởi vì trời mưa, mọi phương tiện phải giảm tốc độ, đường đông nghẹt người, ngã tư đường, người đi bộ mở ô như những đóa hoa đầy màu sắc, ngoài xe, màn mưa như đang lay động theo chiều gió.

Trước công đã có phóng viên chờ sẵn, Ninh Nhiễm Thanh phải đi cửa sau với Chu Yến và Hứa Trùng, Lâm Dật ở phòng chờ của tòa án, Ninh Nhiễm Thanh ngồi xuống bên cạnh Chu Yến: “Cô Chu, em cảm thấy rất lo lắng.”

“Tôi mới là người nên lo lắng chứ.” Chu Yến nói đùa.

Ninh Nhiễm Thanh chẳng qua chỉ là trợ lý cùng Chu Yến ra tòa, thế nhưng cô vẫn lo lắng như mình thực sự đi ra chiến trường vậy. Chu Yến cười cười, liếc mắt nhìn Tần Hựu Sinh: “Luật sư Tần ngồi đây mà em vẫn thấy lo lắng sao.”

Ninh Nhiễm Thanh thoáng nhìn Tần Hựu Sinh: “Em còn thấy lo lắng hơn...”

Bên ngoài tòa án trở nên nhộn nhạo, Ninh Nhiễm Thanh từ cửa sổ tầng hai nhìn xuống, đúng là Cổ Đông Minh và Lưu Hi tới, hôm nay là phiên tòa kín vậy mà không hiểu sao phóng viên vẫn biết được mà trực sẵn ở ngoài.

Đội Cổ Đông Minh xuống xe, cả đám liền ủa lên vây kín xung quanh.

Lưu Hi đi phía trước Cổ Đông Minh, bình tĩnh trả lời các câu hỏi của cánh phóng viên còn Cổ Đông Minh từ đầu đến cuối luôn giữ bộ mặt lạnh lùng.

Phiên tòa bắt đầu lúc 9h30', phiên điều trần trước tòa một lần nữa yêu cầu hai bên hòa giải, Cổ Đông Minh nhìn Hứa Trùng, Hứa Trùng nhìn Lâm Dật, Lâm Dật chuyển cho cô ánh nhìn quả quyết.

Hứa Trùng lắc đầu: “Không cần hòa giải.”

Tần Hựu Sinh từng nói với cô Lưu Hi chắc chắn có quân bài bí mật, Ninh Nhiễm Thanh cố hết sức tìm hiểu nhưng vẫn không ra. Khi hai bên biện hộ lần cuối cùng, Lưu Hi rút cuộc cũng lật bài:

“Môi trường sống của Đồng Đồng thật sự tốt sao, nếu như bố của cô bé bây giờ là một người đồng tính luyến ái?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Dật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Cổ Đông Minh vẫn luôn hoài niệm về khoảng thời gian hạnh phúc với Hứa Trùng, những tháng ngày nhẹ nhàng trôi qua, anh đạp xe chở cô đi qua những con đường nhỏ trong trường đại học.

Khi đó anh cố gắng đạp xe thật nhanh lướt qua mọi cảnh vật bên đường, còn cô ngồi ở đằng sau nắm thật chặt lưng áo anh, trên mặt đất thì lấp lánh những đốm vàng nhạt do ánh nắng mặt trời xuyên qua bóng cây rồi rơi xuống

Quãng thời gian đó, đơn giản, thư thái, mà lại luôn tràn đầy hạnh phúc.

Hứa Trùng luôn biết quan tâm đến mọi người, lúc nào cũng mỉm cười, mỗi khi anh có chuyện phiền não, cô đều xoa bóp huyết thái dương cho anh. Kể từ khi Hứa Trùng rời đi, anh không gặp được người con gái nào khác có thể mang tới cảm giác dễ chịu như cô đã từng vậy.

Nhưng cũng chỉ là cảm giác dễ chịu, đó không phải là tình yêu thề non hẹn biển. Sinh ra đã là kẻ máu lạnh cùng với quá nhiều mối tình hợp tan, đối với tình yêu và hôn nhân anh đã không còn có một chút chờ đợi hay khao khát nào.

Mà khi Hứa Trùng rời đi, cuộc sống của anh dường như trở nên thật kì lạ, rõ ràng biết rằng mình sẽ không kết hôn cùng cô, chia tay là điều sớm muộn, thế nhưng việc cô chủ động buông tay lại nằm ngoài dự đoán của anh.

Hứa Trùng để lại cho anh một bức thư đặt trong ngăn kéo, nét chữ thanh tú, mềm mại nhưng lại không hề yếu đuối. Nhiều năm trôi qua, anh thật sự không thể vứt bỏ lá thư đó, thỉnh thoảng lại lấy ra nhìn ngắm, khi tâm tình tốt sẽ bắt chước nét chữ của cô, khi buồn bực lại như chuốc thêm phần nộ.

Kỳ thực, anh vẫn muốn có Hứa Trùng, đó là một nỗi khao khát không rõ ràng, không làm đau trái tim anh nhưng hình bóng của cô cứ luôn hiện hữu trong lòng. Có những lúc quá mệt mỏi, anh lại nghĩ giả như Hứa Trùng đang ở đây thì thật tốt.

Nhưng Hứa Trùng đã hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của anh, chỉ đến khi cô Trương qua đời. Cô Trương là cô giáo của anh, cũng là mẹ của Hứa Trùng. Ở lễ tang, lần đầu tiên, anh gặp lại cô sau năm năm.

Trong tang lễ, Hứa Trùng mặc một bộ trang phục màu đen tiếp đón khách, da dẻ tái nhợt, đôi mắt sưng đỏ, đôi môi mím chặt, kiên cường hoàn tất mọi nghi thức cần có.

Cố Đông Minh thừa nhận khoảnh khắc ấy, khi nhìn thấy Hứa Trùng anh thấy mình đau lòng, cũng nhớ lại những kí ức đẹp đẽ đã trải qua cùng cô.

Hứa Trùng nhìn thấy anh, đáy mắt hiện lên tia kinh ngạc nhưng biến mất rất nhanh, trở lại dáng vẻ bình tĩnh như ngày thường, không hề có bất kì một thứ cảm xúc nào khác.

Cố Đông Minh viếng xong thì ra ngoài, chưa đi đến cửa, một cô bé từ bên ngoài chạy vào, va phải anh.

Cô bé ngẩng đầu, anh cúi đầu, bốn mắt nhìn nhau.

Cô bé gọi mẹ, Hứa Trùng nắm tay cô đưa ra sau lưng.

Sau đó, chân tướng giống như khối băng, chậm rãi nổi lên mặt nước.

Tất cả là do ý trời, Cố Đông Minh đột nhiên cảm thấy ông trời an bài lần này cũng không tệ, anh không thích chuyện gương vỡ lại lành thế nhưng khi đối phương là Hứa Trùng, anh có thể chấp nhận.

Đứa trẻ là một sự hiện diện thần kỳ, là duyên phận gắn kết anh và cô, nếu như đã có duyên gặp lại lần nữa thì hai người cũng nên quay lại bên nhau.

Cố Đông Minh tìm Hứa Trùng nói chuyện, Hứa Trùng bình tĩnh nói cho anh biết, anh đã suy nghĩ nhiều rồi.

...

Cố Đông Minh ngồi ở ghế nguyên cáo nhìn về phía bị cáo nơi Hứa Trùng đang ngồi, mọi thứ không phải do anh suy nghĩ nhiều mà là cô giấu giếm quá nhiều.

Lưu Hi đứng đối diện thẩm phán nói: “Theo tôi được biết, Lâm Dật là một người đồng tính luyến ái, anh ta không chỉ ở chung với đàn ông mà sinh hoạt cá nhân cũng tương đối hỗn tạp. Tôi không bài xích người đồng tính, thế nhưng mọi người đều biết những ảnh hưởng đến con cái.”

Lưu Hi biện hộ cho Cố Đông Minh từ bốn phương diện.

Đồng Đồng chính xác là con của Cố Đông Minh, chứng cứ từ bản giám định DNA.

Cố Đông Minh có điều kiện kinh tế tốt hơn nhiều so với Hứa Trùng và Lâm Dật, anh sẽ cho Đồng Đồng môi trường học tập và sinh hoạt tốt nhất, đảm bảo trở thành một người cha tốt.

Hứa Trùng bỏ đi mà không nói cho Cố Đông Minh biết chuyện mang thai, vì vậy Cố Đông Minh cũng chỉ là người bị hại.

Người cha bây giờ của Đồng Đồng là người đồng tính, sẽ tạo nên ảnh hưởng xấu tới thể xác và tinh thần của cô bé.

Đôi khi, trên tòa án không phải là so sánh kiến thức chuyên môn, cũng không phải là so sánh pháp luật cứng nhắc thiên về bên nào, mà là so sánh luật sư bên nào đa mặt dày hơn.

Da mặt của Chu Yến khẳng định không mỏng hơn Lưu Hi. Cô từ một vài phương diện mà tiến hành phản bác.

Đồng Đồng và Cố Đông Minh thực chất không có quan hệ trên pháp luật, anh và Hứa Trùng không có quan hệ hôn nhân, cũng không phải vợ chồng hợp pháp, vì vậy anh và Đồng Đồng tất nhiên không hề có liên quan đến nhau.

Từ nhỏ Đồng Đồng đã sống cùng Hứa Trùng và Lâm Dật, đến bây giờ thể xác và tinh thần vô cùng tốt, Cố Đông Minh vì mục đích cá nhân mà phá hoại hạnh phúc của người khác.

Gia đình của Cố Đông Minh vô cùng phức tạp, anh lại có nhiều vụ bê bối tình dục, vậy có thể thực sự trở thành một người cha tốt hay không?

...

Sau đó, Luru Hi lấy ra một xấp ảnh, chụp từ một quán bar dành cho người đồng tính, trong đó có Lâm Dật.

Mặc dù Lâm Dật ở trong hình và ngoài đời nhìn khác xa nhau nhưng không thể phủ nhận tấm hình này đánh mạnh vào thị giác người xem, chứng minh những lời nói của Luru Hi.

Ninh Nhiễm Thanh sớm đã toát mồ hôi, lòng bàn tay xoa vào nhau, ngẩng đầu nhìn Lâm Dật ngồi cách đó không xa lắm. Anh nhìn chăm chăm bức ảnh được chiếu lên màn hình, khuôn mặt tối sầm.

Thẩm phán hỏi Lâm Dật đây có phải là thật hay không, Lâm Dật mãi vẫn không trả lời, qua một lúc, mới gật đầu.

Sắc mặt cũng trở nên trắng bệch như vậy còn có Hứa Trùng, lần này cô sẽ thất bại sao?

Giây phút ấy, bất kể là Hứa Trùng hay Lâm Dật, danh dự của họ đều bị Cố Đông Minh và Luru Hi giẫm nát.

Lúc trước, Chu Yến từng nói, cô không muốn dùng phương thức tố tụng để giải quyết các vấn đề luật pháp liên quan đến tình cảm, hai người ban đầu gần bó chặt chẽ, vì sao nhất định phải phân thắng thua trên tòa án.

Ninh Nhiễm Thanh nghiêng đầu nhìn về phía chỗ ngồi của những người tham dự, bởi vì đây là phiên tòa kín nên ngoài Tần Hựu Sinh và cậu của Hứa Trùng còn có một người nữa.

Một người phụ nữ quần áo chỉnh tề, kiều ngạo nhìn quan tòa. Ninh Nhiễm Thanh đoán rằng đây là mẹ của Cố Đông Minh.

Có một số việc không thể không thừa nhận, xã hội này có xu hướng bắt nạt kẻ yếu.

Ninh Nhiễm Thanh thấy Tần Hựu Sinh khẽ vuốt cằm, truyền cho cô ánh mắt khẳng định, cô lại nhìn Chu Yến, sau khi được Chu Yến đồng ý cô mới đứng lên bào chữa.

“Thưa thẩm phán, tôi cũng có một số hình ảnh lấy từ album ảnh của cô Hứa, đã được cô Hứa đồng ý nên tôi muốn cho mọi người cùng xem.”

Ninh Nhiễm Thanh quét ánh mắt về phía Luru Hi, từ ánh mắt trực tiếp thể hiện sự khinh bỉ.

Ninh Nhiễm Thanh gộp tất cả các tấm ảnh vào một ảnh động flash, click tập tin, từng tấm hình được trình chiếu trước mắt mọi người.

Có hình ảnh khi Đồng Đồng năm tuổi chụp cùng gia đình, cả nhà cùng du ngoạn ngoại ô, Đồng Đồng trên sân khấu nhà trẻ cùng các bạn chụp ảnh kỷ niệm.

“Bất luận anh Lâm có khuynh hướng giới tính như thế nào, tôi khẳng định cô Hứa và anh Lâm là hôn nhân hợp pháp, bởi vì pháp luật không có quy định người đồng tính không được kết hôn. Hôn nhân có rất nhiều loại, cô Hứa và anh Lâm kết nghĩa vợ chồng chỉ là một loại trong số đó, hơn nữa họ còn có cuộc sống hạnh phúc hơn nhiều cặp vợ chồng khác.” Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phía Cố Đông Minh, về mặt châm biếm, nói tiếp: “Hơn nữa, Đồng Đồng được sinh ra sau khi hai người kết hôn, cho dù không có quan hệ huyết thống nhưng họ vẫn có quan hệ cha con, hơn nữa tình cảm của hai người lại rất tốt.”

Ninh Nhiễm Thanh nhấp chuột, trên màn hình là hình ảnh khi Đồng Đồng mới ra đời, một nhà ba người vô cùng hạnh phúc.

Đôi mắt của Cố Đông Minh nheo lại.

Tiếp theo là tấm ảnh khi đầy tháng, khi một tuổi, khi Đồng Đồng chập chững những bước đi đầu tiên và những ngày sinh nhật của Đồng Đồng...

Từ những bức ảnh âm áp này, mọi người có thể tưởng tượng ra hình ảnh một gia đình tràn đầy hạnh phúc.

“Đây chỉ là một phần nhỏ trong cuộc sống hàng ngày của gia đình cô Hứa, trong album còn có rất nhiều những tấm ảnh khác, mỗi ngày cô Hứa và anh Lâm đều ghi lại những bước phát triển của Đồng Đồng... Vì vậy luật sư Luru nói rằng Đồng Đồng lớn lên không bình thường là sai sự thật, trái ngược với hình ảnh cô bé Đồng Đồng thuần khiết, thông minh của bây giờ. Gia đình cô bé đã giáo dục và chăm sóc cô bé rất tốt.”

Ninh Nhiễm Thanh nói xong, dừng chuột ở tấm hình cuối cùng, trên thảo nguyên xanh bát ngát, một nhà ba người cười ngửa cùng chụp ảnh, ai ai cũng đều tươi cười rạng rỡ.”

Cố Đông Minh nhìn lướt qua, anh thấy thật chướng mắt.

“Anh Lâm tuy rằng không phải cha ruột nhưng không có điểm nào không xứng làm cha, thậm chí còn tốt hơn rất nhiều người cha khác. Chẳng lẽ chỉ bởi

vì khuynh hướng giới tính của anh không giống người khác mà có thể cướp đoạt quyền làm cha sao, đem Đồng Đồng cho một người đàn ông xa lạ nuôi nấng.”

Thẩm phán hỏi Lâm Dật: “Từ khi nào anh phát hiện ra mình có khuynh hướng đồng tính .”

Thần sắc Lâm Dật đã bình tĩnh trở lại, không giống như khi bị Lưu Hi vạch trần chân tướng vừa bối rối vừa ngượng ngùng, anh đưa mắt nhìn Hứa Trùng, nói: “Tôi đã biết từ lâu, ban đầu tôi cũng không thể chấp nhận, đi gặp rất nhiều bác sĩ tâm lý, nhưng tất cả đều thất bại trong việc chữa trị ‘bệnh’ của tôi, bởi vì giới tính của tôi là do bẩm sinh

Thẩm phán nhìn về phía Ninh Nhiễm Thanh, cô dùng giọng điệu rõ ràng, khí phách tiếp tục nói: “Sinh ra đã là người đồng tính, bởi vì họ không có khuynh hướng tình dục giống người bình thường nên trở thành quái nhân trong mắt chúng ta, thậm chí còn bị luật sư lên án không có quyền làm cha, tôi cảm thấy thực sự rất hài hước. Chúng ta đang sống trong một xã hội luôn đề cao sự bình đẳng, Lâm Dật bẩm sinh đã là người đồng tính, theo ti lệ thì những người như vậy chiếm một phần rất nhỏ, chẳng lẽ chỉ vì đó là một phần nhỏ mà phân biệt đối xử? Xã hội kì thị họ, giờ đến pháp luật cũng không muốn ủng hộ họ? Quyền mưu cầu hạnh phúc tối thiểu cũng không có sao?”

Ninh Nhiễm Thanh nói một hơi, chân như nhũn ra, ngồi xuống ghế luật sư, Chu Yến nhìn cô đầy tin tưởng, cô quay đầu nhìn Tần Hựu Sinh, anh mỉm cười ấm áp.

Ninh Nhiễm Thanh nắm chặt hai tay, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

...

Đây là lần đầu tiên Ninh Nhiễm Thanh ra tòa, đối với cô mà nói lần này là sự kiện vô cùng ý nghĩa, cuối cùng thẩm phán gõ búa, tuyên bố: “Phiên tòa ngày hôm nay kết thúc, phán quyết sẽ có sau.”

Không ai có thể biết trước kết quả, Tần Hựu Sinh nói với cô: “Cho dù kết quả có như thế nào, Nhiễm Thanh, em không hề làm sai.”

Kết thúc phiên tòa, một thư kí đi qua, Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy có chút quen thuộc, suy nghĩ cẩn thận, thì ra người đó vốn là kiểm sát trưởng, không hiểu sao lại thành thư kí của tòa án này.

Tần Hựu Sinh nói cho cô biết: “Muốn sống sót ở đây, nhất định phải có bản lĩnh, nếu không sẽ bị người khác đạp xuống.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Em phải làm sao đây?”

Tần Hựu Sinh nhìn cô, nghiêm túc nói: “Thật sự anh không muốn em làm luật sư.”

“...”

Cố Đông Minh và Lưu Hi rời khỏi phòng xét xử, đặc biệt là Cố Đông Minh, rời đi nhưng vẫn luôn nhìn Hứa Trùng, còn Hứa Trùng từ đầu tới cuối chẳng thèm liếc mắt, cô nắm tay Lâm Dật, giống như nắm tay người thân thiết nhất.

Cho dù hai người không ở bên nhau vì tình yêu thì đã sao, họ hạnh phúc hơn người bình thường rất nhiều.

Tay chân Ninh Nhiễm Thanh vẫn chưa hết run, cô phải dựa vào Tần Hựu Sinh để ra ngoài, lần này cô phải thừa nhận tổ chất tâm lý của mình vẫn chưa vững vàng, bước từng bước trên bậc thềm, cô hỏi Tần Hựu Sinh: “Anh thấy biểu hiện vừa rồi của em trên tòa thế nào?”

Tần Hựu Sinh khẽ nhếch môi: “Em tự đánh giá xem?”

“Theo em những lời nói vô ích còn hơi nhiều, chưa đủ giản lược, rõ ràng, mặt khác, khi mới bắt đầu biện hộ, giọng nói còn có chút run rẩy, có lẽ được 5.5 trên 10.”

Tần Hựu Sinh: “Anh cho em 9 điểm.”

“Cao như vậy sao?”

Tần Hựu Sinh gật đầu: “Nhiễm Thanh, so với tưởng tượng của anh em còn giỏi hơn nhiều.”

Ninh Nhiễm Thanh có chút đắc ý, song cũng không để tâm lắm: “Anh nói xem Đồng Đồng đáng yêu có bị cướp đi không?”

“Ngày mai không phải sẽ đưa ra phán quyết sao, nếu như Đồng Đồng thực sự do Cố Đông Minh nuôi dưỡng thì chẳng phải em sẽ rời khỏi giới pháp luật. Đây quả là chuyện đáng tiếc, chúng ta không nên biến nó thành sự thật.”

Ninh Nhiễm Thanh lẩm bẩm một mình, nửa người dựa hẳn vào Tần Hựu Sinh: “Nếu có một ngày em trở thành luật sư là nhờ thầy Tần dạy dỗ.”

Tần Hựu Sinh nhìn về phía xa, không nói gì, trầm tư một mình.

...

Thời gian thoát cái đã là cuối thu, tiết trời trở lạnh, gió hiu hiu thổi, Ninh Nhiễm Thanh từ hai ngày trước đã bắt đầu mặc áo khoác da cừu, kết hợp với đôi giày dạ, vừa nhanh nhẹn lại đáng yêu.

Lần thứ hai mở phiên tòa tuyên án, kết quả giống như Tần Hựu Sinh nói với cô, Đồng Đồng trước tuổi vị thành niên do Hứa Trùng và Lâm Dật nuôi dưỡng, Cố Đông Minh có quyền thăm nom nhưng phải được sự đồng ý của Hứa Trùng.

Tiếp đến, bước vào thời điểm chia tay.

Ninh Nhiễm Thanh đầu tiên tiễn Hứa Trùng và Lâm Dật quay về thành phố Thanh, sau đó tiễn Chu Yến lên máy bay, trước khi đi Chu Yến động viên cô: “Nhiễm Thanh, hãy làm thật tốt.”

Ninh Nhiễm Thanh bật khóc, ôm lấy Chu Yến: “Cô, em sẽ rất nhớ cô.”

Chu Yến dờ khóc dờ cười: “Cô bé ngoan, không phải em còn có Tần Hựu Sinh sao?”

Ninh Nhiễm Thanh ngấm ngấm, lau nước mắt: “Cô, em nhất định sẽ đến Mỹ thăm cô.”

“Đúng vậy, tiện thể thăm luôn bố mẹ chồng tương lai.”

Ninh Nhiễm Thanh cười hi hi: “Chuyện này để sau hãy nói.”

Có một số việc thực sự không thể chắc chắn hoàn toàn, quá nhiều biến cố, giống như Ninh Nhiễm Thanh cho rằng Hứa Trùng và Lâm Dật mang theo Đồng Đồng sống hạnh phúc quãng đời còn lại, cô và Tần Hựu Sinh cũng sẽ tiến triển thuận lợi...

Khi tin dữ của Hứa Trùng và Lâm Dật truyền đến, thành phố A đã có những bông tuyết đầu mùa, Cố Đông Minh tự mình đến thành phố Thanh đón Đồng Đồng trở lại, ngày đó Tần Hựu Sinh rời đi, Ninh Nhiễm Thanh không có ý định tiễn anh, anh đi rồi cô mới chạy theo gọi taxi thẳng đến sân bay.

Thế nhưng đã không còn kịp, cô ngồi lặng thinh giữa sân bay một lúc lâu, chuẩn bị quay về, cô thấy Đồng Đồng và Cố Đông Minh đang qua cửa an ninh, theo sau là ba người nữa.

Đồng Đồng tựa vào vai Cố Đông Minh không ngừng khóc, Ninh Nhiễm Thanh cũng rơi nước mắt theo.

Ninh Nhiễm Thanh rút cuộc cũng hiểu ra một điều – con gió vô định, con người vô thường, cuộc sống cũng như bèo trôi, lang thang, rộng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Dậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Trước khi trở về San Francisco Tần Hựu Sinh đã thảo luận nghiêm túc với Ninh Nhiễm Thanh.

Vì để cho Ninh Nhiễm Thanh cùng anh xuất ngoại, anh đã suy nghĩ rất nhiều lí do. Lúc trước, anh chậm chạp không đưa ra quyết định chính là vì chưa tìm ra được lí do phù hợp.

Anh nghĩ hành vi của mình giống như lừa đảo bởi trong lòng anh rõ hơn ai hết, giữa thành phố A và San Francisco, Ninh Nhiễm Thanh chắc chắn muốn ở lại thành phố A, anh không muốn ép buộc cô mà mong cô cam tâm tình nguyện.

Băn khoăn, lo lắng một thời gian dài, anh không tin tình yêu có thể vượt qua khoảng cách không gian cho nên anh cứ do dự,... do dự ... rồi lại do dự.

Có người nói tình yêu của đàn ông là một sự lừa dối nhưng anh thật sự chân thành, thật lòng suy nghĩ thay cô: Đưa cô cùng xuất ngoại hay ở lại thành phố A thích hợp hơn.

Có một số việc đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Tần Hựu Sinh tìm Giang Hành Chi uống rượu, Giang Hành Chi nói: “Bạn gái cậu cũng không phải đang cai sữa, cậu là bảo mẫu của cô ấy, không mang cô ấy theo sợ cô gây ra loạn gì sao?”

“Tôi sợ đi San Francisco rồi sẽ không thể chăm sóc cô ấy.” Tần Hựu Sinh cúi đầu, khẽ thở dài.

Nếu anh ra nước ngoài Ninh Nhiễm Thanh thực sự sẽ không sao chứ? Nếu anh đưa cô cùng đi, liệu anh còn có bao nhiêu tinh thần và thể lực giúp cô làm quen với hoàn cảnh mới?

Thế nhưng để cô một mình ở lại trong nước, anh yên tâm được sao?

Tần Hựu Sinh: “Nếu là tôi cậu sẽ lựa chọn thế nào?”

Nụ cười trên môi Giang Hành Chi nhạt đi, anh rót một ly rượu cho mình, một ly cho Tần Hựu Sinh: “Tôi thật sự không thể cho cậu ý kiến gì.”

Tần Hựu Sinh bắt đầu đi nhếch môi: “Nếu như tôi không có cách, cô ấy không đi

San Francisco với tôi, cậu nói xem tôi nên nhờ ai chăm sóc cô ấy, đáng tiếc, Chu Yên đã ra nước ngoài với chồng rồi.”

Tần Hựu Sinh dường như đã suy nghĩ rất kỹ, anh nhìn Giang Hành Chi: “Kỳ thực, tôi vốn muốn làm phiền cậu, chỉ có điều tính cách của cậu quá tệ...”

Giang Hành Chi hít sâu một hơi, cười lạnh: “Thật sự cảm ơn.”

Tần Hựu Sinh đứng dậy, chỉnh lại quần áo: “Tôi đi trước, buổi tối còn phải dẫn cô ấy đi xem xiếc thú...”

Giang Hành Chi thờ ơ nhấp một ngụm rượu vang đỏ, đợi Tần Hựu Sinh ra đến cửa, anh mới thân nhiên nói: “Là bạn tốt nhiều năm, tôi khuyên cậu đừng đặt tất cả gánh nặng lên vai, tình yêu không phải là chuyện của cá nhân, cậu phải tìm cô ấy nói rõ ràng, biết đâu có thể tìm được biện pháp tốt nhất.”

Giang Hành Chi nói không sai, anh mỉm cười: “Không nghĩ tới người có kinh nghiệm tình trường chỉ là con số 0 như cậu cũng có thể nói ra mấy câu triết lý này.”

Giang Hành Chi cười nhạt, rõ ràng không đồng tình với lời của Tần Hựu Sinh.

“À tôi quên mất, cậu từng yêu đơn phương.” Tần Hựu Sinh nghiêng đầu nhìn Giang Hành Chi, “Hy vọng khi tôi quay về, tình yêu của cậu sẽ tốt đẹp.”

“Cho cậu lời chúc đó.” Giang Hành Chi quay đầu nhìn về phía cửa sổ: “Mọi việc thuận lợi.”

Đoàn xiếc lớn nhất nước Nga tổ chức buổi biểu diễn ở thành phố A, Tần Hựu Sinh đưa Ninh Nhiễm Thanh đi xem, anh quả thật không có hứng thú nhưng Ninh Nhiễm Thanh rất thích.

Người con gái này luôn can đảm và ham thích điều lạ, nhưng khi nhìn thanh sắt trên cao và người nghệ sĩ đu qua đu lại giữa không trung thì cô không kìm được nắm chặt lấy tay anh, nín thở xem chăm chú.

“Trước đây bố thường hay dọa em, nếu không nghe lời sẽ bán cho đoàn xiếc.” Ninh Nhiễm Thanh có phần “tức cảnh sinh tình” nhớ lại chuyện khi còn bé, “Do đó hồi bé em thường mơ thấy mình bị buộc ở trên dây rất cao, tuy rất sợ nhưng quyết không nghe lời, bởi vì tin rằng bố luôn yêu thương em.”

Tần Hựu Sinh véo cánh tay mềm mại của cô: “Diễn hình một đứa trẻ hư.”

Ninh Nhiễm Thanh tựa đầu vào người Tần Hựu Sinh: “Không muốn xem nữa, khi nào con sư tử ra gọi em.”

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, Ninh Nhiễm Thanh an tâm dựa vào anh chợp mắt, vạt áo của Hứa Trùng đã khiến cô mất ngủ nhiều đêm.

Màn biểu diễn huấn luyện sư tử bắt đầu, Tần Hựu Sinh đánh thức Ninh Nhiễm Thanh, cô chăm chú xem hết tiết mục, đột nhiên nghĩ đến một chuyện hỏi anh: “Nếu như anh muốn thuần phục một con sư tử bước binh, anh sẽ dùng phương pháp mềm mỏng thuần hóa nó hay dùng phép huấn luyện tàn ác?”

Tần Hựu Sinh vẫn nhìn sân khấu không trả lời, Ninh Nhiễm Thanh đã cướp lời anh: “Em đoán là loại thứ nhất, đúng không?”

Người con gái hai mắt lấp lánh, anh kéo cô lại gần hơn một chút: “Nếu như anh chọn loại thứ hai em sẽ ngạc nhiên lắm sao?”

Thế giới này không phải tất cả mọi người và mọi thứ anh đều có thể nắm bắt, Tần Hựu Sinh vuốt tóc Ninh Nhiễm Thanh: “Nhiễm Thanh, buổi tối anh có chuyện muốn nói với em.”

Ninh Nhiễm Thanh hút một ngụm trà sữa: “Vâng.”

Biểu diễn xiếc thú kết thúc, khán giả đều ra về, thoáng cái lối đi chật kín người, vai đẩy vai, chân đạp chân, cho dù Ninh Nhiễm Thanh được Tần Hựu Sinh bảo vệ ở trước ngực vẫn bị một người đàn ông mập mạp giẫm lên chân.

Ninh Nhiễm Thanh đau đớn kêu lên một tiếng, người đàn ông lúng túng xin lỗi cô, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Nước mắt Ninh Nhiễm Thanh đã suýt trào, nhìn đối phương khản trương như vậy, cô lại cắn răng nói: “Không sao đâu...”

Người đàn ông căng thẳng quá mức khiến Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy kỳ lạ, lúc đi ra ngoài được một đoạn, Tần Hựu Sinh nói cho cô biết, trước đây người này đã từng là bị cáo trên tòa của anh, lần đó anh đã làm ông ta phải bồi thường gấp ba lần phí vi phạm hợp đồng cho phía bên kia.

Tần Hựu Sinh đỡ Ninh Nhiễm Thanh ra ngoài, mãi đến khi ra ngoài hội trường, Ninh Nhiễm Thanh đã đau đến nổi ngồi sụp xuống mặt đất, vừa kêu đau vừa ngẩng đầu nhìn anh nói: “Chắc người đó cũng hơn 200 cân mất... hức... hức..”

* 1 cân Trung Quốc = 500g chứ không phải là 1000g như bên Việt Nam mình nên 200 cân ở trên là xấp xỉ 100 cân bên Việt Nam *

Tần Hựu Sinh đỡ Ninh Nhiễm Thanh đứng lên: “Em còn đi được không?”

Ninh Nhiễm Thanh tháo giày đưa về phía anh: “Em đi giày da mềm, hay em cũng thử giẫm lên chân anh thử xem nhé?”

Nếu như trên thế giới này có phép màu dịch chuyển khoảng cách và đau thương thì tốt rồi, Tần Hựu Sinh nhớ lại ngày bé, khi đọc những cuốn truyện tranh dài tập, trong cuốn truyện ấy có những người sẵn sàng dùng phép màu thay người mình yêu gánh chịu tổn thương và đau đớn, lúc đó anh không thể tin lại có những người ngu ngốc như vậy.

Nhưng hiện tại anh cũng đã trở thành một kẻ ngu ngốc như vậy rồi.

Ninh Nhiễm Thanh lão đạo đứng dậy khoác tay Tần Hựu Sinh, nói: “Được rồi, chúng ta đi thôi...”

Tần Hựu Sinh giữ chặt eo cô: “Hay để anh công em?”

Ninh Nhiễm Thanh có chút chờ mong, nhìn hàng dài người đi ra từ buổi biểu diễn: “Nhưng ở đây đông người quá.”

Tần Hựu Sinh: “Vậy chờ một lát nữa.”

Buổi biểu diễn được tổ chức ở sân vận động thành phố, con đường này buổi tối vốn không nhiều người qua lại, chờ đoàn người đến xem xiếc đi hết, Tần Hựu Sinh không ngại làm hành động ngu xuẩn “cồng bạn gái đi khắp phố phường”.

“Thật sự em cũng thấy xấu hổ lắm.” Ninh Nhiễm Thanh cong môi. Để ra về chân mình bị thương rất nghiêm trọng, cô bước thấp bước cao đi tới một gốc cây ngô đồng, tựa lưng vào thân cây, chờ Tần Hựu Sinh công cô.

Tần Hựu Sinh đứng bên cạnh cô đợi mọi người tản đi, ngọn đèn đường trên đầu chiếu ánh sáng leo lắt làm khuôn mặt anh thêm ôn nhu.

Mọi người lục tục tỏa ra khắp nơi, năm phút sau, những nghệ sĩ biểu diễn xiếc là đoàn người cuối cùng ra ngoài, Tần Hựu Sinh ngồi xổm trước mặt Ninh Nhiễm Thanh: “Mời lên ngựa, công chúa của anh.”

Ninh Nhiễm Thanh vui vẻ nhảy lên, bám vai Tần Hựu Sinh: “Xuất phát —— ”

Vì để Ninh Nhiễm Thanh thoải mái, anh khom người đi chậm rãi: “Để chịu sao?”

Ninh Nhiễm khẽ “Ừ” một tiếng, úp mặt vào vai Tần Hựu Sinh hỏi: “Vừa nãy sao anh lại nói mình là ngựa?”

Tần Hựu Sinh cười tủm tỉm trả lời: “Anh không phải là bạch mã hoàng tử của em sao?”

“Hoàng tử đều là người trẻ tuổi.” Ninh Nhiễm Thanh nói.

“Em dám chê anh già, được rồi, không công nữa.” Tần Hựu Sinh hù dọa, giả bộ hạ lưng xuống.

Ninh Nhiễm Thanh hét lên một tiếng, hai tay cô càng vịn chặt vai Tần Hựu Sinh, bỗng từ phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc: “Nhiễm Thanh...”

Tần Hựu Sinh xoay người, Ninh Nhiễm Thanh nhìn về phía ba người đi ra từ buổi biểu diễn, nụ cười trên mặt trở nên cứng ngắc.

Ninh Tuần Tuần và Ninh Bối Bối, theo sau là Trương Tiểu Tri.

Trương Tiểu Tri giận dữ đi đến trước mặt hai người, ngẩng đầu hỏi Tần Hựu Sinh: “Không phải chân của chú bị gãy à?”

Tần Hựu Sinh nhéo mũi Ninh Nhiễm Thanh, ý bảo cô đứng xuống.

Ninh Nhiễm Thanh leo xuống từ vai Tần Hựu Sinh, nhìn về phía Ninh Tuần Tuần, gọi: “Chị” nhưng Ninh Tuần Tuần không trả lời.

...

Tâm tình vốn đang hạnh phúc tụt xuống con số 0. Ninh Tuần Tuần cùng mọi người rời đi, Ninh Nhiễm Thanh cũng không muốn Tần Hựu Sinh công nữa, ngay cả khi về đến nhà thần sắc cũng chẳng mấy vui vẻ.

Tần Hựu Sinh không quên kiểm tra chân Ninh Nhiễm Thanh đầu tiên, ngồi xổm ở sofa, đưa cho Ninh Nhiễm Thanh đôi dép bông, một tay nâng bên chân bị thương của cô lên nhìn kỹ, quả nhiên ngón cái đã xanh tím.

Tần Hựu Sinh đứng lên đi tìm thuốc, Ninh Nhiễm Thanh ở sau anh hỏi: “Thầy Tần, không phải anh nói có chuyện muốn thương lượng với em sao? Rốt cuộc là gì vậy?”

Tần Hựu Sinh quay lưng về phía cô, tìm được loại thuốc tốt nhất xong, anh mới nói: “Hai công ty dược phẩm của cha anh ở San Francisco xảy ra vấn đề, anh phải quay về một thời gian.”

Ninh Nhiễm Thanh ngẩn người, cúi đầu: “Bao lâu vậy...”

Tần Hựu Sinh nhìn thẳng vào mắt cô: “Thời gian hơi dài, thật ra anh nghĩ... Em hãy đi cùng anh đi?”

Ninh Nhiễm Thanh đặt hai tay trên đầu gối, cô chớp mắt, nhìn thái độ nghiêm túc của Tần Hựu Sinh, cô đột nhiên không biết phải làm gì: “Cha anh không phải còn có người con trai khác sao... Anh là luật sư, sao có thể quản lý công ty... anh... có thể đứng đi nữa không...”

Tình yêu là chuyện của hai cá nhân, khi tình yêu gặp vấn đề khó xử, nếu vẫn muốn tiếp tục duy trì mối quan hệ này, nhất định phải có một người học cách thỏa hiệp.

Tần Hựu Sinh chỉ nhìn Ninh Nhiễm Thanh không nói lời nào, ánh mắt không một gợn sóng.

...

Buổi tối khi hai người cùng nằm trên chiếc giường rộng lớn, Tần Hựu Sinh chậm rãi đi chuyển cơ thể về phía Ninh Nhiễm Thanh, vòng tay qua lưng cô, để cô tựa vào người anh, nhẹ nhàng hôn lên hàng mi dài, lên mắt, lên mũi rồi dời xuống đôi môi của cô...

Ninh Nhiễm Thanh đẩy Tần Hựu Sinh một cái, đột nhiên gào khóc lên “Dù sao anh cũng phải đi, bây giờ còn muốn chiếm tiện nghi của em nữa...”

Tần Hựu Sinh vội vã bật đèn, ánh sáng lan tỏa khắp căn phòng, khuôn mặt Ninh Nhiễm Thanh đã đầy nước mắt.

“Nhiễm Thanh, nếu có thể lựa chọn, anh nhất định sẽ ở lại.” Tần Hựu Sinh ôm Ninh Nhiễm Thanh vào lòng: “Em thật sự không thể đi cùng anh được sao?”

Ninh Nhiễm Thanh khóc thút thít: “Không thể...”

Thời gian tiếp theo, để giữ chân Tần Hựu Sinh, Ninh Nhiễm Thanh lúc nào cũng gắng sức lấy lòng anh, cho dù là dưới giường hay trên giường.

Trước kia khi hai người mâu thuẫn, đều là Tần Hựu Sinh nhường cô, vậy mà bây giờ cô chờ đợi lâu như vậy, thái độ của anh vẫn rất kiên quyết.

Thành tích bài thi cuối kì năm ba kia và bây giờ là hai hoàn cảnh vô cùng khác nhau, lần này Ninh Nhiễm Thanh thật sự rất sợ hãi.

Bất tri bất giác yêu sâu đậm, con người càng thêm lo được lo mất.

Cô bắt đầu thu lại tính khí nóng nảy, dường như đã quên chuyện Tần Hựu Sinh phải trở về San Francisco, mỗi ngày đều trêu chọc anh, đôi khi còn nổi hứng tạo ra thực đơn mới, tuy rằng cuối cùng Tần Hựu Sinh vẫn phải dựa theo công thức cũ, mang đồ ăn từ bếp đi ra.

Vương Trần đã hoàn thành công việc ở Vạn Chính, chính thức chuyển sang Dịch Hòa, mỗi ngày đều bận bịu tới mất, Ninh Nhiễm Thanh mấy lần gọi cho cô, hơn một nửa là không ai nhắc máy.

Nói cho Vương Trần thì sao chứ, cô ấy cũng đâu thể giúp cô khuyên anh ở lại.

Ninh Nhiễm Thanh gọi điện thoại cho Giang Hành Chi, cẩn trọng mở lời: “Luật sư Giang, anh có thể khuyên luật sư Tần ở lại...”

Giang Hành Chi trầm mặc một lát, sau đó bình tĩnh nói: “Ninh Nhiễm Thanh, cô đừng ích kỷ như vậy.”

Là người có thể không ích kỷ sao? Tại sao cô lại phải giả vờ phóng khoáng? Cô thật không muốn thầy Tần rời xa...

Ninh Nhiễm Thanh tiếp tục nỗ lực đối xử thật tốt với anh, nhưng đều không phải cứ nỗ lực là thành công.

Không lâu sau, cô tìm thấy vé máy bay đi San Francisco trên bàn anh.

Buổi tối, Ninh Nhiễm Thanh ôm lấy thắt lưng Tần Hựu Sinh: “Thầy Tần, không đi nữa có được không, em có thai...”

Tần Hựu Sinh giật mình, nói: “Được.”

Ninh Nhiễm Thanh ôm chặt lấy anh, nước mắt im lặng rơi.

“Ngày mai cùng anh đi kiểm tra được không?” Tần Hựu Sinh nói tiếp.

Ninh Nhiễm Thanh buông tay ra, thu lại nước mắt, quay lưng về phía Tần Hựu Sinh, không thèm nói lại.

Ban đêm lạnh như băng, tĩnh lặng đến đáng sợ.

Sáng thứ hai Tần Hựu Sinh lên máy bay, người của Dịch Hòa đến tiễn khá đông. Lại Thụ Khiết viền mắt đỏ hoe: “Luật sư Tần, thuận buồm xuôi gió.”

A Thâm: “Luật sư Tần, chờ anh trở lại.”

Vương Trân: “Luật sư Tần yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc Nhiệm Thanh.”

...

Giang Hành Chi tiến lên vỗ vai Tần Hựu Sinh: “Luôn hoan nghênh cậu quay về Dịch Hòa.”

Tần Hựu Sinh cúi đầu, mở miệng: “Chăm sóc giúp tôi.”

Chăm sóc cái gì? Chăm sóc ai? Đã không cần nói rõ. Giang Hành Chi hai tay dứt túi: “Không được, tính khí của tôi rất thất thường.”

“Chỉ là trong công việc giúp đỡ cô ấy, có gì rắc rối gọi điện cho tôi.” Tần Hựu Sinh khẩn cầu Giang Hành Chi.

Giang Hành Chi có cảm giác kiếp trước anh nhất định đã gây nghiệp chướng, vì thế mà kiếp này mới gặp gỡ Tần Hựu Sinh và Ninh Nhiệm Thanh, thờ dài cảm thán: “Sẽ cố gắng, có điều đừng hi vọng rằng tôi sẽ tận tâm, tôi không phải gà mẹ giống như cậu”

“Cậu mà tận tâm, tôi lại thấy lo lắng.” Tần Hựu Sinh cười, nói đùa với người đối diện mà mắt vẫn luôn hướng về phía cửa vào, thế nhưng anh vẫn không nhìn thấy cô tới.

Giang Hành Chi thấy Tần Hựu Sinh như vậy, lạnh nhạt nói: “Yên tâm đi, tôi có nhiều kinh nghiệm hơn cậu mà.”

.....

Khi Ninh Nhiệm Thanh chạy tới nơi, chuyến bay của Tần Hựu Sinh đã sớm khởi hành, cô ngồi ở phi trường một lúc, mãi tới lúc nhìn thấy Cố Đông Minh cùng Đồng Đồng từ cửa an ninh bước ra.

Cô đứng dậy, chặn đường Cố Đông Minh: “Cố tổng.”

Sắc mặt Cố Đông Minh trầm xuống, trở nên khó coi: “Tránh ra.”

“Chị Nhiệm Thanh...” Đồng Đồng dùng sức giãy dựa trong lồng ngực Cố Đông Minh, khóc lóc nhìn Ninh Nhiệm Thanh nói: “Chị đưa em đi tìm bố mẹ có được không, bố mẹ Đồng Đồng đều không thấy đâu rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nồng Ý Dậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.